

Janet Dailey

Sự Lựa Chọn Cuối Cùng

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2006

Janet Dailey

Sự Lựa Chọn Cuối Cùng

Chương 1

XỨ CHEROKEE, THÁNG BẢY, 1830

Cỗ xe dừng lại trước quán trọ Chester, nhiều người đang đứng đợi ở trước thềm. Hai người đàn ông da trắng, người nào cũng mặc com-lê thẳng thớm, cổ áo hồ cứng kiểu nhà truyền giáo. Hai người khác thuộc bộ tộc Cherokee, mặc áo quần hỗn tạp một cách kỳ cục. Họ mang giày cao đến gần đầu gối, quần may theo kiểu người da trắng, quàng khăn quanh hông ngoài áo sơ mi may kiểu người da trắng, trên đầu quấn khăn bằng vải màu nhạt. Một thiếu nữ xinh đẹp đứng xa nhóm người trên, cổ giữ bình tĩnh. Cô gái mặc chiếc áo màu tía, đội mũ lụa cùng màu, viền quanh mũ bằng những đoá hồng tươi, mái tóc đen mượt chải rẽ hai bên để giữa một đường ngôi, óng ả chảy xuống lưng trông như người trong tranh. Người nô lệ

da đen đứng yên bên nàng.

Temple Gordon đưa mắt nhìn người xà ích, vẻ nôn nóng, nàng mong sao chóng gặp người gia sư mới. Nàng thấy chú ta lè mề tụt xuống khỏi chỗ ngồi trông thật đáng tức, rồi chú lệt bệt trong bùn đi đến cửa xe. Nàng ước sao chú ta nhanh chân lên, vì nàng nghe nói lính cảnh vệ bang Georgia đã đến đến trong vùng và đối với nàng thì sự hiện diện của quân đội tiểu bang trong khu vực, chẳng khác nào một nhóm đầu trộm đuôi cướp nổi tiếng ở địa phương cả. Temple biết lính cảnh vệ Georgia thực ra chỉ là bọn dân phòng được huấn luyện sơ sài và vô kỷ luật, nhưng họ lại cho mình là quan trọng và coi thường quyền lợi của người khác.

Nàng muốn đón nhanh người gia sư mới của gia đình - cô Liza Hall - rồi quay về nhà liền. Nàng không quan tâm đến sự an toàn của mình bằng quan tâm đến việc an toàn của mẹ nàng ở nhà. Bà Victoria Gordon hiện đang ở nhà một mình với mấy đứa bé, Temple sợ nếu lính cảnh vệ đến trang trại Gordon Glen thì không biết mẹ và bọn nhỏ sẽ xoay xử ra sao.

Người xà ích giật mạnh cánh cửa xe mở ra, miệng la lớn.
- Đến Spring Place rồi!

Một nhà truyền giáo trẻ bước xuống đầu tiên, ông ta cao

và khuôn mặt gầy gò. Tay chân dài lêu đêu, ông ta quay lại đỡ một người khách nữ xuống. Cô ta cũng cao và giản dị. Cô chẳng giống một tí nào những bà vợ của các nhà truyền giáo đã dạy Temple học ở trường Giáo hội tại Brainerd, các bà này thường trịnh trọng và ăn mặc đoan trang. Chiếc mũ vải trên đầu cô ta hơi nghiêng về một bên, để thò ra những dóm tóc quăn màu nâu nhạt. Bộ áo quần màu nâu đi đường nhàu nhò và chiếc cầm vuông góc biểu lộ ý chí ngoan cường.

Temple nhìn thiếu nữ băng qua vạt bùn rộng ba thước, đến thềm quán, rồi bước tới chỗ Charlie Chim xanh và Tom Morgan đang đứng. Cô ta lên tiếng với họ:

– Tôi là Eliza Hall từ Massachusetts đến. Tôi đã hẹn gặp ông Mill Gordon ở đây.

Temple quay qua người hầu đang đứng đợi, anh ta mặc chế phục người hầu. Nàng nói:

– Chắc người phụ nữ mặc đồ nâu kia là cô gia sư Eliza Hall đấy. Ike, tới mời cô ta đến đây.

– Vâng, thưa cô Temple, - anh ta đáp, gật đầu thật nhanh rồi bước đi.

Cô gia sư mới vẫn đứng trước hai người Cherokee, vẻ bối rối vì không ai trả lời cô hết. Cô không thấy người hầu đang bước đến phía cô. Khi Ike đến bên cô, anh ta cất mũ

khởi đầu.

- Thưa cô, xin cô thứ lỗi, - Ike lên tiếng, khi ấy cô ta mới chú ý đến anh, - Có phải cô là cô Hall ở Bắc đến ?

Phải mất trọn một giây đồng hồ, cô gái mới hiểu hết câu hỏi bằng giọng rề rề nặng trịch của anh. Cô đáp:

- Phải, chính tôi đây.

- Cô Temple đang đợi cô ở đằng kia. - Ike lấy mũ hươ về phía Temple, rồi nghiêng người ý mời cô giáo mới đi trước.

Cô gái đưa mắt nhìn nhà truyền giáo trẻ cao lêu đêu, ánh mắt bối rối. Ông ta cũng có vẻ lúng túng trước sự việc bất thường này, nhưng rồi ông cũng gạt đầu để cô gái đi đến phía Temple và bước theo sau.

- Ike này, thế là xong rồi đấy. - Temple nói với người hầu da đen và vẫy nhẹ bàn tay đeo găng để bảo anh ta lui ra, đoạn nàng quay nhìn cô giáo mới với vẻ hiếu kỳ. - Cô là cô Eliza ở Massachusetts?

- Đúng, - Eliza Hall hơi héch cằm lên một chút, nhìn kỹ Temple: đôi mắt nàng đen như mã não, tóc cũng thế, còn mặt thì xinh đẹp với làn da mịn màng như ngà quý hảo hạng. Không ngờ là phải đụng đầu với một thiếu nữ xinh đẹp như thế này, cho nên cô giáo ngẩn người ra, vì cô nhận thấy so với thiếu nữ này, cô quả thật xấu xí vô cùng.

Bực bội, cô cố tìm cho ra những nét xấu trên người thiếu nữ và cô tìm thấy nét xấu hiện ra ở cái đầu nghiêng nghiêng kiêu hãnh và thái độ có vẻ chuyên quyền của nàng. Thiếu nữ còn trẻ, không quá mười sáu. Với cái tuổi sắp quá hai mươi, Eliza Hall xem tuổi mười sáu là tuổi rất trẻ.

- Tôi là Temple Gordon. Bố tôi gửi lời xin lỗi cô. Ông được mời đến dự một phiên họp quan trọng, cho nên ông không thể đến đón cô được.

- Bố cô là ông Will Gordon phải không ? - Cô ta hỏi, vẻ ngạc nhiên và dao động.

- Dạ, đúng.

- Tôi nghe nói gia đình cô là người Cherokee. - Cô Eliza Hall thường có tính nói thẳng, cô biết ít người cho tính ngay thẳng này là một đức tính tốt. Nhưng cô không tài nào kiềm chế được. Và từ lâu cô không còn cố kiềm chế mình nữa, cho nên bây giờ cô muốn biết rõ tình hình gia đình nơi cô sắp đến dạy học.

- Chúng tôi là dân Cherokee, - Temple đáp, vẻ tức giận kiêu hãnh ẩn hiện dưới phong thái lạnh lùng của nàng.

- Xin cô thứ lỗi, tôi thấy cô không có vẻ gì là người da đỏ cả. - Eliza Hall lại nhìn Temple và nhìn chiếc áo dài đẹp đẽ trên người nàng, nhìn chiếc mũ vải cùng màu với áo trên

đầu nàng. Cô cứ nghĩ cô sẽ gặp một người mặc quần da, mang giày da, và bím tóc dài sau lưng.

Temple cố kiềm chế cơn giận đang bùng lên trong nàng. Nàng muốn quay lưng lại với người đàn bà này, muốn bỏ đi để tỏ thái độ coi thường sự ngu dốt của cô ta, nhưng vì nàng thay mặt cha để đến đây. Nàng biết chắc khi cha nàng nghe cô ta nói thế, ông cũng sẽ không tỏ thái độ cục cằn. Nàng bèn đáp:

– Máu trong huyết quản của chúng tôi là thuộc dòng giống người Cherokee, tâm hồn của chúng tôi cũng thế.

Nàng đã dùng lời lẽ của cha nàng thường nói, nhưng giọng nàng nghe có vẻ hằn học hơn. Nhà truyền giáo cao lêu đêu, xanh xao, thấy thế bèn lên tiếng xin lỗi:

– Xin cô hiểu cho là cô Hall không có ý muốn xúc phạm gì đến cô hết.

Temple quay lại, cặp mắt đen lạnh lùng nhìn ông ta và hỏi:

– Còn ông là ai ?

– Giáo sĩ Nathan Cole. Tôi vừa được ban truyền giáo hải ngoại Hoa Kỳ ở Boston cử đến khu vực này. - Ông đáp, vừa hơi nghiêng đầu chào một cách kính cẩn. - Ông Payton Fletcher nhờ tôi đi theo cô Hall để xem cô ấy có được chủ nhà tiếp nhận bình an không.

– Công việc của cha thế là hoàn hảo rồi đấy, cha Cole à.

Xin cảm ơn cha, - Temple nói đoạn nàng quay qua nói với cô giáo, - chúng ta phải đi mất một giờ nữa, cô Hall à. Xin cô chỉ hành lý cho Ike lấy để chất lên xe. - Nàng đưa tay vẫy nhẹ chỉ về cỗ xe và đoàn ngựa có lông màu hạt dẻ đang buộc vào lan can ở cuối hành lang của quán trọ. Eliza chỉ chiếc hòm và cái vali của mình rồi quay qua từ giã cha Cole, mặt thoáng buồn.

- Có cha đi cùng thật hết sức dễ chịu. Tôi sẽ nhớ mãi chuyến đi này.

- Tôi cũng nhớ mãi chuyến đi này cùng với cô.

Cô không điên khùng khi tin vào những gì ông ta nói. Cô đã từng sai lầm khi nghe những lời đường mật của một chàng trai rồi, hậu quả là cô phải chuốc lấy những đau đớn nhục nhã. Cô đã thề sẽ không bao giờ để mình mắc phải sai lầm lần nữa.

- Tôi sẽ viết thư báo cho ông Fletcher biết tôi đã đến nơi an toàn.

- Tôi hy vọng cô cũng viết thư cho tôi nữa, để cho tôi biết cô được bình an, yên ổn nơi xa lạ này. Có thể tôi mới yên tâm được. - Một nụ cười ái ngại lúng túng nở trên khuôn mặt gầy gò, căng thẳng của ông ta.

- Chắc cô biết nơi tôi sẽ đến rồi.

- Biết, tôi hứa với ông tôi sẽ viết cho ông.

Hành lý của người gia sư đã chất xong lên xe. Eliza Hall nói lời từ biệt với vị giáo sĩ rồi leo lên xe, ngồi vào chiếc ghế bọc da bên cạnh Temple Gordon. Temple ra dấu cho Ike, người da đen bèn giật cương ngựa và cỗ xe chạy đi trong tiếng kêu rầm rầm quen thuộc.

- Cô nói xe chạy từ đây về đến nhà cô mất một giờ à ?

- Phải. Nhưng đêm qua trời mưa cho nên đường xá lầy lội. Có thể còn lâu hơn thế nữa. - Temple đáp ngắn gọn.

Nàng đang nghĩ đến lời đồn lính cảnh vệ Georgia sắp đến đây và nàng không muốn nói chuyện gẫu với Eliza Hall.

Bầu trời trong xanh uốn lượn trên các rặng núi nối đuôi nhau. Con đường hẹp chạy theo bờ thung lũng rộng trồng toàn bắp, màu xanh lá cây của bắp nổi bật trên nền màu đỏ của đất.

- Tôi nghe nói gia đình cô ở trong một nông trại. Nhà cô có bao nhiêu đất ? - Người gia sư hỏi.

- Không có . Đất đai đều thuộc về toàn thể người dân Cherokee. Chúng tôi chỉ có việc sử dụng mà thôi. Nhà cửa, súc vật, mùa màng, những tài sản này mới là của cá nhân và người ta chỉ có thể bán những thứ này thôi. -

Temple quay mặt lại nhìn Eliza Hall. Nàng biết rằng quan niệm này đối với người da trắng rất mới lạ. - Con đường của chúng tôi là thế đấy, một con đường thường không

được chứng tộc của cô thông cảm.

- Đúng là khác lạ với con đường của chúng tôi, - cô giáo xác nhận, rồi nói thêm. - Cô vừa nói bố cô được mời đi xa, vậy cô có biết khi nào ông về không ?

- Chắc là trong vòng vài ngày. Ông là thành viên của hội đồng Quốc gia , một cơ quan lập pháp như Hạ viện của cô vậy. Hội đồng nhóm họp để thảo luận một bản dự thảo luật vừa được Quốc hội của cô thông qua ủng hộ việc di dời tất cả các xứ Da Đỏ về miền Tây. Tổng thống của cô, ông Andrew Jackson, đã đưa lời mời kêu gọi một đoàn đại biểu Cherokee đến gặp ông ta tại nhà riêng ở Tennessee vào tháng sau.

- Di dời à ? - Eliza lập lại, mặt lộ vẻ kinh hoàng.

- Chúng tôi sẽ không bao giờ dời đến ở miền Tây. -

Temple đáp nhanh, giọng nhấn mạnh. Chỉ nghĩ đến việc này thôi đã không lọt lỗ tai rồi, không những chỉ nàng không nghĩ đến, mà cả mọi người dân Cherokee. Tất cả mọi người trong xứ nàng đều ghi nhớ vùng đất này là của họ. Tổ tiên họ đã chôn cất ở đây, nhà cửa của họ đã mọc lên ở đây. Không có một nguyên nhân nào thuyết phục họ rời bỏ mảnh đất này được và Temple đã nói hết ý này ra - Theo luật, chính quyền của cô phải tuân thủ những điều khoản trong hiệp ước do chính quyền của cô lập ra với

nhân dân chúng tôi. Chính quyền của cô không thể buộc chúng tôi từ bỏ đất đai của chúng tôi và chúng tôi sẽ không bao giờ ký kết giấy tờ để rời bỏ nó.

- Có phải bố cô là một trong số đại biểu nêu ra vấn đề này với Tổng thống Jackson ?

- Bố tôi nghĩ là chúng tôi không nên gọi ai đi dự họp hết. Chúng tôi không bỏ đất đai của mình và ông Jackson thì không chịu thảo luận vấn đề khác.

Hai người lại im lặng, Temple chăm chú nhìn ra ngoài xa. Con đường trước mặt chạy vòng băng qua một cánh đồng rộng, cỏ mọc dày xanh mướt lốm đốm điểm những đoá hoa dại.

- Cô Temple, - Ike trở người trên ghế, quay đầu nhìn lại nàng, - có người cưỡi ngựa ở phía trước chúng ta. Trông họ như người Georgia.

Temple đáp lại liền, giọng gay gắt:

- Cứ chạy đi. Không vì một lý do gì cho xe dừng lại hết.

- Nhưng chắc họ sẽ chặn đường đấy.

- Cứ làm theo lời tôi nói!

- Vâng, thưa cô.

Ba người cưỡi ngựa dừng lại hàng ngang giữa đường. Khi chiếc xe đến gần chỗ họ, Ike lắc đầu nói:

- Thưa cô Temple, họ không tránh chỗ cho ta đi.

- Quất roi vào ngựa cho chúng chạy qua.

- Vâng, cô.

Miệng hét lên, Ike quất roi lia lịa vào lưng ngựa. Chúng lồng lên phi tới, giật cổ xe phóng lên. Eliza bật người ra phía sau, cô nắm chặt hai bên ghế cho vững, nhưng Temple vẫn ngồi ngay ngắn tại chỗ.

Ba người cưỡi ngựa phải dạt sang hai bên đường cho chiếc xe phóng qua. Một người tránh qua trái và hai người kia tránh qua phải. Khi đoàn ngựa màu hạt dẻ chạy qua khoảng trống, ba người cưỡi ngựa cho ngựa chạy theo xe và một tên thộp lấy dây cương trên tay Ike, gã kéo ghì dây cương buộc xe dừng lại.

- Mày khá đấy, thằng kia. - Một tên cưỡi ngựa khác nói rề rề với Ike. - Tý nữa thì mày thoát được rồi.

- Thả ngựa ra ngay lập tức! - Temple đứng dậy nói giọng giận dữ. Eliza kinh ngạc nhìn nàng. Temple có dáng oai phong, tự tin, cặp mắt long lanh giận dữ. Eliza cảm thấy nàng sẵn sàng ra tay chống trả.

- Nào, nào, nào, chúng ta gặp ai đây nhỉ? - Gã đàn ông khi nãy lại cất tiếng, vừa cho ngựa quay lại bên cổ xe. -

Xem cô nàng như một công chúa Cherokee nhỉ?

Không nao núng trước lời lẽ châm biếm và nụ cười nhạo báng của gã, Temple lại ra lệnh:

- Tao bảo thả ngựa ra.
 - Chúng tao đã tha cho mà y mà mà lại ăn nói như thế sao ? - Gã đàn ông to tiếng mỉa mai. - Không nghe nàng cảm ơn tao một tiếng.
 - Đúng thế đấy, - gã đàn ông kia phụ họa theo.
 - Cale, nàng ta có chiếc xe quá tuyệt vời đấy chứ, - gã cưỡi ngựa thứ ba lên tiếng nói với cái gã mà Temple đang đối đầu, - và đoàn ngựa cũng đẹp nữa. Cậu khoái đấy chứ. Bà vợ mình ngồi trên xe này chắc trông đẹp lắm.
 - Đúng, cậu có thể tặng bà ấy làm quà được đấy.
- Eliza nghĩ thế nào chúng cũng lấy hết.
- Không, bọn bây không lấy được đâu! - Temple chụp lấy dây roi trên tay người xà ích da đen rồi vung vung dây roi hăm dọa.
- Một tiếng nổ vang lên trong không. Eliza giật mình thất sắc. Cô quay nhìn về phía tiếng nổ, thấy hai người đàn ông cưỡi ngựa từ trong đám cây bên đường hiện ra. Một làn khói vòng vèo bốc lên trên mũi khẩu súng hỏa mai trên tay một người đàn ông. Nhìn làn da màu đồng, hai gò má cao và mái tóc đen thẳng, Eliza nghĩ ngay anh ta là người da đỏ.
- Cô ấy đã bảo các anh thả ngựa rồi đấy, - người đàn ông cất tiếng nói với vẻ bình tĩnh. Giọng anh nghe có vẻ thành

nhiên, không thay đổi âm điệu. Nhưng cách anh chữa mũi súng về hướng ba gã đàn ông kia thì lại không thán nhiên chút nào hết, khiến họ cảm thấy đây không phải là chuyện đùa.

Gã đàn ông có tên Cale lên tiếng gắt gỏng:

- Mà y định gây rối à, thằng Da đỏ ?

- Tao nghĩ mà y không có quyền để gắn cho tao tội ấy. -

Anh cười, nụ cười chua chát.

Anh mang giày da có viền tua chạy lên tận đầu gối. Chiếc quần da chật ních bó sát hai đùi. Chiếc sơ mi thợ săn màu xanh đen ôm lấy đôi vai rộng lực lưỡng. Nhưng chính cái sẹo trông rất đáng sợ nằm bên má trái mới làm tăng trọng lượng lời nói của anh.

- Thằng da đen kia cầm súng làm gì ? - Cale hỏi, gã vẫy tay chỉ anh da đen đi theo vị cứu tinh da đỏ. Bây giờ, Eliza mới nhận thấy anh da đen cũng có súng trên tay. - Mà y không được giao súng cho bọn da đen.

- Anh ta mang súng của tao. Nhưng cũng phải coi chừng anh ta. Nếu mà y đến tước súng, thì súng có thể nổ đấy, vì anh ta thiếu cẩn thận.

Anh da đen không có vẻ gì là thiếu cẩn thận hay không có vẻ gì thiếu khả năng trong việc sử dụng vũ khí hết.

Gã cười ngửa có thân hình hộ pháp thả sợi dây cương ra

và cho ngựa quay khỏi cỗ xe vừa nói:

- Thôi Cale ơi. Ta đi khỏi đây thôi.

Gã vẫy tay, vể bắt bình ra mặt. Gã nhìn chăm chăm người da đỏ. Anh này ngồi giang hai chân trên ngựa một cách bình tĩnh.

- Này, thằng da đỏ. Tao nhớ mày rồi đấy. - Gã hăm dọa rồi quát ngựa phóng đi.

Ba tên cướp ngựa đi mất. Eliza nhìn theo, không ngớt bàng hoàng. Cô lên tiếng hỏi:

- Có thật những người ấy định lấy xe để cho ta đi bộ không ?

- Chúng định lấy xe thật đấy, cô Hall à, và chúng ta chắc có thể phải chịu thua thôi. Bây giờ hay là sau này cũng vậy, - Temple đáp rồi quay qua nhìn người đàn ông mặc quần da đang thúc ngựa đến gần. Ánh mắt của nàng biểu lộ vẻ sung sướng, hãnh diện và có phần tự tin. - Nếu "Blade" đây không đến kịp thì chắc chúng đã thành công rồi.

"Blade". Eliza nhú mày ngạc nhiên khi nghe cái tên lạ lùng như thế, trong khi nàng nói chuyện với anh ta bằng tiếng mẹ đẻ của mình. Anh đáp lại cũng bằng tiếng mẹ đẻ khiến Eliza chú ý đến anh.

- Cô Hall, cho phép tôi giới thiệu Blade Stuart, - Temple

lên tiếng nói.

Eliza không nghe hết lời giới thiệu. Cô quá kinh ngạc đến nỗi không nhận ra mình đang nhìn đắm đắm vào cặp mắt xanh, cặp mắt trông có vẻ xanh hơn bên làn da màu đồng sậm của anh.

- Thừa cô Hall, sau chuyến đi dài, tôi lấy làm buồn khi thấy cô được đón tiếp vào xứ sở tôi một cách thật thô bạo.

- Giọng nói của anh làm Eliza giật mình, vì cô đang mãi nhìn anh.

Cô liếc nhìn nhanh vào vết sẹo dài trên má anh, rồi không để cho anh kịp nói đến bọn người xem như lũ trộm cướp kia, cô liền hỏi:

- Bọn người kia là ai thế ? - cô quay qua hỏi tiếp Temple, - Tại sao cô nói bọn họ có thể cướp xe và ngựa mà không bị trừng phạt ?

Nhưng chính Blade Stuart trả lời cô:

- Cô Hall ạ, họ là dân Georgia. Họ tin rằng phần đất xứ Cherokee này đã được chính quyền liên bang của cô giao cho họ mấy năm nay rồi. Hồi năm ngoái, khi người ta tìm thấy có vàng trong dãy núi nằm ở phía đông lãnh thổ của chúng tôi, xa cách đây k hoảng một giờ đi ngựa, thì bang Georgia thông qua một đạo luật nắm hết quyền lợi trên khắp vùng đất này và cấm người Cherokee khai thác

vàng, nếu không họ sẽ bị buộc tội chống lại người da trắng. Đạo luật này dành cho người Georgia quyền tự do đi vào vùng đất của chúng tôi, cướp bóc tài sản của chúng tôi, tấn công người dân chúng tôi mà không sợ phải bị trừng phạt.

- Không thể như thế được! - Eliza cãi lại, cô vừa giận dữ vừa không tin.

- Tôi cam đoan với cô đúng thế đấy, cô Hall à, - chàng khẳng định, rồi nhìn Temple, - Vào lúc này, cô cần phải đề phòng mỗi khi ra khỏi nhà.

- Và vào lúc này, anh cần phải ở nhà, - Temple đáp lại bằng giọng công kích gay gắt.

- Bây giờ tôi đang về nhà đây.

- Lần này thì anh ở nhà bao lâu ? - Temple hỏi, giọng thách đố, - Một ngày à ? Một tuần ? Một tháng ? Rồi lại bòn chòn không yên và bỏ đi. Bố anh k hông còn trẻ nữa đâu. Ông cần có anh giúp đỡ. Đã đến lúc anh phải đứng ở vị trí chính đáng để xứng là con trai của ông Shawano Stuart.

Blade có vẻ thích thú khi nghe nàng nói.

- Lần gặp cô mới đây cô cũng đã nói với tôi như thế.

- Và anh chẳng cần lưu tâm đến. Lần này anh phải nghe tôi đấy, - Temple năn nỉ.

- Và nếu tôi nghe thì cô phải tươi cười với tôi chứ đừng nói giọng gay gắt chứ ? - Anh cười nói, nụ cười làm cho không khí bớt căng thẳng, nhưng trong ánh mắt nhìn nàng, anh vẫn để lộ rõ tính ương ngạnh.

Temple cảm thấy mình đã thắng được một trận nhỏ, nàng bèn quay mắt đi và nói tiếp:

- Ít ra thì anh cũng để cho tôi được kính trọng anh.

- Có lẽ tôi không muốn cô kính trọng, - anh nói nho nhỏ rồi khéo léo chuyển sang vấn đề khác. - Mẹ cô có khỏe không ?

Temple tức tối vì thấy anh lảng tránh sang chuyện khác, nhưng nàng kiềm chế mình. Nàng đáp:

- Bà vẫn còn ho. Nhưng đã đỡ nhiều.

- Chắc bà rất mong cô về nhà. Deu và tôi đưa cô đi một đoạn để đề phòng bọn người Georgia có thể rình cô đâu đó trên đường về. - Anh cho ngựa nhích lui tránh chỗ cho cỗ xe đi.

- Có ông đi theo thật quý hóa, ông Stuart à, - Eliza lên tiếng rồi ngồi lại vào chỗ.

Temple vừa ngồi vào chỗ bên cô giáo, Ike liền giật dây cương, hò hét đoàn ngựa thúc chúng chạy đi. Blade Stuart và anh da đen cho ngựa phi lên trước, hai người đi hai bên đường trước mặt cỗ xe.

- "Blade".Cái tên kỳ lạ đấy chứ. - Eliza nói.
- Tên này xuất phát từ tên Cherokee của anh ấy, có nghĩa là "Người mang vết dao".
- Tức là cái sẹo trên má anh ấy ?

Temple gật đầu:

- Anh ấy bị vết dao trên má trong trận ẩu đả khi mới 12 tuổi, - vừa nói nàng vừa nhìn vào anh, vẻ bình thản, - anh ấy đã làm cho bố anh buồn phiền. Và nhiều người khác cũng ngán anh.

Eliza nhớ lại thái độ công kích của Temple hồi nãy, cô bèn hỏi:

- Cô không thích anh ta, phải không ?

Temple nhìn cô giáo, ánh mắt bối rối. Nàng đáp:

- Cô làm rồi, cô Hall à. Nếu anh ấy chịu ở nhà và đảm nhận trách nhiệm của mình thì chắc tôi sẽ kết hôn với anh ấy.

- Tại sao thế ?

- Hai gia đình chúng tôi đã muốn thế.

- Nhưng cô cũng muốn thế chứ ?

- Tôi đã luôn muốn thế, - Temple khẳng định, cằm căng ra và mắt sáng long lanh như muốn biểu lộ ý chí của nàng.

Janet Dailey

Sự Lựa Chọn Cuối Cùng

Chương 2

Đoàn người ngựa và xe đi được hơn 30 phút, họ gặp một ngã ba đường. Blade Stuart và anh chàng da đen rẽ theo con đường mòn về phía bên phải. Ike cho đoàn ngựa màu hạt dẻ rẽ theo họ, bỏ con đường liên bang lại ở phía sau. Hai bên con đường mòn gồ ghề, đất đai được cày xới trông trọt. Eliza nhìn những cánh đồng đầy bắp, trồng cây chàm và bông gòn, màu xanh lục của cây cối còn non nổi bật trên mặt đất màu đỏ. Rải rác đây đó, những cánh đồng cỏ nổi lên thành những hòn đảo cỏ dày đặc, xanh um. Từng đàn bò đang gặm cỏ thoải mái.

Khi đến một nơi cách chỗ rẽ ở đường liên bang khoảng một dặm, Blade Stuart dừng ngựa lại một bên đường và quay mặt nhìn Temple. Rồi không gật đầu chào và cũng không đưa tay vẫy, anh cho ngựa phi về phía một đám

cây, anh chàng da đen phi ngựa theo sau. Cỗ xe vẫn tiếp tục chạy, không hề giảm tốc độ.

- Ông Stuart đi đâu thế ? - Eliza hỏi khi anh đã khuất vào đám rừng cây.

- Nhà bố anh ấy nằm ở bên kia rặng đồi. Đi ngõ này sẽ gần hơn.

- Ra thế, - Eliza lại nhìn ra phía trước, chăm chú quan sát con đường mòn trước mắt. - Chắc chúng ta không còn gặp người Georgia nữa.

- Ít ai vào đường này. - Temple đáp.

- Chúng ta hãy cầu nguyện cho việc hôm nay được bình an vô sự, - Eliza bấu tay vào thành xe cho được vững, vì bánh trước xe đang sa vào một lỗ hổng nằm khuất dưới vũng nước bùn. Một lát sau, bánh xe giật mạnh, lăn ra khỏi vũng bùn.

Ike cho đoàn ngựa đi chậm lại. Ngay trước mắt, một đoạn đường thấp bị nước tràn ngập vì trận mưa vừa rồi gây nên và một thân cây gòn khô mục gãy nằm chắn ngang, lại thêm đất đá sứt lở nằm lổn ngổn trên mặt đường.

Hai người da đen làm việc dọn dẹp những thứ gãy đổ để thông dòng nước. Một người đứng trong nước ngập đến đầu gối, lôi những mớ cành cây vướng vào nhau, trên mình chỉ độc một sợi dây đeo quần, làn da đen ướt đẫm

mồ hôi. Còn người kia thì dùng rìu chặt thân cây gòn to lớn. Tiếng lưởi rìu va vào gỗ kêu chan chát hoà với tiếng xe chạy rầm rầm.

Một người đàn ông ngồi trên lưng ngựa đứng ở bên kia bờ, chỗ có những cành cây gòn tỏa bóng im che ánh nắng mặt trời gay gắt. Eliza nhìn cái cách đứng nhìn của anh ta, cô biết anh ta đứng đây giám sát công việc của mấy người da đen. Cô biết chế độ nô lệ đang được áp dụng ở các bang miền Nam, nhưng khi nhìn cảnh tượng này, cô không thể nào chấp nhận được. Cô cảm thấy không thể không lên tiếng , cô bèn nói:

– Cảnh tượng trông thật xấu hổ.

Temple lơ đãng gạt đầu, mặt lộ vẻ bất bình. Nàng đáp:

– Từ lúc tôi đi qua đây đến giờ, công việc chẳng làm được bao nhiêu. Khi bố tôi vắng mặt, những người da đen làm việc đồng áng cho gia đình tôi lười biếng ngay. Chắc bố tôi không hài lòng đâu.

– Người da đen làm việc đồng áng của gia đình cô ? -

Eliza ngạc nhiên lặp lại - Những người này là nô lệ của cô à ?

– Phải, - Temple đáp. - Thế cô nghĩ họ là của người khác à ?

– Đúng. Là vì... tôi không ngờ người Cherokee lại ủng hộ

chính sách sở hữu nô lệ.

– Thế làm sao chúng tôi trồng trọt và thu hoạch hoa màu ?
– Thì thuê họ làm như người ta thuê nhân công và trả tiền xứng với công lao của họ. Chế độ nô lệ là chế độ đáng ghê tởm. Cần phải huỷ bỏ chế độ này. Dân da đen cũng là con người; họ không phải là súc vật để ta đem ra mua bán.

Temple không chấp nhận ý kiến này. Nàng đáp:

– Cô là người miền Bắc. Cô không hiểu tí gì về người da đen của chúng tôi hết. Cô không nên phát biểu một cách sai lầm như thế.

Eliza định cãi lại thì bỗng cô nhớ đến những điều Temple đã nói với cô hồi nãy. Cô ngồi thẳng lên:

– Cô nói những người kia là nô lệ da đen làm việc ngoài đồng của cô ? Thế là chúng ta đã đến địa phận nông trại của cô rồi ?

– Vâng, chúng ta đã đến rồi.

Eliza vung cao cổ, cố nhìn nơi mình sẽ cư trú. Nhiều nhà xây dựng bằng thân cây đẽo thô tháp ẩn hiện dưới hàng cây phủ lá um tùm trải dài trước mắt cô. Có hai cái nhà trông bé hơn cả những cái nhà chứa đồ.

Khi đến khu nhà, cỗ xe liền quanh lại để tiến về hướng một ngọn đồi thoải thoải. Xe phát ra tiếng rít khàn khàn phá tan

bầu không khí yên tĩnh. Ngọn đồi rợp bóng mát dưới hàng cây dẻ gai vươn cao lên trời. Một ngôi nhà gạch ba tầng tọa lạc trên đỉnh đồi, trước hàng hiên nhà có cột sơn màu trắng và trên lầu có ban công lợp mái. Những con công dạo chơi trên bãi cỏ phía trước nhà, bãi cỏ được phối cảnh với những bụi hoa và nhiều lối đi lát gạch xòe ra như những nan xe của một kiến trúc đầy ấn tượng.

- Nơi này là gì thế? - Ngôi nhà trông bề thế như dinh thự của những viên chức nhà nước cao cấp.

- Nhà của chúng tôi đấy. - Temple đáp, giọng tự hào từ tiềm thức. - Cô Hall, chào mừng cô đến Gordon Glen.

Eliza sửng sốt nhìn ngôi nhà.

Mấy phút sau, khi cô theo Temple vào nhà, cô thấy bên trong nhà cũng đồ sộ như bên ngoài. Trong tiền sảnh rộng lớn, một chiếc cầu thang bằng gỗ chạm trổ tinh vi đổ xuống giữa tầng trệt. Ở cuối đằng kia phòng có một cửa ra vào nữa, giống như cái cửa họ mới đi vào, đều làm theo kiểu ba-róc cuối thế kỷ 16. Trên mỗi cửa lớn đều có thêm cửa sổ nhỏ hình cánh quạt.

Về bên trái, một bộ cửa hai cánh mở thông qua phòng khách trước. Một tấm thảm dệt nhiều hoa văn phức tạp màu xanh lá cây và màu vàng, trải trên sàn gỗ. Màu sắc của tấm thảm hài hòa với chiếc trường kỷ bằng gỗ đào

hoa bọc hung màu xanh lục. Những tấm thảm, chiếc trường kỷ, những chân đèn bằng đồng gắn trên tường, những chiếc ghế lác Boston, và tất cả các đồ đạc đẹp đẽ trong phòng khách đều xem ra mờ nhạt trước chiếc lò sưởi khổng lồ ở trong phòng. Chiếc lò sưởi chạm trổ bằng gỗ óc chó và mặt bệ lò sưởi bằng đá cẩm thạch cũng được chạm trổ tinh vi, vươn cao lên hết cả căn phòng. Từ trên cầu thang lầu phát ra tiếng động nho nhỏ. Hai đứa bé da đen nhìn Eliza qua khoảng trống giữa hai cái trụ tay vịn cầu thang chạm trổ.

Có tiếng chân người đến gần tiền sảnh lớn, rồi một người đàn bà xuất hiện từ trong một căn phòng ở tầng dưới. Bà ta mang một cái tạp dề dài ngoài chiếc áo váy bằng vải bông kẻ ô vuông, mái tóc đen bới lại thành một lọn ở sau đầu. Khuôn mặt xương xẩu của người da đỏ.

Khi bà trông thấy người nữ gia sư mới và Temple, bà nói:

- Chào cô Hall, cô đến rồi à ? - Bà toét miệng cười, nhưng nụ cười vẫn không che giấu được nét mệt mỏi hằn sâu quanh khóe mắt. Temple giới thiệu người đàn bà là mẹ nàng, bà Victoria Gordon.

- Chào bà Gordon, bà mạnh khỏe chứ ? - Eliza cất tiếng chào nho nhỏ. Cô chạnh nghĩ đến thân phận mình trong nhà này.

- Cô Hall, chúng tôi rất sung sướng khi biết cô bằng lòng đến đây. - Bà Victoria Gordon trả lời bằng tiếng Anh có vẻ hơi khoa trương, rồi bà nhìn ra phía sau Temple và Eliza có ý tìm ai, mày nhúu lại ra về lo âu. - Thế Kipp không đi với con và cô đây à ?

- Kipp ? - Eliza lặp lại.

- Con trai tôi, - bà Victoria Gordon giải thích. - Tôi đã nói cho nó biết Temple đi đón cô. Tôi tưởng nó đứng ngoài để chào cô đến chứ.

- Chúng tôi không thấy ai hết, - cô giáo đáp.

Bà Victoria Gordon gật đầu có vẻ chán ngán.

- Tôi nghĩ chắc nó đợi mệt, bỏ đi chơi đâu rồi đấy. - Bà đáp, giọng nhu hoà của người mẹ thương con.

Eliza lại nghĩ rằng Kipp Gordon đợc mẹ nuông chiều nên ít tuân thủ nề nếp. Theo lời ông Payton Fletcher cho biết thì cậu con của Gordon đã lên 11, cái tuổi khó dạy vì chưa lớn mà cũng không còn nhỏ. Cái tuổi cần phải dạy dỗ nghiêm khắc mới đợc.

oOo

Trên đầu cầu thang, Phoebe 12 tuổi tụt người lui khỏi những song cầu thang chạm trở và nắm cánh tay cậu em trai lên chín, Shadrach, lôi cậu lui với mình. Cúi người xuống thấp, hai cánh tay cô ôm quanh hai ống chân xương

xấu và móc mấy ngón tay vào mấy ngón chân trần để ngồi cho vững, cô bé nhìn người đàn bà da trắng xa lạ ở bên dưới. Shadrach thì thào hỏi:

- Cô giáo đấy à ?

Phoebe gật đầu. Dải vải buộc bím tóc trên đầu cô bé đung đưa khi cô gật đầu.

- Cô ấy ở miền Bắc đến. Ông chủ Will mời cô ta đến.

- Cậu Kipp nói là họ có những ngọn lá biết làm trò ảo thuật.

- Kipp lại trêu em đấy. - Phoebe không ưa Kipp. Hắn thường nhét vào đầu Shadrach nhiều chuyện huyền hoặc và thường ti tiện. - Không có gì là trò ảo thuật hết. Mà đấy là sách, chứ không phải làm trò. Người da đỏ gọi thế là vì họ ngu thôi. Em có ngu không ?

- Không. - Nói thế nhưng Shadrach không biết mình có ngu không. Cậu bèn tựa cằm vào giữa hai đầu gối và nhìn xuống người giáo viên da trắng.

- Deuteronomy Jones ở bên nhà ông cụ Stuart biết đọc và biết viết như người da trắng. Anh ấy thông minh lắm. -

Phoebe nói, cô nhích người lui và nghĩ đến anh chàng da đen ở bên đồn điền láng giềng. Từ lâu rồi cô không gặp anh, nhưng cô nhớ là anh trông khá xinh trai. Anh có nụ cười rộng mở, nụ cười làm cho cô cảm thấy ấm lòng.

- Rồi em sẽ học đọc và học viết, - Shadrach cương quyết nói.

Phoebe định nói với em trai rằng chuyện này sẽ không bao giờ xảy ra được, nhưng cô cũng mơ ước như thế. Cô nhận thấy chuyện này thật tuyệt. Nếu có học, chắc cô sẽ không còn làm tôi mọi trong nhà nữa. Nếu cô biết đọc và biết viết, có lẽ khi Deu trở lại, anh ấy chắc sẽ xem cô là người thông minh.

- Phoebe, mày đấy à ? - Bà chủ gọi cô, giọng gay gắt.

Phoebe vùng đứng lên và nhanh nhẹn bước đến trước mặt cậu em để che cậu cho bà chủ khỏi thấy.

- Dạ, thưa bà Victoria, con đây. - Cô kéo lê hai chân lên mặt ván cho ồn để bà chủ khỏi nghe tiếng loạt xoạt do Shadrach bò lui gậy ra.

- Tao đã bảo mày ở trong phòng ngó chừng bé Johnny kia mà. - Bà Victoria Gordon bước đến chân cầu thang.

- Cháu đi tìm bà. Cậu ấy quấy khóc. cháu đoán chắc cậu ấy đói bụng. - Có thể cô ta nói đúng. Chú bé thức dậy và vùng vằng giận dữ. Dĩ nhiên là mẹ chú cho là chú mọc răng, cho nên chú ta sốt ruột và quấy khóc.

Bà Victoria Gordon thở dài, bà bước lui khỏi cầu thang và nhìn Eliza với ánh mắt xin lỗi:

- Temple sẽ lo thu xếp cho cô, - nói xong bà bước lên lầu.

Lên đến giữa cầu thang, bà bỗng ho sặc sụa khiến bà phải đi chậm lại. Temple nhìn theo bà, lòng ái ngại. Nhưng khi quay lại nhìn cô gia sư, nàng lấy lại bình tĩnh. Nàng hỏi:

– Cô đói không, cô Hall? Để tôi bảo thím Cassie Đen làm gì cho cô ăn.

– Đừng, xin cảm ơn cô. - Eliza muốn thừa cơ hội này để xem những phòng khách ở tầng dưới này cho thoải mái tính hiếu kỳ của mình. - Có phải đây là phòng ăn không ? - Cô bước đến gần khung cửa hình vòng cung nằm ở bên phải để nhìn bên trong phòng cho rõ hơn. - Tôi được biết tôi sẽ cùng ăn với gia đình kia mà.

– Tất nhiên rồi. - Temple đáp. Nàng bước đến đứng bên cô giáo. Ánh sáng mặt trời chiếu qua những bức màn đăng-ten treo trên bốn khung cửa sổ lớn, chiếu ánh sáng lên chiếc bàn gỗ đào hoa đóng theo kiểu Sheraton kê dọc theo căn phòng. Quanh bàn, có 12 chiếc ghế dựa đánh xin thật bóng. Chiếc lò sưởi bằng gỗ óc chó chạm tay, xây sát vào tường ngoài, mặt lò đóng lại bằng chiếc cửa chắn. Một tủ kính kê sát tường đằng xa, chất đầy ly tách bằng sứ và thủy tinh. Đối diện với cái tủ là tấm ván bằng gỗ đào hoa gắn vào tường.

Temple dẫn Eliza đi dọc theo tiền sảnh để đến xem một phòng khác. Nàng nói với cô:

- Vào buổi tối, chúng ta tụ tập ở phòng lớn của gia đình. Khi Temple bước sang một bên, Eliza kinh ngạc khi trông thấy chiếc đàn dương cầm bằng gỗ hồng kê trong góc phòng. Một chiếc đàn dương cầm... ở chốn hoang dã này. Cô bước đến cái ghế đầu bọc nhung và ngồi xuống, lòng tự hỏi không biết đến khi nào cô mới hết ngạc nhiên trước những gì cô đang trông thấy ở đây. Cô sờ mặt gỗ láng bóng, rồi ngược mắt nhìn Temple:

- Có phải cô chơi đàn không ?

- Bà vợ của một nhà truyền giáo ở Brainerd đã dạy cho tôi đàn, nhưng, - nàng dừng lại, rồi nhún vai cười, - bố tôi chán ngấy vì cứ nghe tôi chơi mãi ba bài tình ca. Cô biết đàn chứ ? Có lẽ cô dạy cho tôi vài bài mới.

- Tôi thấy không có lý do gì lại không xếp chương trình học nhạc vào buổi chiều. - Phải khó khăn lắm cô mới nén được lòng khát khao mở nắp đàn ra. Cô đứng dậy và nắm chặt hai bàn tay vào nhau.

- Phòng thư viện ở bên kia đại sảnh. - Temple đi về phía cửa thư phòng, vừa ngoái đầu lại nói, - Bố tôi đã nói cô được phép xem hết cả sách trong phòng này.

- Bố cô tốt làm sao!

Vừa bước vào thư viện, Eliza bỗng dừng lại đưa mắt nhìn bức tranh treo trên bệ lò sưởi. Cô không chú ý đến đồ đạc

nào khác trong phòng, kể cả chiếc bàn làm việc rộng lớn bằng gỗ óc chó, chiếc trường kỷ chạm trổ tinh vi, hay là sổ sách lớn trên kệ sách. Tất cả đều mờ nhạt trước bức tranh vẽ một người đàn ông cao lớn, mặt nghiêm nghị, mặc váy Tô-cách-lan.

- Ai thế ?

- Ông nội tôi, ông Lachlan Gordon. Chính ông đã xây nhà này.

- Ông mặc váy. - Eliza nhú mày, cô chợt thấy chiếc kim găm bằng đá quý cài ở phía trước váy bằng len sọc ô vuông của người đàn ông. Cái kim găm giống hệt cái kim găm bằng đá thạch anh tím mà Temple đang cài trên người.

- Ông cố tôi, William Gordon, từ Tô-cách-lan đến. Ông cụ là con thứ của một nhà quý tộc bên ấy. Sau khi đến Savannah một thời gian ngắn, ông đã giết chết một người đàn ông trong một vụ ẩu đả. Sợ người Anh buộc tội sát nhân, ông trốn đến ở trong dãy núi vùng này với người Cherokee. - Temple dừng lại nhìn bức tranh. - Cái váy nguyên là của ông cụ đấy. Ông nội Lachlan của tôi nói rằng ông cụ cao và khỏe như một cây sồi, tóc cụ đỏ như lá thích mùa thu. Bố tôi đã được lấy tên cụ để đặt cho.

- Thế cụ sống trong núi à ?

- Ông không thể nào về được. Người ta sẽ bắt ông về tội sát nhân. - Temple nhắc lại, - Ông lấy một nữ chiến binh khả kính, tên Danagasta.
 - Một nữ chiến binh à ? - Eliza hỏi.
 - Một phụ nữ có huy chương ngoài mặt trận.
 - Cô muốn nói bà ấy đã tham gia chiến đấu ngoài mặt trận à ?
 - Sao không ? Phụ nữ cũng có thể chiến đấu bằng giáo mác, súng hỏa mai, hay là cung tên như nam giới chứ.
- Vào thời của bà cụ Danagasta, chuyện phụ nữ Cherokee chọn nghiệp binh cũng như trở thành bà mẹ chiến sĩ là chuyện rất thông thường. Khi bàn bạc dự tính một cuộc chiến, nữ chiến binh được ngồi vào chỗ danh dự của hội đồng và cố vấn cho các cấp chỉ huy mặt trận các chiến lược tác chiến. Bà cố nội tôi là một phụ nữ như thế đấy.
- Tên tiếng Anh của bà là Jane Gordon. - Temple dừng lại ngẫm nghĩ một hồi. - Bà cùng chồng, cụ William Alexander Gordon, xây dựng nông trại này. Hồi tôi còn bé, chiếc lều gỗ của họ vẫn còn, nhưng đã bị cháy cách đây nhiều năm rồi.
- Ra thế. - Eliza lại nhìn quanh. - Cô nói ông nội cô đã xây ngôi nhà này ? Chắc là phải tốn kém nhiều lắm ? Làm sao ông nội cô có thể có được số tiền kèch xù như thế ở nơi

hoang dã này ?

- Ông rất giỏi. Ông điều hành một cơ sở thương mại và một nhà máy xay ngũ cốc do cụ cố tôi lập nên. Từ nguồn lợi này, ông mượn chuyên gia nông nghiệp đến làm cố vấn, rồi ông mua nô lệ da đen làm việc đồng áng, canh tác thêm đất đai để trồng hoa màu và lập thêm vườn cây ăn quả. Việc đầu tư đã thành công rực rỡ. Ông phỏng theo các kiểu nhà đẹp ở Tô-cach-lan và Anh quốc để xây nhà này.

- Cô muốn nói đến những ngôi nhà mà ông cố cô đã thấy chứ gì ? - Eliza chỉnh lại vì cô tưởng Temple nói lộn.

- Không, chính những nhà do ông nội Lachlan Gordon của tôi thấy chứ. Ông nội tôi nghe cụ cố tôi nói đủ thứ chuyện về Tô-cach-lan, cho nên ông muốn tận mắt xem cho biết. Ông dẫn bố tôi đi theo, mặc dù khi ấy bố tôi còn nhỏ, không lớn hơn thằng Kipp, em trai tôi bây giờ. Hai cha con đi khắp nước Anh và Tô-cach-lan, thăm nhiều dinh cơ to lớn ở bên ấy. Thậm chí hai người còn gặp cả vua George Đệ Tam nữa.

Will Gordon, người mượn cô, đã gặp vị vua quá cố của nước Anh ư ? Eliza kinh ngạc khi nghe chuyện này, nhưng rồi cô cảm thấy mình không ngạc nhiên về chuyện chủ nhân của gia đình này đã gặp gỡ hoàng gia mà cô nghĩ

đến vai trò lịch sử của George Đệ Tam.

Nhìn lại quá khứ, Eliza thấy nước Anh là nước điển hình trong việc cư xử rất khéo léo với người da đỏ Mỹ châu. Họ đã phủ dụ người da đỏ, cho họ hân hạnh được thăm viếng ra mắt hoàng gia Anh. Cô nhớ chuyện người trinh nữ da đỏ bộ lạc Powhatan, cô Pocahontas, và chuyện rùm beng về cô khi cô sang bên Anh.

Trong lúc Eliza đi xem các thứ trong thư phòng thì Temple quan sát kỹ cô giáo mới. Không có gì đặc biệt hấp dẫn trong những nét mạnh mẽ và cái miệng nhỏ của cô giáo hết. Mái tóc uốn cong màu nâu nhạt như màu gỗ hồ đào. Người cao và gầy, cứng đờ, chiếc cằm nhô ra biểu lộ một cá tính cương quyết. Thoạt tiên, Temple cứ ngỡ Eliza Hall là người lạnh lùng, nghiêm khắc, thiếu tình cảm, không thân mật. Nhưng đến khi nàng thấy nét sung sướng tươi vui của cô giáo hiện ra trong ánh mắt khi cô nhìn chiếc dương cầm trong phòng khác, nàng liền nghĩ khác. Bây giờ, Temple cảm thấy có lẽ nàng sẽ yêu thích cô giáo mới này.

Thấy nét mệt mỏi hiện ra trên mặt cô, Temple bèn nói:

- Chắc cô đi đường xa mệt mỏi lắm rồi. Chúng tôi đã chuẩn bị cho cô một phòng trên lầu.
- Xin cảm ơn cô. - Eliza cố dẫn mình để khỏi đưa tay lên

vuốt chiếc áo dài nhàu nhò vậy bản cho thẳng sạch. Chỗ ở của cô trên tầng ba bé nhỏ và đồ đạc bình dị, nhưng đủ cho cô dùng. Một cái giường đơn có trụ sắt, kê dọc theo vách tường, trần nhà xuôi theo mái nhà đổ xuống. Buồng tắm bằng gỗ sồi, có bồn rửa và bình nước nằm dưới chiếc cửa sổ xây mặt về phía đông khiến cho căn buồng sáng sủa và thoáng khí.

Eliza bước trên sàn ván ra đứng giữa phòng, cô nhìn quanh xem xét đồ đạc trang bị trong phòng. Tấm vải trải giường chắp vá nhiều màu trông vui mắt nổi bật bên cạnh bức vách sơn màu vàng nhạt. Tấm thảm trải nền nhà gần bên giường đã cũ, màu ngũ sắc đã phai. Trong một góc phòng, kê chiếc ghế xích đu cũ rích, nệm và gối đều may tay, đường chỉ đã bạc màu. Tấm màn trắng bình dị treo trên cửa sổ khẽ lay động, cơn gió nhẹ bên ngoài thổi vào chẳng làm dịu được cái nóng hầm hập trong phòng.

- Cái tủ này cô dùng để cất quần áo. - Temple chỉ vào cái tủ đóng một cách vụng về mà khi mới bước vào, Eliza đã trông thấy. Cái hòm và cái vali của cô nằm một bên cái tủ.

- Và có cái xô vệ sinh ở trong tủ com-mốt trong góc phòng kia, cô lấy mà dùng. Cô có cần gì nữa không ?

- Không, thế này là đầy đủ lắm rồi. - Eliza đáp. - Lát nữa chắc tôi cần xem phòng học ra sao. Tôi nghe nói nhà cô

đã xây một phòng học ở đây rồi.

- Dạ đúng. Đứng ở cửa sổ phòng này cô có thể nhìn thấy phòng học bằng gỗ.

- Tốt, thế là tôi khỏi mất công tìm nơi để dạy.

- Vâng. Bây giờ tôi xin rút lui để cô lấy đồ đạc ra. - Temple nói rồi bước ra khỏi phòng.

Khi còn lại một mình, Eliza tháo dây buộc mũ, lấy mũ xuống và ném vào giường. Cô hát những lọn tóc lòa xòa ra sau, rồi không đợi chải lại tóc tai cho gọn, cô bước đến cửa sổ, kéo màn lên.

Đằng xa cuối bãi cỏ, cô thấy một ngôi nhà gỗ. Đứng ở cửa sổ nhìn ra, cô không thấy một nhà nào khác, cho nên Eliza đoán đấy là phòng học. Những con công đang dạo chơi trên con đường lát gạch dẫn đến ngôi trường.

Trong chuyến hành trình dài từ Massachusetts, nhiều lần cha Cole đã quả quyết với cô rằng: "Ở đời, nhất ẩm nhất trác giai do tiền định". Nhưng Eliza nghĩ rằng Chúa không định cho cô như thế này. Cô cứ ngỡ mình sẽ dần thân vào nơi hoang dã để sống với những người bán khai, chịu đựng nhiều gian khổ và cô đơn. Nhưng bây giờ cô lại thấy mình đang đứng trước một nơi khiến cô nghĩ đến một trang viên làng hoàng.

Cô nhớ lại ngày hôm ấy, đã cách đây hai tháng, ngày cô

theo mẹ, bà Nancy Chapman Hall, vào văn phòng luật của ông Payton Fletcher ở Springfield. Vùng quê bang New England đang vào tiết xuân, thời tiết mùa xuân làm cho cô nôn nao, hăng hái sẵn sàng bỏ qua cuộc sống đều đều buồn tẻ của quá khứ để bắt đầu một cuộc sống mới, một cuộc sống mang màu sắc phiêu lưu, mạo hiểm và có cơ hội để cô thử sức năng lực của mình. Ông Payton Fletcher đã rao quảng cáo một nhiệm sở như thế.

Ông Fletcher đã đón tiếp cô và mẹ cô ở phòng riêng rất niềm nở vào hôm ấy. Ông mập mạp béo tốt, tuổi trung niên và thuộc thành phần được kính nể ở Massachusetts. Mặt ông tròn trịa, vui tươi, cặp mắt xám hiền từ trong suốt thời gian ông phỏng vấn cô.

Trong phần đầu cuộc phỏng vấn, ông hỏi nhiều về trình độ, về các trường cô đã theo học, về nghề dạy học của cô. Cô hết sức sung sướng khi thấy ông không quan tâm đến năng lực dạy học còn non yếu của cô. Nhưng chính việc này đã khiến Eliza phân vân không biết đã có bao nhiêu người xin đến nhiệm sở này.

Và cuối cùng, ông Fletcher trình bày nhiều chi tiết về chỗ cô xin đến dạy, đến làm gia sư dạy cho con cái một gia đình Cherokee.

Mẹ cô liền phản ứng ngay:

- Người da đỏ à ? Họ đang tấn công những người định cư Georgia, họ đe dọa tính mạng của đàn bà và trẻ em.

- Bà Hall, tôi xin đảm bảo với bà, - ông Payton Fletcher cắt ngang lời bà một cách bình tĩnh và cương quyết, - tin tức trên báo chí trong mấy tháng qua đều phóng đại quá đáng. Nếu có xảy ra những hành động sai trái nào thì đây là lỗi của người Georgia , nhưng trường hợp trái lại là chuyện khác rồi. Riêng phần ông Will Gordon và gia đình ông ta, tôi xin nói cho bà yên tâm: họ không dã man đâu. Tôi đã được hân hạnh gọi ông Will Gordon là bạn từ nhiều năm nay và tôi xin cam đoan với bà rằng tư cách của ông ta rất cao quý.

Ông ta cho biết ông quen với ông Will Gordon khi hai người cùng học một trường nội trú tư ở miền Đông. Trong thời gian này, tình bạn giữa hai người trở nên thân thiết. Ông Payton Fletcher lại cho biết thêm ông Will Gordon là chủ một nông trại, trồng trọt trong một thung lũng phì nhiêu thuộc đất đai của bộ lạc nằm gần phía bắc bang Georgia. Người ta đã xây một ngôi nhà gỗ một phòng trong nông trại để làm chỗ học hành cho con cái của chủ nhà và của cô em gái. Ngoài tiền lương 400 đô la một năm ra, giáo viên ăn ở tại nhà Gordon miễn phí.

Eliza liền tưởng tượng những buổi học thường xảy ra

trong cảnh bi hài. Cô mừng tượng một căn phòng với một số trẻ con da nâu chăm chú lắng nghe, một chủ nhà đầu óc thô thiển đang đợi cô dạy dỗ để được hiểu biết. Khi ông Payton Fletcher đề nghị nhiệm sở, Eliza chấp nhận liền, vì cô tin đây là định mệnh đã an bài cho cô.

Bây giờ, qua cửa sổ phòng ngủ, cô nhìn quanh khắp nơi. Một nông trại phát đạt, ông Payton đã nói thế. Một câu nói giản dị không miêu tả hết cảnh giàu có quanh cô được. Cô muốn ngồi viết cho mẹ biết khi cách chi tiết còn đang mới mẻ trong óc cô. Nhưng cô lại nghĩ làm thế sẽ mất thì giờ vô ích, cô còn nhiều việc khác phải làm đã.

Eliza thả cái màn xuống, quay lui khỏi cửa sổ và bỗng cô hốt hoảng thụt lùi khi thấy có người nào đấy đang đứng cách cô chỉ hơn một mét. Định thần lại, cô nhận ra đấy là một cậu bé không quá 11 tuổi. Cậu ta nhìn cô, ánh tinh ranh loé ra trong cặp mắt đen lạnh lùng của cậu. Eliza dè một bàn tay lên ngực để làm dịu bớt trái tim đang đập mạnh.

- Cậu làm tôi sợ khiếp! - cô thú nhận, rồi chột cô nghĩ chắc là cậu ta có ý định làm thế. - Chắc cậu là Kipp, phải không ? - cô hỏi.

- Và cô là cô giáo mới ở miền Bắc ?

- Đúng. - Lấy lại bình tĩnh, cô nắm hai bàn tay lại với về

đoan trang. - Cậu gọi tên là cô Hall.

Kipp Gordon chỉ cười.

Đồ phá đám. Với giác quan thứ sáu của người giáo viên, Eliza nhận ra đây là một học sinh sẽ quấy phá cô trong các buổi học. Cô tin chắc những ngày sắp tới cô phải đương đầu với chú nhóc này.

Janet Dailey

Sự Lựa Chọn Cuối Cùng

Chương 3

Những cành lá sum suê rậm rạp của cây hạt dẻ che mắt ánh nắng mặt trời khiến cho ngôi trường bằng cây chỉ sáng lờ mờ . Eliza để cuốn tập đánh vần của Webster lên trên chông tập viết và sách học vỡ lòng trên bàn, thế là đã soạn bài xong cho ngày hôm sau.

Nhìn chung thì Eliza đã hoàn tất được nhiều việc trong 3 ngày. Giờ học đã ổn định. Buổi học đầu tiên bắt đầu vào lúc tám giờ sáng, học sinh đến dự học thêm gồm có 4 cháu của gia đình Murphy, những người bà con trong họ của gia đình Gordon, đó là: Charlie, 13 tuổi; Tom, 12; Mary, 10; và Joe, 9. Lớp học cho đến giờ ăn trưa, rồi bắt đầu giờ dương cầm dành cho ba cô gái: Temple, em nàng: Sandra và Mary.

Khi học xong, Eliza đi quanh một vòng để đóng 4 cánh cửa

sổ lại. Hôm đầu tiên, khi học xong, cô đã quên đóng cửa. Sáng hôm sau, cô thấy một con vật như chuột, chúi mũi ngửi quanh bàn cô. Vì phản xạ tự nhiên, cô đã thét lên, vừa sợ vừa kinh ngạc. Kipp Gordon chạy ập vào phòng học ngay khi con vật góm ghiếc chạy loanh quanh qua nền nhà đến cánh cửa sổ mở rộng. Tiếng cười chọc què của Kipp vẫn còn vang mãi bên tai cô, nét giận dữ ánh lên trên cặp mắt đen của hắn. Đồ phá rối - nó quả là đồ phá rối. Dậy dỗ cật lực xong một ngày, Elzia nhìn quanh phòng học một lượt rồi bước ra và cẩn thận đóng cửa lại. Ngôi nhà gạch 3 tầng xây trên đỉnh ngọn đồi thấp bề thế đồ sộ là trung tâm điểm của nông trại. Tách khỏi toà nhà có 2 nhà bếp và một nhà hun khói. Những đường lát gạch từ ngôi nhà dẫn đến chuồng ngựa đầy ngựa, một lò rèn, những lán trại và một đám lều nhỏ dành cho khoảng 30 nô lệ của gia đình Gordon ở.

Bên ngoài khu nhà ở, những con bò sữa gặm cỏ trong cánh đồng cỏ nằm sát bên vườn rau. Bầy heo nuôi thả đang ăn trong cánh rừng gần đấy. Trải dài theo thung lũng phì nhiêu là những cánh đồng trồng bắp, bông gòn, thuốc lá, lúa đại mạch, yến mạch và cây thuốc nhuộm, với lại những vườn cây ăn quả. Khi ông Will Gordon vắng mặt, người em rể, George Murphy, giám sát người da đen làm

việc trong các cánh đồng.

Thế nhưng, công việc nội trợ cho cả đồn điền chỉ một tay bà Victoria Gordon lo liệu. Eliza thấy công việc của bà không phải chỉ thu hẹp ở trong nhà thôi mà bà còn coi sóc cả vườn rau, coi sóc bầy bò và điều khiển luôn cả đám da đen, công việc này quá khùng khiếp vì bà phải lo cho hơn 30 người da đen ăn mặc, rồi lo luôn cả việc thuốc thang chữa bệnh cho họ. Vào buổi sáng đầu tiên, Eliza đã chứng kiến cảnh bà Victoria phân phát thức ăn hàng tuần cho một dãy phụ nữ da đen mang khay gỗ đựng đọi lãnh khẩu phần ở cái thùng đựng thức ăn, nào là thịt heo ngâm muối và thịt bò muối, thịt heo xông khói và đùi heo treo lỏng chỏng trên xà trong hầm nhà có cửa khóa kín.

Bà Victoria Gordon ít khi ngồi, ngoại trừ vào các bữa ăn. Một ngàn lẻ một công việc đều đòi hỏi có sự giám sát của bà hay có sự tham gia của bà và Eliza bắt đầu hiểu nguyên nhân khiến bà luôn luôn có vẻ mệt mỏi lo âu.

Thấy trời đã bắt đầu tối, Eliza vội vã đi nhanh trên con đường lát gạch vào nhà. Trước mắt cô, những khung cửa kính trên toà nhà phản chiếu ánh sáng tím nhạt của mặt trời lặn trên cảnh yên tĩnh khắp đồn điền. Khi cô bước vào đại sảnh, không khí trong nhà im phăng phắc. Bỗng Eliza nghe có tiếng động, cô bèn dừng lại bên chân cầu thang,

nhìn chiếc cầu thang bê thế dẫn lên tầng hai. Đêm nay, cô không nôn nóng leo những tầng cấp dài lên phòng. Thực vậy, cô cảm thấy cô đơn và nhớ nhà. Cô nhớ mẹ cô, nhớ cảnh 2 mẹ con chuyện trò vui vẻ vào những buổi tối.

Có tiếng chân người bước nhè nhẹ lên lầu tiến đến phía cầu thang. Eliza nhìn lên, cô thấy một người đàn bà phi nộn với bộ ngực đồ sộ hiện ra, chị có tên Cassie Đen.

– Chào chị Cassie - Eliza vô tình tránh gọi từ "Đen" khi chào người đàn bà nô lệ này. Vì từ này nhắc cô nhớ đến con bò sữa ở nhà cô, khi cô còn bé, mọi người trong nhà thường gọi nó là Bessie Nâu. Vì da của họ đen thối, Eliza không thể xem những người châu Phi bất hạnh này như súc vật được.

Chị Cassie bước xuống thang lầu.

– Cô Eliza, cô cần gì không?

– Không cần gì hết, cảm ơn chị Cassie.

Người đàn bà gạt đầu rồi bỏ đi. Eliza định leo lên cầu thang, nhưng bỗng dưng cô dừng lại khi nhìn vào phòng khách của gia đình, chiếc đàn dương cầm ở trong phòng này. Từ khi đến đây, cô chưa được chơi đàn cho thoải thích, mặc dù Victoria Gordon đã cho phép cô chơi.

Bỗng cô quyết định vào phòng, rồi đi thẳng đến chiếc đàn. Cô ngồi xuống, sửa áo xống lại cho ngay ngắn rồi mở nắp

đẩy phím đàn ra, để chân vào bàn đạp đánh nhịp.

Vừa lướt mấy ngón tay lên phím đàn, cô thay đổi hẳn thái độ. Cô đàn khúc nhạc đêm cô thích nhất, khúc nhạc cô đã thuộc lòng, mấy ngón tay lướt nhẹ trên phím, người đứng đưa nhè nhẹ theo khúc nhạc du dương êm ái.

Khi đàn xong bản nhạc, cô liền đàn sang bản khác, không để cho không khí trong nhà chìm vào cảnh tịch mịch. Cô đàn bản này đến bản khác không ngưng nghỉ, đàn theo trí nhớ số nhạc chọn lọc của Bach, Beethoven, và Mozart, chốc chốc lỗi vài nốt vì quên.

Khi trong phòng đã tối hẳn, Eliza ngừng lại một lát chỉ để thấp hai cây đèn cầy cắm lên cái giá trên chiếc đàn bằng gỗ thông mộc, cho sáng hàng phím bằng ngà trắng và đen. Rồi cô lại tiếp tục đàn.

Cô đàn xong khúc nhạc được cô xem là do ngẫu hứng đặc biệt - mặc dù kỹ thuật chưa được hoàn hảo - một khúc thuộc loại tấu khúc của Bach, cô để nốt nhạc cuối cùng ngân vang cho đến khi hết. Khoan khoái, cô cất tay khỏi các phím đàn và chắp 2 bàn tay lại với nhau để trên lòng, tinh thần trôi theo lời nhạc.

Bỗng một giọng đàn ông cất lên yêu cầu:

– Cô vui lòng chơi bản khác đi. Cô chơi nhạc hay quá.

Eliza giật mình, nhìn lên. Một bóng đen đứng ở ngưỡng

cửa phòng khách, tựa một vai lên khung cửa bằng gỗ óc chó. Ánh đèn cây không đủ sức soi sáng đến tận đáy, cho nên cô chỉ thấy một bóng người thôi. Nhưng mặc dù cô không thấy rõ nét người, cô vẫn thấy được dáng người đàn ông cao to và cường tráng.

Khi cô vươn người ngòai thẳng lên, bóng người đang bước đến gần cô. Thoạt nhìn, cô tưởng lầm đấy là "Blade". Khi nhận ra không phải chàng ta, cô bèn đứng lên, cầm lấy giá cắm đèn cây, đưa cao lên quá đầu mình.

- Ông là ai? Ông làm gì ở đây? - Cô hỏi, giọng gay gắt và lo sợ.

Người đàn ông bước vào vùng có ánh sáng chiếu rõ. Ông ta mặc quần tây, khoác chiếc áo đuôi tôm màu đen kiểu các chủ đồn điền thường mặc. Ánh đèn cây nhảy nhót chiếu lên khuôn mặt sắc nét, và chiếu sáng mái tóc màu nâu óng ánh màu vỏ quế.

- Nhà tôi ở đây - ông ta chỉ đáp gọn lỏn như thế.

- Nhà ông à ?

Câu trả lời như không mong đợi của Eliza. Nghe lời đáp, cô có cảm tưởng ông ta không phải là Will Gordon.

- Còn cô chắc là cô giáo mới, cô Eliza Hall ?

- Dạ phải - Cô hạ cây đèn xuống, lòng băn khoăn cứ sợ mình kém tác phong sư phạm, cho nên cô quyết giữ gìn ý

tứ - Tôi không nghe nói ông đã về nhà.

- Tôi mới về nhà chỉ một lát đây thôi.

Như để xác nhận lời nói của ông, Temple đi xộc vào phòng, chiếc áo dài bằng vải khoác ngoài áo ngủ, mái tóc dài xổ tung xoã xuống như một bức màn đen dày phủ cả 2 vai và lưng. Khi thấy bố, nàng dừng lại, mặt hớn hờ vui mừng như trẻ con.

- Bố, bố về rồi - Giọng nàng hết sức tươi vui.

- Ừ, bố về rồi - Ông nhìn Temple với ánh mắt triu mến.

Nàng đến đứng bên cạnh ông, quay mắt nhìn Eliza, lòng cảm thấy thích thú khi nhìn mái tóc của cô giáo thường búi lên nghiêm trang, bây giờ xổ tung quanh đầu trông có vẻ phóng túng. Đây mới thật là Eliza Hall, con người đầy nghị lực và sức sống mặc dù cô cứ cố làm ra vẻ cứng nhắc và thiếu sinh khí.

- Khi bố nghe tiếng đàn, bố có nghĩ là con đàn không? -

Temple nhìn bố, ánh mắt trêu chọc.

- Bố nghĩ không phải là con đàn. Bố chưa bao giờ nghe được tiếng đàn như thế này - ông đáp, miệng mỉm cười.

Temple cười xoà, nàng nói:

- Rồi bố sẽ không nói nữa đâu. Cô Hall đang dạy con chơi đàn dù ông cảm để con có thể chơi hay như cô ấy chơi.

- Chúng ta hy vọng thế - Ông nhướng mày với vẻ hoài

nghi. Người gia sư liền nói nhanh:

– Con gái ông rất có năng khiếu.

Ông Will Gordon nhận thấy thái độ của người đàn bà cao, bình dị này có vẻ cương nghị, nên ông không dám cười.

Ông chỉ gật đầu đáp lại rồi nói:

– Tôi rất sung sướng khi nghe cô nói thế, cô Hall. Bây giờ cô cho tôi biết ông Payton Fletcher có khoẻ không ?

– Ông ấy rất khoẻ.

– Mắt ông ấy có còn sắc sảo và nụ cười còn rộng mở chứ ?

– Dạ còn - Eliza cười khi nghe chủ nhà miêu tả chính xác ông luật sư ở Springfield. Ông ấy nhờ tôi chuyển đến ông lời chào hỏi chân tình nhất.

– mấy năm rồi tôi chưa gặp lại ông ấy. Chắc ngày mai tôi phải viết thư cho ông ấy - Ông nhìn Temple và mỉm cười - Bây giờ ông Payton Fletcher đã thành nhân vật rất có cảm tình với chúng ta, chắc bố cần nhiều lời khuyên của ông ta hơn trước đây.

Mắt ông long lanh sáng ngời khi nói đến một vị luật sư có cảm tình với một nơi xa xôi như ở đây, nhưng Temple vẫn thấy nét mặt bố có vẻ căng thẳng và mệt mỏi. Nàng lo lắng đưa tay sờ cánh tay bố:

– Bố đi xa mệt mỏi rồi. Bố đã ăn chưa ?

- Mẹ con đang chuẩn bị thức ăn cho bố.
- Để con đi xem thức ăn đã xong chưa - Temple và bố nàng đều biết, nếu mẹ nàng nghe có đứa con nào gọi bà, là bà quên ngay cơm nước. Thật Temple không hiểu được việc này, nhưng thực sự thì nhiều lần đã xảy ra như thế. Khi Temple quay bước ra cửa thì cô giáo mới liền nói:
 - Thưa ông Gordon, xin phép ông tôi lên phòng, để ông nghỉ ngơi sau chuyến đi dài mệt nhọc.

Không đợi ông trả lời, cô đi theo Temple ra đại sảnh. Còn lại một mình trong phòng khách, không khí im lặng như tờ. Cảm giác yên ổn bỗng tan biến đâu mất. Lòng bồn chồn, ông bước qua phòng khách, đến đứng bên cửa sổ, đưa mắt nhìn ra bầu trời đen. Theo truyền thuyết của người Cherokee, màu đen là màu của miền Tây, vì vùng đất ở đây đã nuốt mặt trời. Ông Will quay lại, đi đến chiếc dương cầm. Ông dừng lại bên chiếc đàn, đưa tay gõ vào một phím đàn, lắng nghe nốt nhạc ngân nga một hồi.

Ông mừng tượng nhớ lại cảnh cô giáo Eliza Hall ngồi đàn khi ông đứng trên ngưỡng cửa, mấy ngón tay lướt nhanh dịu dàng trên phím đàn, thân hình đứng đưa theo điệu nhạc, vẻ say sưa rạng rỡ, mái tóc màu nâu nhạt như vàng hào quang ôm quanh khuôn mặt. Bỗng ông nhớ lại thời ít lo buồn - nhớ lại thời gian 2 tuần ông sống tại nhà

ông Payton Fletcher ở Massachusetts. Hầu như tối nào mẹ ông Payton cũng đánh đàn dương cầm và ông Payton thường hát theo.

Thời ấy đã lâu rồi. Lâu quá rồi.

Ông Will thở dài, nhìn quanh gian phòng trống vắng, rồi bước ra cửa. Đêm nay ông không muốn ngồi suy nghĩ một mình. Ông nghe ngoài tiền sảnh có tiếng ho khúc khích.

Ông nghĩ bà Victoria đang quá lo lắng mệt nhọc. Khi ra phòng ngoài, ông thấy bà đang ở đấy, người đàn bà dáng dấp yếu đuối mà ông đã lấy làm vợ cách đây 18 năm.

Bà cười, nhưng nụ cười chỉ giữ lại hình ảnh của những ngày ấm cúng xa xưa mà thôi.

- Cơm đã dọn trong phòng ăn.

- Đang đói mà nghe nói thế thì còn gì tuyệt bằng, - ông nói với bà, rồi 2 người cùng đi vào phòng ăn.

Ba ngọn nến cắm trên cái giá bạc để ở cuối bàn. Will đi đến chỗ đèn sáng, ngồi xuống chỗ của mình ở đầu bàn.

Temple đi vào phòng mang theo cái bình, nàng nói:

- Bố, bố có muốn uống rượu táo không?

- Bố muốn chứ - Ông Will mở khăn ăn ra, để trên lòng, trong khi Temple rót rượu vào ly, rồi để bình rượu lên tấm ván gắn trên tường.

- Anh cần gì nữa không ? - Bà Victoria đứng bên ghế ông

nói.

Ông will ngược mắt nhìn, đĩa thịt nguội và bánh mì bột bắp để trước mặt ông. Ánh đèn cây lò mờ chiếu vào mặt bà, gọi cho ông nhớ lại những nét tươi trẻ xa xưa. Ông đáp:
- Bà ngồi xuống đây với tôi đi.

Bà Victoria lắc đầu:

- Em phải xem chừng bé Jonh. Đêm nay nó quấy lắm.

Nhiều lúc, ông Will muốn cùng vợ chia sẻ ngọt bùi với nhau. Ông rất muốn nói cho vợ ông nghe về buổi họp Hội đồng, muốn nói với vợ những chuyện của những người khác khắp trong xứ, muốn kể chuyện phá phách quấy nhiễu của lính cảnh vệ Georgia và chuyện cướp bóc của bọn đầu trộm đuôi cướp. Nhưng ông nghĩ ông có nói ra với bà cũng vô ích. Cho nên ông đành nín lặng, quay mặt nhìn xuống đĩa thức ăn trên bàn.

- Vậy thì ba đi xem chừng thằng John đi. - Ông cố giữ bình tĩnh, cầm lấy ly rượu Temple vừa để trước mặt, đưa lên môi.

- Mẹ, mẹ không muốn nghe kết quả cuộc họp Hội đồng Quốc gia à ? = Temple hỏi thay cho bố vừa khi mẹ nàng quay lại để ra khỏi phòng.

- Hội đồng họp hành ra sao thì mẹ vẫn tin là quyết định của họ đều có lợi cho dân ta cả - Nói thế nhưng bà Victoria

vẫn không che giấu được bản chất thờ ơ lạnh nhạt của mình.

Temple kéo ghế ngồi xuống. Nàng nôn nóng nói với bố:

- Bố, kể cho con nghe về buổi họp đi. Con muốn biết quá.
- Khi mẹ nàng đi xa, mắt nàng để lộ vẻ giận dữ mà nàng đã cố nén lại trong lòng.

Ông Will chăm chú nhìn cô con gái, ông thấy nàng đã lớn rồi, không còn bé bỏng nữa. Như từ trước, ông nghĩ rằng nàng biết rõ đời sống vợ chồng của ông trống trải, thiếu gắn bó thân mật. Temple đã tìm cách thay bà Victoria để lấp đầy khoảng trống do mẹ tạo ra, như bây giờ chẳng hạn.

Vợ chồng ông không phải như thế này từ đầu. Khi hai người mới lấy nhau, họ đã sống rất hạnh phúc và đầy đủ. Khi Temple ra đời, hai người sống vui vẻ với nhau, và khi đứa con thứ 2 chết sau mấy giờ chào đời thì cả 2 cùng đau buồn. Nhưng khi đứa con kế đó cũng chết đi thì cuộc sống của hai người bắt đầu đi theo 2 hướng khác nhau. Tóm lại, họ có được 4 người con sống mạnh khỏe, nhưng họ phải chôn đến 5 người con khác. Cứ mỗi lần một người con chết đi là bà Victoria cũng chết đi một ít, và cuối cùng tuy 2 người sống chung dưới một mái nhà, ăn chung một bàn, nhưng dường như họ không cùng chung sống.

Thế giới của bà Victoria tập trung cả vào bày con của bà. Mỗi người con đối với bà là một bảo vật quý giá nhất trên đời. Bà không chịu được cảnh phải sống xa con, cho dù một ngày thôi.

Ông Will nhận thấy điều đó. Vì thế mà ông phải mượn gia sư, chứ không cho con đi học ở trường nội trú. Quyết định này là một tổn kém lớn cho ông và có lẽ cũng bất lợi cho ông nữa, vì trong xứ đang xảy ra nhiều chuyện không hay. Bỗng ông Will đem hết chuyện trong buổi họp kể cho Temple nghe, trừ một số chi tiết có thể làm cho nàng quá lo sợ. Ông rất kiêu hãnh được làm bố một người con gái có những câu hỏi thật thông minh và ông trả lời cho con nghe tất cả. Khi hai người không còn vấn đề gì để nói nữa, thì thức ăn trong đĩa ông đã hết và bụng ông đã no nê.

- Về nhà thật tuyệt - Ông sung sướng nói

- Có bố ở nhà cũng tuyệt - Temple thu dọn chén đĩa và muống nĩa trên bàn, rồi đem đến tấm ván gắn bên tường, vừa đi nàng vừa ngoái lui và nói - Bố đã biết "Blade" về nhà chưa ?

Ông Will cười vì giọng nàng làm ra vẻ bình thản.

- Thế con không vui khi thấy anh ta trở về sao?

- Nếu anh ấy ở nhà luôn, con mới vui được - Temple cười, nhìn bố, nụ cười mang rất nhiều ý nghĩa .

Janet Dailey

Sự Lựa Chọn Cuối Cùng

Chương 4

Mặt trời đứng bóng. Khi hơi nóng quá trong phòng học thì lớp tạm nghỉ. Temple đứng núp dưới bóng mát ở hành lang phía sau, nhìn cô giáo đi qua bãi cỏ, mỗi tay dắt một cô bé, mấy cánh tay đung đưa, váy sột soạt. Sau lưng họ, mấy cậu bé đi theo thành một hàng.

Chiều nào Temple cũng đứng nhìn Eliza Hall vui đùa với bầy trẻ. Mỗi lần như thế, cô giáo trông thật vô tư, hạnh phúc như bầy học trò của mình, rất khác với thái độ nghiêm chỉnh khi cô dạy trong lớp. Nhớ lại mỗi lần lên giảng một vấn đề gì hấp dẫn, mắt cô sáng lên, Temple lại nhận ra chỉ khi ở bên nàng và mẹ nàng, cô Eliza mới tỏ ra nghiêm nghị và dè dặt.

Nửa giờ sau, Temple cỡi con ngựa cái từ chuồng ngựa đi ra. Đi quanh hai dãy nhà của người da đen ở, nàng rẽ

sang một con đường hẹp trên đồng. Con ngựa phóng lên, né tránh các vật chướng ngại, sẵn sàng phi nhanh, không muốn chậm bước.

Chạy được một đoạn ngắn, con đường men theo một con suối do nước phun cung cấp, con suối róc rách chảy băng qua đồn điền Gordon Glen. Xuyên qua chỗ trống trong đám liễu, Temple lén nhìn Eliza Hall ngồi xồm ở bờ bên kia, đám trẻ đang bu quanh cô để xem cô đang chỉ cho chúng cái gì. Đôi bốt thấp đã mở dây buộc, nằm trơ vơ trên đồng sỏi cao giữa dòng suối, đôi vớ trắng dài lòi ra bên trên. Nhìn kích cỡ, Temple biết đôi bốt của cô Eliza. Nàng ước sao đến sớm hơn một chút để chứng kiến cảnh cô Hall lội trong khe.

Men theo phía bóng mát của con đường mòn hẹp, Temple cho ngựa chạy chậm chậm. Trước mắt nàng, cánh đồng lúa mạch lóng lánh như tấm lụa vàng dưới ánh mặt trời. Thuộc lá trồng ở khoảng trống bên cạnh đó, vươn những ngọn lá rộng dài lên để đón nhận ánh mặt trời. Xa hơn nữa, những tua bông bắp vàng đung đưa dưới làn gió nhẹ thổi từ phía nam đến. Cho ngựa đến gần hơn, Temple thấy đám nô lệ đang phát cỏ dại, phụ nữ cùng làm việc với đàn ông, lưng cúi xuống theo nhịp cuộc đung đưa đều đều trên tay họ.

Bố nàng đang ngồi dang chân trên lưng con ngựa thiến mặt có đốm trắng, dưới bóng cây hồ đào. Nàng cho ngựa đến bên ông, luôn luôn cảm thấy niềm tự hào trỗi dậy trong lòng vì ông là bố nàng. Nàng cho ngựa dừng lại bên cạnh con ngựa thiến to lớn của bố và đưa mắt nhìn cánh đồng phía trước hai người. Nàng nghĩ hai cha con rất gần bó thông cảm nhau nên không cần phải nhiều lời. Thế nhưng nàng vẫn lên tiếng:

- Con nghĩ bố chắc đang ở đây. Bắp đã cao rồi.
- chúng ta chắc chắn sẽ được mùa.
- Năm nay chúng ta có tổ chức lễ Được Mùa không?
- Không - ông Will Gordon chợt thấy vẻ thất vọng trên mặt con gái, ông ước gì có thể trả lời khác đi, nhưng ông lại nghĩ rằng năm nay mà tổ chức một lễ hội như vậy rất tốn kém, vì ông đã bỏ ra nhiều tiền để xây dựng trường học, mua sắm sách vở và các đồ dùng cần thiết, lại trả lương và chi phí chuyển đi cho cô giáo. Thế nhưng ông lại ân hận vì đã trả lời như thế. Trong số con cái, ông yêu thương Temple nhất. Việc này đã làm cho ông ngạc nhiên. Ông thường nghĩ đáng lẽ ông phải thương yêu đứa con trai nhiều nhất chứ. Nhưng chính Temple lại nhắc ông nhớ đến bố ông. Nàng giống bố ông. Nàng giống bố ông ở chỗ là nàng có niềm tự hào, có tinh thần sắt đá, có lòng can

đảm, có nghị lực và có nụ cười có thể chinh phục lòng người ngay lập tức. - Có phải con chỉ cưỡi ngựa ra đây để hỏi bố về lễ Được Mùa thôi không?

- Dạ không. Con bồn chồn không yên. - Nàng đưa tay vuốt ve cái cổ láng mượt của con ngựa và mơn trớn cái bờm phát phơ trong gió của nó.

Nhìn nàng, ông Will thấy nàng đã lộ lộ dậy thì, lớp vải chún bầu trên chiếc áo váy căng ra quanh bộ ngực tròn trịa, rắn chắc. Không để cho nàng kịp hỏi những chuyện bất thường, ông lên tiếng:

- Con nên ở nhà tốt hơn. Hôm nay nên ở trong khuôn viên của Gorden Glen, vì lính cảnh vệ Georgia đang có mặt trong vùng ta.

- Làm sao bố biết được?

Ánh mắt thăm dò của nàng trông gay gắt, không lộ vẻ sợ sệt mà chỉ kinh ngạc thôi. Thấy thế ông rất hài lòng:

- Chúng có mặt trong buổi họp của Hội Đồng Quốc gia ở New Echota.

- Chúng có quấy nhiễu không?

- Không. Chúng đứng nhìn thôi, như bầy quạ đen đang khệnh khạng trên hàng rào kia. - Ông Will chỉ bầy chim đen đang đậu trên hàng rào cách đấy một đoạn ngắn.

Temple cười:

- Bố, bố nói đúng đấy. Chúng như bầy quạ cướp bóc. -
Nàng phi ngựa đến đuổi bầy quạ đậu trên hàng rào đi. -
Giống như bọn quạ này, rồi chúng ta sẽ xua đuổi chúng ra
khỏi lãnh thổ ta.

Ông Will không muốn chỉ bầy quạ bay vòng trở lại.

- Chúng có thể giống bầy quạ, nhưng chúng vẫn là người,
Temple à. Con hãy nhớ điều bố nói.

- Dạ.

Nàng cho ngựa chạy đi, con ngựa cái vùng vằng phi
nhanh lên. Ông Will nhìn con, tin là nàng sẽ nghe theo ý
kiến mình. Nàng hiểu lý do rồi. Có lẽ nàng mạnh mẽ đấy,
nhưng không được coi thường. KHi thấy nàng đã phi ngựa
đi khuất, ông lại quay mặt nhìn ra cánh đồng. Cảm thấy
mặt trời chiếu nóng cả lưng, Temple quay người trên yên
ngựa để nhìn mặt trời, nàng đưa tay lên mắt che bớt ánh
sáng chói chang để xem cho rõ mặt trời ở đâu. Nàng thờ
dài khi thấy trời đã ngã về chiều chứ không như nàng
tưởng.

Nàng miễn cưỡng quay ngựa về nhà, phi qua vườn cây ăn
trái để ra đường chính. Chuyện cưới ngựa buổi chiều
không làm cho nàng bớt nôn nao như nàng đã mong đợi.
Không những thế, nàng còn cảm thấy bất an nữa.

Khi ra đường chính, con ngựa hí lên và nép sang một bên

đường như có cái gì đó làm cho nó hoang mang. Một lát sau, nàng nghe tiếng vó ngựa gõ trên mặt đất cứng, tiếng vó nho nhỏ. Nhớ lại lời cảnh báo của bố về lính cảnh vệ Georgia, nàng quay ngựa ra khỏi đường đến núp sau một khu rừng rậm gần đường. Một con heo đực thiến gặp nàng, chạy nhào ra, kêu vang lên khiến những người cưỡi ngựa kia phi nhanh đến chỗ rừng cây.

Một con ngựa kéo một cỗ xe xuất hiện, kèm theo hai người cưỡi ngựa nữa. Temple cảm thấy sung sướng khi nhận ra Blade và người hầu da đen. Deutoronom. Nàng luôn luôn cảm thấy mến phục người thanh niên cao khoẻ kia, nhưng hôm nay nhìn cách ngồi tuyệt vời của anh ta trên lưng ngựa, nàng cảm thấy hân hoan vô cùng.

Từ khi Temple bằng tuổi Sandra em gái nàng, Temple đã thích cặp mắt xanh của anh nhìn nàng, để ý đến nàng. Ngay cả khi anh trêu chọc nàng, mà thường thì anh trêu chọc rất ác. Temple vẫn nghĩ không có ai tuyệt vời bằng Blade.

Cách đây ba năm khi anh rời nhà để theo học đại học ở miền Bắc, Temple lấy làm tự hào về thành quả của anh, mặc dù lúc ấy nàng rất nhớ anh. Khi Blade chống đối chế độ cấm túc và kỷ luật nghiêm khắc của nhà trường và sau một năm học tập, anh bỏ học, thì nàng chỉ nghĩ đến việc

anh trở lại mà thôi. Việc anh bỏ học là một vết đau cho bố anh, ông Shawno Stuarts, người luôn luôn cùng đồng quan điểm với ông Will Gordon về học vấn.

Nếu Blade bỏ học mà về nhà ở với bố anh thì Temple có thể tha thứ cho anh tội làm bố thất vọng. Nhưng đằng này anh chỉ về nhà một thời gian ngắn, rồi lại đi khắp nơi từ Tennessee, Kentucky, cho đến hai miền Bắc - Nam California và cuối cùng thì đến các khu khai thác mỏ vàng ở trong núi.

Bây giờ anh lại trở về, nhưng về có lâu không. Liệu anh có ở lâu để làm tròn bổn phận với gia đình, với xứ sở không? Có thể chịu lấy vợ và sinh con không? Liệu anh có vì nàng mà ở không?

Temple thở dài bực tức, cho ngựa chạy ra khỏi lùm cây chặn ngựa và xe lại. Cho ngựa dừng lại ở bên xe, Temple cố tình giả vờ không để ý đến Blade, nàng cười chào người đàn ông trên xe. Mái tóc đen của ông Shawno Stuarts đã nhuộm bạc. Khuôn mặt chữ điền của ông đã hằn lên nhiều nếp nhăn, nhưng cặp mắt xanh vẫn còn sắc sảo và lanh lẹ như còn trai trẻ.

- Từ lâu rồi cháu không gặp bác, bác Shawno Stuarts. Bác trông trẻ đấy chứ? - Nàng chào ông ta bằng tiếng Cherokee. Ông nghe hiểu tiếng Anh khá sỏi, nhưng nói thì

cứng.

- Cháu Temple, chào cháu. - Ông Shawano Stuarts đáp, đưa hai tay chào theo kiểu Cherokee chính thống trông rất duyên dáng. - Cháu lớn hẳn rồi, duyên dáng và đẹp như một con thiên nga.

- Bố à, cô ấy cũng có giọng báng bở của một con thiên nga. - Blade nói chen vào châm chọc. - Có lẽ vì thế mà không ai dám đến cầu hôn cả.

- Làm sao anh biết được thế, khi anh sống xa cách với chúng tôi? - Temple hỏi thách đố.

Ông Shawano cười khi nghe hai người đối đáp nhau.

- Còn nhiều thì giờ cho hai người châm chọc nhau đấy nhé. Chúng tôi đến thăm bố cô đây.

- Cháu vừa gặp bố cháu ngoài ruộng bắp. Trước khi đến nhà, bác hãy ra xem thử coi có bố cháu ở đó không đã.

Nàng quay ngựa ra khỏi cỗ xe.

- Cô đi đâu đấy. - Blade cau mày hỏi.

- Đến vườn cây ăn trái. - Mùi táo thơm phảng phất theo cơn gió nhẹ, nàng liền nghĩ nên đến đấy trước.

- Người ta thấy có lính bảo vệ Georgia quanh vùng đấy. - anh cảnh cáo.

- Thế thì anh đi theo bố anh đi. - Không đợi anh trả lời.

Temple thúc ngựa phi nhanh. Khi nàng nghe có tiếng vó

ngựa vang lên phía sau, nàng mỉm cười, lòng thầm vui. Nàng dừng lại dưới một gốc cây, xuống ngựa để hái một trái xanh nơi cành thấp. Blade nhảy xuống ngựa, cương cầm tay. Khi nàng cắn vào trái táo, bỗng nàng cảm thấy mọi sự đều có vẻ nồng nàn hơn: mùi vị chua chua của trái táo, mùi thơm trái cây phảng phất trong không khí... và tiếng chân anh. Nàng quay lại nhìn vào mặt anh, lòng cảm thấy hăng hái lên.

- Đáng lẽ ra anh phải đi với bố anh. Em ở tại Gordon Glen là yên ổn rồi. - nàng nói, rồi nhìn vào trái táo xanh và vứt đi. - Em phải nói cho mẹ biết táo còn xanh chưa hái được. - Nàng bước đi, dẫn con ngựa cái theo.

Blade ngàn ngừ một lát rồi cất bước đi theo nàng. Trông nàng có vẻ xa lạ với anh, mặc dù trên người nàng vẫn còn những nét của thuở thiếu thời, anh nhớ lại cái dáng nghiêng đầu kiêu hãnh và đôi mắt ánh lên vẻ thách thức của nàng. Nhưng những phần khác trên cơ thể nàng - bộ ngực lép, tính năng nổ của thời thơ ấu, nét đẹp ngây thơ - thì nay đã biến mất rồi. Thay vào đó là sự trưởng thành lồ lộ làm lay động lòng người.

- Em không nên quá tin về việc em có thể bình an, không sợ bọn người Georgia vào Gordon Glen. - Anh nói, không ngờ mình lại có vẻ cộc cằn như thế. - Không phải chúng

không xông vào nhà người ta đâu.

- Em biết, - nàng đáp, vẻ bình thản. - Em đã đọc trên báo nhiều bài viết về tình hình này rồi. Tờ Cherokee Phoenix đăng nhiều bài viết về cảnh nhà cửa bị cướp bóc, súc vật bị lấy trộm, mùa màng bị đốt, đàn ông bị đánh đập, đàn bà bị tấn công - bị hãm hiếp - mà người ta không có quyền khiếu nại.

Tờ báo của xứ sở ra số đầu tiên cách đây hai năm rưỡi là niềm tự hào của người Cherokee. Chuyện đăng trên báo in bằng hai thứ chữ, tiếng Anh và tiếng Cherokee đã được người thợ bạc tên Sequoya sáng tạo ra cách đây đã chín năm, ông này thỉnh thoảng lại ký tên bằng tiếng Anh là George Guess. Số người Cherokee biết đọc biết viết tiếng mẹ đẻ được phỏng đoán là khá nhiều. Một vài người cho con số này chiếm đến 90%, số người khác thì lại tuyên bố chỉ gần 50%. Nhưng tất cả đều nhất trí rằng bất kỳ ai biết nói tiếng Cherokee thì có thể đọc và viết được tiếng Cherokee chỉ trong vòng một thời gian ngắn.

Chẳng cần biết số phỏng đoán này có đúng hay không, nhưng tỷ lệ biết chữ của dân Cherokee vẫn cao hơn người Georgia nhiều, họ là số người bị lưu đày đến thuộc địa Anh này quá lắm ba thế hệ là cùng.

- Em chỉ đọc những chuyện như thế mà thôi, - Blade lại

nói - Trên đường phiêu bạt của anh, anh đã chứng kiến nhiều hành động của chúng. Anh nói cho em biết rằng người Georgia thích làm nhục đàn bà con gái của ta. - Nàng thấy anh lộ vẻ giận dữ vì chắc anh đang nghĩ đến chuyện có người Georgia vũ phu đã sờ tay vào Temple. Nàng dừng lại, quay mặt nhìn anh.

- Thế thì anh phải cùng với những người khác tìm cách ngăn chặn chúng lại.

- Ít có người làm nổi.

- Vậy là anh chẳng làm quái gì hết!

Khổ sở trước những lời chỉ trích, anh đáp lại:

- Em muốn anh phải làm gì?

- Làm như bố em và bố anh đang làm: họp nhau lại bàn bạc tìm ra phương pháp để chấm dứt chuyện này đi.

Nhưng anh nào bận tâm đến - Nàng quay người định bước đi. - Lần này khi nào anh lại đi?

- Có lẽ anh sẽ ở nhà một thời gian.

- Thật không?

- Em quan tâm lắm sao?

- Anh thật lạ lùng, - Temple giận dữ đáp lại. - Anh không chịu hy sinh cho một mục đích nào, anh tránh trách nhiệm. Anh về rồi đi mà không bao giờ nghĩ đến ai hết ngoài mình.

Anh chụp lấy cổ tay nàng, giữ nàng đứng lại.

- Nếu anh ở nhà thì sao? - anh cảm thấy mạch máu của nàng dưới mấy ngón tay anh đập nhanh, anh thả sợi dây cương ra để quàng cánh tay quanh lưng nàng, kéo nàng đến gần anh. - Thì nàng thiên nga đen có thôi không công kích anh nữa không?

- Có lẽ thôi. - Nàng thì thào đáp qua hơi thở.

Blade cảm thấy bộ ngực tròn trịa rắn chắc của nàng áp vào người anh và thấy đôi môi mọng đỏ của nàng kề bên anh. Nàng thở nhanh, đôi môi he hé mở. Khi anh cúi đầu xuống để hôn, anh tự nhủ mình chỉ ném thử mà thôi.

Anh không ngờ môi nàng lại mềm mại như thế, nhưng đắng đắng với mùi vị của táo còn xanh. Anh muốn liếm hết lớp vị chát đắng đi để tìm vị ngọt, thế nhưng anh cảm thấy chính anh mới là trái chín để cho nàng thưởng thức.

Ngồi trên khúc cây khô, Eliza mang chiếc vớ dài vào.

Chiếc vớ dính vào bàn chân ướt, cô phải chật vật mới kéo lên được. Khi kéo lên được rồi, cô cảm thấy nóng và người rít rát như trước khi họ lội xuống con suối mát lạnh.

Cô mang đôi giày cao cổ vào. Khi cúi xuống buộc dây, chiếc kim găm trên đầu rơi xuống. Cô sợ mái tóc dày búi cao xổ tung ra liền vội vã lượm cái kim găm lên để kẹp vào chỗ cũ.

Tiếng bánh xe lăn và tiếng vó ngựa vang lên từ con đường bên suối. Eliza cau mày, cô nghĩ bây giờ còn quá sớm, chắc những người nô lệ ngoài đồng chưa về. Khi cô nhìn lên, chiếc xe ngựa không phải là xe của nông trại cô ở, đây là một chiếc xe độc mã, có hai người cưỡi ngựa đi theo.

Một trong hai người là ông Will Gordon... Eliza ngỡ ngàng ngừng thất vọng vì cô cảm thấy tóc xoắn tung quanh đầu. Ôi, tại sao cô lại để bọn trẻ đòi xuống dưới chơi nhỉ? Cô thật lộn xộn.

- BỐ! BỐ! - Sandra chạy ra đón chào ông ta. Kipp và mấy chú bé khác liền bỏ con rùa chúng bắt được, chạy theo cô bé.

Khi ông Will Gordon nhìn sang phía cô, Eliza biết mình không thể thoát được rồi. Cô liền vội cúi xuống cột dây giày, cố vớt vát hy vọng khi thấy cô không để ý đến ông, ông sẽ thấy không cần thiết nói chuyện với cô.

Cô nghe bày trẻ tranh nhau nói để lôi cuốn sự chú ý của ông về phần mình, nhưng cô càng lo lắng hơn vì không nghe có tiếng vó ngựa. Ông đã dừng lại. Cô vẫn không nhìn lên, mặc dù cô cảm thấy máu dồn lên đầu khiến mặt cô nóng bừng.

Cô buộc dây giày thật chặt đến nỗi hai bàn chân chặt

cứng. Thấy mình để mắt quá nhiều thì giờ buộc giày là điều khác thường, Eliza bèn miễn cưỡng ngồi thẳng lên, nhìn ông Will Gordon. Bé Sandra đang ngồi trên yên ngựa trước mặt ông.

- Con không học buổi chiều à?

Mặc dù ông hỏi cô gái út, nhưng Eliza biết ông đang nhắm vào mình. Lòng bảo, cô nhận ra rõ ràng ông Will Gordon nghĩ rằng mình đã lơ là nhiệm vụ - hay tệ hơn, cố ý trốn tránh trách nhiệm.

- Thưa ông Gordon, khi buổi chiều nào quá nóng bức, phòng học quá ngột ngạt thì học trò rất khó mà tập trung vào bài học.

- Bố này, bố biết làm sao con kêu để được không?

Sandra ngửa đầu lui nhìn ông, mặt lộ vẻ háo hức, khoe một ít kiến thức bé biết. - Nó cào hai chân vào nhau và thế là phát ra tiếng kêu, như tiếng cửa xẻ gỗ vậy. Cô Hall đã nói thế. Cô biết rất nhiều điều. - Sandra nói rồi dừng lại, vẻ ngượng ngùng vì thấy nhiều người đang lắng nghe.

- Cô ấy nói khi nào vậy?

- Chiều nay, - Mary Murphy đáp thay. - Kipp bắt một con dế và định xé chân nó ra. Cô Hall bảo anh ấy đừng làm như thế vì chân chúng "lờ" nhạc cụ của chúng - như đàn pi-a-nô vậy.

- "Là" chứ không phải "lờ", - cô giáo sửa lại. - Chúng "là".

- Chân chúng "là" nhạc cụ, - Marry vâng lời chữa lại.

Ông Will nhìn Eliza Hall, ông muốn thừa nhận rằng chiều nay như thế này thì không phải là hoàn toàn đi chơi. Cô đã thành công trong việc làm cho đứa con gái út của ông chú ý. Từ lâu, ông Will không tin là Sandra kém thông minh hơn anh và chị nó. Ông tin Sandra cũng nghĩ thế và vì nó mặc cảm mình chậm hiểu nên cô bé trở nên rụt rè, e lệ. Chiếc xe chạy lên một chút rồi dừng lại. Ông Shawano, - ông Will quay qua người khách. Vì vừa là bạn vừa là láng giềng, ông nói bằng tiếng Cherokee, - Đây là cô gia sư tôi vừa mời dạy, cô Eliza Hall, ở Massachusetts, - Ông dịch sang tiếng Anh cho cô giáo nghe rồi nói tiếp - Cô Hall, đây là ông Shawano Stuart, người bạn tốt của gia đình tôi từ nhiều năm. Ông và con trai tôi nay sẽ cùng ăn cơm với chúng ta.

- Chào ông Stuart, thật sung sướng được biết ông.

- Con trai tôi đã nói cho tôi nghe về cô, cô Eliza Hall à, -

Ông Shawano đáp bằng tiếng Anh kiểu cách, ông ngược cặp mắt xanh lơ nhìn cô, ánh mắt hóm hỉnh quen thuộc. -

Nó nói tóc cô cuộn lên như vỏ bào. Bây giờ thấy cô tôi mới tin lời nó.

Nhìn nét thất vọng hiện trên khuôn mặt cô giáo, ông Will

cố nín cười. Ông nói:

- Cô Hall biết đánh đàn dương cầm. Có lẽ tối nay chúng ta mời cô đàn để chúng ta thưởng thức mới được.

- Tôi... rất sung sướng được đàn hầu ông, thưa ông Stuart, - Eliza nói, lòng buồn rười rượi. - Bây giờ xin ông thứ lỗi cho. Đã đến giờ học sinh học lại rồi.

Ông Will để Sandra xuống đất.

- Chào cô Hall, chúng tôi sẽ gặp lại cô vào giờ ăn.

Janet Dailey

Sự Lựa Chọn Cuối Cùng

Chương 5

Có tiếng cây can gỗ gõ lóc cóc trên nền nhà bên cạnh ông Will, ông Shawano Stuart khập khiễng bước đến ghế ngồi, chân ông bị què trong một trận chiến đã từ lâu. Ông Will vội đứng dậy để giúp ông, nhưng Blade đã đến bên cạnh bố anh, lôi ghế ra và đưa tay đỡ ông nằm xuống.

Nhìn người con trai của bạn, ông Will bỗng thấy mình già. Người cao, thon, nhưng vạm vỡ khỏe mạnh. Blade đã khiến cho người đàn ông có tuổi gấp hai tuổi mình chú ý đến với vẻ hài lòng. Nhưng chính đôi mắt xanh của anh, đôi mắt long lanh kiên nghị, mới làm cho ông Will ghen tị. Anh có ánh mắt của người dám làm việc mà người khác không dám làm. - nhưng không phải khinh xuất hay điên rồ. Ông Will cảm thấy Blade là người hành động có tính toán, suy nghĩ, cảm giác này được ông tin tưởng hơn khi

mới đây anh vừa thành công trong các mỏ vàng ở gần Dahlonega.

Theo ông Shawano cho biết thì Blade đã hai lần bị cảnh vệ bắt vì tội đái vàng bất hợp pháp trên vùng đất của người Cherokee theo quan điểm của bang Georgia; hai lần Blade giao vàng cho người hầu da đen cất giữ vì anh tin người Georgia không bao giờ nghĩ anh lại uỷ thác gia tài cho người nô lệ.

Ông Will hoàn toàn cho rằng Blade là người thông minh và lanh lợi. Chắc ông đã tha thứ cho anh về tội không nghe lời bố anh cách đây hai năm khi anh bỏ học ở trường đại học ở miền Bắc.

Chỉ vì Blade luôn luôn tươi cười, nụ cười luôn luôn nở trên mặt anh, mà ông Will nghĩ rằng anh liêu lĩnh.

Ông Will ngồi trên cái ghế ở đầu bàn, ông phân vân không biết Blade sẽ làm gì khi hiểu rõ hoàn cảnh nghiêm trọng hiện tại của đất nước. Nếu xứ sở gặp phải lúc hỗn loạn như thế này thì chắc phải cần đến những thanh niên như Blade.

Ông và ông Shawano thường nói về tương lai của con cháu của đất nước. Cả hai đều nhất trí rằng những ngày cũ đã qua rồi, người lãnh đạo phải biết đọc biết viết tiếng Anh, phải có một nền giáo dục tương đương với nền giáo

dục mà họ sẽ gặp gỡ ở Washington. Lốp cũ phải tránh sang một bên, chỉ cố vắn cho lốp trẻ thôi.

Ông Will đưa mắt nhìn Temple và thấy được ánh mắt đầy nhiệt tình khi nàng nói chuyện với Blade. Thấy thế ông quan sát cả hai, lần đầu tiên ông nhận thấy ánh mắt của Blade có vẻ say đắm và ánh mắt của Temple loé lên ánh sáng của người phụ nữ đang yêu. Mới chiều hôm nay ông vừa sực nhớ nàng đã trưởng thành. Bây giờ sự thể trước mặt ông đã quá rõ ràng rồi.

- Anh Will, nói cho tôi nghe đi, - ông Shawano Stuart lên tiếng, buộc ông Will phải chú ý đến ông, - Kết quả buổi họp ra sao? Có phải Hội đồng quyết định gọi một đoàn đại biểu đến gặp Tổng Thống tại nhà ông ta ở Tennessee không? Trước khi ông Will lên tiếng đáp, bà Victoria chen vào:

- Chúng ta nên nói tiếng Anh để cho cô Hall hiểu với chứ. Cô ấy đâu có biết ngôn ngữ của chúng ta.

- Bà nói đúng. Xin cô tha lỗi. - Ông Will nhìn cô giáo rồi chuyển qua nói bằng tiếng Anh. Hội đồng đều nhất trí rằng họp với tổng thống Jackson cũng chẳng được cái gì. Mục đích của ông ta mời chúng ta đến là thảo luận một hiệp ước mới, để đổi đất của chúng ta ở đây lấy đất ở miền Tây sông Mississippi. Chúng ta không muốn có hiệp ước này. Chúng ta muốn chính quyền liên bang tuân thủ các điều

khoản trong hiệp ước hiện hành của chúng ta, mà Tổng thống lại không muốn thế.

Ông Shawano gật đầu đồng ý, rồi ông gương cặp mắt sáng quắt nhìn Eliza, mặc dù cô có vẻ hài lòng nếu ông ta không để ý đến cô.

- Vùng đất này thuộc về người Cherokee từ thời xa xưa. Trước khi có chính quyền ở thành phố Washington, chúng tôi đã ở đây rồi. Trước khi người Anh mặc áo đỏ đến, chúng tôi đã có mặt ở đây rồi. Trước khi người Tây Ban Nha mặc sơ mi sẫm đến, chúng tôi đã có ở đây rồi. Chúng tôi luôn có mặt ở đây.

- Nếu quý ông có một hiệp ước, tôi tin là các ông sẽ không bị ép buộc phải dời đi. - Eliza nói, cô có ít kinh nghiệm về các công việc của nhà nước hay là về chính trị, nhưng cô cảm thấy câu phát biểu của mình là hợp lý.

- Nếu ông Jackson có chính sách thì tôi sẽ ký kết liền. - Ông Will Gordon cắt một lát thịt heo xông khói lớn bỏ vào đĩa cho ông Shawano Stuart.

- Nhiều lần tôi cứ nghĩ, nếu trong thời gian chúng ta chiến đấu ở vùng Móng Ngựa với ông Jackson mà tôi biết có ngày ông ta sẽ trở thành kẻ thù của chúng tôi, thì chắc tôi đã giết chết ông ta rồi, - ông Shawano nói.

- Tại sao ông lại chiến đấu với ông Andrew Jackson? -

Eliza hỏi, cô cố giấu vẻ hoảng hốt khi nghe nói đến việc giết Tổng thống.

- Đây là trận chiến năm 1812 với người Anh đấy. Nhiều người da đỏ Creek nổi dậy chống lại những người định cư Mỹ ở Alabama, - ông Will giải thích - Ông Jackson là một vị tướng trẻ chỉ huy quân đội ở Tennessee. Nhiều người Cherokee tình nguyện chiến đấu với ông. Shawano và tôi là những người trong đội quân tham dự trận đánh ở đồi Móng Ngựa nằm trên sông Tallapoosa.

- Cô Hall, cô biết không, - Blade nói xen vào - chính nhờ lính Cherokee mà cuối cùng mới thắng được trận này đấy. Lực lượng chính của người Creek, hơn một ngàn người lực lưỡng, đã xây một cái đồn bằng gỗ cây kiên cố trên doi đất chạy từ ngọn đồi xuống sông Tallapoosa. Lính Cherokee được lệnh qua sông để đề phòng quân Creek tháo chạy. Trong lúc ông Jackson tập hợp lực lượng chính gồm khoảng hai ngàn người để tấn công thẳng vào thành lũy địch. Pháo binh của ông nã vào đồn gỗ suốt hai giờ mà không có kết quả. Bố tôi và những người Cherokee khác thấy bên kia sông có những chiếc thuyền người Creek. Cuối cùng, Ridge và hai người khác lội qua sông mang về hai chiếc thuyền. Nhờ hai chiếc này và những chiếc khác do họ lấy được sau đó, họ qua lại sông nhiều lần cho đến

khi toàn bộ lính Cherokee qua hết bên kia sông. Thế là họ tấn công tập hậu người Creek. Người Creek buộc lòng phải quay lại để chống trả, cho nên ông Jackson đã cho lính bắn phá chiếm đồn.

- Chính trong trận này mà bác Shawano đã bị thương què chân. - Temple nói.

- Ra thế, - Eliza nói nhỏ.

- Khi tôi về nhà, - ông Shawano lên tiếng kể tiếp câu chuyện - tôi thấy bò đi mất, heo bị làm thịt và kho bắp đã bị phá để làm chất đốt, do lính trong quân đội Mỹ gây ra, cái đội quân mà tôi đã cùng chiến đấu. Thế nhưng, tôi và nhiều người Cherokee khác vẫn tin tưởng Andrew Jackson là người bạn của dân Cherokee - ông Shawano cười với vẻ hối hận. - Sau khi ông ta đắc cử Tổng thống, trong bài phát biểu nhậm chức, ông tuyên bố trước Quốc hội rằng ông ta sẽ ban bố đầu tiên luật cho di dời tất cả các bộ lạc người da đỏ về miền Tây "vì lợi ích của họ" . Như vậy thì nếu chúng tôi nghĩ rằng chúng tôi đã bị một người từng gọi là bạn phản bội thì đâu phải là chuyện đáng ngạc nhiên phải không cô Eliza Hall?

- DẠ đúng. Không đáng ngạc nhiên chút nào hết. - Thực vậy, cô hoàn toàn thông cảm tâm trạng cay đắng của họ đối với Tổng thống.

Ông Will Gordon nói tiếp:

- Bây giờ cái đạo luật di dời này đặc biệt khẳng định Tổng Thống có quyền ký kết những hiệp ước mới, nhưng không lý do gì có quyền hành làm hại đến những hiệp ước hiện hữu. Những hiệp ước hiện hữu của chúng tôi với xứ sở của cô bảo đảm vĩnh viễn quyền toàn vẹn lãnh thổ và nền độc lập của chúng tôi. Theo ý nghĩa trong bản hiệp ước thì chính quyền ở Washington phải bảo vệ chúng tôi tránh khỏi các hành động gây hấn do bang Georgia gây ra như hiện nay. Nhưng ông Jackson đã từ chối. Ông Jeremiah Evarts, ở uỷ ban Truyền giáo Hải ngoại Hoa kỳ đóng ở Boston khuyên tù trưởng John Ross rằng chúng tôi nên đem trường hợp này lên Tối cao Pháp viện tại Hoa Kỳ. Hội đồng giao cho ông John Ross quyền thuê luật sư để kiện vụ này, nhưng chuyện chúng tôi trả phí tổn ra sao, tôi không thể nói được, - ông xác nhận. - Bộ trưởng quốc phòng của chính quyền Jackson từ chối không chịu trả tiền trợ cấp hàng năm của chúng tôi vào ngân khố Cherokee. Ông ta nhất quyết số tiền này phải chia đều cho dân Cherokee trên căn bản tính theo đầu người.

- Tại sao làm như thế là sai? - Theo Eliza thì số tiền trợ cấp hàng năm theo hiệp ước đem chia ra choa toàn dân là việc hợp lý.

- Cô có muốn đi 200 dặm để nhận 50 xu không? - Ông Will hỏi. - Đem chia tiền ấy theo đầu người thì gần bằng thế đấy. Rõ ràng đây là một âm mưu của ông Jackson để ngăn cản chúng tôi có đủ tiền ra hầu toà. Chúng tôi chỉ còn có cách là thu thập nguồn lợi của mình để có vốn kêu gọi các nơi khác đến giúp thêm phương tiện.

Eliza nhìn đĩa sứ trước mặt, muống nĩa bằng bạc và thức ăn phong phú trên bàn, người ngồi quanh bàn mặc quần áo đẹp hơn cả áo quần của cô. Cô bàng hoàng cả người. Những chuyện cô nghe từ ngày cô đến Gordon Glen đến giờ - chuyện hà hiếp của cảnh vệ bang Georgia, chuyện tịch thu các mỏ vàng của người Cherokee, chuyện về luật bãi nại do chính quyền Washington đưa ra - chc81 không phải là những chuyện không có thật.

- Tôi không hiểu nổi chuyện này, - Cô cau mày - Tại sao họ lại buộc các ông dờ đi?

- Đơn giản lắm cô Hall ạ, - Blade đáp - Người bang Georgia thấy đất đai của chúng tôi giàu có, nào vàng, nào ruộng bông gòn và bắp, nào những thung lũng phì nhiêu, những nông trại đầy đủ. Họ muốn lấy tất cả.

Anh cười chua chát sau khi nói xong. Nhưng cô vẫn còn nghe văng vẳng bên tai câu hỏi châm biếm theo sau những điều anh hỏi: Tại sao người Da đỏ đạt được những

điều như thế? Cô cảm thấy nhức nhối vì tội lỗi. Cách đây không lâu khi cô còn xem người da đỏ là những kẻ dã man, thì có lẽ thái độ của cô như thế là đúng rồi.

- Ngu dốt là chuyện thật đáng trách. - cô lên tiếng như nói cho chính mình nghe.

- Có lẽ bây giờ cô đã hiểu được nỗi kinh hoàng của chúng tôi rồi, cô Eliza ạ. - ông Shawano nói - Từ lâu, người da trắng đã nói với dân Cherokee rằng chúng tôi hãy bỏ cung tên xuống mà cầm cày cuốc lên. Họ nói chúng tôi phải học phương pháp làm ăn của người da trắng để chúng ta có thể sống hoà bình. Chúng tôi đã làm thế. Bây giờ họ nói chúng tôi phải đến sống ở miền Tây Arkansas và đi săn nai trở lại.

- Thật kỳ cục làm sao! - Eliza thốt lên, đưa mắt nhìn ông chủ, ông mặc áo quần rất đẹp, cái áo vét đuôi tôm, sơ mi trắng và cà vạt xanh. - Quý vị có tưởng tượng ra được cảnh ông Gordon mặc đồ da, cầm cung tên và đuổi theo con nai ở trong rừng không? - Cô cố hỏi, vẻ u sầu đau đớn.

Khi thấy Blade cất tiếng cười khoái trá, lòng Eliza lại càng đau thắt thêm. Rồi bố anh cũng cười giống anh. Liền đó, mọi người trong bàn ăn đều cười vang, kể cả Eliza, mặc cô tỏ ra lúng túng.

Ngay cả bà Victoria cũng tham gia vào câu chuyện:

- Chồng tôi không sờ đến cái cung bằng gỗ từ khi mới bằng tuổi thằng Kipp. Tôi sợ ông ấy không còn nhớ cách cầm cung, hay gọt nhọn đầu mũi tên nữa.

Mọi người lại cười vang khi nghe bà nói.

Tiếng cười vui bay qua cửa sổ phòng ăn mở rộng xuống tận nhà bếp xây tách ở bên ngoài. Phoebe ngừng cạo lớp mỡ cháy trên lò thịt bằng sắt và nhìn người thanh niên da đen cao lêu nghêu đang đứng tựa lưng trên ngưỡng cửa nhà bếp.

- Deu, anh biết họ cười cái gì không?

- Khó nói - anh từ từ vươn người lên, quay lại bước vào nhà bếp. - Ông Stuart thích cười, còn ông Blade lại luôn luôn cười về chuyện chị cô đấy.

Nhưng Phoebe tin rằng không ai có nụ cười xinh hơn Deuteronomy Jones. Bây giờ anh đang cười với cô, nụ cười làm rạng rỡ cả khuôn mặt. Nụ cười làm cho cặp mắt anh đen thêm và êm dịu như chiếc áo nhung cô Victoria thỉnh thoảng mặc. Deuteronomy Jones không chỉ là người da đen tự hào nhất, đẹp trai nhất không ai bằng, mà anh còn dễ thương nhất nữa. Anh không khệnh khạng như con gà trống, lúc nào cũng khoe mẽ ồn ào. Anh không bao giờ nói tranh ai.

- Ông Will không hề cười bao giờ, - Phoebe nói - Lâu lắm mới thấy ông cười, còn cặp mắt thì cứ trông buồn bã mãi.

- Ông ấy đối xử tốt với cô chứ? - Deu nhìn cô chăm chăm, lòng cứ sợ những chuyện không hay. Anh không bao giờ thấy có vết đánh đập trên mặt cô, nhưng những ông chủ thường có nhiều cách để xúc phạm đến các nô lệ nữ.

Phoebe còn nhỏ nên đàn ông chưa ngó ngang gì đến. Cô mặc chiếc áo mỏng để lộ cơ thể đã bắt đầu nảy nở.

Nhưng trong số những phụ nữ anh quen biết thì Phoebe là người có khuôn mặt đẹp nhất. Đôi mắt to của cô lấp lánh như dòng sông dưới một đêm trăng. Hia má tròn như trái táo và miệng thì đều đặn tuyệt hảo.

Deu để ý cô ta đã từ lâu, chờ đợi cô lớn lên. Tuy nhiên, cô thuộc về ông Will Gordon. Có thể cô sẽ lấy một trong số những người da đen làm việc ở ngoài đồng cho ông. Hai hay ba người trong số đó đã lớn lên đến tuổi lấy vợ rồi.

Đêm nằm, anh thường thao thức khi nghĩ đến cô ta ở với một trong số những người đó. Nghĩ đến chuyện ấy, anh thấy đau đớn còn hơn là lần anh bị bệnh dịch tả nữa.

- Ông cư xử với em rất tốt. Bà Victoria cũng thế. Nhưng bà ấy cứ đau ốm hoài. Bà ho, mẹ em nói ho là không hay. Bây giờ đang là mùa đau ốm. Chắc khi mùa nắng hết, bà sẽ khoẻ.

Có tiếng chân người trên đường lát gạch vào nhà bếp, Phoebe vội quay lại với cái lò nướng thịt, cô ra sức cạo mỡ cháy thật nhanh. Deu bước đến bên xô nước, lấy cái gáo uồn nước thì chị Cassie Đen cũng vừa xuất hiện nơi ngưỡng cửa. Chị nghiêm khắc nhìn Deu. Anh cảm thấy bực bội vì chị ta biết rõ lý do anh vào bếp là không phải để uống nước. Anh uống hết gáo nước rồi bước ra ngoài.

– Hai đứa bay làm gì trong khi tao đi khỏi?

Phoebe cúi người xuống thấp trên lò nướng thịt, cố tránh cặp mắt soi mói của mẹ. Cô đáp:

– Không có gì, má. Chúng con chỉ nói chuyện thôi.

– Mà với nó có gì không?

– Không đâu má, - cô đỏ mặt.

– Thằng ấy lắm chuyện đấy, con à. Mà đừng có lộn xộn với nó đấy. Nghe chưa?

– Dạ má. - Nhưng cô không khỏi tự hỏi tại sao anh ta lại lắm chuyện. Deu đâu có xấu. Cô không bao giờ nghe anh ta nói đến chuyện bỏ trốn hết. Anh ấy thích gia đình Stuart. Nhiều lần anh đã nói thế. Mặt trời lặn xuống trên đỉnh rặng núi, chiếu ánh sáng đỏ rực lên chân trời khi Deu lái chiếc xe độc mã vào cửa trước của trang trại. Anh dừng xe lại trước thềm hành lang, buộc dây cương quanh chiếc cột, rồi leo xuống để giúp ông chủ què chân.

Ông Shawano Stuart vẫy tay xua anh qua một bên, rồi ông nhún mình bước lên xe. Ông kéo lê chiếc chân què vào chỗ ngồi rồi tựa chiếc can đầu bịt bạc vào sát bên ông.

Ông Will Gordon đến đứng bên chiếc xe.

Ông Shawano cười với ông:

- Nói chuyện lại với anh thật thú, anh bạn già à.
- Anh Shawano, chúng tôi rất sung sướng được đón tiếp anh và cháu.

Ông Shawano gật đầu và nhìn Blade leo lên ngựa rồi cho ngựa đến bên thiếu nữ đang chờ trên hành lang có hàng cột trắng.

- Rất sung sướng khi nghe anh nói thế, Will Gordon. - ông Shawano nói, ông nhận thấy thái độ của Temple nhìn con trai ông có vẻ mời gọi, si mê. - Tôi tin vài ngày sắp tới, anh sẽ tiếp một trong hai chúng tôi nhiều đấy.

Ông Shawano hài lòng trước cảnh tượng ông đã chứng kiến. Từ lâu, ông mong sao con ông sẽ lấy được con gái ông Will làm vợ. Tự thâm tâm, ông tin rằng con ông và con gái ông Will lấy nhau và sẽ sinh ra những đứa con kháu khỉnh. Đứa nào cũng thông minh, có lòng tự hào, có ý chí sắc đá. Ông Shawano đã khôn ngoan không nói toạc ra ước muốn của mình.

- Hình như rồi sẽ thế đấy, - Ông Will Gordon đáp, đưa mắt

nhìn Blade, - Nhưng, con bé còn nhỏ.

- Cô ấy lớn rồi. Anh nhìn lại đi rồi sẽ thấy.

- Có lẽ thế, - Ông Will Gordon buông tiếng thở dài lo lắng.

- Có lẽ người ta thường thấy con gái mình là bé bỏng.

- Có lẽ thế, - Shawano cười dịu dàng. - Nhưng việc ấy chẳng làm gì được.

- Tôi biết.

Ông Shawano nhìn con trai, rồi ông lại nhớ lại thời của mình, lửa lòng của ông rực cháy, với đàn bà, ông cũng cuồng nhiệt như thế. Nhưng thời ấy đã qua lâu rồi. Thời gian đã khô héo hơn cả cái chân què của ông nữa. Ông đưa tay chào giã biệt rồi nắm dây cương trên xe, khéo léo đạp lên mông ngựa. Con ngựa vôi vàng kéo chiếc xe chạy về nhà.

Janet Dailey

Sự Lựa Chọn Cuối Cùng

Chương 6

Bình bịch, bình bịch. Phoebe nện đều đều cái chày vào thùng làm bơ, thỉnh thoảng dừng lại để đuổi ruồi vo ve quanh thùng hay lau mồ hôi trên mặt. Trời nóng, không có đến một làn gió nhẹ, ngay dưới bóng cây cũng không. Mồ hôi vã ra khắp người cô, làm cho chiếc áo dính sát vào người ướt như tắm.

Có cái gì lay động đám cây đỗ quỳên gần nhà bếp xây tách riêng ra. Phoebe dừng chày, thừa cơ hội nghỉ tay một chút. Cô thấy cậu em trai ngồi chồm hồm gần bụi cây, cẩn thận để người trong nhà không trông thấy.

– chị làm chưa xong à? – Shadrach thì thào hỏi, mày cau lại ra vẻ nôn nóng.

Phoebe liếc mắt nhìn lên nhà lớn, rồi lắc đầu. Rất cảnh giác, chị không nhìn đứa em, đáp lại nho nhỏ:

– trời nóng quá, tao sợ có gì sẽ xảy ra.
– cứ để đấy – cậu bé giục – Chắc chẳng có ai biết đâu. Cô Victoria đi nằm rồi, còn má thì lau chùi phòng khách. Đi thôi, ta đã bỏ mất cả buổi sáng rồi.

Cô gái ngần ngại, cô sợ bỏ việc sẽ xảy ra chuyện lòi thoi. Nhưng sự cảm dỗ quá lớn. Nhìn lên nhà trên, Phoebe rời khỏi thùng bơ, lặng lẽ lên ra bụi cây với đứa em trai. Cả 2 chạy băng qua bãi cỏ khô lờm chờm, cúi người xuống thấp, chạy từ bụi cây này sang bụi cây khác trên con đường lòng vòng dẫn đến trường học. Đến góc trường, 2 chị em dừng lại. Phoebe cố lấy lại hơi thở, vô cùng hồi hộp, cô đi theo Shadrach đến cánh cửa sổ mở rộng. Trong lớp học bé Sandra áp úng đọc những chữ cái A... B... C... D... F... G...

– cô ấy quên chữ E rồi – Shadrach thì thào nói với Phoebe
– rồi cậu lấy lên cái que rồi viết chữ lên nền đất đỏ – nó như thế này A... B... C... D... E... F... - cậu ta dừng lại – Chữ G viết sao nhỉ?

Nhưng làm sao Phoebe chỉ cho chú em biết chữ G được. Cô không có nhiều cơ hội để lên đi. Em cô còn nhỏ và yếu đuối nên khỏi phải làm nhiều việc. Cô lại còn rất khó theo dõi nghe lỏm, vì mẹ cô hay bà Vitoria hay réo gọi cô. Cô ước sao cũng viết được mấy chữ cái như Shadrach và

cách viết chữ ra sao. Cô chỉ mới biết mấy chữ cái A, B và C nhờ em trai cô chỉ cho biết vào ban đêm.

Shadrach ngẩng đầu lên khung cửa nhìn vào trong.

Phoebe nắm cánh tay cậu kéo xuống.

– mày làm gì thế? Nếu họ thấy chúng ta bị đòn đấy.

Cậu bé hất tay cô chị ra.

– để em xem cái đã. Đã bị phát hiện lần nào đâu. Chị cứ để em. Để em xem chữ G ra sao – cậu cẩn thận nhóm người lên nhìn qua cửa sổ.

Có tiếng nói chuyện thì thảo. Eliza nghe tiếng nói chuyện phát ra từ cuối phòng. Cô quay mặt khỏi bé Murphy đang đọc to những chữ cái và nhìn về nhóm học sinh ở cuối phòng để xem ai nói chuyện. Cô không trách những em thiếu chú ý. Trời nóng quá. Cô còn khó mà chú ý cho được nữa mà. Trong óc cô hiện ra cảnh con suối mát mẻ.

cô lấy khăn tay chấm những giọt mồ hôi rịn ra trên môi, rồi đưa mắt nhìn xuống cửa sổ phía sau. một cái đầu đen hiện ra trên bậc cửa, gương cặp mắt đen nhìn vào trong. Chính cậu bé da đen Shadrach, đây không phải lần đầu tiên Eliza thấy cậu ta ẩn núp ngoài trường học. Lấy làm lạ, cô bước đến cửa sổ.

Cậu bé tụt đầu xuống trước khi cô đến chiếc cửa sổ mở rộng. Cô dừng lại một bên cửa sổ và nhìn ra, cứ nghĩ sẽ

thấy cậu bé bỏ chạy. Nhưng cậu ta vẫn còn bên ngoài cửa sổ, nhưng cậu ta vẫn còn bên ngoài cửa sổ, ngồi chồm hồm viết xuống đất với một cái que. Cô chị Phoebe ở bên cạnh cậu ta.

– chữ G như thế này này – cậu ta hãnh diện nói nhỏ, vừa vụng về viết một chữ ngoằn ngoèo, Eliza ngạc nhiên bước đến gần và thấy Phoebe cũng đang lóng ngóng viết lại chữ ấy xuống đất. Có tiếng vó ngựa phá tan bầu không khí ngọt ngọt ban mai, Eliza nhìn ra con đường chạy vòng qua ngôi trường. Bên dưới cửa sổ, có tiếng chân chạy vụt đi. Cô nhìn lui, 2 đứa bé da đen chạy về phía nhà lớn như bị ma đuổi. Cô nhìn theo chúng và ngẫm nghĩ đến việc vừa xảy ra trước mắt cô

– Thừa cô

Eliza đang đứng ở cửa sổ quay lại, cô lại thấy phòng học nóng như thiêu như đốt. Temple đang đứng trước mặt cô.

– em xin phép cô nghỉ được không? Nhà có khách. Bố đang ở ngoài đồng. Em phải ra thay mặt bố mẹ để tiếp khách.

Eliza đoán chắc là Blade. Tháng vừa qua chàng ta thường đến thăm lại Gorden Glen. Thay vì trực tiếp trả lời nàng, Eliza vỗ 2 tay ra lệnh cho cả lớp im lặng rồi nói:

– sáng nay học thế là đủ rồi.

nhấc váy lên cho khỏi vương đất, Temple chạy ra bãi cỏ, rồi khi đến trước nhà, nàng chậm lại, đi khoan thai. Nàng quàng sau góc nhà, cảm thấy tim đập thình thịch, nhưng nàng biết tim đập mạnh không phải vì chạy nhanh về nhà. Nàng dừng lại để nhìn Balde xuống ngựa, ngắm thân hình anh cao lớn, bắp thịt cuồn cuộn.

Người hầu của anh thấy nàng trước. Anh ta nói cái gì đấy và Blade quay lại. Khi nàng bước đến chào anh, nàng cảm thấy ánh mắt của anh nhìn khắp người nàng khiến da thịt nàng nóng ran lên. Nàng cảm thấy bị kích thích như có luồng điện kỳ lạ chạy vào người.

– hân hạnh được đón tiếp anh đến Gorden Glen.

– ái nữ của chủ nhà thân hành ra đón. Thật may mắn cho anh – giọng anh khàn khàn ấm áp.

ánh mắt như thách đố nàng đến gần hơn. Temple định bước đến, nhưng bỗng nàng dừng lại vì nàng nghe có tiếng mở cửa. Chị Cassie Den bước vào hành lang.

Temple duyên dáng quay qua Blade:

– anh ở lại ăn cơm nhé?

– vâng.

– này chị Cassie Den, ông Stuart sẽ ở lại ăn cơm với chúng ta. Chị chuẩn bị thêm phần cho ông ấy nhé.

– vâng thưa cô Temple – chị vẫn đứng bên cửa.

– ta vào nhà chứ?

Anh gạt đầu, Temple đi trước vào nhà. Nàng lại cảm thấy căng thẳng khi có anh bên mình – ở bên anh chứù không phải anh nắm người nàng. Những lần đến thăm trước đây, không lần nào nàng có cơ hội để ở riêng với anh được vài phút. Khi thì có mẹ nàng, khi thì có bố nàng hay là các em, khi thì cô giáo Hall.

Vào đại sảnh, nàng dừng lại, nôn nóng nhìn chị Cassie Den. Người đàn bà da đen kính cẩn cúi đầu có quần khăn khi đi qua 2 người để đến cầu thang.

– tôi đi báo cho bà Victoria biết nhà có khách – chị nói.

– Không – Temple gay gắt ra lệnh – rồi nàng hạ giọng nói tiếp cô- cứ để bà nghỉ ngơi, tôi sẽ tiếp ông stuart cho đến khi bà xuống. Chị cứ đi làm việc đi.

Nàng đợi để biết chắc chị Cassie Den không leo lên lầu, nàng mới cầm tay Blade dẫn vào phòng khách. Khi đã vào trong khuất tịch, anh nắm chặt mấy ngón tay nàng. Mạch máu nàng chạy rần rần. Khi anh quay người nàng lại và kéo nàng sát vào anh, nàng không tìm cách chống lại, cứ để anh quàng tay quanh hông nàng, ôm sát người nàng vào lòng. Nàng nhìn anh cười, hơi thở đứt quãng khi anh ôm lấy nàng và cảm thấy tin tưởng nữa. Nàng muốn thế, nhưng nỗi sung sướng đã tăng gấp đôi khi nàng biết chính

anh cũng nôn nóng chờ đợi những giây phút như thế này. Đôi mắt anh lim dim vừa lóe ra vẻ vừa mẫn nguyện vừa trách móc:

– anh cứ nghĩ em đã cho anh liều thuốc tình yêu rồi chứ?
– nếu em cho thì em cũng phải uống đã chứ? – nàng lần 2 tay lên trước áo anh, sung sướng sờ lên những bắp thịt rắn chắc dưới lớp vải sơ mi.

Khi môi anh áp lên môi nàng, Temple thực sự cảm thấy nàng uống một liều thần dược có khả năng biến xương cốt nàng thành chất lỏng hết. Không có gì giải thích được ngọn lửa cháy trong lòng nàng khiến cho máu chảy rần rập khắp huyết quản. Nàng cảm thấy đủ thứ mùi vị trên người anh, da thịt nàng run lẩy bẩy khi anh sờ nhẹ vào.

Eliza xem xét lại phòng học đã sạch sẽ ngăn nắp chưa, rồi mới bước ra ngoài trời nắng nóng buổi sáng. Cô nghe tiếng cười giòn của 2 cô bé khi chúng đi theo bọn con trai xuống suối. Nhưng hôm nay cô không đi theo chúng. Trái lại, cô đi theo con đường lát gạch vào nhà.

Khi cô đến gần nhà bếp, cô thấy cô gái nô lệ Phoebe ngồi trong hiên mát của nhà bếp, giang 2 chân quanh chiếc cối giã bột, giã cái chày thành thạch, đầu cúi xuống như muốn tránh mặt cô Eliza. một lát sau, cô liếc mắt thấy cậu em của cô gái đi nép len lén theo bức vách gỗ. Cô dừng lại,

định đi đến nhà bé. Cô sợ cậu ta bỏ chạy, liền gọi cậu ta dừng lại.

– này Shadrach, đến đây. Cô muốn nói chuyện với cháu và chị cháu.

Cậu bé quay chân từ từ bước lui. Phoebe ngừng quét, lo sợ nhìn người em trai. Eliza cảm thấy cả 2 chị em đều sợ cô. Có lẽ cô không biết chắc, nhưng linh cảm của cô thấy thế. Mà tại sao nhỉ? Chúng không có lý do gì sợ cô hết.

– sáng nay 2 cháu làm gì ngoài cửa sổ thế?

– có làm gì đâu thưa bà – Phoebe ấp úng đáp.

Shadrach kéo lê ngón chân cái để tràn lên mặt đất, vạch một đường nhỏ. Cậu ta nói:

– chúng cháu chỉ đứng nghe thôi. Chúng cháu không quấy phá gì hết.

– cô thấy cháu lấy que viết lên mặt đất, phải không?

– dạ thưa phải.

– nhiều lần cháu đã ngồi ngoài cửa sổ để nghe, phải không? – Eliza hỏi, nhưng cô đã biết cậu ta đáp ra sao rồi, lòng cô hồi hộp, phân vân.

– dạ phải, thưa bà - cậu miên cưỡng xác nhận.

– tại sao cháu ngồi ngoài ấy.

Cậu bé nhìn chị, rồi vô tình cắn môi dưới, nhún vai.

– các cháu cố học để biết đọc, biết viết, đúng không? – cô

hỏi, lòng cảm thấy chua xót. Những kẻ tin tưởng mù quáng ở miền Nam thường chế giễu rằng trẻ con da đen chẳng khác nào những con khỉ bất chước người. Nhưng Eliza rất biết rõ chúng. 2 đứa bé này thích học. Cô nhận thấy chúng còn hơn cả thích nữa, mà phải nói chúng 'thèm' học mới đúng. Đối với một giáo viên thì chuyện này quả là một khám phá rất hấp dẫn, thúc đẩy cô hoàn thành sứ mệnh của mình.

– cô có mách lại với ông chủ Will không? – Phoebe chồm 2 vai tới trước, gồng người lên trong tư thế đỡ đòn, làm như sắp nhận hình phạt vậy.

Eliza cảm động trước lời khẩn cầu tha thiết của cô gái, cô ngần ngừ một chút rồi đáp:

– rồi sẽ hay.

– chúng cháu không làm hại gì hết – Shadrach cố cãi lại, cậu ta cố làm ra vẻ coi thường nhưng nhìn chiếc cằm cậu run cun, cô giáo biết cậu ta đang lo sợ.

– cô biết rồi – một ý nghĩ táo bạo bỗng xảy ra trong óc cô, nhưng làm sao để thực hiện cho được thì cô chưa biết.

Khi Eliza bước vào tòa nhà, cô thấy không khí trong nhà mát rượi. Cô dừng lại, thăm nghĩ đến những bức tường dày đã giữ hơi mát ban đêm và ngăn hơi nóng ban ngày thấm vào.

Ngôi nhà yên lặng. Các phòng không có lấy một tiếng nói. Cô chau mày phân vân không biết Temple đi đâu. Cô nghĩ cô gặp Blade ở đâu là cô sẽ tìm thấy Temple ở đấy. Eliza thấy Blade quá dạn dĩ, cô sợ Temple còn ngây thơ, không được bình yên khi ở một mình với anh ta. Cô muốn dạy cho Temple biết con người cần phải chế ngự những đam mê thú tính, nếu không sẽ bị những đam mê này lôi cuốn đến chỗ hư thân mất nết. Bận bịu công việc, đi ra ngoài trời và tắm nước lạnh thương xua đuổi được những cảm giác nguy hại ấy. Nếu xua tan được chúng, người ta sẽ sống lành mạnh, không sợ gì hết.

Có tiếng áo quần sột soạt từ trong phòng khách vẳng ra. Eliza nghĩ đấy là tiếng động của gia nhân đang làm vệ sinh trong ấy, cô bèn bước đến khung cửa có hình vòm để hỏi họ xem có biết Temple ở đâu không.

Vừa mở cửa ra, cô liền khựng lại, mắt tròn xoe, sửng sốt khi thấy Temple và Blade ôm nhau mà chỉ những kẻ đam mê nhau mới ôm nhau như thế, 2 cơ thể sát rạt vào nhau không một chút khe hở. Eliza thấy hình như Blade đang ngấu nghiêng hôn lên môi Temple. Bỗng cô cảm thấy người nóng ran, hết sức nóng, đến độ cô muốn khụy chân xuống. Khi bàn tay chàng ta lần xuống ngực nàng thì Eliza quay phắt người đâm đầu chạy mất, người quá xốn xang

không thể nào nán lại được nữa.

Aùnh sáng ngoài đạì sảnh chỉ lờ mờ, cô không thấy rõ có bóng người đạng ở trước mắt mình. Cô chạy đầm bỗ vào bóng người. Nhưng trước khi cô sắp va vào bóng người ấy, ông ta nhanh tay nắm cô lại. Hoảng hốt, Eliza nhìn thấy cỗ áo sơ mi. cô ngưng mắt nhìn lên, thì ra là ông Will Gordon. Khuôn mặt xương xương rắn rỏi, đôi mắt xám tối sầm lại, tỏ vẻ lo lắng nhìn cô.

Bỗng cô thấy vô số hình ảnh đập mạnh vào cảm giác của mình: 2 bàn tay to lớn của ông nắm chặt 2 cánh tay cô, bộ ngực rộng lồ lộ trước mặt cô, hơi nóng trên cơ thể ông tỏa ra phả vào cô, mùi da thịt ấm áp hăng hăng và bắp thịt rắn chắc trên người ông áp gần bên cô.

– Kìa cô Hall, cô khỏe chứ? Ông hỏi, bộ lông mày nâu nhướng lên ngạc nhiên.

Bồn chồn, Eliza vội vàng lui.

– dạ khỏe. Tôi xin lỗi, tôi... tôi không thấy ông – cô nói lắp bắp, cố sức xua đuổi cảm giác bối rối vô cớ đã xâm chiếm lấy cô.

– kìa bố – Temple từ trong phòng khách gọi ra. Eliza lo sợ quay lại, 2 má nóng bừng hơn nữa. Bỗng nhiên cô chỉ còn thấy đôi mắt đen của Temple sáng long lanh và đôi môi nàng như có vẻ mọng lên. Trông nàng thật... khoan khoái,

thật sinh động. Có cái gì đau thắt trong lòng Eliza. Tự nhiên cô đề bàn tay lên bụng, cố xoa đuổi cơn đau khủng khiếp đi – con nghe có tiếng người – Temple cười, khoan khoái và tự nhiên, rồi quay qua giới thiệu Blade khi anh xuất hiện. – có anh Blade đến chơi.

Eliza thấy 2 người cùng bước ra, rất tự nhiên, như thể họ không làm điều gì sai trái, cô cảm thấy phải lánh đi thôi.

Khi cô thấy ông Will Gordon nheo mắt nhìn con gái, cô nghĩ dù sao cô cũng cảm thấy phiền lòng vì hành động mê muội của Temple. Cô vội xin lỗi rồi đi ngay lên thang lầu.

Ăn trưa một lát thì Blade ra về cùng Den, người hầu da đen. Ông Will ra tiễn 2 người về.

– Bố có vào nhà không?

Nghe tiếng của Temple hỏi, Ông Will quay người lại và theo nàng vào nhà

– thằng Stuart độ này đến đây luôn nhỉ?

– Dạ – nàng cười có vẻ vui sướng khi bố nàng lưu tâm đến. – nhưng con nghĩ bố không nên gọi anh ấy là 'thằng' như thế. Anh ấy lớn rồi mà, thưa bố.

– đúng thế – Ông Will biết thế. Ông bỗng dừng lại và nhìn Temple vào phòng ăn để giúp mẹ cất chén bát bằng sứ và muống nữa bằng bạc vào các tủ kính. Nghe bà Victoria ho khan, ông chợt nhớ đến thời bà còn trẻ trung,

khỏe mạnh, nhớ thời tình yêu của họ còn mới mẻ và cuồng nhiệt. Rồi những đứa con chết đi đã làm cho họ đau đớn, buồn phiền, thế nhưng thay vì những chuyện bi thương gắn bó 2 người thì trái lại, những chuyện này đã làm cho bà Victoria xa cách ông.

Ông đi qua tiền sảnh, Eliza đang đứng ở chân cầu thang, một tay để trên đầu trụ chạm trở ở chân cầu thang. Khi đi ngang qua cô, ông gật đầu chào.

– thưa ông Gordon.

Ông dừng lại ngoảnh mặt nhìn cô

– vâng, cô nói gì?

– tôi muốn nói chuyện với ông... Nói riêng thôi – cô đáp.

Mỗi lần gần ông, cô lại có vẻ mặt nghiêm nghị, đoan trang.

Ông nhíu mày suy nghĩ, phân vân không biết cô giáo muốn gì.

– chúng ta vào thư viện được chứ?

Eliza đi trước vào phòng khách, lưng cô thẳng băng như cây roi song, cầm hếch ra đằng trước. Ông tự hỏi phải chăng cô ở đây không được vừa ý. Phải chăng cô muốn bỏ đi? Hay phải chăng cô gặp khó khăn với một học trò nào đấy. Chắc là thằng Kipp rồi. Ông Will thờ dài, tin chắc thằng con trai ông là nguyên nhân của chuyện yêu cầu gặp mặt này.

Ông bước đến bàn giấy của mình rồi hỏi:

– cô Hall, cô muốn nói với tôi về chuyện gì đấy?

Eliza nhìn lên tấm ảnh treo trên lò sưởi, rồi nhìn vào ông.

Cô vươn vai đứng thẳng người lên.

– sáng nay... Phoebe và Shadrach... mấy đứa con của chị Cassie giúp việc trong nhà, tôi thấy chúng đứng ngoài cửa sổ lớp học.

– thế thôi ư? – Ông Will cau mày – cô Hall, xin cô đừng quan tâm đến việc này. Tôi bảo đảm việc này sẽ không xảy ra nữa đâu.

– Không. Ông hiểu làm rồi – cô vội vàng đáp – cả 2 đứa này đều rất ham học. Shadrach đã tự học để viết bộ chữ cái. Đây là một thành tích đáng chú ý, một việc đáng khen chứ không đáng bị phạt.

– cô có ý kiến như thế nào?

Cô héch cảm lên một chút nữa, ánh mắt long lanh quả quyết

– tôi muốn dạy cho chúng học.

– cái gì? Tại sao? – Ông kinh ngạc đến độ phát cáu – chúng là dân da đen mà. Tốt đẹp gì mà phải...

– tôi nghĩ làm thế là đã làm một điều tốt – cô đáp – Chúng tỏ ra rất ham học. Tại sao ta không khuyến khích việc này? Việc học chắc chắn sẽ nâng cao giá trị của chúng. Với một

nông trại và một ngôi nhà như thế này, phải cần công việc kế toán. Nếu những đứa bé ấy được huấn luyện làm công việc này, chắc công việc của ông và bà Gordon sẽ nhẹ bớt đi.

Cô nói tiếp, nhưng ông không nghe nữa, ông ngạc nhiên trước thái độ hăng say của cô giáo khi nói về nguyên nhân khiến cô gặp ông. Hình ảnh của cô khiến ông nhớ đến con gà mái nhỏ cương quyết bảo vệ bầy gà con.

– sao? – cô hỏi.

Trễ rồi, ông thấy sau một hồi im lặng ông không đáp, khiến cô phải thốt ra một tiếng hỏi cộc lốc thách thức. Cô đang đợi ông trả lời.

– để tôi xem lại đã, cô Hall à.

Cô ngần ngừ, như thể tính toán xem có nên phân trần tiếp nữa không.

– Ông Gordon, dù ông quyết định ra sao thì tôi mong rằng ông đừng lấy chuyện sáng nay để la rầy đánh đập chúng. Chúng hiếu kỳ thôi. Chúng không làm gì có hại hết. Tôi cam đoan như thế đấy.

– có chuyện gì nữa không?

– Không.

Khi cô bước ra khỏi phòng, ông Will cứ mong cô đổi ý, không quay lại bàn thảo nữa. Nhưng cô đã không làm thế.

Janet Dailey

Sự Lựa Chọn Cuối Cùng

Chương 7

Hoàng hôn phủ xuống trên những triền đồi, rọi ánh sáng màu tím trên thung lũng của nông trang Gordon Glen. Eliza đi dọc theo con đường lát gạch dẫn từ trường học đến ngôi nhà lớn, trí óc lại quay về buổi gặp mặt không mấy hài lòng với ông chủ. Ông không hứa điều gì hết.

Chúng còn trẻ con mà. Chắc ông Will Gordon sẽ không ác độc đến nỗi trừng trị chúng vì một chuyện nhỏ nhặt như thế này. Nếu ông trừng trị chúng thì là do lỗi ở cô. Có lẽ cô phải kêu gọi ông một lần nữa, lần này không được lảm lì mới xong.

Khi cô nhìn về phía ngôi nhà lớn, cô thấy một bóng người lạng lẽ đi dưới hàng cây. Nhìn bóng người cao, vai rộng, cách đi,

Eiliza biết ngay đây là ông Will Gordon. Thử cơ hội này, cô

vén váy lên cao và chạy nhanh qua bãi cỏ để gặp ông.

- Ông Gordon. - Khi thấy ông dừng lại, cô thôi không chạy nữa và đi nhanh thêm mấy thước nữa để đến bên ông. Tự nhiên cô ngẩng đầu lên, cố làm ra vẻ như một cô giáo hơn và bốt phần như một cô học trò nóng nảy - Tôi muốn nói chuyện với ông.

- Lại chuyện ấy chứ gì ? - Ông vui vẻ nói, nhưng mặt ông khuất trong bóng tối. Cô không thấy được vẻ mặt của ông, cho nên cô không biết giọng vui vẻ của ông có hàm ý gì đáng mừng không.

- Vâng, - cô đáp. Lòng lo sợ vì ông biết cô sắp đề cập lại vấn đề ấy, nhưng cô không thể bỏ đi được nữa rồi. Cảm thấy nhỏ bé trước vóc dáng cao to của ông, Eliza cố nhớ lại những việc cô đã nói với ông rồi. - Ông đã - Cô dừng lại, vì bỗng cô thấy ông đi về phía khu nhà những người nô lệ - Ông đi đâu thế ?

- Đến nói với Ike và Cassie Đen về mấy đứa con của họ và nhà trường.

Không muốn hỏi cho rõ ý câu trả lời nước đôi của ông, Eliza vội lên tiếng phân bua:

- Tôi muốn ông hiểu cho rằng việc đề nghị đại hai đứa Shadrach và Phoebe là do ý kiến của tôi. Hai đứa ấy không hề nói chúng muốn xin ho.c.

- Tôi cũng đoán thế.
 - Thế ...ông định sao? - Cô không định yêu cầu ông trả lời, nhưng cô nghĩ ông cố tình úp mở, cho nên cô thấy tức giâ.n. - Tôi muốn biết tôi có được phép dạy chúng không?
 - Tôi phân vân không biết liệu cô có dạy được chúng không. Chúng là dân da đen mà ?
 - Tại sao ông lại nói được như thế ? Chúng cũng là người mà, - Eliza chống đối, bỗng nhiên cô nổi giận trước thái độ đầy thiên kiến như thế - Chúng cũng có tình cảm, có ước vọng ngoài nhu cầu ăn uống và chỗ ngủ kia mà. Cũng giống như tất cả chúng ta, chúng cần có tình thương và môi trường xúc tác để trưởng thành và phát triển tiềm lư.c. Lối suy nghĩ hẹp hòi này tôi cứ tưởng chỉ nghe được từ cửa miệng của dân da trắng miền Nam, nhưng khi nghe một người Cherokee nói thì thật ngoài sức tưởng tượng của tôi. Tôi ...
 - Cô Hall - ông vội gay gắt lên tiếng để chặn bài thuyết trình của cô lại - Tôi sắp nói cho cô biết vợ tôi nghĩ là để cô dạy bọn chúng cũng chẳng hại gì ... miễn là ... - Ông dừng lại một chút rồi nói tiếp trước sự ngỡ ngàng khoan khoái của cô - chúng phải làm tròn các công việc đã được giao cho chúng.
- Eliza quá đỗi sung sướng và phấn chấn tinh thần khi nghe

quyết định tốt đẹp này, xem như đã giải quyết được vấn đề khó khăn. Cô nói:

- Chắc ông đi nói cho chúng biết tin vui chứ gì ? Tôi đi với ông được không ? - Cô muốn thấy những khuôn mặt ấy được học hành trong lớp, chứ không muốn thấy chúng đứng nghe ở ngoài cửa sổ.

Ông chần chừ một phút, rồi đồng ý nói:

- Được thôi.

- Cám ơn ông - Eliza hăng hái đáp, cô lại cảm thấy trọng trách nặng nề đè lên vai cô, cái trọng trách đã đem cô đến Gordon Glen.

oOo

Phoebe ngồi trên thềm nhỏ, hai tay vòng quanh ôm chặt hai chân, cầm tựa vào giữa hai đầu gối. Cô trông thật khổ sở. Cô lo sợ, khốn khổ suốt ngày, cứ mỗi lần thấy cô giáo Eliza là cô sợ sẽ bị trừng phạt vì tội đứng nghe lén ngoài cửa sổ phòng học.

Shadrach trờ đến, lê 2 bàn chân lên mặt đất. Cậu ta thả mình xuống bậc cấp ở dưới cùng rồi nằm ngửa ra, ngược mắt nhìn lên bầu trời đen lấp lánh muôn nghìn vì sao. Khi thấy cậu ta chắp 2 bàn tay lên bụng trơ cả xương sườn, Phoebe nghĩ cậu ta đang để tâm cầu nguyện.

- Chị có thấy thú vật ở chỗ nào không ?

- Thú vật nào ? - Phoebe cau mày hỏi.
- Em nghe cô Eliza nói có thú vật ở trong các ngôi sao. Em nhìn mãi nhìn hoài, nhưng chẳng thấy gì hết. - Cậu cau mày ngạc nhiên.
- Mày liệu để mà cho má nghe mày nói thế đấy - Phoebe cảnh cáo em rồi ngồi bó gối, nhẹ đung đưa như để cố làm dịu đi bớt nỗi khổ trong lòng. Ở trong lều, cô nghe mẹ đang nói chuyện với bố.

oOo

- Ike này, việc này sẽ sinh lắm chuyện tai hại đấy, tôi biết mà. Tôi linh cảm thế - chị Cassie Đen lắc đầu nói.
- Chị lắc đầu quày quặt khi Ike bước vào cửa và chỉ nói cho anh biết chuyện đã xảy ra. Ike đáp:
- Em có biết chắc chuyện ra sao đâu.
 - Họ sẽ nghĩ người da đen đều xấu hết. Không biết khi cô ấy nói cho ông chủ Will biết, ông sẽ làm gì đây. Mà cô giáo ấy chắc sẽ nói ông biết.
- Ike gật đầu. Chị Cassie Đen làm việc trong nhà lớn. Chị biết nhiều chuyện xảy ra trong nhà hơn chồng, vì anh làm việc suốt ngày ngoài xưởng rèn. Anh nói:
- Ông chủ Will là người tốt.
 - Ông không muốn giữ những người da đen xấu đâu - Chị cãi lại - Nếu ông bắt Phoebe và Shadrach ra làm việc

ngoài đồng thì sao ? Bé Shad không đủ sức khỏe để làm việc ấy.

- Anh biết - Ike nhìn 2 cánh tay vạm vỡ và thân hình rắn chắc của mình. Anh không hiểu tại sao hạt giống của anh lại sinh ra một đứa bé mảnh khảnh như thế. Nhưng Shadrach được cái thông minh. Nó tò mò muốn hiểu biết mọi thứ. Ike không ngạc nhiên khi biết nó lên đến lần quần quanh trường.

- Ike này - Cassie Đen quay nhìn anh, mắt mở to, đầm đìa nước mắt vì lo sợ - Nếu ông chủ Will bắt các con xuống làm việc trong đồn điền trồng mía thì sao đây?

Anh rất thông cảm nỗi lo sợ vì những chuyện làm cho chị buồn phiền này. Trước đây lâu rồi, chị đã nói cho anh nghe về những đứa con trước của chị. Ông chủ trước đã bán những đứa con của chị, rồi bán chị cho ông Will. Khi Ike gặp chị, chị rất đau đớn buồn phiền vì nhớ con. Cho nên anh muốn cho chị nhiều đứa con khác để chị thôi than khóc về những đứa đã mất. Bây giờ chị lại sợ, chị khóc cho những đứa con của hai người.

- Chuyện này chắc không xảy ra đâu - anh nói rồi đưa tay nắm tay chị, kéo chị đi quanh cái bàn đến bên anh. Anh quàng hai cánh tay lực lưỡng quanh chiếc mông thật bự của chị rồi kéo chị sát vào mình - Chuyện này chắc không

xảy ra đâu - anh lặp lại, nhưng trong thâm tâm, anh biết dù anh có ôm chị mạnh đến mấy đi nữa, anh cũng không đủ sức ngăn chị khỏi lo sợ được.

Xa xa phía đằng sau dãy lều, một con chó cất tiếng sủa. Phoebe không thèm chú ý đến tiếng sủa ồn ào của nó cho đến khi con chó thôi sủa mà kêu lên vì đau đớn. Cô bèn nhìn về phía dãy lều, chợt nhận thấy khắp khu nhà trên đều im phăng phắc. Thậm chí cô không nghe có tiếng bát đĩa rửa ráy va nhau kêu leng keng sau bữa ăn tối nữa. Dọc theo các thềm nhà, những người da đen khác đang đứng lặng lẽ nhìn con đường dẫn đến ngôi nhà lớn.

- Tao thấy có người đang đến - Phoebe nói. Rồi, qua ánh sáng lò mờ chiếu ra từ các bếp lửa, cô thấy ông chủ đồn điền đang đi đến phía lều của cô. Quá lo sợ cô vùng đứng dậy chạy về cửa lều - Ông chủ Will, ông ấy đang đến đây.

- Tôi đã nói với anh rồi - Chị Cassie Đen vội vàng đi ra cửa, - Ike, tôi đã nói với anh rồi, - Chị nói lại khi anh ra với chị. Chị bước ra ngoài, nắm vai Phoebe kéo nó sát vào chị - Chắc thế nào mà cũng bị quất rồi - Chị nói với giọng la mắng, nhưng Phoebe cảm thấy hai tay mẹ cô run lẩy bẩy, cô biết mẹ cô cũng lo sợ như cô.

- Cũng được thôi - Shadrach lên tiếng rồi ngược mắt nhìn 2 người, ánh mắt sáng quắc - Có cô Eliza đi với ông.

Eliza đi với ông Will Gordon dọc theo dãy lều của dân nô lệ ở, cô mỉm cười và gật đầu chào những gia đình da đen tụ tập bên ngoài những chiếc lều tồi tàn. Rải rác có vài tiếng chào "Xin chào ông chủ Will", ngoài ra hầu như tất cả đều im lặng, chỉ gương mặt nhìn lo sợ và im thin thít. Cô cảm thấy như người đột nhập bất hợp pháp, không được ai đón tiếp niềm nở và bị mọi người bất bình. Tự nhiên cô đi sát vào ông Will Gordon.

Không khí phảng phất mùi củi cháy trong các bếp lửa bốc ra. Hầu như tất cả đã ăn tối xong, nhưng ánh lửa trong bếp vẫn còn le lói phản chiếu lên những cặp mắt gương to của những người da đen.

Khi họ đến chiếc lều cuối cùng, Eliza thấy cậu bé Shadrach nhận lời khiển trách của mẹ, cậu leo lên thềm đến đứng bên mẹ. Cậu ta không có vẻ gì là sợ hãi hết.

– Xin chào ông chủ Will - Ike cất giọng ồ ồ chào, anh ta đang đứng bên cạnh chị Cassie, Eliza có vẻ sượng sùng khi thấy anh ta mình trần trụi trực. Chỉ có sợi dây đeo quần treo nhau treo bộ ngực đen bóng cuộn cuộn bấp thịch như ngực của Samson. Eliza vội quay mặt đi, cô thấy lúng túng trước bộ ngực trần của anh.

Ông Will Gordon dừng lại dưới hiên, ông nói:

– Đây Ike và Cassie Đen, tôi đến đây về chuyện các con

của anh chị, con Phoebe và thằng Shadrach. Hai đứa sáng nay đến đứng ngoài lớp học, để nghe bài học,. Tôi biết đây không phải là lần đầu.

Chị Cassie Đen vội đáp:

- Thừa ông chủ Will, chuyện này sẽ không bao giờ xảy ra nữa. Tôi xin thề không để chúng đến gần trường lần nữa. Tôi và Ike, chúng tôi đã nói với chúng điều hay lẽ phải rồi, đã nói chúng biết chúng làm thế là bậy. Chúng xin lỗi. Thật lòng chúng rất ân hận. Tôi và Ike đã bảo chúng rằng, nếu chúng còn mon men đến gần trường, chúng tôi sẽ đánh chết.

- Cô Hall muốn cho chúng đến trường để học đọc, học viết và làm tính. Cô ấy tin cô có thể dạy chúng đưỢc - Ông Will Gordon liếc nhanh về phía Eliza, ánh mắt ái ngại. Eliza chăm chú nhìn mặt 2 người học trò mới, cho nên cô không chú ý thấy. Shadrach há hốc mồm kinh ngạc, cặp mắt đen long lanh vì phấn khích, còn Phoebe chỉ gương mặt nhìn, như thể không muốn tin lời ông.

- Nghe chứ ? - Shadrach hăng hái quay qua nói với con chị, nhưng chị Cassie Đen vội bảo nó im đi.

- Sáng mai, cho phép Phoebe và Shadrach đến gặp cô Hall ở trường để học.

- Dạ thưa ông chủ Will, chúng sẽ đến - Ike hứa một cách

long trọng, còn chị vợ thì nhìn anh gay gắt.

- Thế nhưng, tôi muốn các người biết điều này - Ông Will Gordon dặn dò - Bà Victoria vẫn đợi 2 đứa đến làm công việc như trước -

Những cái đầu gật gật chấp nhận điều kiện ông đưa ra, ngoại trừ chị Cassie Đen. Chỉ mình chị là có vẻ không muốn cho con đi học. Eliza tự hỏi không biết vì sao. Là người mẹ, đáng ra chị phải sung sướng khi thấy con được học hành mới phải. Shadrach và Phoebe thì lại có vẻ rất sung sướng và đối với Eliza, như thế là được rồi, cô cảm thấy hài lòng khi cùng ông Will Gordon rời khỏi căn lều.

- Shad, chúng ta được học đọc, học viết rồi - Phoebe nói nhưng cô vẫn lo sợ, không dám tin. Trước mắt là cô không thể đợi để nói cho Deuteronomy Jones biết được. Tại sao ư, không biết lúc nào cô mới giỏi giang như anh ấy được.

- Em biết mà. Thật là kỳ diệu - Cậu bé đáp, mặt mày hớn hở sung sướng.

Bất cần đến niềm vui của chúng, Cassie quay qua Ike:

- Tại sao anh cho chúng đi học ? Đi học sẽ không hay ho gì đâu. Đi học đầu óc chúng sẽ đầy những tư tưởng về tự do. Chúng là nô lệ. Trong thế giới này không có chỗ nào cho dân da đen học với hành gì hết.

- Có lẽ rồi thế giới sẽ đổi thay, Cassie à.

- Không có gì thay đổi hết. Ước gì cái cô Eliza kia đừng đến đây. Cô ta chỉ mang đến cho chúng ta sự khổ sở thôi, mà chúng ta thì đã quá khổ rồi.

Khi Ike đưa tay nắm tay chị, chị giật ra và đi vào trong nhà. Ike nhìn theo chị, anh biết chị lo sợ, nhưng anh không đồng ý với chị. Ông chủ Will là người thông minh, người tốt, Ike đã nhiều lần nghe ông nói rằng người Cherokee cần học sách vở và luật lệ của người da trắng nếu họ muốn được tự do. Ike không biết gì hơn ngoài việc mài lưỡi cày, đóng cái bánh xe, làm cái móng ngựa, nhưng anh tin rằng việc học theo người da trắng sẽ tốt cho người Cherokee, thì chắc việc học cũng sẽ tốt cho người da đen. Nổi loạn chống lại chủ sẽ không giúp người nô lệ được tự do. Có lẽ phương pháp của người Cherokee là đúng đắn.

oOo

Sáng hôm sau, khi Eliza đến trường, hai học sinh mới đang đứng đợi cô ở ngoài. Chúng rụt rè nhưng thích thú đi theo cô vào phòng và đi khắp phòng học, nhìn cái này, cái kia mà không sờ mó. Cô để chúng nhìn ngắm thoả thích và đến lúc Shadrach say sưa nhìn quả địa cầu để trên cái giá ở góc phòng, cô mới giảng giải cho cậu bé nghe:

- Đây là quả địa cầu thế giới, Shadrach à. Còn đây là vị trí của trại Gordon Glen - Cô chỉ cho cậu ta thấy, rồi quay quả

địa cầu nửa vòng - và đây là Châu Phi, nơi gốc gác của cháu đây.

Cậu ta nhướng mày nhăn cả trán, vẻ bối rối.

- Tại sao lại thế ? Cháu sinh ra trên đồn điền này. Cháu đâu phải sinh ra ở châu Phi.

- Có lẽ không, nhưng bố mẹ cháu hay ông bà cháu đã được mang từ châu Phi đến để làm nô lệ.

- Làm sao cô biết được thế ?

- Vì tất cả người da đen đều xuất phát từ châu Phi mà đến. Ở châu Phi, tất cả người bản địa đều da đen như cháu.

- Người bản địa là gì ?

- Là người ở địa phương. Người sống ở vùng đất trước khi người da trắng đến - Như người Cherokee là người địa phương của vùng cao nguyên này.

Kipp đâm bổ vào lớp và hấn liền dừng lại ngay khi trông thấy Phoebe và Shadrach. Hấn nhăn nhó hỏi:

- Chúng làm gì ở đây ?

- Phoebe và Shadrach là học trò mới của tôi. Kể từ nay chúng đến học cùng với cậu - Eliza nói, cô cười, đưa mắt nhìn 2 người học trò mới.

- Đồ nô lệ không được ở đây - hấn nhìn hai học trò mới với vẻ ngạo mạn khinh bỉ - Chúng ngu ngốc thì làm sao

học cho được ?

– Chính người Georgia cũng cho người Cherokee là thể
đầy - Eliza đáp.

Không nói năng gì nữa, Kipp hần học nhìn cô. Eliza không
sợ những học sinh khác có ác cảm. Nhưng cô cũng phải
đề ra một ít thì giờ để trình bày cho tất cả học sinh biết khi
chúng vào lớp học.

Nhờ Eliza giải thích cho cả lớp hiểu, không ai mở miệng
đả động gì đến 2 em da đen như lời lẽ độc địa của Kipp
cả. Thực vậy, những đứa còn bé: Joe Murphy 9 tuổi, và
Sandra 7 tuổi thì hình như không quan tâm đến chúng.
Còn lại tất cả, kể cả Temple, đều dè dặt giữ im lặng,
nhưng vẫn có vẻ không hài lòng.

Eliza bắt đầu buổi học sáng bằng lời cầu kinh, nhắc nhở
học sinh ghi nhớ luật vàng và hi vọng Chúa sẽ mang lại sự
hài hoà cho lớp học. Nhưng sự huyền nhiệm không xảy
đến. Sau đó, khi cô chia lớp thành tổ thành nhóm, và bầu
lớp trưởng tổ trưởng thì Kipp đứng dậy.

– Tôi sẽ không làm tổ trưởng có mấy đứa tôi tớ ấy.

Cả lớp im phăng phắc. Eliza nghĩ rằng cả lớp đang đợi
xem cô tính sao trước thái độ thách thức này đối với
quyền hành của mình. Cô đáp:

– Kipp, tôi không có ý định cử em làm tổ trưởng đâu. Để

làm tổ trưởng, tôi muốn chọn người nào thông minh kia. Có lẽ đợi đến lúc nào đó mới phiên đến em, nhưng bây giờ thì không.

Cậu ta giận tím mặt và Eliza biết mình đã chạm đến tính tự cao tự đại của cậu ta. Kipp tưởng mình là người thông minh nhất. Thực ra thì Eliza cũng đã nghĩ đến chuyện cử cậu ta làm tổ trưởng, nhưng cậu ta đã quá tự tôn, cho nên cậu ta đáng được một bài học để đời.

- Không đúng.

- Đừng luống cuống mà để lộ thêm sự ngu dốt của mình ra nữa, Kipp. Ngồi xuống đi. - Cô cố nín cười khi có em nào đẩy cười khúc khích.

Kipp nhìn quanh phòng, ánh mắt hằn học, cố tìm học sinh nào đã dám cười mình, nhưng mặt nào mặt nấy đều cố nín cười. Hắn buồn bã ngồi xuống.

oOo

Chủ nhật tiếp đó, gia đình đi dự lễ tôn giáo được tổ chức tại nhà thờ gần Moravian. Mặc dù là một tín đồ theo giáo phái Tô-cáchlan, Eliza vẫn đi theo gia đình Gordon đến nhà thờ.

Khi lễ xong, cả giáo đoàn tụ tập lại bên ngoài để giao tiếp với nhau và trao đổi tin tức. Như mọi khi, hầu hết câu chuyện đều tập trung vào sự quấy phá của lính tráng

Georgia và về những lời đồn nói rằng người ta đang nỗ lực đàm phán với nhau. Là một thành viên của Hội đồng Quốc gia, ông Will Gordon luôn luôn là trung tâm của các cuộc bàn luận. Mọi người đều hướng về ông để tìm những câu giải đáp.

Temple lắng nghe bố nàng giải thích cho mọi người biết rằng ông luật sư ở Baltimore, William Wirt, đã đề nghị được phục vụ cho tù trưởng John Ross, để đại diện xứ Cherokee trước Tòa án tối cao Hoa Kỳ.

Khi giáo đoàn giải tán để về nhà, Temple đi với bố nàng đến cỗ xe. Nàng hỏi:

- Bố có biết gì về ông William Wirt này không ? Ông ta có uy tín ở Philadelphia không ?

- Ông Jeremiah Evarts ở Ban Truyền Giáo Hải Ngoại Hoa Kỳ đã đánh giá ông ta rất cao. Ông Wirt đã giữ ghế chánh án Hoa Kỳ suốt 12 năm. Ông Payton Fletcher đã khuyên bố tin tưởng ông Wirt vì ông này là một nhà lập pháp nghiêm túc, ông Jackson không lợi dụng được.

- Thế ạ! - Nhưng Temple chắc không hiểu hết ý nghĩa của vấn đề - Khi nào thì ông Wirth nhân danh dân tộc Cherokee để ra trước Tối cao Pháp viện ?

- Khi nào ông ta có một vụ án chuẩn để mang ra trước toà. Cái này thì chắc không khó. Bang Georgia đã bắt

nhều người Cherokee, vì họ đào vàng trong núi chúng ta. Nếu có ai bị toà án Georgia cầm tù, thì ông Wirt có thể đưa ra trước Tối cao Pháp viện viện lẽ đây là việc cầm tù sai trái, bang Georgia không có quyền tài phán trên đất của chúng ta.

- Nhưng làm thế thì giải quyết được cái gì ? - Temple cau mày hỏi.

- Để giải quyết quyền sở hữu. Bang Georgia tuyên bố đất này thuộc quyền của họ. Chúng ta tuyên bố là thuộc quyền của chúng ta. Nếu tối cao pháp viện tuyên bố chống lại bang Georgia, tức là họ xác nhận vùng đất này là của chúng ta.

- Và nếu bang Georgia không có quyền sở hữu, thì họ không thể buộc chúng ta phải dời đi.

- Đúng.

Nàng dừng lại bên cái bậc bước lên xe, nghiêng đầu nhìn ông dưới vành mũ vải.

- Thế là chúng ta chẳng có gì mà phải lo sợ, phải không ?
Mảnh đất này đã có hiệp ước xác nhận là của ta, và Tối cao Pháp viện sẽ phê chuẩn là của ta.

- Chúng ta tin sẽ như thế - ông Will đáp, đoạn ông quay lại khi bà Victoria đến gần, ấm đưa con út trên tay.

Temple thấy khoan khoái trong lòng. Blade không tin

tưởng như bố cô, là người Cherokee sẽ được đối đãi tử tế và những chuyện anh nghi ngờ đã làm cho nàng lo sợ.

Nàng nhìn bố giúp mẹ và cô Hall lên xe. Nàng ngồi vào chỗ đối diện với bà Victoria và sau khi đã để đưa bé vào lòng, bà nhìn Eliza, cười với cô, nụ cười nhợt nhạt. Bà hỏi:

- Mấy đứa nhỏ học hành có tiến bộ không, cô Hall ?

- Rất tiến bộ, thưa bà Gordon.

- Còn 2 học trò mới của cô, Shadrach và Phoebe ?

- Cực kỳ tiến bộ - Eliza đáp, cảm thấy hài lòng - Shadrach tỏ ra là một học sinh xuất sắc.

- Thế cô không gặp khó khăn gì với chúng cả chứ ? - Bà Victoria hỏi với vẻ hơi ngạc nhiên.

- Dạ không - nhưng Temple thấy cô Eliza liếc mắt về phía Kipp.

Mặc dù em trai nàng không nói lại lời phản đối về sự hiện diện của Phoebe và Shadrach ở trong lớp, nhưng cậu ta đã để lộ mối ác cảm của mình đối với 2 đứa trẻ da đen, bằng mọi cách, cậu rất tàn nhẫn khi ở ngoài lớp học. Thỉnh thoảng cậu ta còn hành hạ chúng một cách rất độc ác. Thế nhưng cô Eliza không đem hạnh kiểm xấu của cậu ra nói với ông chủ biết. Hành động kín đáo của người gia sư đã làm cho Temple hài lòng. Nàng hy vọng sao các quan tòa ở Tối cao pháp viện cũng giữ vai cố vấn khôn ngoan như

cô Eliza Hall vậy.

Janet Dailey

Sự Lựa Chọn Cuối Cùng

Chương 8

- Cha quả là người làm biếng viết thư.- Eliza nhìn người khách bất ngờ đến thăm với ánh mắt trách yêu, khách là vị giáo sĩ cao lêu nghêu, Cha Nathan Cole, người đã đi với cô trong chuyến hành trình đến vùng biên giới núi non này.- Bức thư cha gởi cho tôi vừa rồi cách đây đã nhiều tuần rồi.

Thật vậy, Eliza chỉ nhận của ông một bức thư ngắn để phúc đáp cô, sau khi ông nhận bức thư đầu tiên của cô, miêu tả văn hoa về chỗ ở mới của cô tại Gordon Glen. Khi bức thư thứ hai của cô không được trả lời, cô thôi không gởi bức thư thứ ba nữa.

- Tôi xin lỗi cô về việc này. Tôi bận đi giảng đạo trong núi. Khi tôi được tin tôi sắp đi qua ngã này...- Ông lúng túng dừng lại một lát- Thú thật, tôi viết lách rất tệ. Khi đọc thư

cô, tôi có cảm tưởng như cô đang tâm sự với tôi. Tôi sợ thư tôi viết nghe lạnh lùng và sáo rỗng.

Eliza không đồng ý với ông, nhưng cô rất sung sướng được gặp lại ông cho nên cô không trách móc gì thêm.

– Thôi, ta bỏ qua. Miễn cha ghé đây là đủ rồi.

– Lẽ nào đi qua đây mà không ghé vào để xem cô sống ra sao.- Cha Cole đáp rồi bước đến bên cô, tay chân vụng về và lóng ngóng. Eliza thấy cha không thay đổi gì hết, từ khuôn mặt gầy gò và mái tóc màu rơm cho đến cặp mắt hiền từ nhân hậu. Cô không tin nổi từ ngày cô gặp ông thấy tu trẻ này đến nay mà đã gần ba tháng trôi qua. Thế mà đã tháng Chín rồi, thời tiết ở Gordon Glen đã mát mẻ, đã hết những ngày hè nóng bức rồi. Eliza vui mừng khi thấy thời tiết đổi thay và vui mừng khi có người để nói chuyện thoải mái như thế này.

Khi hai người đi trong đám chim công khệnh khăng bước trên bãi cỏ, cô kể cho cha Nathan Cole nghe chuyện thành công lớn lao của mình- chuyện cô thuyết phục gia đình Gordon để họ cho phép cô dạy hai đứa trẻ nô lệ- và những chuyện đấu tranh của mình, đặc biệt là chuyện cô phải đương đầu với Kipp.

– Thái độ của nó là căm ghét mấy đứa bé da đen.- Eliza nói với ông.- Tôi chưa bao giờ gặp một ai... Một người da

đỏ nào lại đầy thiên kiến như vậy.

– Thái độ của người Cherokee không khác mấy với nhiều người da trắng miền Nam. Họ xem mình hơn người châu Phi. Thỉnh thoảng tôi thấy người Cherokee lại còn kiêu ngạo hơn người da trắng nữa đấy.

– Tôi thấy toàn bộ vấn đề chiếm hữu nô lệ không thể giải quyết một sớm một chiều. Có thể xem đây là một tội lỗi không cứu chữa được.

– Đúng vậy. Trong thâm tâm, tôi không được Chúa cho phép người này sở hữu người khác. Thế nhưng khi đọc Kinh Thánh, có một số đoạn đề cập đến vấn đề nô lệ. Một vài nhà truyền giáo đã thuê nô lệ của chủ họ, rồi trả thêm tiền cho họ để họ đủ tiền mua lại sự tự do của mình. Nhưng con số này không đáng kể.

– Nhưng hành động này là một lời khẳng định rồi.

Eliza xem chuyện này là một hành động cao quý đáng khen, một hành động cô hoàn toàn khâm phục. Cô tin rằng người ta có thể làm khác đi. Chính niềm tin ấy hơn những lý do khác, đã khiến cô đến nơi này.

– Tôi cũng nghĩ thế đấy.

Đàn chim công bỗng cất tiếng kêu inh ỏi, chạy lạch cạch chung quanh để báo động. Eliza liền nhìn ra con đường dẫn đến ngôi nhà lớn. Một người cỡi ngựa xuất hiện.

- Chúng đáng tin cậy hơn chó trong việc báo cho người trong nhà biết có người đang đến.- Cô nói với Nathan, giọng cất cao để át tiếng ồn do bày công gây nên.

- Loài chim xinh đẹp như thế mà lại có tiếng kêu kinh khủng nhỉ.- Cha Cole cười, có lẽ tiếc cho tiếng kêu ồn ào của chúng, đoạn ông quay nhìn người cỡi ngựa đang đến gần.- Có khách nữa à?

- Blade Stuart. Anh ta thường đến tìm Temple.- Eliza lấy giọng bình thường để nói chuyện này, nhưng chính vấn đề của Temple và Blade đã làm cho cô bất an. Cha Nathan Cole là giáo sĩ, cô không thể đem vấn đề này ra để nói với ông về mối quan tâm của cô liên quan đến đạo hạnh của Temple. Cô bèn bước đi về phía góc bên kia ngôi nhà để khỏi chứng kiến cuộc gặp gỡ giữa Temple và Blade, những cuộc gặp gỡ mà theo cô là do đam mê thúc đẩy.- Vậy cha làm gì ở đây? Cha nói cha vào trong núi kia mà.

- Đúng, có những người Cherokee sống trong những căn lều cheo leo khuất tịch, mỗi năm chỉ đi ra một hay hai lần.- Ông đưa mắt nhìn cảnh vật chung quanh, nhìn những con đường lát gạch, nhìn bãi cỏ, nhìn cây cảnh, nhìn vô số những cửa của đồn điền và cuối cùng nhìn ngôi nhà xây gạch uy nghi đồ sộ.- Không phải tất cả người Cherokee đều giàu có như ông Gordon của cô đâu. Nhiều người

sống trong những căn lều gỗ tồi tàn và cài xới trồng trọt trên một mảnh đất nhỏ, chỉ chần nuôi đủ sống cho gia đình thôi. Chính vì những gia đình này mà tôi tìm đến đây.

Khi cô đến đây, cô đã muốn tìm hiểu những người sống trong hoàn cảnh như cha Cole vừa kể. Cho nên cô hỏi:

- Cha có được họ tiếp đón niềm nở không?

Cha Cole mỉm cười khiến cho đôi gò má gầy trên mặt ông đầy ra một chút.- Họ đặt tên cho các nhà truyền giáo thuộc các giáo hội khác nhau. Họ gọi những người thuộc giáo phái Tô Cách Lan là Nhu Thuyết. Những người thuộc giáo phái Báp-tít họ gọi là Cha Rửa Tội. Còn những người theo giáo phái Tin Lành thì được họ gọi là Hùng Thuyết.

Eliza bật cười, cô nhận thấy lối gọi của họ nói lên được tính cách của các nhà đại diện tôn giáo mà cô đã gặp ở nhiều nơi. Thấy cô có chăm chú nghe, cha Nathan Cole nói tiếp:

- Tôi có ghé một nông trại, gặp một ông già tên là "Kẻ sát sinh", ông ta yêu cầu tôi kể chuyện về "những ngọn lá biết nói".- Họ gọi sách là thế. Nếu cô gặp ông ta, Eliza... cô Hall à,- ông vội sửa lại, đỏ mặt vì đã vô tình thốt ra tên cô một cách thân mật như thế.

- Cha cứ gọi tôi là Eliza đi.

- Nếu cô gọi tôi là Nathan.- Cha Cole đề nghị, giọng ngân

ngờ nghe rất cảm động.

- Tốt thôi, Nathan.- Cô giáo đáp.

- Vâng... ờ... mà, như tôi vừa nói đấy, ước gì cô gặp được ông "Kẻ sát sinh" này, tóc ông ta xoắn tận hai vai, trên đầu vấn chiếc khăn sọc hai màu vàng đỏ, phía sau đầu cắm một cái lông vũ. Áo sơ mi may bằng vải tự chế và mặc quần da, mang giày có tua đính hạt chạy lên tận đầu gối. Ông ta hút ống vố liên tục trong lúc tôi có mặt ở nhà ông. Dù sao thì tôi cũng đã kể cho ông ta nghe chuyện về Đấng Cứu Thế và giảng giải cho ông nghe về Kinh Thánh và những lời dạy của Đấng Cứu Thế. Khi nghe tôi nói xong, ông ta im lặng một hồi, rồi gật đầu rất trang trọng và nói: "Những điều ông vừa nói đều tốt. Nhưng tôi tự hỏi rằng nếu những người mặt trắng đã biết lời dạy của "lá biết nói" lâu năm rồi thì tại sao họ không tốt chút nào hết?" Thấy tình trạng giữa người Cherokee và người Georgia trước mắt, Eliza thấy câu hỏi rất đáng buồn, vì nó chính xác. Cô bèn hỏi:

- Thế cha trả lời ông ta sao?

- Tôi phải thú nhận là có nhiều người da trắng không theo lời dạy của Đấng Cứu Thế. Tôi có cảm giác "Kẻ sát sinh" nghĩ rằng tôi phải có bổn phận mang lời Chúa đến với họ.

- Thỉnh thoảng tôi nghĩ rằng những kẻ được mệnh danh là

cảnh vệ Georgia này phải được trừng trị đích đáng mới được.

- Eliza!- Cha Cole nhìn cô, ngạc nhiên khi nghe lời cô nói ra mang tính bạo lực rất tự nhiên.

- Đúng thế đấy.- Cô nói tiếp.- Họ cư xử hống hách tham lam, muốn lấy những thứ không phải của mình. Tôi không chịu được cái loại người có tính tình như thế trong lớp tôi dạy.- Cô nhìn ông ta.- Nói thế làm cho cha khó chịu phải không?

Cha Cole dừng lại, lắc đầu:

- Tôi muốn thấy nhà cầm quyền phải hành động đúng đắn theo pháp luật.

- Đây là điều người Cherokee đang mong muốn.- Eliza nói tiếp với ông về những cố gắng do tù trưởng Ross và Hội Đồng Quốc Gia để mang hoàn cảnh của họ ra Toà Án Tối Cao xét xử. Vừa qua, một người Cherokee tên George Carn Tassel đã bị giết chết, vụ án này là bằng chứng cụ thể để luật sư William Wirt đưa ra trước toà án.

Nghe chuyện này, cha Cole cảm thấy bối rối vì Eliza đã bị cuốn vào các vấn đề pháp luật đang diễn ra trong xứ.

Những chuyện như thế này là phần việc của đàn ông. Cô quan tâm những chuyện như thế này thì sẽ rất phiền phức, không nên chú tâm hết. Ông thấy không an tâm.

Khi ông Will Gordon ở ngoài đồng trở về trước bữa ăn tối một chút, Eliza buộc lòng phải giới thiệu ông với khách. Ông Will liền cố mời vị giáo sĩ trẻ ở lại qua đêm, sáng mai hãy đi và bà Victoria cũng mời khách ở lại. Sau một hồi chối từ không được, cha Nathan Cole bằng lòng ở lại. Khai ăn xong, mọi người đều rút vào phòng khách như mọi khi. Ông Will Gordon rót cho mình một ly rượu mạnh và rót cho khách, Blade, một ly. Còn cha Nathan Cole thì không uống.

Cũng như mọi bữa tối khác, Eliza ngồi vào chiếc đàn dương cầm bằng gỗ hồng đào. Cô tự nhiên chơi những dạ khúc cô yêu thích. Bản này rồi đến bản khác, liên tục. Eliza mơ màng biết bà Victoria Gordon xin lỗi để cho lũ nhỏ đi ngủ.

Sau khi chơi xong nhiều bài chọn lọc, cô dừng lại và nhìn cha Nathan. Ông ngồi trên chiếc ghế bành trước chiếc đàn.- Có bài nào đặc biệt cha thích nghe không?

- Không.- Ông lắc đầu.- Cô chơi như một thiên thần, Eliza à.

- Tôi cũng thấy thế đấy.- Ông Will Gordon lên tiếng nhất trí, vờ ngược mắt nhìn vợ ông đang trở lại với mọi người.

- Tôi có một yêu cầu như thế này,- Blade lên tiếng.- cô Hall, cô có biết điệu nhạc để nhảy điệu bốn cặp không?

Eliza ngậm ngừng một chút rồi đáp:

– Biết, chắc là biết.

– Temple cho biết cô ấy chưa bao giờ nhảy điệu ấy,- Anh nhìn Temple với ánh mắt thách thức.- đây là cơ hội rất tốt để dạy cô ấy điệu này. Bác Will à, bác biết nhảy điệu này chứ?

Hơi ngạc nhiên, ông Will Gordon cau mày đáp:

– Đã lâu rồi, nhưng... Victoria này, bà còn nhớ không?-

Ông quay qua hỏi vợ.

– Từ hồi còn nhỏ.- Bà cười ngậm ngừng.- Tôi không chắc lắm đâu.

– Có phải là cần đủ bốn cặp để tạo thành một hình vuông, phải không?- Ông Will cau mày hỏi.

– Temple có thể học với hai cặp là được.- Chàng Blade nói, rồi không đợi họ đồng ý, anh dọn dẹp hết bàn ghế ở giữa phòng cho trống. Mọi người đều đến làm giúp, trừ Eliza. Cô đang chơi thử điệu nhạc, cố nhớ lại khúc tình ca này.

Khi chuẩn bị sàn nhảy xong xuôi, Blade gạt đầu ra hiệu cho cô, Eliza mở đầu khúc nhạc. Cô chỉ nghiêng đầu nhìn ra phía sau, đàn chậm chậm để Blade dẫn Temple bước theo nhịp.

Khi chơi lần hai, cô giữ nhịp bình thường trở lại và khi thấy

cha Nathan đến đứng bên chiếc đàn, cô mỉm cười với ông. Khi những người khiêu vũ lữ nhịp, mọi người cười vang lên. Eliza cười theo họ nhưng không đánh sai một nốt nhạc nào.

Tiếng nhạc từ phòng khách bay ra ngoài bóng đêm, nhỏ đến nỗi Deuteronomy Jones không thể nhận ra được. Anh ngồi trên chiếc ghế dài bằng gỗ cứng kê sát tường ngoài của ngôi nhà bếp cách xa ngôi nhà lớn, ở trong tầm nghe mỗi khi chủ anh từ nhà lớn gọi đến. Ánh sáng lò mờ từ ngôi nhà lớn lọt qua cửa sổ chiếu một đường dài trên mặt đất, đẩy bóng tối lùi ra xa. Nhưng ánh đèn không sáng đến chỗ Deu ngồi, thành ra anh ngồi trong bóng tối.

Ngọn gió đêm mang mùi táo thơm thổi rì rào quanh anh. Đang đến mùa hái táo trong các khu vườn táo của nhà Gordon Glen. Những nhà kho chất đầy thùng đựng táo đỏ chín, chuẩn bị chở đến các cảng miền Nam. Bây giờ, nhà máy làm rượu táo yên lặng, nhưng đến sáng mai, nhà máy lại hoạt động, lại nghiền táo, mùi táo thơm phức cả không gian; những chiếc xoong trong các nhà bếp ở đồn điền lại sôi sùng sục, nấu táo, làm xốt táo, mút táo và bánh táo. Deu nghe tiếng bày heo rừng háu ăn ửi những đồng cám xay và vỏ táo, kiếm thức ăn từ trong những đám cây ở gần nhà máy xay. Anh ngồi co mình lại trong áo khoác, nghĩ

đến chuyện bây giờ mà có một ly rượu táo nóng thì chắc là rất tuyệt.

Một bóng đen vội vã đi trên cỏ đến phía anh và anh cảm thấy lòng ấm lại. Chính là Phoebe đang đến, cặp mắt long lanh Eliza thẹn. Deu quên trời đêm lạnh, anh đứng dậy, nổi sung sướng rạo rức trong lòng làm anh ấm cả người. Khi cô dừng lại trước mặt anh, ngược mắt nhìn anh với ánh mắt vừa hau háu vừa thẹn thùng, Deu ước sao anh được nhìn mãi cô như thế này.

- Em đem... em đem cho anh ít rượu táo nóng. Em đã làm đổ một ít, còn nóng đấy, nhưng...- Cô chìa nhanh cái ca nhôm cho anh, kèm theo một thứ khác nữa.- Còn đây là một miếng bánh táo rán. Ngon đấy.- Cô liền nói để cho anh an tâm.- Cái... ông cha xứ kia không ăn phần của ông nên em đã giấu đi khi dọn dẹp bàn ăn. Không ai biết em cho... mang đến cho anh đâu.

- Anh đang ước có ly rượu táo đây.- Khi anh lấy các thứ trên tay cô, anh thấy mấy ngón tay cô lạnh, rồi cô liền vội quấn chặt chiếc khăn trùm quanh vai.- Em lạnh phải không? Em nên uống cái này đi.- Vừa nói anh vội liếc nhìn vào chiếc áo mỏng manh trên người cô.

- Không, phần của anh mà.- cô nhất quyết không uống rồi quay đầu nhìn về phía khu nhà ở của đám nô lệ như thể

cô phải về nhà.

- Em ngồi đây với anh một lát không?- Deu không muốn cô đi, chưa muốn. Anh không nghĩ như bao nhiêu lần trước là cô còn quá nhỏ. Mỗi lần anh ở bên cô, anh thấy thật khó mà không sờ mó vào người cô.

- Có lẽ một chút thì được.- Cô cúi đầu tránh mắt anh, nhưng anh thấy đôi môi cô nhếch lên mỉm cười, anh biết cô sung sướng vì anh đã mời cô ở lại. Có phải cô sung sướng không? Có phải cô muốn ở lại với anh không? Anh phân vân, tim đập thình thịch. Cô bước qua anh, đến ngồi trên chiếc ghế dài bằng gỗ. Deu uống một ngụm rượu táo, hơi ấm tỏa khắp người, đoạn anh đến ngồi bên cạnh cô, nhưng không gần quá. Cô hỏi anh:

- Anh thích cái... cái bánh chứ? Em làm đấy.

- Anh rất thích.- Deu vội cắn miếng bánh giòn, rán bằng bột nhào với tao thái mỏng. Nhai vài lần, anh uống một ngụm rượu táo khác để nuốt bánh xuống.- Em khỏe không? Không lúc nào anh được nói chuyện với em một lát cho thoải mái cả. Cứ mỗi lần anh đến đây là mẹ em lại bảo 3m làm việc này việc nọ.

- Có nhiều việc phải làm, về táo và cái thứ.

- Anh có cảm tưởng mẹ em thích bày trò như thế. Anh nghĩ bà không thích anh lắm.- Anh ăn xong hết cái bánh và

chùi tay lên ống quần, trí óc vẫn nghĩ đến mẹ cô.

- Mẹ em thích anh chứ. Chỉ có điều... mà...- Cô miễn cưỡng nói cho Deu biết mẹ cô trách anh đã làm cô thích học chữ.- Anh phải thông cảm cho trường hợp mẹ em hay gắt gỏng. Mẹ và bố em thường bàn luận với nhau về vấn đề này và chuyện này càng làm cho bà gay gắt với mọi người.

- Anh mừng vì anh không phải là nguyên nhân làm cho mẹ em gắt gỏng.

- Anh đã biết chuyện ông chủ Will cho phép em và Shadrach đi học chữ vào các buổi sáng chưa?- Phoebe thấy anh trở mắt ngạc nhiên, cô cười khoan khoái.- Chúng em được... chúng em học đọc, học viết và học làm tính, rồi học địa lý và các thứ khác nữa. Em biết đọc trôi chảy rồi và em cũng viết được tên em. Để em viết cho anh xem.- Cô lấy lên 1cành cây ở dưới đất rồi cúi xuống viết tên cô trên nền đất sét đỏ, nắn nót các chữ cái, vừa đánh vần to lên: P... H... O...E...B...E...Phoebe.- Cô đứng lên nhìn hàng chữ lờ mờ dưới ánh sáng lọt ra từ các khung cửa sổ ngôi nhà lớn, đoạn cô quay đầu nhìn Deu, vẻ hết sức tự hào trước thành quả của mình.- Thấy chưa? Anh cúi người nhìn cho rõ tên cô.

- Tốt lắm, Phoebe. - Anh gật đầu tán thưởng. Khi anh nhìn

cô, cô thấy vẻ kính nể hiện rõ trong mắt anh. Cô không còn là con mọi đen ngu ngốc; cô cũng thông minh như anh.- Em viết tên anh được không?- Anh hỏi. Phoebe dừng lại một chốc mới đáp.- Em không biết đánh vần tên anh. Nếu đánh vần được là em viết được.

- Để anh giúp em.- Deu quì một đầu gối ngòì xỏm xuống đất, đưa tay phủi một vạt đất cho sạch.- Em đến đây.

Cô ngần ngừ một chút rồi quì xuống bên anh, người run run khó chịu vì bị kích thích. Anh nói:

- Chữ đầu tiên là D.- Phoebe rất muốn gây cho anh ấn tượng tốt về kiếnt hức và kỹ năng của mình, nhưng khi cô bắt đầu viết thì tay cô run run, khiến chữ đầu tiên cô viết có hình xiên xẹo. Cô vội vàng xóa đi, vừa để ý thấy Deu xê dịch đến quì ở phía sau vai cô. Cô định viết lại thì bàn tay anh đã nắm chặt mấy ngón tay cô, giữ yên cái que lại.

- Tay em lạnh ngắt như nước suối mùa đông.

- Em biết.- Phoebe thì thào đáp, nhưng cô lại cảm thấy không lạnh nữa. Bàn tay anh nắm gọn bàn tay cô, khiến cô thấy ấm cả cánh tay, ấm cả người. Anh ngòì sát bên cô, sát đến độ cơ thể anh chạm vào cơ thể cô, hơi thở anh phảng phất mùi rượu táo. Cô cảm thấy người yếu xìu và run run, cô sợ không dám động đậy mà cũng sợ ngòì yên.

- Viết tên anh như thế này này.- Mặc dù cô vẫn nắm cái

que nhưng anh hướng dẫn cô viết: D... E... U... T... E...
R... O... N... O... .M.... Y. Deuteronomy. J... O... N... E.
Jones. Deuteronomy Jones.- Anh ngẩng đầu lên, Phoebe
cảm thấy anh nhìn cô.- Tên quá dài, phải không?

- Em thích tên anh.- Cô dịu dàng nói, ngạc nhiên vì mình
quá dạn dĩ, đồng thời cô thấy anh vẫn nắm lỏng bàn tay
cô. Cô thích cảm giác bàn tay anh để trên bàn tay cô và cô
muốn anh cứ để như thế mãi. Cô từ từ quay lại nhìn anh,
lòng ao ước anh cũng có cảm giác như cô vậy.

Đeu nhìn khuôn mặt say mê của cô. Đôi mắt đen xinh đẹp
hiện ra vẻ thèm muốn, khiến anh rạo rức. Cổ anh nghẹn
lại, anh thấy khó nuốt nước bọt và khó thở. Cả người anh
căng cứng đến độ anh muốn cô muốn chết đi được. Bất
thần anh đưa mắt nhìn đôi môi cô, đôi môi mềm mại thơ
ngây mời gọi. Đôi môi trông thật hấp dẫn, lôi cuốn anh.
Anh không nhớ chuyện xảy ra như thế nào. Anh không
nhớ gì hết cho đến khi anh cảm thấy đôi môi cô dè dặt áp
vào môi anh, đôi môi ấm áp và trêu ngươi. Anh không nghĩ
đến chuyện hôn cô, nhưng lúc này thì anh không dừng lại
được nữa. Anh ngấu nghiến hôn lên môi cô, đôi môi cô tan
hoà vào môi anh, dịu ngọt như mật trong lưỡi anh.

Đeu cảm thấy một bàn tay luồn vào trong áo khoác của
anh. Hơi ấm bàn tay thấm qua lớp vải sơ mi chạm vào da

thịt anh. Anh điếng cả người, nhân ra chỉ mấy ngón tay anh nắm cái que mà thôi. Một lát sau, anh cảm thấy cơ thể cô áp sát vào người anh, cà cặp vú nhỏ nhỏ của con gái mới lớn cà vào người anh. Bỗng anh vùng ra và đứng dậy, người nóng lên vì xấu hổ và tội lỗi.

- Sao thế Deu?- Cô hỏi, giọng nhỏ và yếu.- Có gì không ổn à?

- Khuya rồi... Trời lạnh. Em vào nhà đi kéo mẹ em lại ra tìm em đây.- Anh đáp cọc lốc. Đôi mắt cô lộ ra vẻ đau khổ, khiến anh cảm thấy bực bội hơn.- Đừng nhìn anh như thế, Phoebe, em không hiểu à? Anh không nên làm thế.

Cô loạng choạng đứng dậy, níu hai múi khăn quàng lên và áp sát người bên anh.

- Nhưng em muốn anh làm thế.

- Em không nên.- Deu giận cô vì cô nói thế, anh giận là vì cô nói ra khiến anh muốn hôn cô nữa.- Phoebe, em còn nhỏ. Còn nhỏ quá, không được... để đàn ông đến gần. Cô đứng trước mặt anh, thơ ngây tin tưởng và rất đẹp, khiến anh muốn rên lên cho hả nỗi đau đớn trong lòng.

- Khi mẹ em có người con đầu lòng, bà chỉ lớn hơn em một tuổi.

Anh càu nhàu:

- Phoebe... đừng.

- Bộ anh không thích hôn em sao, Deu?

Câu hỏi đơn giản đã thắp lên trong lòng anh vô vàn cảm xúc mới lạ. Anh lẩm bẩm đáp:

- Em thừa biết là anh rất thích rồi.

Một nụ cười rộng mở trên gương mặt cô, để lộ hai hàm răng trắng như ngọc.

- Em cũng thế!

Khi cô nhích người đến phía anh, anh bèn đưa tay ra- để chặn cô lại hay ôm cô vào lòng, anh cũng không biết nữa. Trước khi anh quyết định, bỗng có tiếng gọi trầm trầm cất lên từ hành lang trước cửa ngôi nhà lớn:

- Deu. Deuteronomy?

Nhận ra tiếng của Blade, Deu liền quay về phía tiếng gọi, nửa mừng vì chấm dứt được cảnh khó xử này.

- Dạ, có tôi đây.- anh lên tiếng đáp rồi nhìn Phoebe lần cuối và chạy đi.

Khi anh chạy tới tầng cấp một bên nhà dẫn đến dãy hành lang có cột, anh trông thấy Blade đứng trên hành lang.

- Đi dẫn ngựa đến. Đến giờ ra về rồi.- Phía sau lưng chàng ta, cánh cửa trước bật mở và Temple bước ra, quàng khăn trên đầu, một múi khăn bông lỏng ở một bên vai.

- Vâng, thưa cậu.- Deu bước lui hai bước rồi quay lại,

băng qua bãi cỏ đến chuồng ngựa.

Blade nhìn anh chàng da đen biến mất trong bóng đêm.

Mặc dù biết Temple ở phía sau lưng nhưng anh vẫn cố không quay lại mà nhìn ra ngoài trời đêm. Hít làn không khí mát lạnh vào người, anh cảm thấy sự bất ổn cố hữu lại trở về với anh, đó là sự thôi thúc hành động, hành động thường thử thách cả trí óc lẫn bắp thịt. Trong mùa hè vừa qua, hơn một lần anh đã muốn trở lại các mỏ vàng. Không phải vàng cám dỗ anh, mà chính trò nguy hiểm, phải đem hết tài khéo léo và mưu lược ngôn ngoan để đối phó với người Georgia. Anh nhớ cuộc sống nguy hiểm ấy.

Bố anh muốn anh ở nhà. Ông đã khuyến khích anh đến thăm Temple. Nhưng Blade không biết chắc anh có ổn định cuộc sống được không, để trở thành chủ đồn điền và chịu trách nhiệm về các công việc ở nhà. Còn về việc hôn nhân, có vợ và gia đình, anh thấy thật phiền phức.

Thế nhưng... anh lại có Temple. Nàng hấp dẫn, kêu gọi và thách đố anh hơn bất cứ phụ nữ nào anh gặp. Anh muốn nàng da diết hơn bất cứ người đàn bà nào anh quen biết trước đây. Sau một ngày giám sát các nô lệ làm việc ở đồng, công việc đều đều nhàm chán, đêm đến mà có Temple nằm chung giường thì cuộc sống chắc sẽ được an ủi. Anh cười, cảm thấy lòng rạo rục khi nghĩ đến điều ấy.

- Anh nhìn gì ngoài đó?- Temple hỏi, giọng nàng trong trẻo khẽ cất lên bên tai anh, đồng thời anh ngửi thấy mùi thơm hoa oải hương trên người nàng phảng phất. Nàng đang đứng rất gần bên anh.

Thế nhưng Blade vẫn không quay lại. Anh cứ đưa mắt nhìn những vì sao lấp lánh như kim cương trên bầu trời đen kịt. Anh gật đầu rồi đáp:

- Nhìn trời. Em nhìn kia. Bầu trời có màu đen của tóc em và ánh sáng của mắt em.- Anh từ từ quay lại nhìn nàng, cảm thấy tim mình đập thành thịch.

- Anh cũng có lối hùng biện như bố anh.- nàng cười.

Blade nhích đến gần nàng một chút rồi dừng lại.

- Còn bố em, ông đâu rồi?- Anh đưa mắt nhìn vào cửa trước, phía sau nàng.

- Ở với mẹ em. Bà bắt đầu ho lại. Em đã nói với bố em để em thay mặt ông chào tạm biệt anh.

Ngay trước khi anh đưa tay ôm nàng vào lòng, Temple đã thấy lửa dục lóe lên trong mắt anh và nàng đoán trước được hành động của anh. Rất ít khi hai người được ở riêng với nhau, khỏi những cặp mắt dòm ngó. Nàng sà vào lòng anh, chính nàng cũng ao ước được ôm anh, chứ đừng nói gì đến đôi bàn tay anh áp mạnh lồi cuốn nữa.

Ngảng đầu ra sau, nàng hôn anh thật lâu và thật say sưa,

ngây ngất vì bàn tay anh vuốt ve trùi mền sau lưng nàng và đôi môi nóng bỏng của anh áp vào môi nàng. Căng người áp sát vào anh, nàng quàng hai tay quanh cổ anh, lướt môi trên má a, rồi áp mũi vào dái tai anh.

- Em ước gì anh đừng ra về.- Nàng thì thào.

- Em sợ anh không trở lại à?- Anh trêu nàng, rồi anh nhận ra nàng không hỏi anh khi nào anh trở lại, như thể không nghi ngờ chút nào về việc anh sẽ trở lại. Anh đâm ra tức giận vì thấy nàng quá tin tưởng tưởng rằng nàng đã chinh phục được anh.

Nàng ngẩng đầu ra sau để nhìn anh, đôi môi nàng mọng lên và mềm mại sau khi anh hôn. Nàng tuyên bố:

- Nếu anh không trở lại, em sẽ theo anh.

- Thật không?- Blade nhìn nàng dăm dăm, không để ý đến người nàng đang áp sát vào hông anh.

- Thật!- Nàng nhúc nhích bên người anh.- Anh có cảm giác nàng cố tình làm thế.- Cô Hall nói em qua tự nhiên.

- Anh thích em như thế đấy.- Anh cười.

- Em cũng thế.- Nàng đưa tay cào nhẹ quanh môi anh.

Blade muốn rên lên nhưng anh cố kìm lại và nắm tay nàng để nàng khỏi chơi trò kích thích anh. Anh kéo nàng vào gần hơn, định hôn nàng nhưng bỗng anh nghe tiếng ngựa gõ đều đều trên đường đất nện. Anh làm bầm chửi bằng

tiếng Cherokee. Temple cười rồi co người lại, sửa lại khăn trùm đầu cho ngay ngắn.

– Nếu em là đàn ông, chắc em thấy chuyện này không có gì vui thú hết.

– Nếu em là đàn ông, em hy vọng anh sẽ không có phản ứng như thế.- Nàng đáp và lại cười, rồi bước đến thềm nhà phía trước, dẫn ra con đường hình bán nguyệt.

Ánh sao soi bóng một người cỡi ngựa dẫn theo một con ngựa khác đã đóng yên cương, hiện ra từ dưới bóng cây. Không nói một lời, Blade vượt qua nàng, bước xuống thềm. Anh không đợi cho Deu xuống ngựa. anh nắm dây cương con ngựa của mình rồi nhảy lên yên mà không cần đến bàn đạp.

Khi anh vừa ngồi gọn trên lưng ngựa, nàng nói:

– Cho em gửi lời kính thăm bác trai. Nói với bác gia đình em mời bác đến chơi. Nhà em rất mong bác đến.

Blade gật đầu rồi thúc gót chân vào con ngựa thiên lớn màu hạt dẻ. Con ngựa chồm tới trước, nhưng rồi nó giảm tốc độ chạy nước kiệu đều đều. Deu cho ngựa theo sau, hai người rời khỏi nhà chạy theo con đường hình vòng cung. Đi được nửa con đường vòng cung, Blade cho ngựa rẽ vào đám cây ở bên phải. Khi anh quay ngựa, một cô gái da đen e lệ vẫy tay chào họ. Trong phòng khách, Eliza lo

lẳng nhìn ông Will Gordon đưa cho vợ uống một hớp rượu mạnh. Nhìn khuôn mặt xanh xao của bà ta, cô lo sợ. Da của bà ta hầu như bạc thếp, những đường gân xanh nổi hẳn lên trên lớp da bệnh hoạn ấy. Bà và Gordon lại ho khi chồng bà cất cái ly khỏi miệng, nhưng bà ho chắc là vì rượu mạnh làm cho sặc, chứ không phải cơn bệnh nổi lên.

- Thừa cha Cole, xin cha thứ lỗi cho một người chủ nhà khốn khổ như tôi.- Bà và nói, giọng thều thào.

- Thừa bà Gordon, xin bà đừng bận tâm vì tôi. Sau một ngày được bà đối xử tử tế như thế này, không ai dám kêu ca gì nữa hết.- Cha Nathan trấn an bà, nụ cười ân cần trên môi ông làm cho những nét thô ráp trên mặt ông dịu dàng, dễ coi hơn.- Bây giờ, điều cần thiết cho bà là nghỉ ngơi. Và nếu tôi không để yên cho bà nghỉ ngơi thì chắc tôi là người khách chẳng ra gì.

- Ta để cho bà ấy nghỉ ngơi.- Ông Will Gordon đáp, rồi ông để cái ly rượu sang một bên.- Để tôi đưa bà lên lầu.

- Nhưng tôi... - Bà đưa mắt hốt hoảng nhìn quanh phòng, nhìn những chiếc ly bán và những cái gạt tàn đầy tàn thuốc tẩu.

- Nào,- Ông nói.- Temple sẽ bảo Cassie Đen dọn dẹp phòng này.

Eliza đứng nhìn ông Will dìu vợ ra khỏi phòng không mấy

khó ngọc như bà là đứa con gái 7 tuổi vậy. Bỗng, Eliza đi theo sau hai người và dừng lại ngoài đại sảnh.

– Con họ của bà Gordon...- Cha Nathan lên tiếng, rồi ngần ngừ một lát mới nói tiếp.- Có phải bà ấy mắc chứng sưng phổi vừa lành không?

– Không. Ít ra thì từ ngày tôi đến Gordon Glen đến giờ, bà ấy không mắc chứng ấy. Bà chỉ ho từng đợt thôi.

– Tôi có người cô cũng bị ho như thế. Bà ho liên tục nhiều năm. Bà mất sức dần dần.- Ông nhìn Eliza.- Bà bị lao phổi. Cô cảm thấy như bị nghẹt thở. Cô nhìn lên cầu thang, tự hỏi không biết ông Will Gordon có biết bệnh của vợ trầm trọng không và không biết cô có nên nói cho ông biếtk. Cô nói với cha Cole:

– Ta đi. Tôi sẽ chỉ phòng cho cha. Cha Nathan bước đi theo cô lên lầu. – Cô sẽ đi theo gia đình Gordon đến dự buổi họp Hội Đồng hằng năm vào tháng 10 phải không?

– Phải.

– Tôi đã được giao nhiệm vụ đến nhà thờ ở New Echota. Tôi cũng sẽ có mặt ở đấy. Tôi rất sung sướng được nói chuyện nhiều với cô chiều nay. Có lẽ tháng sau, chung ta sẽ có cơ hội để gặp nhau nói chuyện lần nữa.

– Tôi thích được thế.- Eliza đáp và cô cũng muốn thế thật.

Janet Dailey

Sự Lựa Chọn Cuối Cùng

Chương 9

NEW ECHOTA

Tháng 1 không, 1830

Ông Will Gordon giới thiệu Eliza với người đàn ông đứng trước mặt cô, người mà cô cảm thấy không mấy cảm tình, giọng ông trang nghiêm kính cẩn:

– Cho phép tôi giới thiệu cô Eliza Hall, cô giáo dạy ở nhà chúng tôi, từ Massachusetts đến . Cô Hall, xin giới thiệu với cô, đây là ông John Ross, tù trưởng Cherokee .

Đứng trước nhà lãnh đạo của xứ Cherokee, Eliza cố kìm hãm mình để khỏi tỏ ra vẻ thất vọng . Sau nhiều lần nghe nói về John Ross, cô cứ tưởng sẽ gặp một người có vóc dáng tầm cỡ như ông Will Gordon, có phong thái trầm tĩnh cao quý đầy uy quyền . Nhưng ngược lại, cô đối diện với một người vóc dáng trung bình, tóc nâu thẳng, da dẻ hơi

đỏ và mắt nâu . Nói tóm lại, không có gì đặc biệt hấp dẫn nơi ông ta cả .

- Cô Hall, thật hân hạnh được biết cô . - Ông ta nói với cô bằng tiếng Anh, khiến Eliza nhớ lại cô đã nghe nói khả năng tiếng Cherokee của ông ta rất yếu . - Tôi nghe nói cô chơi đàn piano rất tuyệt, êm dịu như tiếng chim hót vậy . Có lẽ lần sau có dịp ghé trang trại Gordon Glen, xin cô cho tôi có hân hạnh được nghe tiếng đàn của cô .

- Tôi rất sung sướng, nhưng ... làm sao ông biết ? - Eliza bồi hồi hỏi .

- Một nhà truyền giáo trẻ có tên Nathan Cole đã nói cho tôi biết về tài năng của cô, - John Ross đáp . - Tôi nghĩ chắc cô quen biết ông ấy .

- Dạ, đúng, tôi quen ông ấy . - Cô gật đầu, vẻ lúng túng . Eliza lấy làm mừng khi ông ta quay qua nói chuyện với chủ nhà của cô . John Ross trao đổi với ông ta đôi lời rồi cáo từ, đi len lỏi qua đám đông đang tỏ thái độ tôn kính ông ta, họ tụ tập để gặp ông ta . Khắp nơi, nhà lãnh đạo Cherokee đều được họ chào đón hỏi han hết sức nhiệt tình .

Eliza đứng nhìn cho đến khi ông ta khuất dạng trong đám đông . Cô quay qua Temple và thấy Blade đã đến bên hai người từ khi nào rồi . Cô cảm thấy lòng bất an, khó chịu, cảm giác này luôn luôn đến với cô bất cứ khi nào ba người

đứng với nhau . Cô lo lắng cho Temple và lo sợ hậu quả chàng ta gây ra cho nàng, chỉ cần chàng nhìn nàng thôi là lửa tình bùng lên giữa hai người . Điểm này khiến cho Eliza càng thấy khó chịu thêm .

Sau khi đã chào hỏi nhau, Blade hỏi:

- Cô nghĩ gì về tù trưởng John Ross của chúng tôi ?

- Tôi thấy rõ ràng là ông ấy rất được lòng dân . - Mặc dù phản ứng ban đầu của cô về ông ta không được như ý, nhưng Eliza không xét người về bề ngoài của họ . Cô biết rất rõ không có mối tương quan giữa bề ngoài và năng lực của mỗi người . - Một người bình dị như ông John Ross mà lại nắm giữ chức vụ quan trọng như thế thì quả thật tuyệt vời .

- Quả vậy . - Blade gật đầu đồng ý, đoạn anh tò mò hỏi, - có phải đây là lần đầu tiên cô đến thăm New Echota không, cô Hall ?

- Đúng thế . Thú thật tôi không ngờ lại có quá nhiều người tụ tập ở đây để tham dự buổi họp Hội đồng Quốc gia hàng năm .

Nhiều gia đình đi hết cả nhà . Họ đổ ra từ các chân đồi sắc sỡ màu tím màu vàng, họ từ các góc ngách trong xứ thôn đến đầy cả khuôn viên thành phố rộng đến một trăm mẫu này . Họ dựng lều quanh thành phố phủ phủ sạch sẽ, trông

như nấm mọc lên sau một trận mưa, khói bốc lên từ các bếp lửa lơ lửng đầy trong không khí mùa thu .

Mặc dù buổi họp của Hội đồng sẽ đề cập đến nhiều vấn đề quan trọng, nhưng nhiều người dân Cherokee vẫn xem đây là cơ hội để gặp mặt nhau . Nhiều gia đình xem đây là dịp để gặp lại nhau sau nhiều tháng xa cách . Có nhiều gia đình đã xa nhau nhiều năm nữa là đằng khác, cho nên có thể xem đây là một lễ hội, một cách sinh hoạt mà Eliza xem vừa có tính giải trí, vừa có khả năng làm tăng sức sống .

- Cô hãy nhìn cho kỹ để mà ghi nhớ, - Blade khuyên cô . - Có thể đây là lần cuối cùng người Cherokee hội họp tại thủ phủ xứ chúng tôi .

- Anh đừng nói như thế, - Temple cau mày nhìn anh .

Anh dịu dàng nhìn nàng để hạ cơn giận của nàng rồi đáp:

- Anh chỉ nói những gì người khác suy nghĩ mà họ sợ không dám nói ra thôi .

- Chỉ nghĩ thôi cũng là đã chấp nhận thất bại rồi .

- Temple, bang Georgia vừa ra một quyết định tuyên bố rằng chúng ta hội họp trên đất của Georgia là bất hợp pháp, - Blade nhắc cho nàng hiểu, anh để lộ lòng kiên nhẫn một cách ôn hòa của một người lớn đối với một trẻ em .

- Đây không phải là đất của Georgia . Đây là trung tâm của xứ Cherokee, - nàng đáp .
- Đó là chúng ta nói vậy thôi, - anh khẽ châm biếm, - nhưng em nghĩ bang Georgia sẽ để cho chúng ta bất tuân lệnh của họ bao lâu nữa ?
- Tại sao anh nói như thế ? - nàng nóng nảy hỏi .
- Anh chỉ nói rõ tình hình hiện tại cho em biết . Nếu cảnh vệ Georgia ào đến bây giờ, chắc chúng ta chỉ còn nước hội họp ở chỗ khác thôi . Một chỗ ngoài quyền hạn của họ ... về phía bắc bang Tennessee chẳng hạn, hay miền tây bang Alabama . Em biết cho là anh nói sự thực đấy .
- Có lẽ thế, - Temple nhún vai làm ra vẻ coi thường . - Nhưng rồi tình hình sẽ thay đổi, những luật sư mà tù trưởng John Ross đã thuê cãi, đã đệ đơn kiện của chúng ta lên tối cao pháp viện rồi . Khi tòa quyết định có lợi cho chúng ta, chính quyền liên bang ở Washington bắt buộc phải thi hành các điều khoản trong hiệp ước mà chúng ta đã ký với họ và họ sẽ bảo vệ chúng ta khỏi cảnh đàn áp của bang Georgia . Bỏ cho biết đây chỉ là vấn đề thời gian mà thôi .
- Thời gian! - Blade lặp lại với vẻ châm biếm . Anh không bao giờ có nỗi sự nhẫn nhục đáng phục khi mắc phải sai lầm trong việc chống lại người Cherokee .

Temple chạm vào cánh tay Eliza, nàng nói cho cô biết:

- Ông bạn thầy tu của cô đến kia kìa, ông Cole .

Quay lại, Eliza thấy cha Nathan đang sải chân bước về phía họ, bước chân dài lóng ngóng, nụ cười nở rộng trên môi .

- Eliza . - Ông dừng lại, lấy mũ trên đầu xuống cầm đưa ra phía trước . - Thật sung sướng khi gặp lại cô .

- Xin chào, Nathan .

- Tôi cứ phân vân không biết cô đã đến chưa . Cô đang đi đâu phải không ?

- Temple và tôi đi đến cửa hàng tạp hóa . Tôi đi mua sắm chút ít đồ đạc .

- Cha Cole cứ đi với cô, - Temple nói chen vào . - Tôi vừa trông thấy Jane Rogers trong đám đông . Từ ngày rời khỏi Brainerd đến giờ, tôi chưa có dịp gặp cô ấy .

Không để cho Eliza kịp phản đối, Temple vội vàng đi đến tìm gặp cô bạn . Blade cười, nghiêng đầu chào Eliza .

- Tôi để cha Cole đi theo cô .

- Thật may cho cô, - Nathan nói với cô . - Tất cả bốn nhà hàng đều mở cửa . Thường thì chỉ có một cửa hàng mở cửa bán thôi, nhưng quá nhiều gia đình hiện đang ở trong thành phố để dự họp thường niên thì chắc người đông đúc lắm .

- Quả đúng thế, - Eliza đồng ý .

Hai người cùng đi khỏi khu vực cấm lều để vào thành phố . Họ đi qua khu cư dân, chú ý đến khoảng năm ngôi nhà xây gỗ sơn trắng, hầu hết có hai tầng với hàng hiên trước rộng rãi thoáng đãng . Thành phố New Echota thiết kế gọn gàng trên một khu đất khoảng một mẫu, có công viên ở chính giữa thành phố . Gần công viên là toà án Cherokee, ở đây các thẩm phán xét xử theo luật lệ của xứ . Gần đây là nhà hội đồng, một toà nhà rộng, hai tầng có ống khói xây bằng gạch và cửa sổ lắp kính . Chính ở nơi đây, hai cơ quan lập pháp của nhà nước Cherokee - Ủy ban quốc gia và Hội đồng quốc gia - đều họp các phiên họp hằng năm .

oOo

Phiên họp tháng Mười bắt đầu được mấy hôm thì một người gia trắng đi đến, giới thiệu là John Lawrey, được Bộ trưởng Quốc phòng Eaton cử làm đại diện cho chính phủ Hoa Kỳ đến gặp Hội đồng . Ông ta yêu cầu được phép nói chuyện với Hội đồng lưỡng viện .

Trước mặt toàn thể Hội đồng, ông ta đề nghị rằng chính phủ Hoa Kỳ muốn ký kết với người Cherokee một hiệp ước mới gồm có những điều khoản như cũ là: Để đổi lấy vùng đất của người Cherokee ở miền Đông, Hoa Kỳ sẽ

giao cho họ vùng lãnh thổ phía Tây của Mississippi và trả tiền vận chuyển cho họ, đền bù chi phí xây cất lại nhà mới và trường học ở đây .

Ông ta chỉ nói một điều là người Cherokee trước đây không chịu nghe và ông nhắc rằng làm thế là có dấu hiệu báo điều không may .

- Bang Georgia sẽ thâm nhập vào lãnh thổ của người Cherokee bất cứ lúc nào họ muốn để kiểm soát đất đai, còn Tổng thống Hoa Kỳ sẽ "không" can thiệp .

Người ta chọn ngay một đoàn đại biểu Cherokee để đến Washington khiếu nại về các hành vi sách nhiễu liên tục đối với nhân dân Cherokee . Ông Will Gordon là một trong số các đại biểu được bầu ra để tuyên thệ rằng người Cherokee sẽ không bao giờ nhường một tấc đất nào .

oOo

Cuối tháng 11, cây cối ở Gordon Glen đều trụi hết lá . Khi cả gia đình đều tụ tập trước hiên nhà để tiễn ông Will Gordon lên đường thì cây cối chỉ còn trơ cành không lên trời . Eliza đứng phía sau cùng, nhìn ông chào tạm biệt . Ông thân ái ôm từng đứa con vào lòng, rồi hôn lên má vợ . Khi đã ngồi lên lưng ngựa rồi, ông mới nhớ ra Eliza .

- Cô Hall, trong thời gian ở Washington, tôi sẽ đến thăm ông Fletcher . Cô có tin gì nhờ ông ấy nhắn lại với gia đình

cô không ?

Eliza ngần ngừ một lát mới đáp:

- Ông nhờ ông ấy báo cho mẹ tôi biết là tôi ở đây được mạnh khỏe và tinh thần thoải mái .
- Tôi sẽ nói thế .
- Xin Chúa phù hộ ông, ông Gordon và chúc ông may mắn .
- Chúng tôi rất cần được thế . - Nói xong, ông đưa tay vẫy chào tất cả rồi cho ngựa đi theo đoàn đại biểu .

Janet Dailey

Sự Lựa Chọn Cuối Cùng

Chương 10

Bất chấp lời khuyên của Phoebe, trùm khăn lên người, Temple mở rộng cánh cửa nặng nề đóng theo kiểu ba-rốc, không khí thánng Giêng lạnh buốt ở bên ngoài . Bỏ cô đã đi Washington rồi, ít có khách ghé lại Gordon Glen, cho nên vào giờ này của buổi tối mà có khách đi ngựa đến thì chỉ còn một người thôi: đó là Blade .

Khi người cưỡi ngựa dừng lại trước vùng ánh sáng từ đại sảnh chiếu ra, Temple đã không thất vọng .

- Anh đi ngoài trời đêm lạnh lẽo giờ này làm gì ? - nàng hỏi, nụ cười hân hoan nở trên môi .

Từng đám hơi bốc lên cuồn cuộn từ lỗ mũi của con ngựa, trông như làn khói mỏng lan dần ra trong trời đêm . Blade không trả lời liền . Anh ngồi yên trên ngựa, nhìn người thiếu nữ da trắng ngà và mái tóc đen tuyền .

- Anh thấy ánh sáng trong nhà em và hy vọng em cho anh vào sưởi ấm cùng em .

Shadrach từ trong bóng tối hiện ra để nắm dây cương ngựa . Blade xuống ngựa, đưa dây cương cho chú ta .

Temple bước vào nhà, mở rộng cánh cửa cho anh vào .

Blade đi theo nàng vào tiền sảnh rộng, cởi áo khoác đưa cho cô gái hầu đang đứng đợi, còn Temple đóng cửa lại .

Khi nàng quay lại với anh, Blade nhận thấy ngôi nhà im lặng hoàn toàn .

- Mẹ em ở đâu ? - anh nhìn về phía phòng khách .

- Ở trên lầu với bé Johnny . Nó mắc bệnh bạch hầu đã hai hôm nay . - Temple bước tránh sang một bên cách cửa . -

Nhà có nhóm lửa trong phòng khách . - Nàng đi trước vào phòng và đi thẳng đến lò sưởi, lấy cái gậy khều lửa khơi những lẻ gỗ lên cho cháy thành ngọn .

- Yên tĩnh quá . - Blade bước đến đứng bên nàng, đưa hai tay hơ trước ngọn lửa đang cháy phừng phừng .

- Cô Hall đã lên phòng rồi . - Temple lơ đãng cười . - Hôm nay nhà nhận được tin của bố . Công việc có chiều trôi chảy . Đọc thư thấy ông viết rất phấn khởi .

- Thế ư ? - Blade hỏi, giọng có vẻ gay gắt .

- Đúng thế, - nàng cười thật tươi . - Tối cao pháp viện đã ra lệnh cho bang Georgia ra hầu toà để trình bày lý do tại

sao bang này lại ra lệnh bắt George Corn Tassel một cách sai trái như thế . Theo lời bố thì như vậy là Tối cao Pháp viện đã cho rằng bang Georgia vượt quá quyền hạn luật pháp khi kết án một người Cherokee trên đất của họ và do chúng ta kiểm soát . - Nàng hớn hờ trước thành công này .

- Thế em không nghe gì hết à ? - Blade hỏi, giọng lại gay gắt vì tức giận .

- Nghe cái gì ? - Nàng vẫn cười, đầu nghiêng nghiêng .

- Anh ta chết rồi . Chúng đã treo cổ George Corn Tassel rồi!

- Sao ? - Đôi mắt đen mở rộng vì kinh ngạc, rồi từ từ nheo lại vì bối rối . - Em không hiểu nổi . Có phải chúng không nhận được lệnh của Tối cao Pháp viện kịp thời ?

- Chúng nhận được đấy chứ, nhưng chúng cóc cần tuân luật . Mà chúng lại còn hành động quá đáng hơn nữa . - Blade nghiêng răng để giữ cơn giận khỏi bùng ra . - Khi chúng nhận được lệnh của Tối cao Pháp viện, chúng cho hành quyết anh ta trước thời hạn . Chúng treo cổ anh ta ngay để tỏ ý khinh thường của chúng . Bang Georgia tuyên bố rằng bang này "không lệ thuộc vào Tối cao Pháp viện hay bất cứ toà án nào khác" và việc can thiệp của Tòa án Tối cao là một sự vi phạm vào quyền hạn của bang Georgia .

- Nhưng còn quyền hạn của người Cherokee thì sao ?

- Có khi nào người Mỹ quan tâm đến quyền lợi của ta đâu ? - anh mĩa mai đáp rồi quay đi khỏi lò sưởi, lửa đang cháy phừng phừng . Về tức giận, anh bước đến cái bàn nhỏ để rượu, rót một ly whisky .

- Có nhiều người quan tâm đến việc này . - Temple khẳng khẳng nói - Bố có viết trong thư cho biết rằng ông David Crockett ở Tennessee đã ủng hộ trường hợp của chúng ta . Ông Crockett đã giới thiệu đoàn đại biểu với những người khác . Họ đều hứa sẽ ủng hộ chúng ta trong Quốc hội . Ông Henry Clay đã tỏ ra là người bạn của dân Cherokee . Người ta tiên đoán ông này sẽ đánh bại ông Jackson trong lần bầu cử sắp đến và ông sẽ làm tổng thống . Ông ấy sẽ cho thi hành những hiệp ước hiện hữu mà ông Jackson đã làm ngơ không thèm để ý đến .

Lửa cháy phừng phực sau lưng nàng . Ly whisky vẫn còn nằm nguyên trên khay, vì Blade bận chăm chú nhìn dáng dấp kiêu hãnh của nàng khi nàng nói . Ngay khi nàng để tâm đến chuyện đâu đâu, anh thấy nàng vẫn đẹp tuyệt trần . Bỗng anh lấy ly rượu lên, nhìn vào ly nhưng rượu không làm cho anh say bằng nàng .

- Anh thấy không an tâm khi phó thác cuộc đời mình trong tay bất cứ người nào khác, - anh nói, không nghĩ đến dù

Clay hay Crockett.

- Nào phải chúng ta phó thác cho họ . - Temple bước đến phía anh, chiếc váy len dài kêu sột soạt theo bước chân nàng . - Chúng ta bắt tay người khác để tạo nên sức mạnh . Chúng ta tìm kiếm thêm tiếng nói để lời kêu gọi công lý của chúng ta được họ nghe đến .

- Em nói nghe thật giống bố em, - anh liếc nhìn nàng, rồi uống một hớp whisky, khoan khoái khi rượu ấm cả cổ họng .

- Nói thế sai à ? - nàng hỏi, đứng thẳng người lên về thách đố .

- Không .

Temple nhìn vào mắt anh một hồi lâu, rồi hơi quay người sang một bên, phần áo trên váy phấp phồng theo hơi thở nhanh:

- Bố em cương quyết và trung thành, sẵn sàng hy sinh vì công bằng xã hội cho dân tộc ta . Nếu anh đi khắp xứ sở chúng ta, chắc anh cũng không tìm ra được một người quảng đại hơn bố em . Mùa hè này, trời không mưa, nhiều người Cherokee trong núi mất mùa, ông đã mở kho thực phẩm phân phát cho họ, lấy bắp trong máng cho súc vật của họ ăn và lấy áo quần vải vóc trong nhà đem tặng họ . Bây giờ em không đủ lương thực để sống qua mùa đông

nửa đầy .

- Temple, anh khâm phục bố em lắm chứ, - anh lúng túng đáp . - Anh cũng cương quyết, cũng trung thành, cũng biết hy sinh cho công ích như bố em, nhưng anh không giống ông . Chắc anh không bao giờ giống ông, nếu đây là điều kiện để em tìm người ...

Nàng quay qua anh:

- Có phải em nói thế không?

- Không . - anh đáp ngay, rồi thở dài cố xua đuổi cơn tức giận và sự căng thẳng trong người . Anh để ly whisky còn một nửa lên khay rồi quay lại nhìn vào mặt nàng . - Temple này, đêm nay anh không muốn tranh cãi với em . - Anh đưa tay nắm eo nàng, kéo nàng đến với anh . - Anh không đến đây để tranh cãi với em .

Thoạt tiên, Temple trì lại, nàng quay đầu để tránh nụ hôn của anh và cố đẩy hai cánh tay rắn chắc đang ôm quanh người nàng ra . Nàng không thể quên được những lời lẽ châm biếm hoài nghi vừa rời của anh, những lời anh vừa nói ra chứng tỏ anh không hy vọng gì về cuộc chiến đấu đòi quyền lợi của dân tộc mình . Bố anh thà cắt lưỡi của mình đi còn hơn là nói những lời như thế .

Nhưng rồi nàng thấy khó mà làm ngơ trước đôi môi lý lợm của anh cứ cạ vào cổ, vào tai, vào má nàng, rồi trêu vào

khóe môi nàng .

- Anh cần có em, - Blade thì thảo, giọng thành thực chua xót .

Nàng giữ yên lặng một hồi, lắng nghe niềm đau đớn trong giọng anh nói, không chỉ đau đớn vì dục vọng mà còn vì buồn khổ . Anh thường sống cách biệt và cau có, nói năng thì dịu dàng nhưng châm biếm . Đôi lúc nàng quên những cảm xúc của anh ả dưới bề ngoài duyên dáng và cao ngạo . Nàng phân vân không biết do đâu mà anh đau khổ . Và đêm nay anh lại còn giận dữ và gay gắt nữa ... thật không giống anh chút nào hết . Có gì không ổn sao ? Tại sao anh lại suy sụp như thế này ? Nàng thở mạnh, chợt nhớ ra chuyện gì rồi . Nàng hỏi:

- Anh biết anh ấy phải không ? Khi anh đi đào vàng, anh đã gặp George Corn Ta...

Anh áp miệng vào môi nàng, không để cho nàng nói hết . Nhưng nàng không chống lại nụ hôn của anh mà cũng không vùng khỏi hai cánh tay anh đang ôm cứng người nàng . Nàng muốn làm cho anh bớt đau khổ, làm cho anh quên hình ảnh tử thần đi, quên cả mặt cả tên của người chết đi .

Khi anh nhả môi nàng ra và áp mặt vào một bên cổ, ôm chặt người nàng, nàng cảm thấy như có tiếng thở dài run

rẫy toàn thân anh . Rồi anh áp mũi vào da thịt nàng, hôn hít nàng, thì thào gọi tên nàng rồi lại cắn nhẹ nàng . Temple run run cả người khi hai bàn tay anh thoa khắp lưng nàng . Lần này thì nàng chủ động tìm đôi môi anh . Nàng áp chặt môi mình vào môi anh, nếm mùi whisky trên lưỡi anh và cảm thấy say với anh . Thật kỳ diệu .

oOo

Eliza đi đến phòng khách của gia đình . Cô nhìn vào và thấy đôi uyên ương đang quấn chặt vào nhau . Cô hốt hoảng dừng lại .

- Các người làm gì thế ? - Câu hỏi vừa vượt ra khỏi miệng cô, Eliza đã đỏ mặt .

Khi hai người quay lại nhìn, mặt mày họ vẫn còn đê mê .

Temple hỏi:

- Cô cần gì đấy, cô Hall ?

- Trời đã khuya rồi, không nên tiếp khách nữa . - Eliza nhìn chăm chăm vào Blade .

- Đúng, - Blade bất thần đáp . - Đến lúc tôi về rồi .

- Nhưng ... - Temple quay qua anh .

Anh cản lời nàng:

- Cô Hall nói đúng . Đã đến lúc anh phải về sưởi ở lò của anh rồi .

Temple định cãi lại anh nhưng rồi nàng đổi ý:

- Để em nói Phoebe đi lấy áo khoác cho anh .

- Không cần .

Temple nhìn anh đi, rồi đến lò sưởi, lấy thêm củi trong thùng bỏ vào . Eliza vẫn đứng trong phòng . Cô không nói gì cho đến khi nghe có tiếng cửa trước nhà đóng lại khi Blade ra đi .

- Temple, sao cô lại xử sự một cách phóng đãng như thế ? Sau bao nhiêu lần chúng ta nói về ...

- Cô im đi! - Temple quay phắt người lại, cặp mắt đen của cô long lên, ánh mắt của kẻ có uy quyền . - Nói, nói, nói .

Cô luôn nói với tôi về thứ tình cảm mà phụ nữ phải đề phòng chống lại . Cô không biết một thanh niên cần phải tìm an ủi trong vòng tay đàn bà, thứ an ủi có thể hàn gắn vết thương lòng và nhắc nhở anh ta biết mình còn sống . Và cảm thấy mình còn sống là điều tuyệt diệu . Đối với đàn bà cũng thế . Nhưng cô lại muốn từ chối điều này . Cô muốn từ chối chính cái cảm giác làm cho cô trở thành đàn bà .

Eliza sửng sờ không nói được lời nào . Temple có giọng nói của kẻ có uy quyền, khiến cho cô ngại ngùng không dám cãi lại ... Và đáng ngạc nhiên hơn nữa là cô nhận thấy bỗng mình trở thành học trò chứ không phải là cô giáo .

Temple từ từ quay lại nhìn ánh lửa trong lò sưởi:

- Có việc này cô cũng cần biết . Chúng đã hành quyết George Corn Tassel rồi . Anh ta đã chết rồi .

- Sao ? Làm sao cô biết ?

- Blade nói, - nàng nói cho cô biết các trường hợp xảy ra, kể cả chuyện bang Georgia coi thường lệnh của Tối cao Pháp viện và không sợ lời tuyên bố sẽ can thiệp của Viện này .

- Lạy Chúa lòng lành . Còn bố cô ? - Eliza thì thào nói . - Chuyện này sẽ làm cho bố cô đau đớn biết chừng nào!

- Đúng .

Lửa trong lò sưởi nổ lép bép . Eliza cố nghĩ đến chuyện gì phấn khởi để nói:

- Temple à, chưa thua đâu . Cô đừng nghĩ thế là thua .

Các luật sư đang chuẩn bị vụ án khác để đưa ra trước Tòa án Tối cao, yêu cầu họ ra lệnh nghiêm cấm bang Georgia, không để cho bang này áp dụng luật lệ của bang lên trên đất nước Cherokee .

- Tôi biết, - Temple gật đầu, vẻ bình thản lạnh lùng .

Janet Dailey

Sự Lựa Chọn Cuối Cùng

Chương 11

Mưa lạnh đập mạnh vào cửa sổ ngôi trường bằng gỗ cây, tiếng ồn phá tan bầu không khí yên tĩnh của lớp học, vì tất cả học sinh đã ra về . Eliza để lại cuốn sách bài tập cuối cùng vào chỗ cũ ở trên kệ, rồi dừng lại nhìn ra ngoài cửa sổ . Bầu trời đầy mây đen, ánh sáng lờ mờ âm u và cây cối trơ trụi lá . Không khí trong phòng thật lạnh, khiến cô run lẩy bẩy . Cô vội quay về lò sưởi để tìm hơi ấm trước những khúc củi đang cháy bập bùng .

Cha Nathan Cole đang ngồi trước lò sưởi, hai vai chồm tới trước, hai cùi tay chống trên đầu gối và hai bàn tay chắp lại với nhau . Cha đến một cách bất ngờ, trước 12 giờ trưa một chút, người ướt như chuột lột và áo quần lấm cả bùn . Eliza không bỏ công thuyết phục cha ở lại đêm khoan đi tiếp đến ngôi nhà thờ ngoài xa dưới trời đang giông tố này

.

- Thời tiết như thế này làm cho tôi muốn cuộn người trước lò sưởi với một cuốn sách hay, - cô nói, rồi cười vì thấy vô tình cô đã nói một cách văn hoa . - Nói thế không có nghĩa là tôi muốn nói đến sách Thánh đâu .

- Xin lỗi cô . Có phải cô đề cập đến chuyện gì đấy ư ?

Eliza định lặp lại ý ấy, nhưng rồi cô bỗng thấy vẻ luống cuống của ông, cô bèn đổi ý . Cô nói:

- Hôm nay tôi đã chú ý đến bọn học trò . Tôi thấy chúng có vẻ rất thích bài dạy của cha .

- Vâng, vâng, chúng thích thật, - ông gật đầu, rồi ông lại lơ đãng không chú ý đến cô .

- Có gì không ổn sao, Nathan ?

- Không, ổn cả, - ông lại có vẻ thần thờ như trước, rồi lại ngồi yên trầm ngâm suy nghĩ trước khi nói tiếp, - Không, không có gì đâu .

- Không đúng . Cha đang gặp điều gì đấy đáng lo . Nào, chuyện gì thế ? - cô hỏi, tự nhiên giọng cô trở lại giọng một cô giáo nghiêm nghị .

- Tôi, ... - ông chùi mạnh hai tay vào nhau, để lộ sự chấn động sâu sắc trong lòng . - Tôi ... không thể để cho cô bận tâm vì chuyện khó khăn của tôi, ... vì tình trạng tiến thoái lưỡng nan của tôi .

- Tại sao không ? - Eliza kéo ghế đến ngồi sát vào lò sưởi .
- Tôi nghĩ tôi là bạn của cha mà .
- Đúng thế, - ông thú nhận rồi thở dài . - Tôi gặp rắc rối vì luật mới của bang Georgia . Cô nghĩ cái gì sẽ xảy ra do luật mới này ?
- Sẽ chẳng có gì xảy ra hết . Đây chỉ là một trò bịp bợm . Bang Georgia không thể nào tin cái trò lừa bịp này qua mặt được mọi người . Ngay cả cái ý định chiếm đất của người Cherokee để chia lô ra, chia lô với ý đồ giao cho dân Georgia tại địa phương bằng một cuộc xổ số bốc thăm, là một mưu mô chứ chẳng có gì hơn . Bang Georgia không thể phân phối đất không thuộc quyền của mình . - Nghĩ đến chuyện này, cô đâm ra tức giận . - Mục đích thực sự của họ là vừa ăn cướp, vừa la làng, xúi dân chúng chống lại người Cherokee bằng cách khơi dậy lòng tham của họ . Chúng sẽ không bao giờ thực hiện được ý đồ này . - Cô nhìn cha Cole với ánh mắt dò hỏi - Chắc cha không tin là họ sẽ thực hiện được ?
- Tôi không biết . Tôi không nghĩ đến chuyện này, - cha Nathan thú nhận .
- Vậy thì cha nghĩ đến cái gì ? - Eliza cau mày hỏi .
- Tôi nghĩ đến điều luật sắp có hiệu lực vào mùng một tháng Ba này, điều luật buộc tất cả mọi người da trắng

sống ở lãnh thổ Cherokee phải có giấy phép của chính quyền bang Georgia . Muốn có giấy phép, người ta phải thề trung thành với chính quyền Georgia, - cha Nathan lại bóp mạnh hai bàn tay với nhau ra chiều bị dao động mạnh . - Tôi biết cô không phải bận tâm đến điều luật này . Luật không áp dụng cho phụ nữ . Nhưng luật lại áp dụng cho tôi . Và thú thật với cô là tôi không biết phải làm gì .

- Phải làm về chuyện gì thế ? - Cô không thấy được vấn đề khó khăn nằm ở đâu hết .

- Về lời thề . Liệu tôi phải thề không và làm thế có phải "trả cho Caesar những gì thuộc về Caesar" không ? Về mặt đạo đức, tôi nghĩ hành động của bang Georgia buộc người Cherokee phải bỏ đất của họ mà đi là sai trái . Nhưng tôi là một nhà truyền giáo, tôi đến đây để mang lại cho họ "Lời của Chúa" chứ không phải tham gia vào chính trị để cùng họ đấu tranh .

Eliza nhìn cha Cole với cặp mắt hoảng hốt:

- Tại sao cha lại phải thề ? - cô chống đối . - Cha và những nhà truyền giáo khác là những thầy giáo tinh thần của dân Cherokee. Lâu nay cha đã dạy dỗ họ cố giữ niềm tin ấy, bất kể thời thế trở nên khó khăn ra sao hay là họ đang đương đầu với sự áp bức ác liệt như thế nào . Nếu cha thề trung thành với bang Georgia, khác nào cha đầu

hàng và nói với dân Cherokee rằng kẻ thù của họ quá hùng mạnh, không đánh lại nổi, ngay cả cha nữa ?

- Tôi nghĩ rồi ra sẽ như thế đấy, - ông buồn tiếng thở dài thất vọng và bối rối . - Thế nhưng không tuân lệnh của bang Georgia tất phải vào tù . Nếu những nhà truyền giáo bị giam cầm thì lấy ai giúp đỡ người Cherokee ? Người Moravia đã dời đi khỏi bang Georgia và để vợ lại cho giáo hội lo liệu, - ông lấy mấy ngón tay chải tóc lại càng làm cho mái tóc rối bù thêm, đoạn cha chấp hai bàn tay lại với tư thế cầu nguyện . Ông nhìn Eliza, mắt thần thờ lo lắng và tình trạng khó xử đang dày vò ông, - nếu gặp hoàn cảnh của tôi, cô sẽ làm gì ?

Cô ngần ngừ, vì cô chợt thấy ngôi nhà này, gia đình này rất có ý nghĩa với cô . Tất cả mọi người trong nhà ...

Temple xinh đẹp, cô xem như người em gái; Kipp kiêu ngạo, đầy thiên kiến và khá thông minh; Sandra chậm chạp và rụt rè, luôn luôn lép vế trước người chị xinh đẹp và người anh thông minh; và bé Johnny nữa, cô đã chứng kiến cảnh bé chập chững đi bước đầu tiên; những người nô lệ, Phoebe và Shadrach, ham học và ham hiểu biết; bà Victoria Gordon yếu đuối, hình ảnh của một người mẹ hy sinh tận tụy; và ông Will Gordon, người chủ gia đình, người mà cô bắt đầu kính trọng sâu sắc .

- Tôi không thể rời khỏi đây được, - cô đáp giản dị . -
Nhưng hoàn cảnh của chúng ta không giống nhau, Nathan
à . Chắc thế nào giáo hội ở Boston cũng có ý kiến với cha
chứ ?

- Họ có ý kiến là chúng tôi nên ở lại nhiệm sở và xem tình
hình xảy ra như thế nào . Nhưng đấy chỉ là lời khuyên thôi
. Chúng tôi không bị bó buộc phải làm theo một lời khuyên
.

- Tôi nghĩ đây là một ý kiến khôn ngoan . Theo ông Will
Gordon thì Tối cao Pháp viện thế nào rồi cũng nghe theo
người Cherokee . Nên họ ra lệnh ngăn cấm, thì rồi cha sẽ
khỏi phải lo lắng về lệnh đăng ký này . Bang Georgia sẽ
không có quyền không thi hành lệnh của liên bang .

- Nếu tôi bị bắt trước khi Tòa án Tối cao phán quyết thì
sao ? Hay là nếu tòa không ra lệnh cấm thì sao ? Tôi phải
thề hay là đi ở tù ? Tôi không biết theo đường nào thì
đúng, - ông lắc đầu, đau khổ không biết quyết định ra sao .

- Nhiệm vụ của tôi là phải sống với người Cherokee, đừng
để bị tù mà phải xa cách họ . Nhưng nếu tôi thề thì liệu tôi
có mất niềm tin và kính trọng của họ không ? Nhiệm vụ
của tôi là phải phục vụ họ để họ tin tưởng, hy vọng vào
Đấng Tối Cao . Vậy tôi phải làm gì mới phải ?

Eliza hết cả kiên nhẫn . Với cô, câu giải đáp đã rõ ràng rồi

- .
- Nếu cảnh vệ Georgia đến bắt cha, cha nên nói với họ rằng cha xem mình là người Cherokee . Tôi sẽ làm như thế đấy .
 - Eliza, cô nói nghe đơn giản quá! - Ông cười với cô, nụ cười dịu dàng, buồn bã .
 - Thế đấy . Tình hình chung là thế đấy . - Cô vùng đứng dậy và quay người nhìn vào lò sưởi, cố kìm hãm cơn giận trong lòng lại . - Mọi người đều tuyên bố đây là một cuộc tranh cãi để ai có quyền làm chủ vùng đất này . Nhưng người Cherokee có mặt trước ở đây, vậy thì còn đặt ra vấn đề làm gì ? Tôi là phụ nữ, nhưng tôi vẫn thấy chuyện này là âm mưu giữa bang Georgia và chính quyền Jackson . Với những thủ đoạn tàn bạo, cướp bóc trắng trợn và những kẻ buôn rượu lậu đổ vào, bang Georgia hy vọng sẽ làm cho đời sống của dân Cherokee quá khốn khổ để buộc họ ký một hiệp ước mới nhường đất . Nếu những người Cherokee có cảm vũ khí chống lại những kẻ áp bức thì tôi cũng không trách họ .
 - Cô không biết tình thế mới nói vậy thôi . Việc cảm vũ khí chống lại của dân da đỏ sẽ tạo cơ cho bang Georgia đưa quân đội vào đây . Tình hình còn tệ hơn nữa .
 - Cha nói đúng . - Thất vọng và chán chường, cô nhìn

ngọn lửa trong lò sưởi, nhìn những ngọn lửa liếm trên than hồng rồi từ từ đốt cháy củi và lắng nghe tiếng mưa rơi đập âm âm lên cửa sổ . Cô phân vân không biết rồi ra bang Georgia có thành công trong việc làm tiêu tan ý chí của người Cherokee không . - Cha Nathan này, cha có nghĩ là ông Will Gordon và các đại biểu khác sẽ ký hiệp ước từ bỏ đất đai của mình không ? - Nghe chính mình nói, câu hỏi của cô cũng sặc mùi bội phản .

Hất đầu ra sau, Nathan cau mày nhìn cô, vẻ kinh ngạc:

- Không . Nếu ký thì họ sẽ chết!

Câu trả lời quá nhanh, có tính khẳng định quá mạnh, đến nỗi Eliza bàng hoàng:

- Họ chết à ? Tại sao thế ?

- Bởi vì ... làm thế là vi phạm "Luật Máu" của họ, - ông trả lời với vẻ hết sức miễn cưỡng .

- Luật máu ? Luật gì thế ?

Lại một lần nữa, Nathan tỏ ra miễn cưỡng phải trả lời:

- Đó là điều luật thiêng liêng lên án tử hình bất kỳ người Cherokee nào ký nhường đất của xứ sở mà không có phép đặc biệt của Hội đồng .

- Tôi chưa hề nghe nói đến luật này .

- Tôi biết có một trường hợp duy nhất được đem ra áp dụng, áp dụng lâu rồi, vào năm 1807. Một tù trưởng có tên

Lưỡng Đầu đã ký một hiệp ước với chính quyền liên bang bằng lòng nhường những vùng đất rộng lớn bao gồm bình nguyên Cumberland và những phần mà bây giờ là bang Kentucky . Có chuyện hồi lộ đút lót dính dáng vào việc này . Để trừng trị kẻ phản bội, một tốp người được lệnh hành quyết ông ta .

- Họ đã hành quyết ông ta ? - Mặc dù đã biết câu trả lời, nhưng cô vẫn hỏi, vì có cái gì đấy thôi thúc cô hỏi .

- Đúng . - Khi Nathan dừng lại, cô có cảm tưởng cha không hài lòng về một hình phạt nghiêm khắc như thế . - Cách đây hai năm, Hội đồng Quốc gia đã thông qua Luật Máu, biến luật này thành luật chính thức nằm trong luật lệ của người Cherokee . Kể cũng lạ, hay có lẽ để được chính đáng, Luật Máu đã được John Ridge soạn thảo . Ông ta là con trai của thiếu tá Ridge, người có chân trong ban hành quyết . Tôi nghe nói rằng thiếu tá Ridge đề nghị ngành lập pháp phải đứng ra ngăn cản những kẻ bị tư lợi cá nhân cám dỗ . - Ngồi tựa người ra lưng ghế, cha Nathan buông tiếng thở dài não ruột . - Có tin cho biết cả hai bộ lạc Choctaws và Chickasaws đều đã thương lượng một hiệp ước mới, đổi đất của họ để lấy đất ở miền Tây . Tôi không tin người Cherokee lại dễ dàng bằng lòng đến sống ở đây . Vì họ rất mê tín dị đoan về miền Tây .

- Mê tín sao ?

- Mùa hè vừa qua, khi tôi đi sâu vào tận những nơi xa xôi hẻo lánh những người Cherokee ở trong núi, tôi đã nói chuyện với một ông già vẫn còn tin vào những niềm tin tà đạo của tổ tiên họ . Ông ta không có quan niệm về trời, hay là về kiếp sau . Theo ông ta, linh hồn người chết sẽ lang thang cho đến khi họ đến "vùng đất tối tăm" ở miền Tây . Đến đấy, họ mới định cư .

Janet Dailey

Sự Lựa Chọn Cuối Cùng

Chương 12

Temple kéo những tấm màn nặng để che ánh nắng ban mai , rồi quay lại nhìn mẹ nàng , cuối cùng thì bà đã ngủ yên trong chiếc giường nệm lông nặng nề . Mái tóc đen mượt mà xòa quanh mặt, làm nổi bật nét gầy gò và xanh xao . Mặc dù chị Cassie Đen đã tắm bổ cho bà , nhưng mẹ nàng vẫn còn yếu chứ không khá hơn tí nào .

Có lẽ lần này sẽ khác, Temple nghĩ và nàng rón rén đi ra cửa . Nàng nhẹ nhàng đóng cửa lại rồi đi về phía cầu thang .

- Cô temple, cô Temple ! -Chị Cassie Đen gọi nàng từ dưới , giọng lo lắng hốt hoảng .

- Im đi , -Temple sực sực , bực tức trước thái độ bất cần của chị da đen . - Chị làm ồn , má dậy đây .

- Cô Temple , cô xuống gấp đi .

- Mà cái gì thế ? -nàng hỏi ,giọng giận dữ . Từ khi nàng phải thay mẹ chăm sóc việc nội trợ vì mẹ nàng ốm , đã có nhiều chuyện rắc rối xảy ra trong nhà bếp cần nàng giải quyết .

- Cô Temple , có bọn cướp ngựa đến , - chị Cassie Đen đáp , giọng lo sợ . - Trông chúng như là người Georgia .

- Cái gì ? - Temple dừng lại giữa cầu thang lầu .

- Mau lên , Temple. - Cassie Đen giục . - Chúng đã đến trước đường , hung hăng như quỷ sứ . Có chuyện không hay sắp xảy ra . Tôi biết mà .

Temple chạy xuống hết cầu thang , qua mặt chị Cassie Đen rồi đến trước cửa sổ phòng ăn . Ngọn gió chướng tháng Ba thổi tung đám lá khô trên bãi cỏ và nàng suy nghĩ mông lung . Bầy chim công kêu lên the thé , báo hiệu có người sắp đến . Nhà chỉ có mấy phụ nữ, không có đàn ông bảo vệ họ . Bố nàng vẫn còn ở Washington và chú nàng bận đi mua hạt giống cho vụ sau .

- Cô thấy chưa? -Cassie Đen đứng sau lưng nàng .

- Chưa.

Thế rồi Temple thấy họ qua đám cây , khoảng năm sáu người cướp ngựa , mũ kéo sùm sụp , cổ áo lật lên để chắn gió , tất cả bao quanh ngôi trường . Sandra, Kipp, những đứa em họ - tất cả đang ở trong lớp của cô Hall.

Cổ lấy can đảm , Temple quay khỏi cửa sổ .

- Shadrach đâu rồi? Khi nào tôi cần là không thấy thẳng ấy .

- Thừa cô Temple , nó ở trong trường .

Temple chợt nhớ ra cả Shadrach và Phoebe đều đi học sáng nay .

- Chị chạy thật nhanh xuống chuồng ngựa cho tôi , nói Ike cưỡi ngựa tới nhà ông Stuart ngay .

- Nhưng anh ấy không đi được khi không có giấy thông hành .

- Không có thì giờ để viết giấy thông hành . Cứ đi đi . Làm theo lời tôi dặn .

- Không được , cô - chị Cassie đứng yên một chỗ, lắc đầu quày quặt không tuân lệnh - nếu họ bắt Ike của tôi trên đường mà anh ấy lại không có giấy thông hành , thế nào họ cũng cho anh là kẻ trốn chạy .

- Chị làm theo lời tôi ngay !- Temple giận dữ hét lên rồi tát vào má chị . Trước đây nàng chưa bao giờ đánh gia nhân , nhưng vì chưa có nguyên do đấy thôi . Bọn người Georgia đã đến trường rồi , chị có nghe không ? - Thấy nét sợ hãi hiện ra trên mắt Cassie, Temple đẩy chị ra cửa . - Đi đi . Nếu Ike bị ai đó bắt, họ sẽ mang anh ta đến đây .

- Dạ, cô . - Chị vội vã bước đi .

Temple quay lại cửa sổ và nhìn ra ngoài lần cuối . Một người cưỡi ngựa đi nép bên hông trường , rồi dừng lại gần một cửa sổ . Kéo cao chiếu váy dài lên , Temple chạy ra cửa trước rồi ra khỏi nhà .

Nghe tiếng ửng nện thành thịch trên bậc cấp trường, Eliza liền gấp cuốn sách học vỡ lòng để trước mặt lại và đứng dậy . Một lát sau , cánh cửa bật mở và hai người đàn ông hiện ra , mặc áo khoác mùa đông dài , trông to lớn công kênh chóan hết cả khung cửa .

– Các ông là ai , các ông muốn gì ?- cô hỏi rồi không suy nghĩ , cô chụp ngay cái thước trên mặt bàn , vật duy nhất gần tay cô có thể dùng làm vũ khí . Một người thứ ba bước lên bậc cấp theo hai người kia , còn ba người nữa vẫn ngồi trên ngựa đứng ở ngoài đường .

Người đầu tiên đưa mắt nhìn quanh phòng học , ánh mắt tìm tòi .

– Chồng bà đâu rồi ?

– Tôi không có chồng - chợt Eliza nhớ lại luật mới đã có hiệu lực từ bốn ngày nay rồi , từ ngày một tháng Ba, luật yêu cầu tất cả người da trắng ở trong lãnh thổ Cherokee phải đến đăng kí với chính quyền , nếu không sẽ bị bỏ tù bốn năm .

Gã nhìn cô, ánh mắt gay gắt , lên án :

- Chúng tôi nghe có một giáo viên da trắng đang ở trong đồn điền này . Hẳn chưa đăng kí với chính quyền địa phương .

- Tôi là giáo viên đây , - Eliza đáp - tôi là nữ, tôi khỏi đăng kí với ai hết .

- Cô là giáo viên à? - gã nhìn cô một hồi lâu, vẻ khinh khi , rồi gã quay qua nhổ nước thuốc là vàng khè xuống nền nhà bóng láng . - Tôi đoán chắc cô là một trong những phụ tá da trắng thương bọn da đỏ .

Eliza không để ý đến điều gã nói , cô bước ra khỏi bàn đến đứng giữa mấy tên côn đồ và đám học trò nhỏ . Cô nói :

- Các ông chưa cho biết các ông là ai và các ông vào đây làm gì ?

- Phải làm thế à ? -gã chằm biếm hỏi , ưỡn ngực lên với vẻ vênh vang ngạo mạn . - Chúng tôi được may mắn đứng trong hàng ngũ cảnh vệ Georgia .

- Vậy thì ông không thấy hổ thẹn à, bỗng nhiên ông tuôn vào đây không báo trước, nhổ bậy bạ xuống nền nhà , làm cho học sinh khiếp sợ ! -Eliza lớn tiếng nói . - Những người Cherokee tôi gặp không thô lỗ như ông và lính tráng của ông .

Người đàn ông cùng đi hích cùi tay vào người gã :

- Nhìn kia. Có phải thằng mọi đen đang cầm sách đấy

không ?

Gã đi vào đầu tiên nhìn xuống Shadrach , bồng mặt gã đanh lại , lưu manh .

- Ê, thằng kia. Lên đây .

- Shadrach , em cứ ngồi đấy . - Eliza ra lệnh , mắt không rời khỏi đám đàn ông .

Bỗng có tiếng chân người di động người đường , rồi Temple chạy xộc vào . Nàng đi qua gã đàn ông đứng trên bậc tam cấp , nhưng trước khi đến được bên Eliza , nàng bị tên thứ hai nắm lại . Nàng vùng vằng cố thoát ra khỏi bàn tay giữ chặt của gã đàn ông .

Gã cười rồi chuyển tay nắm chặt hai cổ tay nàng .

- Nhìn này . Tôi vừa bắt được một công chúa da đỏ đây này . Thừa quý ngài , nàng ta quyết liệt chống cự đây này .

- Thả cô ta ra , - Eliza ra lệnh . Khi thấy hấn cứ trơ trơ , cô đưa cái thước quất mạnh vào cánh tay hấn . Hấn la lên đau đớn, thả Temple ra và nhảy lui . Cô bèn vội lùi lại để tránh hấn nhào tới phía cô .

Gã đàn ông đầu tiên bước về phía Eliza một bước . Cô đưa cái thước lên , dọa sẽ đánh vào gã . Gã dừng lại , nhưng hai mắt hấn học tức giận . Gã nói :

- Cô vừa đánh một cảnh vệ Georgia đấy nhé .

- Tôi chỉ đánh sau khi hấn đã xâm phạm vào người một

thiếu nữ . -Eliza đưa tay kia kéo Temple đến gần cô.

Gã đàn ông bèn đổi chiến thuật :

- mấy đứa mọi đen làm gì ở đây ?

- Chúng là học trò của tôi .

- Làm thế là vi phạm luật của Georgia không được dạy cho bọn da đen học .

- May thay đây không phải là bang Georgia - Eliza đáp lại

. - Các ông đang ở trong xứ của người Cherokee.

- Bà ơi , bà lầm rồi . Đất này là của bang Georgia .

- Thưa ngài , còn đờ TỐI cao Pháp viện quyết định đã . -

Suốt cuộc đời 20 năm , Eliza chưa bao giờ phải đương đầu với một hoàn cảnh như thế này . Cô phải dùng đến trí thông minh thôi . Cả cô lẫn Temple đều không địch nổi đám người vũ phu mạnh khỏe này .

- Tôi nói lại là có một giáo viên da trắng hiện ở đây , - gã đàn ông thứ hai lên tiếng , hấn còn thoa lên chỗ bị đánh trên cánh tay . - Chúng giấu hấn đâu đó trong nhà này .

- Tôi đã nói rồi , tôi không có chồng . Tôi là người giáo viên ấy đây , - Eliza cãi lại , cô cảm thấy mấy ngón tay của Temple nắm chặt bàn tay cô như để hỗ trợ và khuyến khích tinh thần .

- Nếu các ông phải tìm người ấy , thì các ông cứ tìm trong trường và tìm trong nhà , - Eliza thách thức , giọng cứng

rắn , mắt nảy lửa . - Nhưng tôi xin báo cho các ông biết , nếu các ông để tay lên người nào hay làm hư hỏng vật gì, chúng tôi sẽ bắt các ông đấy .

- Bắt ? - gã đàn ông đầu tiên cất tiếng khinh bỉ hỏi lại , rồi gã quay lại nhìn các đồng đội và cười ngạo mạn . - Các cậu có nghe con bé này dọa bắt chúng ta không ? - Hai gã kia gật đầu, cười phụ họa . -Này nàng công chúa nhỏ , mày không có quyền gì ở đây hết . Chúng tao muốn làm gì là chúng tao làm , mày không làm gì được đâu .

- Tôi làm được đấy . - Eliza lên tiếng . - Tôi sẽ tố cáo các người . Không có điều luật gian trá nào của các người ngăn cấm được tôi chứng nhận tội ác của các người trước tòa . Tôi là người da trắng, chứ không phải là người Cherokee.

Nghe cô nói , mặt gã đàn ông có vẻ biến sắc , lo sợ . Gã vẫn cố làm ra vẻ hung hăng như trước , nhưng khi trả lời cô , giọng gã đã yếu bớt .

- Cô không ngăn cản chúng tôi tìm người giáo viên da trắng kia được .

- Chúng tôi không có ý can thiệp vào nhiệm vụ của ông , - Eliza bèn dịu dàng đáp , cô biết cô đã đánh trúng chỗ.- Nhưng tôi sẽ quan sát mỗi một hành động của các ông . Eliza đưa mắt chăm chú nhìn đám người lục soát khắp

trường và các khu vực quanh trường . Một tên lên tiếng :

- Có thể hắn trốn ở trong nhà .

Gã chỉ huy hẳn học nhìn Eliza , gã lắc đầu tức tối :

- Có lẽ bây giờ nó đang lẫn trốn trong rừng . Tao sẽ có cách khác để lôi đầu nó ra .

Eliza nghẹn ngào khó thở cho đến khi toán lính cưỡi ngựa đi mất dạng . Cô vội vàng vào lại trong lớp , đóng cửa lại rồi tựa người vào cánh cửa, vẻ đuối sức . Sự nguy hiểm đã qua , không còn gì phải gấp gáp nữa . Eliza bỗng nghe tiếng phịch , cô không biết đó là tiếng trái tim cô đập mạnh hay là tiếng hai đầu gối cô quy ngã xuống nền nhà .

Thấy 9 cặp mắt nhìn cô , lặng lẽ ngạc nhiên , Eliza cố mỉm cười cho tất cả an tâm , nụ cười run run , cô nói :

- Họ đi cả rồi .

Temple bước lên , cặp mắt đen lo lắng, nàng hỏi :

- Cô có khỏe không ?

- Tôi khỏe . - Eliza ráng đứng lên, cố gắng giữ cho tứ chi đừng run. - Cô quá khiếp sợ thì có , - rồi cô làm ra mặt giận để che đậy giọng nói run run của mình . - Bọn vũ phu kia thật đáng bị trừng trị vì tội đã đến đây như thế và khùng bố bọn trẻ .

- Tôi cần lên xem má ra sao . - Temple bước ra cửa .

- Có lẽ chúng ta vào nhà hết đi thôi , - Eliza quyết định . -

Nào , ta đi . Chúng ta đi hết đi . Nào , mau lên .

Hai mươi phút sau , tất cả đều ở trong nhà có tường dày xây bằng gạch đỏ , ngoại trừ Phoebe và Shadrach , hai đứa phải xuống bếp để chuẩn bị bữa ăn trưa . Nhưng chị Cassie Đen quá lo lắng muốn biết chắc hai đứa không hề hấn gì và muốn biết tất cả mọi chuyện đã xảy ra như thế nào .

Phoebe để cho Shadrach kể lại , cô thấy mẹ cô quá sợ hãi , cô không hiểu tại sao . Nhưng thái độ lo sợ của mẹ làm cô khó chịu , như những hành động của người da trắng vậy .

- Rồi một thằng da trắng nói với cô Eliza rằng : " thằng mọi da đen kia làm quái gì với cuốn sách thế ? "-

Shadrach cố nhại theo giọng trầm trầm của gã đàn ông .

Cậu ta nói sai ngữ pháp như mẹ cậu , mỗi khi cậu nói với mẹ cậu là cậu thường làm thế -" Tới đây, thằng nhỏ , thằng cha ấy nói , nhưng cô Liza nói : Shadrach , cứ ngồi yên đấy . Và con ngồi yên " - Chị Cassie Đen van vĩ nhỏ nhỏ và lắc đầu , hai mắt đen lo lắng . Chị lơ đãng nghe cậu ta kể về đoạn cô Temple đi vào , rồi cô Eliza quát cái thước vào tay gã đàn ông . "- ... và rồi gã nói dạy cho đứa mọi da đen học là vi phạm luật pháp ở Georgia . "

Chị ta rên rỉ to hơn :

- Tao biết mà . Tao biết thế nào cũng xảy ra chuyện không hay .

- Không phải đâu , má . Chuyện ổn hết . - Shadrach nhíu mày khi thấy chị co mình lại , đung đưa người như đang đau đớn lắm . - cô Liza, cô ấy nói với gã , đây không phải là Georgia. Mà đây là đất của người Cherokee .

Chị Cassie Đen quàng hai tay quanh hai đứa con , rồi kéo chúng vào lòng ôm thật chặt. Chị than vãn :

- Chúng sẽ đến vào ban đêm . Chúng sẽ đến cho mà xem . Tao thấy trước đây rồi . Chúng sẽ đến , lôi bọn bây ra ngoài và nện bọn bây một trận đến hụt hơi cho mà coi .

- Nhưng..... tại sao ? - Shadrach vùng ra khỏi bàn tay ôm thật chặt của mẹ , rồi cậu bước lui , nhíu mày kinh ngạc và bắt đầu thấy sợ .

- Vì tụi bây có học, tụi bây sẽ bị người da trắng ghét, đuổi đi hết . Họ không muốn để người da đen học hành cho hiểu biết . Tao đã nói với bố bây nhiều lần rồi , tao nói đừng cho con đi học . Chuyện không hay sẽ xảy đến cho mà xem . Bây giờ thì chuyện xấu xảy đến rồi đấy .

Chị ta nói quả quyết đến độ Phoebe bắt đầu thấy run , rồi khi cô nghe tiếng vó ngựa nện trên đường chạy vào nhà lớn thì hầu như cô sợ chết khiếp .

- Họ quay lại đấy . - Cassie ôm chặt Phoebe, còn

Shadrach chạy ra mé cửa . - Tranh khỏi chỗ ấy đi . Tao phải giấu mà đi mới được .

- Không phải bọn chúng , má . Ông Blade và anh Deu . Có cả ba nữa , - cậu ta nói rồi chạy đi khỏi nhà bếp .

Khi Blade phi ngựa đến, Temple lao ra khỏi nhà . Con ngựa đằm mồ hôi chưa kịp dừng lại hẳn ,anh đã nhảy xuống . Anh nắm chặt hai vai nàng , đẩy nàng ra xa .

- Em bình an chứ ? - Anh hỏi .

- Bình an .

- Còn những người khác ?

- Cũng bình an .

Đến khi ấy anh mới rời lỏng tay ra .

- Chúng đi bao nhiêu lâu rồi ?

- Hai mươi phút , không quá hai mươi phút .

Anh quay đầu nhìn theo con đường , hàm bạnh ra . Đoạn anh quay lại nhìn nàng , cặp mắt long lanh trông thật đáng ngại . Anh lại hỏi :

- Chuyện xảy ra như thế nào ?

Temple kể lại vắn tắt rồi nói thêm :

- Cô Hall nói vì có luật mới về xin phép lưu trú . Chúng đi tìm những người bất tuân .

- Đúng - anh từ từ gật đầu , hai lần . - Anh nghe sáng nay có ba nhà truyền giáo đã bị bắt .

- Anh nên gặp cô Hall đi , - Temple nói - chưa bao giờ em thấy cô ấy giận dữ đến thế ngay cả với Kipp nữa .
Khi một tên nắm tay em .

- Hấn làm gì ? - anh hỏi lớn như nạt .

- Hấn không làm em đau đớn gì hết , - nàng nói cho anh an tâm , giọng dịu dàng . - cô Hall đã chứng kiến rõ ràng .

- Nếu hấn động đến em , anh - anh nghiêng răng ngậm miệng không nói nên lời .

Cái sẹo hấn lên một vết trắng trên làn da mặt màu đồng .

Temple đưa tay sờ cái sẹo , rồi nhẹ vuốt mấy ngón tay lên má anh .

- Blade , - nàng thì thào , có vẻ yêu sự giận dữ của anh , yêu sức mạnh của anh - em yêu anh .

Anh ôm nàng vào lòng , áp môi lên môi nàng , nỗi đam mê cuồng nhiệt và nỗi lo sợ của anh tràn ngập người nàng , ru nàng vào trạng thái hỗn loạn và bốc lửa , nàng muốn tình yêu cuồng nhiệt này , nàng cần đến tình cảm này , nàng cần luồng điện này chạy khắp cơ thể nàng , nàng cần tình yêu dữ dội này là cho nàng ngây ngất đến tận kẽ tóc chân tơ .

- Ôi , Temple , khi Ike đến là anh đã nghi đến chuyện đó ,
- anh thì thầm nói , rồi anh rùng mình bên người nàng , cố lấy lại bình tĩnh . - Ông chú của em đi bao lâu ? - Anh

nhích người lại , úp hai bàn tay lên mặt nàng, hai bàn tay run run .

- Chú ấy sẽ về vào ngày mai hay ngày mốt . -Nàng nhắm mắt , thường thức mấy ngón tay anh nhẹ nhàng nâng niu một cách dịu dàng bất ngờ trên má nàng .

- Anh sẽ ở lại đây cho đến khi chú ấy về , - anh nói một cách chắc nịch , như thể đang chờ nàng có ý kiến .

- Dạ

- Và khi bố em về

Temple mở to mắt , nàng hồi hộp nhìn vào nét mặt của anh : rất nghiêm trang , rất thành thực .

- Thì sao ? - nàng giục anh nói tiếp .

- Anh muốn em là vợ của anh . - vẻ mặt anh thoáng biến đổi , vết lúm đồng tiền hiện lên một bên má và cặp mắt long lanh ánh châm chọc . - Em không nói gì sao ?

- Em nào được anh hỏi ý kiến gì đâu , - nàng đáp , cố tình châm chọc lại anh , cảm thấy phới phới trong lòng .

- Em muốn thế mà. Em đã nghĩ đến hôn nhân ngay từ đầu .

- Nhưng anh thì không nghĩ đến .

- Đúng - Blade xác nhận . - Vợ , nhà cửa, gia đình anh chưa muốn thật . Khi anh ở trong núi , anh theo mạch vàng đến bất kì nơi nào , đào , nghiền , lọc để lấy vàng

bột và một ít vàng cục . Để có những gì mình thích , mình phải chấp nhận hậu quả việc mình làm .

- Mà anh có thích em không ? - nàng muốn chính miệng anh nói ra . Nàng muốn nghe anh nói anh thích nàng .

- Thích à ? nói thế là không miêu tả hết lòng anh - anh lại kéo nàng sát vào anh, úp mặt vào tóc nàng . - Thở mà không hít hương thơm trên tóc em , nghe mà không cảm nhận được những lời thì thào yêu dấu của em , nhìn mà không thấy đôi mắt sáng của em giữa đêm khuya nhìn lại anh , sờ mó - anh dừng lại để vuốt mấy đầu ngón tay lên má , lên cổ nàng - mà không cảm thấy làn da thịt mịn màng dịu mát của em và hôn , - anh đưa môi sát miệng nàng - mà không thưởng thức nụ hôn cuồng nhiệt của em , tức là chưa thực sự sống , Temple à .

- Em cũng thế đấy . Nàng chỉ cảm thấy thực sự được sống với Blade mà thôi .

Khi môi nàng áp vào môi anh , lòng anh lại bùng lên dữ dội và khẩn thiết . Ngay cả khi anh đang hôn, dục vọng càng tăng thêm nữa . Tức thì anh hiểu sẽ chẳng bao giờ lòng dục này giảm bớt được . Đây là sức mạnh kì diệu của ham muốn - và là vẻ đẹp của nó .

Sáng hôm sau , khi đến giờ học mà vẫn chưa thấy Phoebe và Shadrach đến . Eliza rung chuông lần thứ hai . Không

thể chờ lâu hơn nữa , cô bèn cho học sinh học mà không có hai đứa trẻ ấy .

Vào giờ nghỉ trưa , những đứa bé chạy ra ngoài chơi để chờ đến giờ ăn . Eliza lại nghĩ đến Phoebe và Shadrach , nghĩ đến việc hai đứa nghĩ học sáng nay . Cô tìm thấy chúng ở nhà bếp với chị Cassie Đen . Ngay khi cô đến , Shadrach ngược mắt nhìn cô rồi cúi đầu xuống , chăm chú gọt khoai , hai vai chồm tới trước trông như cậu ta vừa cảm thấy có tội vừa buồn chán .

- Sáng nay các em không đến học , - cô nói - Tôi nhớ các em .

- Chúng em bị phải làm việc , - Phoebe áp úng nói .

- Chúng em phải làm việc , - Eliza sửa lại .

- Vâng , thưa cô , - cô gái cúi đầu và liếc mắt nhìn nhanh về phía người đàn bà xò xè đứng bên bếp lửa .

Cảm thấy có cái gì không ổn , Eliza phân vân không biết phải chằng chúng nghĩ là cô đến để phạt chúng vì sáng nay chúng không đi học . Chắc chắn bây giờ chúng biết cô không đến để phạt .

- Sáng mai các em đến cho sớm để cô giảng lại bài học hôm nay cho các em , - cô hứa , cố lấy giọng thân tình để cho chúng an tâm là cô không giận .

Nhưng Shadrach ngược mắt lên , vẻ đau đớn và tức tối

hiện ra trong cặp mắt đen .

- Chúng em sẽ không đến nữa - cậu ta lại cụp mắt xuống ,
rồi áp úng nói tiếp . - Má chúng em nói thế .

- Nhưng tại sao ? - sửng sốt , Eliza quay qua nhìn chị
Cassie Đen .

- Chúng không đến chỗ trường của cô nữa đâu .

- Nhưng chúng rất ham học , - Eliza phản đối . - Shadrach
là một học sinh rất giỏi . Tại sao chị không chịu để cho
chúng học hành ?

- Má cháu sợ bọn da trắng sẽ quay lại , - Phoebe lên tiếng
, vẻ dè dặt .

Eliza kinh ngạc và thóang giận , cô nhìn chị Cassie :

- Chắc chị sợ bọn người hà hiếp kia cho nên chị không
cho con đi học nữa phải không ? Đây không phải là bang
Georgia. Chúng không làm gì được đâu .

-Ồ vâng , đúng thế . Cô không biết thế thôi , cô Liza à ,
chứ tôi biết rõ - chị Cassie đáp - Họ không muốn cho trẻ
con da đen đi học đâu . Họ căm tiệt . Nếu con tôi không
đến trường nữa, họ sẽ không đánh đập hành hạ chúng .
Chúng phải biết thân phận mình chứ . Và chúng phải sống
theo phận mình .

Eliza muốn cãi lại với chị , nhưng bỗng hình ảnh bọn
người kia nhìn chăm chăm vào Shadrach và Phoebe hiện

lên trước mắt cô : hình ảnh những đôi mắt độc ác . Phải chăng hôm wa chúng ở trong tình thế nguy hiểm hơn cô tưởng ? Luật dành cho dân nô lệ ở các bang miền Nam , kể cả bang Georgia , không những chỉ ghép tội cho hành động dạy dân da đen học , mà còn kêu gọi trừng phạt nặng những ai bất tuân . Cứ xem cách những toán dân phòng Georgia khi khùng bố khắp xứ bằng những hành động đánh đập, cướp bóc, Eliza cảm thấy phải thừa nhận chị Cassie lo sợ cho con chị là đúng. Vì lương tâm , cô không thể đòi hỏi chị ta đẩy con vào vòng nguy hiểm nữa .
- Tôi hiểu , - cô nói rồi lặng lẽ bước ra khỏi nhà bếp . Cô cảm thấy có lỗi và chán nản : chán nản vì cô không thể làm gì để thay đổi tình thế .

Cô nhớ chúng, nhất là khuôn mặt mê mẩn của Shadrach khi cậu ta nhìn lại cô . Ba ngày đầu , Eliza cứ nhìn ra cửa sổ , hi vọng cậu bé sẽ đến đứng ngoài cửa sổ để nghe cô giảng bài như trước kia cậu đã đến . Nhưng cậu ta không bao giờ xuất hiện .

Tiếng một con chim cú muỗi cất tiếng kêu thảm thiết trong bầu trời đêm rờn rợn khi Eliza nhẹ chân bước đến ngôi trường gỗ để lấy lại cái khăn trùm mà cô đã vô tình để quên ở đây . Cô thở dài và phân vân tự hỏi không biết Shadrach và Phoebe có cảm thấy bị lừa gạt như cô cảm

thấy không ; chúng thì không có cơ may để học nữa , còn cô thì không có cơ hội để dạy chúng .

Nhìn ra đằng trước , Eliza chợt thấy ánh sáng le lói chiếu ra từ một cửa sổ . Có lẽ chúng đến đốt trường ? Eliza cảm thấy lo sợ vô cùng . Phải chăng người Georgia định đốt trường để ngăn cản cô dạy những người nô lệ ? Cô bước nhanh , rồi vì nổi nóng , cô đâm đầu chạy . Khi cô chạy vội lên bậc cấp , cô nghe có tiếng chân xê dịch trong lớp học . Cô mở tung cửa ra , hỏi :

– Ai đấy ?

Kho cô bước qua ngưỡng cửa , có người leo qua cửa sổ hòng chạy ra ngoài . Eliza dừng lại , kinh ngạc vì thấy phòng học tối mò. Không có ánh sáng nào hết . Nhưng cô tin chắc đã có kẻ đột nhập vào đây . Cô chạy đến cửa sổ vừa lúc mặt trăng tròn vành vạch từ sau một đám mây hiện ra , chiếu sáng một bóng người nhỏ , đen chạy thục mạng đến một cây hồ đào lớn rồi nép sau thân cây .

Cô quay người khỏi cửa sổ , nhìn quanh phòng chìm trong bóng tối lờ mờ . Qua ánh trăng sáng lờ mờ chiếu vào , Eliza thấy có một vật gì trên nền nhà . Cô bước đến xem , thấy đây là cuốn sách vỡ lòng và một cây đèn cầy . Nến cây đèn cầy chảy ra vẫn còn mềm và ấm . Eliza cầm cuốn sách lên , cô mỉm cười .

- Đúng là Shadrach , - cô thì thào nói và ôm cuốn sách vào ngực . - Shadrach bé bỏng thân yêu . Em muốn học , phải không ? Em đừng sợ . Đừng lo . Ta sẽ giúp em , không ai biết đâu . Ta hứa sẽ giữ kín chuyện này .

Cô thắp lại cây đèn cầy, đem đến bàn . Một tay lay mắt ứa lệ , một tay lấy viết chấm mực , cô cẩn thận viết những lời dạy bài học hôm sau , cố tình không chỉ đến ai hết , rồi cô để đấy không kí tên . Cô để bài dạy trên cuốn vở lòng , để cây đèn cầy một bên , rồi lấy cái khăn trùm đầu và bước ra ngoài .

Trên đường về nhà , khi đi qua cây hồ đào , cô nghe có tiếng cào cào vỏ cây . Cô cất giọng nói :

- Ông trăng ơi , ông làm ta lo sợ wá . Ta cứ sợ có ai trong trường , nhưng chỉ có mình ông phải không ? Nhưng, ta rất mừng vì đã vào trong lớp . Ta đã để quên bài dạy ngày mai ở trên bàn .

Eliza đi qua gốc cây , không ngóanh mặt nhìn xem thử có Shadrach ở đấy hay không . Sáng hôm sau , bài dạy, cuốn sách vở lòng và cây đèn cầy vẫn nằm trên bàn , nằm nguyên chỗ cô đã để lại . Từ hôm ấy , ngày nào cô cũng để bài tập khác trên bàn, kèm theo lời hướng dẫn học tập và một cây đèn cầy mới .

Janet Dailey

Sự Lựa Chọn Cuối Cùng

Chương 13

Vào một buổi sáng mùa xuân tháng Ba , khi hoa đầu xuân lấp lánh sắc vàng và hoa mồm chó nở rộ khắp rừng một màu trắng xóa , thì ông Will Gordon trở về . Sau khi chăm sóc một vài người bệnh tại khu nhà người da đen , Temple quay về lại nhà lớn ; và trên đường về , nàng thấy ông cưỡi ngựa trên lối vào nhà .

Bên cạnh nàng , Shadrach dừng lại , nhìn hai bàn chân trần và đám cỏ xanh mềm mại lồng vào giữa những ngón chân cậu , bây giờ thời tiết đã áp áp , dân nô lệ không cần mang giày mùa đông nữa .

Temple bóp mạnh cái giỏ đựng bông băng , thuốc uống và thuốc xức , mắt không rời khỏi người ngựa đang tiến gần nhà , nàng nói với cậu ta :

– Mau đi . Đi báo cho mọi người biết bố tôi đã về .

Shadrach chạy nhanh vào nhà để báo tin vui .

Nàng bỏ con đường lát gạch , chạy băng qua bãi cỏ để chóng đến gặp cha . Gần đến cửa trước khi ông trông thấy nàng , ông liền ghìm cương dừng ngựa lại để đợi nàng chạy đến .

Bỗng cửa trước bật mở và Kipp , Sandra chạy ra , theo sau là Eliza và bà Victoria ẵm bé John trên tay , Temple chạy nhanh đến kịp họ. Eliza nhích lại để cho tất cả đến ôm hôn chào ông , mừng rỡ thân thương .

Trong khi ông Will bỗng đưa con trai út lên tay thì cô bé Sandra ôm lấy chân ông, reo lên :

- Con mừng bố về nhà . Con nhớ bố lắm .

- Bố cũng nhớ con . - ông triu mến thoa đầu cô bé .

Tin ông từ thủ đô liên bang trở về truyền nhanh khắp xứ .

Vào buổi trưa , khoảng 12 người khách tụ tập tại phòng ăn , có cả Blade và bố anh , ông Shawano Stuart . Tất cả đều nóng lòng muốn nghe kết quả chuyến đi đến Washington của đoàn đại biểu , để về kể lại những tin mới nhất cho gia đình nghe .

- Ông Will này , trong thời gian ông đi , tình hình ở đây tệ lắm .

- Đúng thế đấy , - một người khác nói . - Khoảng một tá , hay hơn nữa , người da trắng đã bị bắt vì không tuân luật

đăng kí xin phép , gồm có nhiều nhà truyền giáo - các cha Samuek Worcester, Isaac Protor và Nathan Cole .

- Bác Will à, trông cảnh tượng thật quá khôi hài , - Blade nói chen vào , giọng hài hước - Đàn ông mang súng hỏi mai cưỡi ngựa xông vào các trụ sở truyền giáo , kéo theo một xe chở một cái trống lớn . Một chú bé không lớn hơn cậu Kipp đánh trống liên hồi trong khi một người đàn ông khác đi sau xe thổi sáo . Họ bắt đàn ông - Không có trát bắt - để cho người bị bắt chia tay với gia đình , rồi dẫn họ đi bộ đến Lawrenceville .

- Tôi nghe nói họ đã được thả ra hết rồi ? - ông Will nói , mày cau lại như muốn hỏi . Eliza giải thích :

- Đúng , họ được thả rồi . Ông chánh án bác bỏ lệnh bắt họ . Vì những nhà truyền giáo đồng thời là trưởng trạm bưu điện luôn , ông ta xem họ là nhân viên làm việc cho chính phủ liên bang , vì thế không phải là đối tượng vi phạm luật đăng kí xin phép bang Georgia . Sau đó , khi Na... cha Cole ghé lại chơi , ông ta cho biết ông được cư xử rất tốt . Ông còn nói nhiều nhân vật tiếng tăm ở Georgia rất có cảm tình với họ và tỏ ra hết sức bất bình trước những hành động như thế .

Người đàn ông ngồi trước mặt cô liền lên tiếng nói :

- Nhưng họ vẫn muốn người Cherokee dời đi .

- Bố à, bố nghe những bài hát do người Cherokee hát .
Temple nói , đoạn cô đọc cho ông nghe một đoạn trong
một bài hát mới nhất :

" Đi đi , hỡi đứa con trời

Nhà người ở chốn xa vời hoang vu

Nếu người thỏa thuận ra đi

Bên kia sông lớn Mississippi

Xây nhà lập ấp an cư

Nào ai độc địa làm chi với người "

Blade lên tiếng châm biếm :

- Em quên cái bài chúng mới hát hôm kia sao ?

" Tôi chỉ yêu cầu trong trò sáng tạo này ,

Có được một cô vợ trẻ đẹp , Và một đồn điền to lớn

Mọc lên trên đất Cherokee".

- Không , em không quên . - Nàng vợ liếc mắt nhìn anh
thách đố rồi quay mắt đi .

- Anh Will này , có phải những gì họ nói đều đúng cả ? -

ông Shawano Stuart cất lời bằng tiếng anh , để bày tỏ

phép lịch sự với Eliza . -Bọn xâm lược đã liều lĩnh hơn
phải không ?

- Tôi .. có đọc nhiều bài tường thuật đăng trên tờ Phoenix
, - ông Will xác nhận .

- Thế thì chắc ông biết chúng cho ngựa húc vào vai người

của ta rồi cho ngựa dẫm lên mình họ , - một người đàn ông nói . - Chúng đã bắn chết một ông già vì không nhanh chân mở cổng cho chúng . Một người khác thấy thế đã treo cổ tự vẫn . Tôi nghĩ là ông ta quá buồn trước việc xảy ra và không chịu nổi cảnh phải chứng kiến nhân dân ta bị đau khổ.

- Không ai còn được bình an nữa , - một người khác quả quyết nói . - Khi chúng đến đồn điền của ông

- Sao ? - ông Will hỏi nhanh , ngẩng đầu lên , cau mày nhăn cả mặt , - Chúng đến khi nào ?

Cả phòng đềm im lặng một lát . Temple định trả lời thì Eliza đã nhanh miệng hơn , cô đáp :

- Cảnh vệ Georgia đã ghé vào đây vào đầu tháng này . Tôi thấy không có gì phải báo cho ông biết , vì họ không gây rối loạn và chỉ một lát là họ đi liền .

Temple cười :

- Bố à, chắc bố phải tự hào về thái độ cô ấy đương đầu với bọn họ .

Thấy ông chăm chú nhìn mình , Eliza cảm thấy khó chịu và lúng túng . Cô bối rối khi Temple đem chuyện xảy ra trong trường kể lại cho ông nghe, đầy đủ chi tiết .

Khi Temple kể xong, ông Will bình tĩnh nói :

- Cô Hall , tôi thật biết ơn cô .

- Xin thưa với ông , chuyện không hẳn hoàn toàn đúng như thế đâu . - Eliza đáp nhanh , cố che giấu hai gò má đang ửng hồng - Con gái ông đã phóng đại vai trò của tôi và không nói đến hành động của cô ấy .

- Dù sao thì tôi cũng phải nghi ngờ chứ . - ông Will đáp , giọng ông có vẻ hài hước . - Nhưng tôi thấy rõ là cô không muốn bàn thảo về chuyện này . - ông quay đầu nhìn đi chỗ khác , khiến cho Eliza thấy nhẹ cả người .

Thế rồi câu chuyện lại tập trung về việc bàn cãi về tình hình chung xảy ra trước mắt : số súc vật bị mất trộm - phỏng chừng năm trăm đầu bò và ngựa - số nhà cửa bị đốt cháy rụi và những người da trắng chiếm dụng đất đai của người Cherokee theo kế hoạch đo đạc chia lộ của bang Georgia .

Thêm vào chuyện lo buồn này , những kẻ buôn lậu chở nhiều xe đầy whisky vào xứ , bất chấp luật lệ Cherokee cấm bán rượu . Bang Georgia tuyên bố luật lệ của người Cherokee không được áp dụng nữa , họ cản trở các tòa án trong xứ hoạt động và lực lượng cảnh sát trong đội khinh kị sẽ xử phạt bất cứ ai không tuân lệnh . Nhiều người Cherokee chán nản , mất tinh thần trước tình hình này , đâm ra uống rượu , thỉnh thoảng có người có những hành động bạo lực do say sưa mà ra . Những con bạc

cũng đổ xô vào xứ nhiều hơn lên , chúng lừa bịp những người da đỏ nào chưa bị bọn đầu trộm đuôi cướp trấn lột để moi tiền bạc của họ .

Mặc dù tin tức có phần bi quan , ông Will Gordon vẫn một mực tin tưởng :

- Chúng ra không được bỏ hết hi vọng . Mà trái lại , chúng ta phải noi gương tù trưởng John Ross và vị tù trưởng đã được nể vì từ lâu là thiếu tá Ridge và phổ biến quyết tâm của chúng ta - dân tộc Cherokee - là duy trì tổ quốc thành một mối đoàn kết chống lại bất cứ hiệp ước mới nào buộc chúng ra phải dời đi - ông nhất quyết tin rằng họ không chiến đấu đơn độc , mà họ có nhiều bạn bè ở Washington và ở Quốc hội . Trong khi Jackson xảo trá là kẻ thù của họ , người ta rất tin tưởng vào ông Henri Clay sẽ đánh bại ông ta trong vụ bầu cử vào năm tới . Và ông Henri Clay , người bạn của dân Cherokee , sẽ cho thi hành những điều khoản của các hiệp ước hiện hành .

Xúc động trước niềm tin của ông , không ai trong gia đình nghĩ đến chuyện cãi lại ông . Không ai cãi lại ông khi mọi người tụ lại trong phòng khách để ăn cơm , bữa cơm kết thúc buổi họp mặt để cùng đồng tâm nhất trí về tình hình trước mắt và bàn về các chiến lược khả thi .

Janet Dailey

Sự Lựa Chọn Cuối Cùng

Chương 14

ĐỒN ĐIỀN GORDON GLEN

NGÀY 7 THÁNG BẢY ,1831

Khách đông đến hàng trăm người - xóm giềng , bà con , bạn bè , có người đi khá xa để đến dự đám cưới của con gái ông Will Gordon và con trai ông Shawano Stuart , hai gia đình được mọi người trong xứ kính nể nhất .

Eliza tự may cho mình một cái áo mới để dự lễ cưới , một cái áo bằng vải mỏng có trang trí hoa lá rất thích hợp với khí hậu ẩm áp ở miền Nam , hai ống tay áo phồng lên , cổ và tay bằng sa thưa màu trắng . Cô ráng dành dụm để mua cái mũ lụa màu hồng ở cửa hàng tạp hóa . Với cái mũ và đôi giày đế mỏng màu đen , cô cảm thấy đã là diện quá sang và có phần hợp thời trang rồi . Nhưng thiên hạ nghĩ sao thì cô không biết .

Thế nhưng cô lại nôn nóng và cô ngạc nhiên là Temple

không thể . Thực vậy , Temple có vẻ rất thanh thoát khi nàng ngồi ăn một cách bình tĩnh thức ăn do mẹ và cô nàng dọn ra . Nàng rất tự tin , một đức tính khiến cho Eliza thích thú nên đã kết giao với nàng . Cô thường ao ước mình có được bản tính như thế .

Khi bữa ăn theo nghi lễ đã xong - Temple đứng lên và quay về phía mẹ nàng . Nước mắt nàng ứa ra ướt hàng mi , còn bà Victoria Gordon thì cố cười để khỏi khóc, thời buổi bây giờ phải thế . Hai mẹ con ôm ghì lấy nhau , rồi bà Victoria cầm lên một chùm bông bắp và một cái chần , hai tay bà run run .

- Đến giờ rồi , - có người nói .

Eliza đứng nhìn , đợi xem những gì xảy ra tiếp theo , cô phân vân không biết phải chăng chính vì điều bất thường trong việc tiến hành lễ nghi đã làm cho cô căng thẳng như thế này . Temple đã nhất quyết đám cưới của nàng với Blade phải được tổ chức phối hợp giữa tập tục cổ truyền của dân Cherokee và lễ nghi của Thiên Chúa giáo , tập tục làm trước rồi mới đến nghi lễ . Một mặt , Eliza thấy đây là cơ hội hiếm hoi để biết được phong tục tập quán của dân địa phương , nhưng mặt khác, khía cạnh tôn giáo lại làm cho cô thấy bối rối .

Khi những người phụ nữ khác, chủ yếu là người trong gia

đình , Eliza đoán chắc họ là những người phục vụ , đi đến cửa , Eliza đi cùng họ . Cô nghe phía sau có tiếng kêu sột sọat nho nhỏ phát ra từ chiếc áo lụa dài màu xanh nhạt pha tía của Temple khi nàng đi theo họ .

Khi họ xuống khỏi cầu thang , Eliza liếc thấy cha Nathan Cole đang đợi ở cửa trước , hai tay cầm cuốn Kinh Thánh . Nhưng những người phụ nữ không đến gần ông . Trái lại , những người phục vụ dẫn cô đến trước hiên phòng ăn . Blade và đoàn người đi cùng đang đứng ở ngưỡng cửa phòng đối diện với phòng khách chính .

Một phụ nữ đưa cho Blade một cái chăn và một miếng thịt nai ướp muối . Rồi bà Victoria vừa khóc vừa đưa cho Temple cái chăn và nắm bông bắp mà bà đã mang theo . Theo thủ tục, Temple và Blade từ từ bước đến gần nhau , mắt nhìn nhau . Eliza có cảm giác rằng trên đời này chẳng có ai cả ngoài hai người .

Khi đôi uyên ương gặp nhau giữa đại sảnh của đồn điền , hai người trao cho nhau thịt nai và bắp , rồi ghét hai cái chăn lại với nhau . John Ross , tù trưởng xứ Cherokee , đang đứng bên cạnh cha Nathan, bước đến và tuyên bố :
– Chăn đã kết hợp các con với nhau .

Bà Victoria áp cái khăn tay bằng vải mỏng lên miệng và khóc thốn thức , nước mắt lăn ròng ròng xuống hai má hóp

. Eliza đến bên bà , cô sợ với tình trạng sức khỏe yếu đuối như thế này , bà có thể ho rất dữ dội .

Cô dâu chú rể bèn bước đến trước mặt cha Nathan. Eliza thấy cha Nathan có vẻ căng thẳng - và tự hào - Khi cha luống cuống lật cuốn sách đến trang cần thiết , cô cười , nhớ lại lúc Temple nhờ cha làm lễ cưới , cha đã tỏ ra sung sướng biết bao .

Cha cất giọng khàn khàn , đọc :

- Các con thân mến , hôm nay chúng ta tụ tập ở đây trước sự chứng kiến của Chúa để kết hợp người đàn ông với người đàn bà này nên vợ nên chồng.

Khi cô nghe hai người thề nguyện chung thủy với nhau , giọng họ vang lên rõ ràng và tin tưởng , tràn trề cảm xúc .

Eliza cảm thấy trỗi dậy trong lòng chút ganh tị . Cô chưa hề có được tình yêu như thế . Bỗng cô muốn khóc . Thế rồi cô lại nhớ sự ra tình trạng gái độc thân của cô rất đáng giá. Cô có công ăn việc làm , cô lại độc lập , điều này đem so với những cô gái có chồng thì họ đâu bằng.

- Nhân danh quyền uy của Chúa, tôi xin tuyên bố hai người thành vợ thành chồng , - cha Nathan nói .

Eliza không nhập vào đám đông gồm người trong gia đình và bạn bè bao quanh vợ chồng mới cưới , nhưng cô đến đứng với cha Nathan :

- Hai người đẹp đôi đấy chứ ! - ông tươi cười nói , mặt mày rạng rỡ tự hào .

- Đúng thế - cô buộc lòng phải đồng ý với ông .

- Bây giờ buổi tiệc bắt đầu rồi phải đấy . - ông nói và cười

- Có lẽ buổi tiệc phải mất hết bốn giờ .

- Trời mới biết có đủ thức ăn để ăn không - Eliza đáp vừa nhìn ông Will Gordon mở cửa cho đôi vợ chồng mới .

Khi Blade và Temple bước ra ngoài để chào khách khứa đang đợi họ , mỗi người cầm một góc chăn ; Blade cầm mớ bắp và Temple cầm thịt .

- Chúng ta ra với họ chứ ? - Nathan chìa cánh tay cho Eliza nắm - Hai người cùng theo cặp vợ chồng ra ngoài hành lang rộng - cô biết không, đây là hành động có tính tượng trưng , - ông nói với giọng bình tĩnh . - Kết hợp hai tấm chăn tượng trưng cho lời hứa sẽ sống với nhau đời đời , còn hành động trao đổi thịt và bắp là trao đổi lời nguyện . Người đàn ông thề sẽ cung cấp thức ăn cho vợ và người vợ hứa sẽ nấu nướng nội trợ . Lời hứa lặng lẽ và long trọng , tôi đoán chắc cô cũng nghĩ thế .

Những con chim công từ lâu đã bỏ bãi cỏ đến gần đám đông , bây giờ chúng bu quanh cặp vợ chồng mới cưới . Tiếng cười lạnh lạnh của họ và tiếng kêu sung sướng của lũ công vang khắp cả đồn điền . Trước cảnh vui vẻ này ,

Eliza dừng lại ở đầu bậc cấp ngoài hành lang, lặng người trong tiếng vui cười náo nhiệt ấy .

Khi cha Nathan định bước xuống thêm , cô đề mạnh bàn tay lên cánh tay ông , chặn ông lại rồi nói :

- Khoan đã , - cô đưa mắt nhìn toàn cảnh - Có bao giờ cha trông thấy cảnh tượng như thế này không ?

Từ trên bậc cấp ở hiên nhà , nhà xây trên ngọn đồi thấp , họ có thể nhìn thấy tất cả đám người đông đúc mặc áo đủ màu sắc , trên những bàn tiệc kê dưới bóng cây chát đầy thức ăn và từng đám người phục vụ đi lui đi tới từ bàn tiệc đến bếp . Bên trên họ là bầu trời xanh ngắt và mặt trời như quả cầu sáng lóng lánh .

Bỗng cha Nathan lên tiếng :

- Hình như có khách đến muộn thì phải .

Theo hướng nhìn của ông, Eliza thấy những người cưỡi ngựa đang trên đường vào trang trại . Nhìn vẻ ngoài xốc xếch , áo quần dính đầy bụi bặm , cô tự hỏi không biết họ đi từ bao xa để đến đây ăn cưới . Khi cô thấy phía sau họ xuất hiện những toa xe cồng kềnh , lập tức cô nhận ra hai điếm . Tất cả đều là đàn ông và họ mang súng .

- Cảnh vệ ! - cô bấm mấy ngón tay vào tay áo của Nathan
- Đúng là cảnh vệ Georgia , - cô nói lớn , bây giờ thì chắc rồi .

Ông Will Gordon đứng phía dưới cô , nheo mắt nhìn đoàn người cưỡi ngựa đến gần .

- Tại sao họ đến đây ? Họ muốn gì ? - cô thì thào hỏi , vừa giận vừa lo .

- Muốn tôi đấy . - cha Nathan lên tiếng đáp .

Giật mình , Eliza quay qua nhìn ông . Mặt ông tái lại và có vẻ lo sợ chứ không bình tĩnh như vừa mới đây . Cha có nói đúng không ? Mới đây , lính cảnh vệ hình như khóai trá trong việc sách nhiễu các nhà truyền giáo . Có nhiều trường hợp , sự châm biếm của họ đã quá trớn đến độ xem như những lời báng bổ thật sự . Có một lần sau khi chứng kiến lễ rửa tội cho nhiều người Cherokee theo đạo ở dưới sông , những người lính cảnh vệ đã cho ngựa phi xuống nước rồi bắt chước làm lễ rửa tội với giọng báng bổ , xâm phạm đến sự uy nghiêm của tôn giáo .

Đúng vậy , Eliza thầm nghĩ chắc cha Nathan có lí do để tin ông là mục đích của việc lính cảnh vệ đến đây . Và cô cũng nghĩ rằng chắc ông đã cương quyết không chịu nhượng bộ với bang Georgia . Ông đã vi phạm luật , nên là đối tượng cho họ bắt . Ông không còn được xem là nhân viên của chính phủ liên bang nữa , cho nên ông không còn gì để bảo vệ mình . Theo lệnh của Tổng thống , ông đã bị tước quyền trưởng trạm bưu điện .

Bỗng cô thấy lo lắng cho ông, cô nói :

- Nathan , bây giờ ... cha phải trốn đi .

Ông ngần ngừ , như thể sắp nghe theo lời khuyên , nhưng rồi ông đưa mắt nhìn khắp đám đông đi lại trong đồn điền , nhiều người có vẻ như chưa thấy lính cảnh vệ vào nhà . -

Tôi không thể trốn được , - ông nói nho nhỏ , giọng thóang thất vọng .

Eliza ân hận vì đã đề nghị ông trốn . Làm sao ông trốn được những kẻ thường quấy rầy ông và nếu trốn đi thì làm sao ông thúc đẩy những người này ôn hòa chống lại mưu mô đuổi họ ra khỏi vùng đất thuộc về họ . Nhưng qua những câu chuyện vừa rồi , Eliza biết cuối cùng ông phải chọn một trong hai điều : thề trung thành với Georgia hay là từ chối . Tự do hay ở tù .

Một toán nhỏ quân đội tiểu bang cho ngựa chạy vào đám đông . Khách đến dự tiệc cưới vội tránh đường cho họ đi , mọi người chỉ còn nói với nhau thầm thì . Không còn không khí của một buổi lễ hội ồn ào vui vẻ nữa , mà người ta chỉ nghe tiếng vó ngựa gõ lóc cóc và tiếng da yên kêu cót két . Toán lính cưới ngựa dừng lại , đứng rải ra trước thềm nhà, lưỡilê lóng lánh dưới ánh mặt trời trông đến rợn người .

- Xin chào quý ông - ông Will Gordon bước xuống thềm ,

đứng giữa cha Nathan và người lính cảnh vệ có vẻ là cấp chỉ huy . - Các ông cần gì tôi ? - vẻ mặt ông vẫn vui vẻ vô tư .

- Ông là ai ? - gã có dáng chỉ huy hỏi , từ giọng nói cho đến mặt của gã đều rất khó thương .

- Tôi là Will Gordon . Còn ông, thưa ông ?

- Jacob Brooke , trung sĩ cảnh vệ Georgia - gã ngồi thẳng người trên yên ngựa đúng với tác phong quân sự như cố tỏ ra uy quyền .

Ngay khi ấy , Blade bước đến ở phía dưới bậc cấp và anh dừng lại trước người lính ngồi trên ngựa . Anh nói :

- Trung sĩ Brooke , chúng tôi mời ông và lính của ông xuống ngựa để cùng vui với tiệc cưới của chúng tôi .

Eliza thấy Temple liếc mắt nhìn ông chồng mới , ánh mắt long lên giận dữ . Nếu anh biết nàng bất bình thì chắc anh cũng không để lộ ra .

- Đám cưới hả? Mà ai đứng ra làm lễ cưới này ? - Viên trung sĩ hỏi , mắt nhìn về phía cha Nathan .

Cha Nathan đàng hẵng giọng nói với vẻ căng thẳng , cha đáp :

- Tôi làm .

- Bất lấy hấn .

Việc xảy ra quá thành linh , quá tình cờ , khiến Eliza kinh

ngạc . Cô sửng sốt khi nhìn thấy ba người lính xuống ngựa và bước bên bậc cấp .

Ông Will Gordon bèn chống đối , ông nói :

- Cha Cole đang là khách của tôi .
- Bây giờ ông ta là khách của bang Georgia , - Viên trung sĩ đáp lại một cách cộc lốc .

Khi ba người lính bao quanh Nathan và nắm hai cánh tay ông, Eliza cố chặn họ lại :

- Các ông không được bắt - Khi họ đẩy cô ra , cô quay về phía viên trung sĩ . - Trát bắt đâu ?
- Chúng tôi không cần đến trát .
- Vậy thì bắt vì tội gì ? - cô giận dữ hỏi . - Tại sao các ông bắt ông ta ?
- Chúng tôi không cần lí do - gã quay người trên ngựa , cố tình không để ý đến cô . - Đem toa xe đến .

Giữa tiếng kêu lỏang xỏang của yên cương ngựa và dây xích , một toa xe hành lí lạch cạch chạy đến . Eliza kinh ngạc và thất vọng khi thấy hai người đàn ông xiêu vẹo chạy theo sau , hai tay níu chặt vào cái xích cổ buộc họ và sau toa xe . Cô nhận ra cha Samuel Worcester , nhà truyền giáo bạn của cha Nathan ở tại New Echota.

- Cô Hall đừng , - ông Will Gordon nói nhỏ bên tai cô, khuyên cô nên cẩn thận .

Thế nhưng cô vẫn cố vùng vằng để thoát ra khỏi tay ông khi cô thấy họ tròng vào cổ cha Nathan sợi dây xích , rồi nới vào sợi dây xích trên cổ con ngựa của một cảnh vệ đang cưỡi .

Trong thâm tâm , cô biết cô không đủ sức để ngăn cản họ , nhưng cô không chịu đứng yên như thế để nhìn họ đối xử với một người dịu dàng như cha Nathan . Con ngựa quay lại , giật mạnh sợi xích khiến cha Nathan té quì xuống đất . Cha cố loạng quạng đứng dậy ngay để khỏi bị kéo lê trên mặt đất vì tên cưỡi ngựa lập tức thúc ngựa chạy tới . Hắn cưỡi khi thấy cha Nathan cố nhanh chân đứng lên . Tất cả toán cảnh vệ quay ngựa đi theo sau cha Nathan , chắn mất tầm nhìn của cô .

Eliza thất vọng ngã người ra phía sau , tựa vào hai bàn tay người đang nắm chặt cô .

- Họ sẽ dẫn cha đi đâu ? - cô hỏi lớn khi đoàn người đi ra khỏi nhà .

- Đến trại Gilmer , bên ngoài thành phố Lawrence -ville , tôi đoán thế , - ông Will đáp .

Eliza nhìn theo đám bụi mù do đoàn ngựa của lính tiểu bang làm tung lên . - Tất cả chuyện này đều vô lí !

- Đúng .

Tiệc cưới lại tiếp tục , nhưng không còn không khí vô tư lự

và hạnh phúc như trước nữa .

Ánh hoàng hôn pha sắc tím phủ hết bóng hàng cây cao chạy ven bãi cỏ trong trại Bảy Cây Sồi . Ngôi nhà chính rộng , hai tầng xây bằng gỗ . Bên ngoài , vách ngoài xây màu trắng sạch sẽ và trông có vẻ dãi dầu sương gió .

Trước và sau nhà đều có hành lang rộng , trên hàng hiên trước , có ban công do hàng cột chống đỡ . Và khắp nơi đều có cửa sổ lắp cửa chớp .

Phía sau ngôi nhà, Phoebe đếm được hai nhà bếp và một nhà thứ ba , chắc là nhà hun khói . Từ ngoài nhìn vào , Bảy Cây Sồi trông cũng đồ sộ như trang trại Gordon Glen . Cô ngồi chồm tới trước xe , căng mắt để nhìn ngôi nhà mới của mình .

Cô vừa bị kính thích vừa lo sợ. Bụng cô phập phồng như chú gà con khi thấy con cáo ngoài chuồng . Cô không còn là vật sở hữu của ông Will nữa . Cô bây giờ là người da đen được Temple mang theo làm của hồi môn . Cô đang mặc chiếc áo đẹp nhất , may bằng vải mua ở cửa hàng và đi giày có mũi bịt đồng , còn tất cả bao nhiêu đồ đạc của cô đều được gói thành một bó đang để dưới chân .

Cô liếc nhìn Deu , anh đang cưỡi ngựa đi sau xe . Cô ước gì anh nhìn cô . Có lẽ cô sẽ không lo sợ nên anh nhìn cô , cười với cô , chứ đừng làm ra vẻ không có cô như thế này

.
Cỗ xe dừng lại trước nhà . Phoebe lấy gói đồ lên và ôm chặt vào người . Ông Blade xuống xe , rồi quay lại đỡ cô chủ xuống . Phoebe rụt rè xuống theo , cô ngần ngừ, không biết đi đâu và làm gì . Cô nhìn Deu , hi vọng anh sẽ ra dấu cho cô , nhưng anh vẫn đứng yên trước ông Blade , chờ lệnh chủ .

- Anh xem rương hòm của vợ tôi đã đem hết vào trong chưa , - Blade nói , vừa liếc mắt trêu mến nhìn cô Temple .
- Rồi anh chỉ chỗ cho Phoebe ở . - Tối nay chúng tôi không cần anh .

- Phoebe là người hầu của em . Em mới có quyền cho nó đi nghỉ , - Temple nói , đôi mắt đen tóe lửa như mọi khi cô thất nạng tức giận về chuyện gì .

Nghĩ đến chuyện đó, cô nhận ra trong suốt thời gian ngồi trên xe, cô chủ mới của cô im lặng không nói một lời . Cô liếc nhìn ông Blade , không biết ông đã làm gì hay nói gì để cô chủ giận như thế .

Cô thấy anh mỉm cười nhìn Temple , thái độ rất vui vẻ , rồi nghiêng đầu , nói :

- Nếu không cần , thì cứ cho cô ấy đi nghỉ .

Mặc dù anh đã nói thế , nhưng cô vẫn thấy không dễ gì qua mặt cô Temple .

- Thôi được rồi , Phoebe . Đi với Deuteronomy

- Dạ , cô . - Phoebe cúi chào nhanh , nhưng Temple đã quay người đi vào cửa trước .

Deu bước lên bậc cấp căn lều trước mặt cô , mở rộng cửa ra. Đêm qua, anh đã chùi dọn nền đất của căn lều đến nửa đêm , nền nhà không còn một hạt bụi nhưng căn lều vẫn thế , vẫn là căn lều tồi tàn của kẻ nô lệ , không có một cửa sổ , chỉ có một bếp lửa trống trơn , một cái giường nệm rơm trong một góc nhà và một chiếc bàn đóng thô sơ với mấy khúc gỗ cây làm chỗ ngồi kê ở giữa phòng . Đồ đạc đẹp mắt duy nhất trong lều là cái ghế xích đu để trước bếp lửa , cái ghế này do ông Stuart cho anh vì chỗ ngồi đã hư . Anh đã tìm cách chữa lại rồi , nhưng nếu ngồi không đúng chỗ thì móng sẽ bị đau .

- Nhà cửa thế này ư ? - Phoebe nhướng mắt nhìn quanh nhà .

- Ừ . - Deu ngần ngừ một hồi mới bước vào nhà . - Nhà tôi . Em đợi anh thắp đèn cầy lên đã .

Khi ánh đèn cầy lung linh chiếu sáng phòng , đẫy bóng tối vào góc nhà , Phoebe bước vào trong, nhưng vẫn ôm gói đồ trước bụng . Anh thấy cô đưa mắt quanh căn phòng , cảm thấy quặn thắt lại .

- Phoebe em ... - anh mở miệng nói nhưng khi thấy đôi

mắt to đen nhìn anh , anh lại nói không ra lời .

- Có gì không ổn à , Deu ? - cô nghiêng đầu , chăm chú nhìn anh .

- À không - anh dừng lại một lát rồi nói tiếp . - ông Blade cho phép em làm vợ anh .

Hai mắt cô tròn xoe như hai hạt nhãn , vẻ thơ ngây tin tưởng . - Anh xin ông ấy à ?

- Không . - Deu quay mặt đi chỗ khác . -Nhưng ông biết anh có ý định ấy . Cho nên không đợi anh xin , ông đã cho . Anh nghĩ là em còn nhỏ quá

- Em lớn rồi - cô bước đến trước mặt anh , trong ánh đèn cây , anh thấy cô như bông bèo trong không gian , mặt cô ngược lên, hăm hở . - Deu , em muốn làm vợ anh .

- Em nói thì nói vậy thôi - anh chăm chú nhìn cô lòng thấy đau đớn như muốn vỡ ra thành nhiều mảnh .

- Em nói thật mà - cô cười chân tình với anh , mặt hớn hở . - Nhiều đêm , em nằm nghe má và ba với nhau ở giường bên cạnh . Em biết hết , Deu à. Thỉnh thoảng em sờ mó em và , em thấy sung sướng , - cô xác nhận , mặt hơi ngượng một chút . - Và em muốn anh sờ mó em như thế , Deu à . Em muốn được thế lâu rồi - cô bước đến gần anh hơn . - Nào , sờ đi .

Nói xong, cô lại đứng sát bên anh , khiến anh không tài

nào cưỡng lại mình được . Anh đưa tay kéo cô ôm vào lòng , người run run . Anh nói :

- Phoebe em , anh cũng đã muốn em từ lâu . Anh chỉ đợi đến ngày em lớn mà thôi .

- Bây giờ em lớn rồi . - cô thả cái gói đồ giữa hai người xuống để cho hai cơ thể áp sát vào nhau .

Anh không biết chắc cô đã lớn chưa , nhưng bây giờ anh rất muốn ôm cô .

- Anh ước mong nghe được những lời ông linh mục đã nói hôm nay . Anh ước mong chúng ta lấy nhau đàng hoàng .

Cần phải tuyên bố hẳn hoi trước khi ăn nằm với nhau .

- Nói gì thì nói , làm gì thì làm , hễ còn sống là em muốn làm vợ anh thôi .

Cô không hiểu ý anh và anh cũng không giải thích dông dài làm gì . Là một nô lệ có học , anh nghĩ phải có những hình thức khác - những hình thức đàng hoàng chính đáng - để xác nhận Phoebe là vợ anh . Những hình thức làm cho họ cao quý hơn , có ý nghĩa hơn , chứ không chỉ theo tập tục của dân nô lệ là cứ ăn nằm với nhau là đủ . Những hình thức để biểu lộ tình cảm của anh với cô và để làm cho hai người cao cả hơn , đời sống vợ chồng bền vững hơn .

Anh yêu cô . Anh yêu nụ hôn nồng cháy ngọt ngào của cô

, yêu vòng tay ôm chặt người anh với vẻ ngây thơ non dại
, anh nghĩ chắc cô không hiểu được nỗi thèm khát đang
dày vò anh mà anh cố kìm hãm lại vì sợ làm cô khiếp hãi .
Anh nhích người lại , nhìn vào mặt cô , nhìn vào đôi môi
trơn láng , ươn ướt vì anh mới hôn .

- Phoebe, em còn nhỏ lắm - giọng anh run run như mấy
ngón tay anh đang vuốt ve hai má tròn trịa của cô . - Có
thể gọi em là gái dậy thì . Cô gái dậy thì xinh đẹp .

Mắt cô ánh lên nét đau khổ , cô bước lui , vẻ cương quyết
, cô mở nút áo ra , rồi kéo áo ra khỏi đầu . Deu hoảng hốt
khi nhìn tấm thân trần của cô , làn da nâu thẫm , bộ ngực
đầy đặn chín muồi trong vòng mấy tháng qua.

- Deu , sờ vào em đi , - cô thì thào . Nhưng anh không sờ
được . Anh đứng yên , nỗi thèm muốn trong lòng trở dậy .
Anh nghĩ chắc anh không kìm hãm nổi lòng mình . - Em
muốn anh .

Cô nắm tay anh để lên ngực mình . Anh cảm thấy khó tự
chủ quá , khó kìm hãm lòng mình quá ; anh phải từ từ ve
vuốt cô , dịu dàng thoa khắp người cô , lên tấm thân ấm
áp , lồ lộ và dâng hiến kia .

Cô cong người lại trong vòng tay anh , mời mọc , khuyến
khích anh khám phá cơ thể cô, khám phá đôi mông chắc
nịch và lòng ngực mảnh mai . Cô không rời ánh mắt khỏi

anh , thỉnh thoảng mi mắt khép lại vì khóa cảm hay mở to mắt vì kinh ngạc lạ lùng . Cuối cùng hai đầu gối cô khụy xuống, người sụm vào anh .

- Ấy , thế mới phải , - cô rên lên , đoạn ngẩng đầu nhìn anh , mắt đờ đẫn vì ham muốn - Deu , em muốn anh . Anh ngần ngừ , lòng phân vân không biết có nên tin lời cô nói không . Anh rên lên trong họng , không còn kìm chế nổi lòng mình nữa . Anh bế cô đến giường trong góc nhà , đặt cô nằm lên tấm nệm rơm , rồi vội vã nhảy lên giường với cô .

Khi ôm hôn cô , anh nói thì thầm bên tai cô :

- Anh gắng không làm cho em đau đâu , Phoebe à . Anh sẽ cố , - nhưng anh biết lần này thế nào anh cũng làm cô đau .

Trong buồng ngủ trên ngôi nhà chính của ông chủ , Blade đứng trên ngưỡng cửa ở ban công , lắng tai nghe tiếng của Temple ra lệnh cho tôi tớ để đồ đạc của nàng vào đúng chỗ , giọng khô khan gay gắt . Bên dưới , đàn đom đóm bay chập chờn trên bãi cỏ , ánh sáng lập lòe lúc ẩn lúc hiện .

Cánh cửa đóng lại , tiếp theo anh nghe những bước chân đi xa , chỉ còn tiếng sột sạt do Temple hoạt động gây ra trong phòng . Anh từ từ quay lại , cơn gió nhẹ buổi tối lùa

qua cánh cửa ở ban công vào phòng. Temple đang đứng trước tấm gương dài , lưng quay về phía anh , mở kim găm tháo tấm voan che mặt xuống. Anh đắm chiêu nhìn bóng nàng trong gương, thấy nét mặt nàng hơi căng và mắt biểu lộ sự tức giận .

- Bây giờ thì chỉ còn lại hai ta - anh thấy nàng căng người ra khi nghe anh nói , đồng thời đôi mắt trong gương nhìn anh sắc như dao . - Có lẽ nên cho anh biết tại sao suốt cả chiều nay em nhìn anh với ánh mắt như dao như vậy .

May cho anh là anh chỉ có một cái sẹo .

Nàng tránh ánh mắt của anh , tay cất tấm voan khỏi đầu , rồi đáp :

- Tại sao anh mời bọn ... súc vật ấy dự tiệc cưới ?

- Anh phải làm gì lúc ấy ? - anh uể ỏi rời khỏi hàng cửa ngoài ban công . - Nói với chúng là chúng ta không ưa chúng và mời chúng đi cho à ? Chắc chúng chẳng lưu ý đến chuyện ấy đâu .

- Không . Cho dù anh làm ra vẻ hân hoan chào đón chúng thì tình thế cũng chẳng đi đến đâu , - nàng đáp , rồi quay người lại nhìn thẳng vào anh . Anh quên chúng là kẻ thù của chúng ta à ?

- Không , nhưng anh hi vọng làm chúng lơ đãng một lát cho cha Cole của em có thì giờ lên đi . Anh nghĩ chắc em

cũng đoán ra được ý anh .

- Nếu em không đoán được thì cũng tại anh nói nghe quá chân tình ! - nàng quay đi , thái độ vẫn còn tức giận , nhưng Blade nhận thấy cơn giận không dữ dội như trước nữa .

Anh bước đến sau nàng , hai bàn tay ôm quanh chiếc eo thon thả rồi cúi người hôn vào cổ nàng .

- Anh chân thành để khỏi làm hỏng bữa tiệc cưới .

- Chúng đã làm hỏng rồi .

Nắm chặt hai vai nàng , anh quay người nàng lại để nàng nhìn vào mặt anh , kéo nàng sát vào anh , đưa một bàn tay đặt vào sau lưng eo để đung đưa nàng , động tác khêu gợi rất ý nhị . Anh giả vờ không chú ý đến vẻ thờ ơ của nàng như để biểu lộ sự chống đối của mình . Anh hỏi nàng :

- Bộ em cũng định làm hỏng đêm nay của chúng ta luôn à ?

- Không .

- Vậy thì chúng tớ đi xem , - anh nói , giọng có vẻ thách đố .

Nàng đứng yên , ngược nhìn anh , mắt long lanh :

- Có lẽ em không muốn làm thế .

- Em muốn mà , thật đấy . - anh mỉm cười , cảm thấy

nàng mềm nhũn trong tay anh .

Một lát sau , nàng đáp lại với anh , quàng hai tay quanh cổ anh và khi anh cúi đầu xuống , nàng ngẩng mặt lên đón nụ hôn của anh . Blade có cảm giác nàng là người có phản ứng chậm - chứ không phải chống đối .

- Em yêu anh .- hơi thở nàng phả vào tai anh , ấm áp và kích thích .

- Chắc anh điên lên mất , - chàng đáp , giọng khàn khàn .

-Vì anh cũng yêu em .

- Thật không ? - nàng cứ cắn anh trong khi mấy ngón tay tìm cách tháo cà vạt trên cổ anh ra . - Nhiều không ?

Tháo xong cà vạt , mấy ngón tay khéo léo lần xuống dây nút áo sơ mi và cái cổ áo cao , còn miệng thì cứ cắn , hôn lên tai và cổ anh .

- Yêu nhiều lắm - anh nắm hai tay nàng lại , không để cho nàng cởi tiếp áo quần , vì anh nghĩ rằng làm thế anh dễ mất tự chủ . Anh thấy không nên để cho nàng chế ngự anh , nếu không anh sẽ bị nàng xỏ mũi suốt đời . Đây là vấn đề sống còn .

- Có gì không ổn sao , cưng ? - giọng nàng rất ngây thơ , nhưng mắt nàng lại tỏ ra rất am hiểu .

Anh nhếch mép cười :

- Hình như em không cảm thấy căn phòng đã nóng nực

khó chịu rồi . - Anh cởi áo vét và áo gi-lê ra , cởi cà vạt trên cổ rồi ném tất cả lên ghế , chỉ còn trên người chiếc áo sơ mi vải lanh mỏng và chiếc quần vải chéo sọc màu xám .

- Em không thấy nóng sao , bà Stuart ? - Anh thì thạo , nhưng mà ỉn .

- Nóng chứ, thưa ngài , rất nóng - nàng duyên dáng kéo mặt anh vào hàng nút gài trên chiếc áo dài lụa màu xanh pha tía .

Cố ý chậm rãi, Blade cởi nút áo dài của nàng ra , vừa cởi vừa hôn vào cổ nàng như nàng đã hôn và cổ anh trước đó ,, rồi anh kéo chiếc áo xuống bờ vai , mỉm cười khi thấy da nàng run run vì khoái cảm . Khi chiếc áo đã cởi hết nút , mở rộng ra , anh tuột ra khỏi vai và hai cánh tay nàng , vừa tuột vừa mơn trớn ve trên da thịt nàng , rồi để chiếc áo rơi xuống nền nhà .

Anh vòng tay ra phía trước , cởi nút vải buộc miếng đệm lót , anh cảm thấy nàng cong lưng về phía anh như lưng con mèo . Đoạn anh nâng bổng nàng lên , đưa nàng ra khỏi đồng áo quần dưới chân , trên người nàng chỉ còn chiếc áo sơ mi . Nàng xoay người trên đôi tay anh , áp môi vào môi anh , làm cho anh phải buông tay để đáp lại nụ hôn của nàng .

- Trông em ăn mặc đúng là theo tập tục cổ truyền của dân Cherokee , - anh nói nhỏ về nôn nóng - Đàn ông ít áo quần hơn , đỡ tốn công .

Anh cởi áo ra , rồi bế nàng đến giường , để nàng ngồi lên mép giường . Nàng tháo đôi giày trắng để thấp ra và từ từ cuộn đôi bít tất dài xuống .

- Blade! - nàng kêu lên .

Nàng thoáng nghĩ đến Eliza Hall , nghĩ đến quan niệm ngu ngốc của cô , nhưng chỉ một thoáng thôi và khi Blade đến với nàng thì nàng cũng không còn nghĩ đến cô nữa .

Sau đó , Temple nằm yên khoan khoái trong vòng tay anh , nàng nhìn mặt anh , nhìn những đường nét khỏe mạnh , nhìn làn da rám nắng . Nàng nhẹ nhẹ đưa tay vuốt lên cái sọc trắng ở bên má trái của chồng .

Anh nắm bàn tay nàng đưa lên môi , hôn vào lòng bàn tay nàng .

- Temple , em cũng để vết lên người anh rồi đấy .

- Thế ư ?

- Em để vết thơ ngây lên người anh , - anh đáp hài hước .

Không gần một tuần sau , Eliza mới gặp lại Temple cô thấy nàng rạng rỡ tươi như hoa . Temple rục rĩ chín muồi và hạnh phúc . Nàng đã làm vợ rồi , đã là chủ nhân một dinh cơ rồi , một phụ nữ đã có được tình yêu của chồng rồi

. Hạnh phúc hiển nhiên trong ánh mắt nàng, trên mặt nàng và trong dáng dấp của nàng .

Eliza cảm thấy không thể xem Temple như người học trò cũ được . Hai người nói chuyện với nhau như hai phụ nữ trưởng thành . Khi Temple hỏi về tin tức của cha Cole , Eliza ngạc nhiên nghe chính mình bày tỏ nỗi lo lắng .

Tổng cộng có cả thảy 11 người da trắng bị cảnh vệ Georgia bắt , hầu hết đều là những nhà truyền giáo . Họ bị dẫn đi bộ - xích lại như nô lệ và bị thúc đi trước lưới lê , - xa khoảng 60 dặm , qua các đầm lầy và núi non , đến nhà tù ở Gilmer, ở đây , họ bị nhốt vào những phòng giam rất tù túng , thiếu cả những tiện nghi tối thiểu . Chỉ huy trưởng cảnh vệ không cho phép họ làm lễ tôn giáo cho các người bị tù khác , ông ta tuyên bố rằng họ bị bắt là để " chấm dứt " hoạt động của họ , chứ không phải để thăng chức cho họ . Người ta sẽ đưa họ ra tòa vào cuối tháng .

Vào ngày 23 tháng bảy , chánh án Tòa thượng thẩm quận Gwinette xét xử các nhà truyền giáo , ông ta cho thả họ ra để đợi đến phiên tòa xử vào tháng Chín . Bây giờ cha Nathan đang được tự do nhưng ông không trở lại vùng đất Cherokee nằm trong vùng biên giới của bang Georgia . Cha có viết thư cho Eliza từ Alabama rằng ông sợ phiên tòa sắp đến chỉ là hình thức mà thôi . Bang Georgia đã

quyết định xét xử kết tội họ với bản án nặng nhất : bốn năm lao động khổ sai trong nhà tù ở Milledgeville .

Trong thư có đoạn cha viết : " Nếu tôi bị ở tù, làm sao tôi đem đến được cho mọi người Cherokee những niềm an ủi về tinh thần trong khi họ rất cần thứ này ? " . Đọc những hàng này , Eliza biết cha đã ân hận về quyết định chống lại bang Georgia , vì không chịu thề trung thành với bang này .

Cô viết thư phúc đáp và đã nói với cha rằng tình cảm của quần chúng đối với cha rất cao , lan xa đến tận Boston và Baltimore cũng như khắp bang Georgia . Nếu điều tệ hại xảy ra và cha bị ở tù , thì điều bất công này sẽ là nguyên nhân thúc đẩy sự đối kháng của người Cherokee.

Nhưng như cha Nathan đã tiên đoán , phiên tòa tháng Chín là một trò hề nhạt nhai . Chánh án phiên tòa công bố rằng " bất cứ người Thiên Chúa giáo nào cũng có bổn phận tuân thủ uy quyền của nhà nước " . Mà những nhà truyền giáo thì lại không tuân thủ uy quyền này . Vì thế , ông ta xem họ có tội và kết tội họ bốn năm lao động khổ sai ở nhà tù Milledgeville .

Ba ngày sau khi bị kết án tù , cha Nathan đến nông trang Gordon Glen, cha gầy đi và xanh xao vì đã trải qua một thời gian thử thách cam go . Cha ngập ngừng giải thích

rằng, có lệnh đặc ân cho tất cả các tù nhân, với điều kiện là họ thề trung thành với bang Georgia hoặc là rời khỏi tiểu bang . Cha Nathan chọn giải pháp đầu để có thể trở về với những người đang cần đến cha .

Tại bàn ăn, cha nói :

- Những người khác đều chấp nhận các điều kiện ấy , ngoại trừ cha Samuel Worcester và cha Eluzur Butler . Hai người này không chịu làm khác . Người quản ngục đã tranh luận với họ mấy giờ liền , cố thuyết phục hai người đổi ý . Trong suốt thời gian này , lính canh ngục cứ mở cổng và đóng cổng liên tục .Tôi vẫn còn hình dung ra tiếng hai cánh cửa ngục rít lên khi mở ra .

rồi đánh sầm giận dữ khi đóng lại . -Cha dừng lại một lát , vẻ mặt thẫn thờ . - Lần cuối cùng thấy hai người họ vẫn mặc áo tù .

Eliza hình dung ra cảnh cha miêu tả khá rõ ràng trong tâm trí . Cô thấy có cảm tình với hai nhà truyền giáo can đảm kia, họ đã chọn con đường tử đạo để vào tù , chứ không cúi đầu trước những kẻ áp bức . Đồng thời cô thất vọng về cha Nathan . Nếu cha đứng về phe với các cha Samuel Worcester và Elizur Butler thì chắc cô kính trọng cha nhiều hơn nữa .

Sau đó , khi cô và cha Nathan đi dạo với nhau trên bờ suối

, hình như ông biết cô bất bình với mình và cố biện minh cho mình . Nhưng Eliza đã nghe hết trước rồi . Cô nói với cha :

- Tôi biết rồi , " cứ trả lại cho Caesar cái gì của Caesar đi "

- Đúng thế đấy và còn nhiều hơn , Eliza à , - ông quả quyết nói . -Chính đây là nguồn gốc phân li của Giáo hội và Chính quyền . Chúng ta có tự do tôn giáo là nhờ chính cái quan điểm ấy . Tại sao tôi lại bất tuân luật lệ của chính quyền .

- Cha quá thơ ngây rồi - cô không hiểu tại sao cha lại không thấy điểm này . -Cha không được vi phạm luật của người Cherokee . Và bang Georgia không có quyền xét xử ai ở đây hết .-Khi cô thấy vẻ mặt đau khổ , bối rối của cha , Eliza liền ân hận vì đã lên án cha gay gắt . -Tôi xin lỗi Nathan . Tôi biết cha đã suy nghĩ chín chắn trước khi hành động , bất chấp những người khác nghĩ gì , kể cả tôi . Tôi khâm phục cha về điểm này .

Ông nắm chặt tay cô trong tay mình :

- Cám ơn cô , Eliza . Nếu cô nghĩ xấu về tôi , chắc tôi sẽ khó mà chịu đựng nổi .

Đôi mắt buồn rầu của ông có vẻ van nài khẩn thiết . Eliza ước sao hồi nãy cô đã có thái độ bác ái với ông . Cô cảm

thấy có tội khi nghĩ không hay cho ông .

Vụ hai nhà truyền giáo bị cầm tù đã làm phát lộ hai điều rất quan trọng cho dân tộc Cherokee đúng như Eliza đã tiên đoán . Hành động can đảm của hai linh mục này là hình ảnh tượng trưng cho cả xứ . Việc cầm tù hai nhà truyền giáo một cách bất công đã củng cố quyết định của người Cherokee và làm cho họ tăng thêm sức mạnh .

Nhưng Eliza không nghĩ rằng việc cầm tù hai người này sẽ giúp cho các luật sư trong xứ có bằng chứng để đưa nội vụ lên Tối cao Pháp viện Hoa Kỳ , một chứng cứ để tòa có phán quyết . Hai công dân da trắng đã yêu cầu bang Georgia xem lại tính hiệu lực của luật pháp đối với phạm vi xứ Cherokee.

Khi ông Benjamin F. Currey , người tổng giám thị mới về di dời người da đỏ được Tổng thống Jackson chỉ định , đến vào mùa thu để trả tiền cho gia đình nào bằng lòng di cư đến miền Tây , thì chỉ có một số ít chấp nhận ra đi . Đa số đều đồng lòng chống lại việc ra đi . Họ không co cụm lại hay là rời khỏi mảnh đất tổ tiên họ để lại .

Thế nhưng những nhà lãnh đạo muốn tổ chức buổi họp Hội đồng hàng năm vào tháng Mười tại một địa điểm ở bang Alabama hơn là tổ chức ở New Echota , ở đây họ sẽ phải đụng đầu với cảnh vệ Georgia , vì họ coi thường luật

pháp Georgia . Và tổ chức được buổi họp là được xem như một thắng lợi về tinh thần rồi .

Tin tức từ phiên họp Hội đồng tháng Mười cũng giống như những tin của các phiên họp trước đây : Dân Cherokee đều đồng lòng nhất trí ; họ không chịu di dời . Một đoàn đại biểu được bầu ra để mang tin đến thủ đô Washington lần nữa . Lần này , Blade Stuart , con trai của một nhân vật đáng kính , ông Shawano Stuart , được cử cùng đi với nhận phụ , ông Will Gordon, John Ridge và những đại biểu khác lên đường đến thủ đô liên bang .

Khi Temple nghe tin anh được chỉ định , nàng khăng khăng đòi đi với anh . Nàng chưa bao giờ thấy thành phố nào của người Mi mà nhiều người thường nhắc đến .

Blade đành bằng lòng mang nàng theo .

Temple chợt nhận ra số áo quần của nàng không đầy đủ cho chuyến đi . Nhờ Eliza giúp , nàng nghiên cứu những tờ tạp chí định kì mới nhất , để xem các kiểu áo dạ hội.

Eliza cho rằng việc Temple quá lo lắng đến áo quần thời trang là một hành động không thích hợp . Nhưng Temple đã quyết tâm , không ai lay chuyển nổi . Nàng muốn diện cho giới nữ lưu Cherokee mang chuông đi đánh xứ người . Vì thế , điều quan trọng là không những chỉ là đại diện thôi mà nàng còn là người của thời trang nữa .

Mẫu áo được chọn, vải vóc và màu sắc được lựa tại nhà hàng sang nhất ở Augusta. Có đủ thứ rồi , Temple qui tụ đám thợ may da đen lại để may áo cho nàng .

Janet Dailey

Sự Lựa Chọn Cuối Cùng

Chương 15

THÀNH PHỐ WASHINGTON

THÁNG MƯỜI HAI , 1831

Sau khi sửa sang lại áo xống ở phòng giữ áo khoác của một nhà trọ nổi tiếng ở thủ đô Wahington. Temple và Blade đi đến phòng tiếp tân rộng , lớn trang hoàng nhiều cây tầm gửi và những tràng hoa đẹp mắt . Khi họ dừng lại bên ngưỡng cửa. Blade thấy nhiều cái đầu quay lại nhìn thán phục người đàn bà đứng bên cạnh anh , lộng lẫy trong chiếc áo dài xa-tanh trắng viền chỉ vàng để hở hai vai .

- Anh thấy bố em đâu không ? -Temple hỏi .

Chàng nhìn thấy ông đứng ngoài một đám đông trong góc phòng .

- Đằng này , -anh đáp rồi dẫn nàng đến phía ông Will

Gordon , tay nắm chặt tay một cách tự nhiên .

Thấy hai người đến gần, ông Will Gordon cười mừng rỡ.

- Bố không thấy các con đến , - ông lên tiếng vừa khi người đàn ông đi với ông quay lại nhìn hai người . - Các con có khó khăn trong việc thuê ngựa không ?

- Dạ, may là không . -Blade đáp .

- Cô gái lộng lẫy này là con ông à, ông Will , - ông Payton Fletcher hỏi .

- Dạ đúng , -ông Will nói với vẻ tự hào, - Temple , bố muốn giới thiệu con với ông bạn già thân thiết của bố ở Massachusetts, ông Payton Fletcher. Ông Payton, đây là con gái tôi , Temple Ger... Stuart.

- Cháu đã ao ước từ lâu được gặp bác, thưa bác Fletcher. Bố cháu cứ nhắc đến bác hoài .

- Temple thân mến , cô tha lỗi cho tôi . Tôi thật vô tình , - bằng thái độ cố tình làm ra vẻ nịnh đầm, ông ta hôn bàn tay nàng . - Bố cô cũng thường nói đến cô luôn nhưng tôi cứ nghĩ ông ấy hay khoe về con gái . Bây giờ tôi mới thấy ông không nói quá chút nào hết .

- Bố cháu cũng không nói quá tài ăn nói của bác chút nào hết, bác Fletcher à, nàng mỉm cười . bên khoe môi điể hai núm đồng tiền duyên dáng .

- Vừa thông minh lại vừa xinh đẹp, tôi sợ rồi đấy .

Ông Will chen vào :

- Tôi chắc ông đã gặp con rể tôi vào sáng sớm hôm nay rồi . Blade Stuart.

- Vâng, có gặp sơ qua. Chào anh Stuart, tôi rất vui sướng được gặp lại anh - ông Payton Fletcher bắt tay Blade, miệng cười thật niềm nở.- Anh thật may mắn có người vợ đẹp như thế này . Chị ấy chắc sẽ là điều để cho mọi người bàn tán. .. Không, là phần thưởng cho thủ đô Washington này .

Blade mỉm cười , nhưng nụ cười có vẻ gượng gạo . Anh biết rất rõ vợ anh sẽ thu hút sự chú ý của mọi người rất nhiều và anh cảm thấy lòng bồn chồn khó chịu .

Bỗng ông Will chỉ một người đàn ông đi vào phòng rồi hỏi :

- Có phải anh chàng kia là đại biểu cho dân Cherokee ở miền Tây đây không ?

- Tôi nghĩ chắc là thế. - ông Payton Fletcher xác nhận, đoạn quay lại với họ, nhú mày ra vẻ tức tối khó chịu . -

Không phải chỉ có chúng ta mới là người đi vận động đã được ủng hộ.

- Khốn thay cho chính họ muốn chúng tôi di dời để họ có thêm nhiều đất ở miền Tây và được thêm tiền trợ cấp hàng năm , - ông Will nói nho nhỏ .

Temple biết cách đây 23 năm về trước, vào năm 1808 ,

một toán khoảng 1200 người Cherokee, dưới sự hướng dẫn của tù trưởng TahlonTeskee, đã tình nguyện di cư đến vùng đáy miền Tây sông Mississippi. Trước đó một năm, Tahloateskee và Lường Đầu đã nhận tiền hối lộ của chính quyền liên bang để nhường lại một phần vùng đất đai lớn của Cherokee, một hành động vi phạm Luật Mậu. Liên sau đó, Lường Đầu đã bị hành quyết vì tội đã kí vào hiệp ước nhường đất, còn Tahloateskee, sợ sẽ cùng chung số phận như thế, đã cùng một người trong bộ lạc mình ra khỏi quê cha đất tổ. Kể từ ngày ấy, nhóm người này được mệnh danh là nhóm người Cherokee miền Tây.

- Tôi không tin họ sẽ chiếm được nhiều đất, - Ông Payton nói, bỗng ông nhận thấy có người trong đám đông. - ông Will, tôi muốn giới thiệu với ông chàng thanh niên miền Tây- ông đưa tay lên gọi. - Jed, Jed! Đến đây! - Sau khi người thanh niên đã thấy ông, ông nói với ông Will. Jed là con đỡ đầu của tôi. Anh ta tốt nghiệp Học viện Quân sự Watt Point trong mùa hè vừa qua và được cử đến công tác ở Washington.

Nghe nói đến quân sự, Temple liền nghĩ ngay đến cảnh vệ Georgia. Nhưng anh chàng mặc binh phục có bộ vai rộng đang đến với họ không có vẻ gì giống những kẻ vũ phu kia chút nào hết. Mái tóc anh vàng đậm, như lá thuốc

sấy trong kho , mặt mày sáng sủa đẹp đẽ, râu ria nhẵn nhụi, mắt xanh trông thân thiện .

- Ông Will, xin giới thiệu con đỡ đầu của tôi , trung úy Fedeliah Parmelee, trước ở Boston, Massachusetta nay ở tại Washington. Jed , đây là người bạn rất thân của bố, ông Will Gordon.

- Chào ngài , ngài mạnh khỏe chứ? -Với tác phong quân sự. Jed Parmelee chìa tay bắt tay người đàn ông cao hơn mình có đến hơn một tấc, nhưng anh ta quên phứt người mình vừa bắt tay liền. Ánh mắt anh dán vào người thiếu nữ đẹp tuyệt trần đang đứng bên ông Will Gordon.

Anh nghĩ sắc đẹp như thế này chỉ có trong tranh thôi - hay là chỉ có trong tưởng tượng. Mái tóc đen, làn da mày kem mịn màng và cặp mắt- đen thẫm huyền bí, nhưng rất sinh động. Đôi mắt biểu hiện tính hiếu kì, can đảm. Một lát sau, anh nhận ra nàng đang nhìn mình chăm chăm.

- Còn thiếu nữ đẹp mê hồn này , -anh nghe ông Payton nói - là vợ của anh Stuart, Temple Stuart.

"Vợ". Tiếng vợ đập mạnh vào anh , làm vỡ tan hết hy vọng , mơ ước và ham muốn của anh , không kịp để cho chúng hình thành trong anh nữa.

- Chào bà Stuart, thật hân hạnh được biết bà. - Anh chào gượng gạo , không tin là mình có thể làm tốt hơn được.

Anh phân vân không biết người nào là chồng nàng. Chắc cái anh chàng có cái sọc, cái anh chàng đang nhìn anh chăm chăm như thể anh ta đã biết rõ tim đen của mình - chắc anh chàng này là chồng này . Bỗng Ted nổi giận, chàng muốn thách anh ta đấu súng. Súng lục cách nhau 10 mét.

Nhưng lí do thi đấu và kỉ luật anh đã được học trong học viện quân sự khiến anh giữ được bình tĩnh. Anh cười với nàng :

- Tôi đang đi đến bàn giải khát thì gặp bà. Tôi xin phép được mời bà uống cái gì , được không thưa bà Stuart?

- Bàn giải khát à?

Nàng đưa mắt nhìn vào căn phòng đông đúc người như thể muốn tìm cái bàn ở đâu. Jed hiểu được ý nàng.

- Có lẽ bà muốn tìm hiểu xem giá cả ra sao . Cái bàn ở đằng xa kia kia... chỗ khách khứa đông nhất đấy . Tôi rất sung sướng được theo bà đến đây , - anh đề nghị.

- Jed, ý kiến hay đấy - ông Payton lên tiếng đồng ý ngay tức khắc. -Bố có vài chuyện muốn bàn thảo với ông Will và Blade, bố nghĩ là chuyện này chắc sẽ làm cho Temple bực mình .

- Cháo không nghĩ thế đâu, bác Fletcher à,- nàng đáp. -

Nhưng chồng cháu đã cho cháu biết người Mĩ các bác

không thích bàn chuyện chính trị trước mặt phụ nữ. Vâng xin lỗi quý ngài, tôi theo trung úy Parmelee đến bàn giải khát.

Khi nàng nắm cánh tay Jed Parmelee, chồng nàng tỏ ra không mấy hài lòng, nhưng anh không chống đối. Jed cũng không mấy chú ý đến Blade. Anh vẫn còn bàng hoàng trước câu nhận xét của Temple về người Mỹ.

- Thưa bà Stuart , bà nói bà ở đâu đến ? - anh ta thấy khó mà rời mắt khỏi chiếc cổ áo khóet thấp trên ngực nàng được.

- Đồn điền của chúng tôi nằm cách New Echota khoảng một giờ đi ngựa... trong xứ Cherokee.

- Xứ Cherokee à ? ... anh cau mày, rồi bỗng anh nhớ bố đỡ đầu của anh đã nói cho anh nghe về người bạn da đỏ , ông Will Gordon. - Thế bà là ...

- Dân Cherokee chứ gì ? Vâng, tôi là dân Cherokee.

- Tôi xin lỗi...

- Xin lỗi vì tôi là dân Cherokee à?

- Không phải , - anh dừng lại. - Xin bà hãy tha lỗi cho tôi vì đã nêu vấn đề quá vụng về. Tôi xin lỗi nếu tôi đã xúc phạm đến bà, bà Stuart à. Tôi không cố ý .

- Hoàn toàn tốt thôi , trung úy. -Mắt nàng nhìn anh cười đùa, cặp mắt đen long lanh . -Phản ứng của ông cũng như

nhều người khác trước đây tôi đã gặp. Đáng ra tôi không nên để ý đến mới phải . Xin ông thứ lỗi cho tôi vì tôi đã vụng về và cố tình làm cho ông bối rối .

- Tôi đáng được bà thứ lỗi mới phải - anh không thể nào không cảm phục lòng tự hào của nàng, mặc dù anh vẫn thấy khó mà tin cho được thiếu nữ đẹp mê hồn này lại là người da đỏ. Đúng, tóc và mắt cô ta màu đen đầy, nhưng làn da lại trắng mịn như đồ sứ hảo hạng của mẹ anh .

- Đúng, ông đáng được thế.

Ngạc nhiên trước sự ngay thẳng của nàng, Jed bỗng phá ra cười . Nụ cười thoải mái xuất phát từ nỗi sung sướng trong lòng . Nhưng nụ cười kết thúc bằng một tiếng thở dài luyến tiếc. Chàng ta nói :

- Chắc chồng bà hạnh phúc lắm.

- Hạnh phúc như tôi vậy, -nàng đáp, giọng êm ái và quay mặt nhìn đi chỗ khác rồi lên tiếng hỏi. -Vũ điệu gì thế?

Jed quay lại , ngạc nhiên khi nghe tiếng từ phía sau người ta đang trỗi lên một điệu nhạc du dương êm dịu . Nhưng hình như người ta mới chơi. Anh thấy có nhiều cặp đang quay tròn, tình tứ.

- Đây là điệu valse.

- Vũ điệu tuyệt quá.

Điệu valse rất dễ làm xiêu lòng người , thế nhưng còn cơ

hội nào tốt hơn là nhảy điệu valse để đàn ông được ôm gọn đàn bà trong vòng tay mình ? Anh ngần ngừ, nhìn một bên mặt nàng trong khi nàng say sưa nhìn những cặp đang nhảy lả lướt trên sàn nhà. Anh nói :

– Điệu nhảy này đơn giản, dễ học lắm. Tôi rất hân hạnh nếu được phép hướng dẫn bà nhảy.

Nàng quay nhìn anh .

– Tôi muốn học điệu này .

– Được thế, chắc mọi người ở đây đều ghen với tôi hết. - Jed cúi đầu chào nàng.

Anh chỉ cho nàng cách bước, kể ra thứ tự các bước. Khi hai người nhảy lần đầu , nàng đã chủ động được các bước và đi theo anh không mấy khó khăn, lả lướt mềm mại như cây liễu trong vòng tay anh , đáp ứng được từng động tác nhỏ nhặt của tay anh .

– Ông có chắc là tôi nhảy đúng không ? -nàng nghi ngờ hỏi , mắt nhìn khắp những cặp đang nhảy- Người ta đang nhìn chúng ta đấy .

– Họ đang nhìn bà . Bà là người đẹp nhất ở đây , người đẹp nhất ở Washington. .. Có lẽ đẹp nhất nước nữa.

Nàng cười, nụ cười khàn đục, ám cúng chứ không phải là những tràng cười khúc khích làm điệu của các cô gái mà anh thường gặp.

- Ông cũng khen ngợi quá đáng, như ông Fletcher vậy, -
nàng trách nhẹ.

- Tôi nói thực đấy. Tôi chưa bao giờ gặp người nào đẹp
như bà .

Câu trả lời của anh làm cho nàng dừng lại. Nàng nhìn anh
chăm chú, lấy làm ngạc nhiên hơn là lo sợ, mặc dù nàng
rất cảnh giác.

- Vợ ông chắc không thích nghe ông nói như vậy đâu .
Ông đã có vợ chưa, trung úy Parmelee?

- Chưa - anh không nói đến Cecilia. Việc đính hôn của
anh với cô chưa tuyên bố chính thức. Anh không muốn
nghĩ đến Cecilia, đêm nay anh không muốn .

Trong phòng khách sạn Nữ Hoàng Da Đỏ, Phoebe tháo
cái kim găm cuối cùng trên đầu Temple rồi vuốt mấy ngón
tay dài theo mái tóc để các cuộn tóc thẳng ra. Temple đưa
cho cô ta cái lược và liếc mắt nhìn Blade. Cà vạt, áo vét,
áo gi-lê, ủng đã được người hầu chăm lo chu đáo . Trên
người còn mặc áo sơ mi có tà trước may diềm nếp và hai
tay áo măng sét đã tháo nút, anh ngồi dựa ngửa trên ghế,
duỗi hai chân dài ra trước, hai chân còn mang vớ gác trên
cái gối nệm, vẻ mặt nghiêm trọng và hơi buồn.

- Chắc các ông thảo luận cái gì khác chuyện chuẩn bị hồ
sơ vụ kiện bang Georgia trước Tối cao Pháp viện do các

linh mục mang lại chứ ? - nàng nói , lòng tự hỏi tại sao nàng lại thúc anh nói cho nàng nghe những chuyện họ đã bàn thảo .

- Bao nhiêu chuyện nhưng chẳng có chuyện nào mới .
Luôn luôn là những chuyện như nhau , chuyện đã rồi, đã lâu, - anh nói nhỏ, mắt nhìn cái lược trên tay Phoebe, cô ta chải lui chải tới mấy đám tóc loăn quăn trên đầu cô chủ. Nhìn thái độ im lặng của chồng , nàng biết lòng anh đang bất ổn. Nàng cười, biết chồng mình đang muốn tìm cách để trút hết nỗi niềm ảm ức trong lòng ra. Nàng bèn nói với cô hầu :

- Phoebe, thế được rồi .

Khi cô hầu đã ra khỏi phòng, Temple đứng lên khỏi ghế.

- Trung úy Parmelee có đề nghị với em rằng chiều nào đấy anh bận họp, ông ta có thể dẫn em đi xem Washington một vòng, anh nghĩ sao ?

Như gã trúng chỗ ngựa, Blade đứng lên khỏi ghế.

- Anh chàng ấy yêu em đấy , - anh nói nhỏ.

- Anh có ghen không ?

Anh ngẩng cao đầu .

- Anh có nên ghen không ?

- Không, -nàng bước đến bên anh, đưa tay sờ vào trước áo anh, nàng cảm thấy những bắp thịt trên bụng anh co

thất lại . - Có người chồng như anh rồi, em chẳng cần có người yêu nữa làm gì.

- Em hãy nhớ lấy nhé, - anh ôm quàng lấy nàng, đặt môi lên môi nàng. Temple áp sát người vào anh , ôm chặt anh để chứng tỏ anh biết rằng nàng hoàn toàn thuộc về anh .

Suốt thời gian cuối tháng 12 và bước sang những tuần đầu của tháng Giêng, Jed Parmelee dùng mọi cách để có cơ hội gặp cho được Temple Stuart khi thì vào giờ nghỉ việc, khi thì nhờ các sĩ quan khác làm việc thay để anh có thể gặp được nàng một giờ, một buổi chiều, hay một buổi tối. Khi nàng có việc xuất hiện đâu đó là anh đến đấy liền, nhiều lúc chỉ nói với nàng vài phút thôi trước khi có người mời nàng, cần đến nàng. Có một lần anh uống trà với nàng. Một buổi chiều nọ, anh dẫn nàng đi thăm Washington một vòng, kể cho nàng nghe cảnh người Anh chiếm thành phố này, đốt tòa nhà Tổng thống và cảnh Dolly Madison giải cứu bước chân dung của George Washington.

Thật tiên, Jed nghĩ mình đi chơi với nàng vì phép lịch sự . Nàng không có bạn ở thủ đô, còn chồng nàng thì bận bịu công việc hợp hành. Bố đỡ đầu bảo anh đi với nàng cho nàng vui. Nhưng sự thật không thể tránh khỏi . Anh đâm ra yêu nàng. Anh yêu nàng ngay khi mới gặp nàng. Cho dù

nói ra nghe phi lí và điên khùng đến đâu đi nữa thì sự thật vẫn là sự thật.

Nhưng rốt lại thì sao đây? Anh đã đính hôn; nàng thì có chồng. Mà anh lại là người quý phái, xuất thân West Point. Anh phải tỏ ra mình không phải là kẻ đau khổ vì tình, không nên để cho nàng thấy anh quá say mê nàng... cho dù nàng đã báo cho anh biết nàng sẽ mãi mãi đi khỏi thành phố này, anh không được làm thế vì danh dự và tự hào.

Thế rồi anh thắc mắc hỏi nàng:

- Sự thể rồi sẽ ra sao? Quốc hội vẫn còn tranh cãi, còn Tối cao Pháp viện thì chưa chấp thuận bằng chứng. Rồi bỏ về à? Chồng bà hay là người nào trong đoàn đại biểu đã gặp Tổng thống chưa?

- Chưa, - nàng ngược mắt nhìn quanh căn phòng rộng lớn trong khách sạn Nữ Hoàng Da Đỏ được dùng làm vừa là phòng khách vừa là quán rượu và vừa là phòng làm việc. - Ông Jackson vẫn không chịu tiếp xúc với đoàn đại biểu, mặc dù ông đón nhận ban đại diện của dân Cherokee miền Tây, - nàng nói tiếp, giọng gay gắt. - Tuy nhiên chúng tôi đã biết được ý kiến của Tổng thống qua ông Bộ trưởng Quốc phòng, bằng thư. Lập trường của ông Jackson đã rõ ràng.

Temple nhớ rất rõ lập trường của Tổng thống. Nội dung bức thư đã in sâu vào trong tâm trí nàng. Lão Jackson rần rết, ông John Ridge đã gọi ông ta thế, lên tiếng xin lỗi đoàn đại biểu, nhưng ông ta không giúp gì họ được. Mà trái lại, ông ta lại còn khuyên dân Cherokee dời đến miền Tây sông Mississippi, để lại vùng đất có mồ mả tổ tiên họ .

Temple không nói gì về chuyện này cho anh chàng trung úy nghe hết. Nàng chỉ nói với anh rằng:

– Chồng tôi và John Bridge quyết định cùng ông Elias Boudinot, chủ biên tờ báo trong xứ tôi, đi vận động một vòng qua các bang miền Bắc để gây quỹ. Bố tôi và các người khác trong đoàn đại biểu sẽ lo các công việc khác ở đây. Chồng tôi nói cho tôi biết chúng tôi sẽ dừng lại ở thành phố quê hương ông, thành phố Boston.

– Tôi sẽ viết thư báo cho bố mẹ tôi , yêu cầu họ đón tiếp phái đoàn chu đáo niềm nở.

Anh nói nhiều nữa, nhưng ở nơi đông đúc như thế này, anh không thể nói được những lời anh muốn nói như khi hai người đang ở chốn riêng tư. Jed nhìn nàng đi lên thang lầu, người hầu da đen đi kèm theo sau . Có lẽ không bao giờ anh còn gặp lại nàng nữa. Không, không đúng như thế. Anh sẽ luôn luôn gặp nàng: trong giấc ngủ và trong mộng.

Họ đi xe ngựa đến Philadelphia. Blade đã quá bức mình vì họp hành triền miên chẳng được cái gì ở Washington, cho nên anh cảm thấy phấn khởi khi thay đổi không khí và hoạt động. Sau nhiều ngày ở lại thủ đô Mĩ chán chường, anh được thành phố Tình Huynh Đệ đón tiếp rất niềm nở.

Từ Philadelphia, họ đi đến NewYork, một thành phố đông đúc náo nhiệt, đường phố chật ních người. Hai cuộc tập họp những người ủng hộ tại khách sạn Clinton Hall đã thành công, nâng quỹ lên được tám trăm đôla và thu được sáu ngàn chữ viết đề gửi lên Quốc hội trong bản cáo trạng về tội ác của bang Georgia đối với dân Cherokee. Họ đi tiếp đến New Haven, Connecticut và cũng thu được nhiều thành quả tương tự.

Vào cuối tháng Hai, họ đến Boston. Nhiều cuộc tập họp người ủng hộ nữa được tổ chức tại nhà Thờ Cựu Phương Nam, do ông Lyman Beccher , một nhân vật đứng tuổi điềm đạm và John Pickering, một sinh viên khoa Ngôn ngữ Da Đỏ đứng ra lãnh đạo. Vào gần cuối buổi tập họp cuối cùng, một cặp vợ chồng già, ăn mặc đẹp đẽ cùng một thiếu nữ đến gặp Temple. Cặp vợ chồng giới thiệu là bố mẹ của trung úy Jedeliah Parmelee.

Mẹ anh nói :

– Nó nhớ tôi chuyển lời hỏi thăm cô và nó hy vọng là cô

được đón tiếp nồng nhiệt mặc dù thời tiết ở đây đang mùa đông.

- Con trai bà rất tốt với tôi khi chúng tôi còn ở Washington, - Temple đáp, nàng nghe có tiếng cầu nhàu nho nhỏ phát ra từ miệng cô gái đi theo họ , tiếng cầu nhàu tức tối. Dưới vành mũ loe rộng, nàng thấy mái tóc cô ta có màu vàng nhạt như màu bông bắp non và đôi mắt có màu xanh bạc. Hai má cô ta có hai đốm đỏ tự nhiên khiến Temple nhớ lại con búp bê bằng sành của nàng trước đây. Và cũng giống con búp bê, cô ta trong thật vô duyên, mặc dù cô đang đằng sát khí khiến nàng hoảng hốt.

- Xin lỗi cô,- bà Parmelee nói tiếp, - tôi quen giới thiệu với cô , đây là hôn thê của con trai tôi , cô Cecilia Jane Castle . Cecilia, đây là bà Stuart.

Temple nhìn bà Parmelee, ánh mắt gay gắt, nàng nhớ anh chàng trung úy không nói cho nàng biết anh ta đã có hôn thê. Nàng biết anh ta có lí do để giấu.

- Chào cô Castle, rất sung sướng được gặp cô.

- Chào bà Stuart. - Cecilia nghiêng đầu chào lại nhưng cô ta không cười. Cơn giận trào lên tận cổ không cho phép cô cười được. Cô khinh bỉ người phụ nữ này vì sắc đẹp của nàng đã làm mê mẩn mọi người . Một số đã gọi nàng là Công chúa Da Đỏ. Nàng ta có phong thái của hoàng tộc,

mặc áo dài nhung và phong cách quý phái đầy, nhưng cô ta vẫn là người Da Đỏ. Cứ nhìn vào đôi môi mọng kia, nhìn vào cặp mắt làm xiêu lòng người ta, người ta có thể nói rằng nàng ta là đồ vô liêm sỉ.

Cecilia phải cảm ơn bố mẹ của Jedeliah, vì hai ông bà vội cáo biệt nàng. Cô ta không chờ cho hai người nói hết lời giã biệt, đã quay người bước nhanh đi.

Bồn chồn bực bội vì tiếng người nói chuyện quanh mình, Blade đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ văn phòng trụ sở Ban Truyền giáo Hải ngoại Hoa Kỳ, đặt trong tòa cao ốc ở Boston. Họ đã trải qua ba tháng bàn bạc chuyện trò, mà nào họ đã được cái gì đâu? Chẳng qua cũng chỉ được số vốn đủ duy trì tờ báo hoạt động trong nhiều tháng, có lẽ được một năm. Nhưng tình hình ở quê nhà có tiến bộ gì không? Không có gì hết. Thậm chí còn đáng giận hơn nữa, là anh chẳng thấy có chương trình gì cụ thể cả. Họ vẫn ở trong tình trạng tối tăm, cứ trông chờ vào quyết định của Tối cao Pháp viện.

– Chúng ta phải duy trì sự đoàn kết: - ngày này qua ngày khác, Blade cứ nghe mãi điệp khúc này. Lời lẽ hay ho nhưng thiếu kế hoạch. Vị Giáo trưởng Ban Truyền giáo khuyên mọi người biết kiên nhẫn, tin vào Đấng Tạo Hoá Chí Tôn và phải cầu nguyện. Lời lẽ tán dương nhưng thiếu

thực tiễn. Blade đồng ý việc kêu gọi toà án và công luận, nhưng nếu thất bại thì họ phải làm gì ?

Không ai nghĩ đến chuyện bàn bạc về câu hỏi này , ngoại trừ chỉ biết nói những câu đao to búa lớn. Hình như mọi người - Kể cả Temple - đều mù quáng trước những vấn đề có thể xảy ra. Có vài lần, anh thử bày tỏ nỗi lo lắng của mình và muốn thay đổi chương trình hành động, Temple đã lôi anh ra một bên, nàng nói :

- Việc ấy sẽ không bao giờ xảy ra. Chúng ta sẽ không thất bại . Chúng ta không thể thua.

Blade rời mắt khỏi hàng cây trơ trụi lá trong công viên ở quảng trường Pemberton, nhìn nàng.

- Thừa Ông Fletcher, sẽ mất bao lâu nữa chúng tôi mới nhận được lời tuyên án của Tối cao Pháp viện? - nàng hỏi

.
- Đầu tháng ba. Tôi nghĩ bây giờ là lúc họ có thể tuyên án một cách dễ dàng rồi . - Ông đứng ưỡn người ra, hai ngón tay cái móc vào hai túi áo gi-lê, thế đứng khiến cho cái bụng tròn vo của ông nhô tới trước. Ông nhìn Blade, cặp mắt xám lộ vẻ suy tư và nghiêm trang .- Tuy nhiên, quyết định bản án ra đời là vì đặc ân cho chúng ta, mà anh chắc biết rõ luật lệ hiện hành không cho Tổng thống quyền buộc các bang thi hành luật.

- Tổng thống mà không thể buộc các bang thi hành luật liên bang à? -Blade nheo mắt hỏi . -Làm sao lại có thể như thế được? Thế vừa rồi chính quyền liên bang đã chống lại hành động vô hiệu hoá luật liên bang của bang Nam Carolina đấy thì sao ? Tổng Thống đã dọa xua quân đội đến bang này để bảo đảm không có bang nào được quyền bất tuân luật liên bang hay là li khai khỏi liên bang.

- Nhưng nếu muốn xua quân thì đề nghị của Tổng thống phải được Quốc hội thông qua cho phép . Người đứng đầu hành pháp không có quyền tự ý hành động và ra lệnh xua quân.

Trước khi Blade hỏi tiếp về điều mới mẻ này, anh chợt ngừng lại vì có một ông quen biết với ông John Ridge, ông Elias Boudinot, bước đến . Boudinot nói :

- Tối cao Pháp viện Hoa Kỳ đã ra phán quyết rằng việc bắt giữ cầm tù ông Samuel Worcester và tiến sĩ Elizur Butler là vi hiến và luật lệ của Georgia đối với người da đỏ cũng thế. Ông Marchall tuyên bố rằng xứ Cherokee là " một cộng đồng riêng rẽ" có lãnh thổ riêng, luật lệ của Georgia không có quyền áp dụng vào xứ này ! Chánh án Marshall tuyên bố hành động của bang Georgia là hoàn toàn sai trái . !

Sự căng thẳng bỗng tiêu tan hết, mọi người khoan khoái

vui mừng chúc tụng nhau. Ông John Ridge hân hoan reo lên:

- Thế là thắng lợi vinh quang rồi !

- Chúng ta thắng rồi ! Vinh quang rồi !- Temple cùng reo lên, nàng nắm tay Blade , siết mạnh súng sừng.

Cảnh vui mừng sung sướng rộn rã khắp phòng, khiến chẳng ai chú ý đến thái độ im lặng của Blade. Anh mỉm cười và bắt tay chúc mừng mọi người .

Vấn đề có liên quan đến quyền của người Cherokee trên lãnh thổ của họ đã được ổn định. Chỉ còn lại sự xung khắc giữa chính quyền liên bang HoaKì và bang Georgia mà thôi .

Blade rất muốn tin rằng đây là dấu hiệu bắt đầu chấm dứt những vấn đề khó khăn của họ , nhưng anh lại sợ rằng đây chỉ là dấu hiệu khởi đầu một trận chiến mới .

Mấy ngày sau , khi Tối cao Pháp viện ra phán quyết Tổng thống Jackson đã lên tiếng trả lời và lời đáp của ông đã được truyền đến tai họ . Người ta nói với nhau rằng Tổng thống đã trả lời : " Ông John Marshall đã tự ý phán quyết thì cứ để ông ấy thực hiện ".

Liên đó, báo chí đăng những " tin tức xác thực" ở

Washington rằng: Tổng thống sẽ không buộc tiểu bang thi hành luật này .

Các đoàn đại biểu lại tức tốc đáp xe ngựa quay lại thủ đô Washington. Khi họ được dẫn vào gặp Tổng Thống, Blade cảm thấy tất cả đều rất căng thẳng.

Từ mặt mày cho đến thân hình của ông Jackson đều khô khan mặc dù ông ta mặc bộ đồ rất lịch sự, nhưng trông ông ta vẫn còn nét phong sương của người từng trải ngoài biên cương, cứng cỏi và quyết đoán .

Ông ta có ý chí rất mạnh, đối thủ của ông từng đặt cho ông biệt danh là "Vua Andrew" quả thật rất đúng. Blade nhận thấy rằng tuy ông ta là kẻ thù đây, nhưng ông ta rất đáng nể. Khi Jackson đã tiến bước thì không có gì làm cho ông ta quay bước được.

Sau khi chào hỏi xã giao xong, người ta liền bắt tay vào việc ngay . Ông Jackson hình như rất hài lòng khi thấy ông John Ridge vào thẳng vấn đề; ông ta hỏi :

- Người Cherokee trông chờ cái gì ? Uy quyền của chính phủ Hoa Kỳ có đủ sức để thực hiện phán quyết của Tối cao Pháp viện và loại bỏ luật pháp của bang Georgia được không ?

- Không. Chắc không được. -ông Jackson dừng lại một lát, để cho câu trả lời của ông có thì giờ ngấm vào óc mọi người, trong khi đó, ông ta đưa mắt dò xét phản ứng của các đại biểu một hồi mới nói tiếp. -Các ông về nhà nói với

mọi người trong xứ các ông rằng muốn được hạnh phúc vĩnh cửu thì họ phải rời bỏ xứ mình và di dời đến miền Tây.

John Ridge giật thót mình, ông ta không nói lên lời được. Không còn lời lẽ nào để nói được nữa. Vụ kiện đã thắng, nhưng không ích lợi gì, vì ông Jackson không chịu dùng biện pháp cần thiết để buộc thi hành luật.

Blade thấy rõ họ đã đạt được vinh quang mà không thắng trận. Tình hình vẫn còn chống lại họ. Chừng nào Jackson còn đứng về phe bang Georgia thì vẫn không có hy vọng gì giữ lại đất của họ được. Bỗng nhiên Blade không tin người Cherokee có thể sống còn, nếu họ không chịu chấp nhận sự thật này .

Tất cả bỏ ra khỏi phòng. Không một ai còn nghi ngờ về sự thật họ vừa nghe, sự thật đã hiển nhiên rồi .

Khi họ đi xuống thang lầu từ các văn phòng ở lầu hai, chàng Blade liếc nhìn thấy Temple đang bồn chồn đi lui đi tới ở tầng dưới. Khi nàng thấy mọi người , nàng dừng lại, đứng bất động một lát. Đoạn nàng chạy đến đón họ. Nàng nói :

- Tôi không thể đợi ở khách sạn được. Chuyện xảy ra thế nào ? Ông ta nói sao ?

- Jackson không thi hành phán quyết, - bố nàng đáp .

- Không! - Temple đứng nhích người lui, ánh mắt kinh ngạc nhìn khắp mọi người, nàng thấy mặt nào mặt nấy đều buồn hiu, xác nhận lời cha nàng là đúng.

- Cong đừng thất vọng- ông Will Gordon kéo nàng đến gần và quàng một cánh tay quanh vai nàng. -Bây giờ Jackson đang làm Tổng thống, nhưng cuộc bầu cử vào tháng 11 sắp tới sẽ đưa Henry Clay lên chức này. Ông ta sẽ cho thi hành phán quyết. Chúng ta phải kiên nhẫn một thời gian nữa.

- Dạ... dạ, bố nói đúng, -nàng đồng ý với bố và mỉm cười tươi vui.

Blade bắt gặp ánh mắt chán nản của John Ridge , anh nhận thấy người con trai của thiếu tá Ridge cũng nghi ngờ như anh . Cả hai biết họ đã thua cuộc. Những điều Blade lo sợ bây giờ đã hiện rõ trong óc chàng, chỉ còn cách duy nhất phải làm là di dời về miền Tây.

Đoàn đại biểu ở lại Washington , lại vận động mọi người ủng hộ trường hợp của mình . Nhưng, chẳng khác nào bờ đất sét đổ trên các con suối ở quê nhà cứ bị xói mòn trôi đi, chỉ còn bày tỏ cảm tình suông và khuyên họ nên thực tế trước hoàn cảnh thực tại.

Trong một buổi uống trà chiều, trung úy Parmelee đứng bên cạnh Temple, anh say sưa kể chuyện vui cho nàng

nghe. Nhưng nàng không chú ý và nàng cố lắng nghe câu chuyện giữa chồng nàng với một nghị sĩ Quốc hội bang Tennessee, nhà chính khách khôn ngoan linh lợi tên là David Crockett.

- Tôi nghe ông có tiếp xúc với thẩm phán John Molean, - ông Crockett nói, thái độ nghiêm túc chứ không ba hoa những chuyện phiêu lưu mạo hiểm ngoài chốn biên cương như những lần trước mỗi khi ông ta đứng trước đám đông - ông ấy đã nói với ông ra sao ?

- Ông ấy báo cho chúng tôi biết Tòa án không có quyền buộc ông Jackson thi hành bản án của Tòa.

- Tôi cũng nghe ông ta khuyên ông nên tìm kiếm một hiệp ước mới và đề nghị ông làm đại biểu chính quyền trung ương.

- Đúng thế. Nhưng lập trường của chúng tôi không thay đổi. Chúng tôi không nhượng đất. -Blade đáp, lặp lại câu nói họ thường nói máy móc chứ trong thâm tâm anh chẳng mấy tin tưởng.

- Đây là tình cảm cao quý, ông bạn à, nhưng chúng ta cần phải thực tế, -Crockett đáp, nụ cười buồn nở trên khóe môi. - Tôi biết Bộ Quốc phòng đã đề nghị với các ông nhiều điều khoản rất có lợi cho các ông, là cấp giấy phép quyền sử dụng đất ở Arkansas và cho phép các ông gửi

đại biểu đến Quốc Hội, cùng những ưu điểm khác. Theo tôi thì các ông còn chọn lựa nào tốt hơn được nữa. Biện pháp khôn ngoan nhất bây giờ là các ông nên ngồi lại , thảo luận những điều khoản tốt nhất cho dân tộc các ông. Câu nói của ông ta làm anh nhớ lại những lời khuyên nhủ của những người ủng hộ họ mới nói đây. Đoàn đại biểu đã nhận được một bức thư của Ban Truyền giáo Hải ngoại Hoa Kỳ ở Boston - một nhóm đã từng hết mình ủng hộ vụ kiện của họ - Khuyên họ nên rút lui.

Trong số đại biểu, chỉ có nhạc phụ của Blade, ông Will Gordon, cứ tiếp tục tin họ còn hi vọng. Ông ta bịt tai không nghe những lời khuyên của đồng minh trước đây và quay mặt làm ngơ trước đám người ủng hộ họ rút lui dần dần. Chỉ có một người duy nhất đứng về phe ông Will Gordon, không chịu chấp nhận sự thất bại trong hành động khẳng khái chống lại việc di dời ... là Temple.

Blade liếc mắt nhìn quanh về phía nàng, anh nghĩ đến chuyện bất đồng ý kiến giữa hai người về vấn đề này. Nội việc cho rằng hai người không đồng quan điểm thôi cũng làm cho nàng nổi cơn thịnh nộ lên rồi . Sau hai lần tranh cãi nhau kịch liệt, bây giờ anh thấy tránh bàn đến chuyện này với nàng thì tốt hơn .

Anh nhìn sang anh chàng trung úy tóc vàng. Trong thâm

tâm, anh thấy mừng vì nhờ có Parmelee nói chuyện với Temple để nàng khỏi nghe câu chuyện giữa anh với Crockett. Nhưng anh lại thấy bực tức vì anh chàng sĩ quan này đã núp dưới lốt tình bạn để ve vãn vợ anh .

- Tôi sẽ báo lại cho Hội đồng nghe lời khuyên của ông, ông Crockett.

Temple nghe câu trả lời qua loa của chồng. Ngay khi ấy, trung úy Parmelee nói gì đấy với nàng để lôi kéo nàng chú ý đến anh ta. Nàng nói :

- Xin lỗi. Trung úy đang nói gì đấy?

- Tôi muốn hỏi không biết bà có dùng trà nữa không ?

- Dạ không, cảm ơn .

- Có gì không ổn sao ? Xin bà cho phép tôi đường đột hỏi bà thế, vì tôi thấy bà có vẻ lo lắng quá.

- Tôi nhớ nhà thôi - câu trả lời đúng thế thật. - Có lẽ vài hôm nữa chúng tôi phải về.

- Nếu thế thì Washington chắc buồn lắm vì vắng bà.

- Tôi không đồng ý với ông. Mọi người tôi gặp ở đây đều mong người Cherokee đi khỏi đây cho rồi , - sau câu trả lời nghe nhẹ nhàng ả chứa bao nỗi niềm chua cay.

- Trừ tôi ra. Chỉ nghĩ đến việc không gặp bà... - anh ta bỏ lửng câu nói , nét mặt đanh lại vô cảm như để che giấu nhiệt tình hăng say trong cả giọng nói lẫn ánh mắt.

- Hy vọng có ngày chúng ta lại gặp nhau, - nàng nói nhỏ nhẹ.

- Hy vọng thế, - anh đáp .

Vào hôm mười lăm tháng Năm, đoàn đại biểu lên đường về nhà. Khi trở về, họ thấy gia đình rất vui mừng khi nghe phán quyết của Tòa án Pháp viện, thế nhưng họ lại hoang mang bối rối vì các nhà truyền giáo vẫn còn bị cầm tù và rất nhiều nhân viên giám sát đất của bang Georgia tràn vào nông trại Gordon Glen và Bảy Cây Sồi, làm dấu lên cây cối, trồng cột mốc phân chia đồn điền ra làm những mảnh đất rộng 160 mẫu để bóc thăm xổ số vào mùa thu. Eliza nghe ông Will Gordon cho biết vẫn không có gì thay đổi, lòng cô buồn rười rượi. Nhưng ông vẫn tin tưởng rằng tình hình sẽ thay đổi sau ngày bầu cử vào tháng 11 sắp tới, vụ bầu cử sẽ bầu được một chính quyền mới, chính quyền mới này sẽ bênh vực cho quyền hợp pháp của xứ Cherokee. Eliza cũng tin tưởng như ông, cô ước sao phụ nữ cũng có quyền bầu cử để cô bỏ phiếu chống lại ông Jackson. Cô hết mình ủng hộ chính quyền mới và mong ước có được một chính quyền hoạt động hữu hiệu hơn .

Janet Dailey

Sự Lựa Chọn Cuối Cùng

Chương 16

NÔNG TRẠI GORDON GLEN

NGÀY GIÁNH SINH

Tuyết đóng băng khắp các cành cây và phủ kính bãi cỏ ở trang trại Gordon như một tấm chăn trắng mềm mại .

Trong phòng ăn , lửa trong lò sưởi nhảy múa quanh các khúc gỗ, trên bệ lò sưởi trang hoàn hoa lá đẹp đẽ . Thức ăn bày biện khắp mặt bàn ăn , khách còn rất ít chỗ trống để đặt tay , họ là người trong gia đình Gordon và Stuart và cha Nathan Cole cũng có mặt ở đây .

Mọi người cúi đầu lắng nghe cha Nathan cầu nguyện nhân ngày thiêng liêng này . Nhưng ngoại trừ bé Johnny , cậu bé cứ làm náo lên , cậu bé ba tuổi không kiên nhẫn trước cảnh tượng này đã bất chấp cả tiếng sục sục của mẹ bảo cậu yên lặng .

Trước khi ăn , cha Nathan cầu nguyện xong, ông Will Gordon lấy cây dao , cắt phần thịt quay trên đũa bê do chị Cassie dọn trước mặt ông . Ông nhìn vợ ngồi ở bàn đối diện , nói với bà :

- Victoria , em đã cho mọi người một buổi tiệc phong phú . Bà Victoria cười nhìn ông, trông bà gầy và xanh hơn cách đây một năm .

- Em làm thế này là có lí do. Đã nhiều năm rồi , hôm nay anh mới về nhà để ăn uống sum vầy như thế này , là do công lao của cô Eliza đây . Cô ấy đã trông coi sửa soạn bữa ăn . - bà nhìn Eliza , ánh mắt biết ơn và tin cậy .

Ông Shawano Stuart lên tiếng góp ý khen :

- Cô Eliza Hall , cô đã nấu thịt cừu rất ngon và rất khéo . Thịt cừu là món tôi thích nhất . Có phải cô biết thế không ?

- Dạ thưa không . Được như thế này là công lao của bà Gordon . Bà ấy đã chọn thực đơn bữa ăn hôm nay . Tôi chỉ làm theo những gì bà ấy đưa ra mà thôi .

Sức khỏe của bà Victoria Gordon vẫn rất đáng lo ngại , cho nên Eliza đã cố hết sức giúp bà trong nhiều tháng vừa qua , cô giành làm hết những công việc nặng nhọc để giúp bà . Nhờ được nghỉ ngơi nhiều , cho nên sức khỏe của bà khá hơn . Eliza không ngại làm thêm công việc, nhất là bây giờ. Cô không nề hà công việc ,không muốn ngày lễ mất

vui vì chuyện ông Jackson không chịu cam thiệp vào những hành động đàn áp của bang Georgia đối với toàn xứ .

- Cô Hall lại còn trang hoàng hoa lá nữa đấy , - Sandra nói chen vào nho nhỏ . - Và cô đã dạy bọn con bài ca Mừng Giáng Sinh để bọn con hát mừng bố sau bữa ăn .

- Sandra, em ngốc rồi . - Kipp nói , cậu ta nhìn cô em gái với ánh mắt khinh bỉ . - Chúng ta sẽ không hát gì hết .

- Tại sao ? - cô bé hỏi , mặt lộ vẻ thất vọng .

- Vì Charlie , Tom và những người khác không có ở đây để hát cùng chúng ta . Thế đấy, - cậu ta mỉa mai đáp .

- Em quên mất, - cô bé ấp úng nói rồi nhìn xuống đĩa thức ăn. Eliza thấy vẻ mặt ông Will Gordon thoáng hiện nét đau đớn . Không khí trong phòng im lặng nặng nề khi mọi người nghe Sandra nhắc đến vấn đề mà ai nấy đều cố tránh đá động đến .

Temple thở dài , tiếng thở dài nghe có vẻ tức giận. Nàng nói :

- Ước gì chú George và cô Sarah ở lại đây, ít ra là cho đến ngày mai . Có họ cùng ăn , chán là không khí không như thế này .

- Họ đã quyết ra đi , - ông Will Gordon nhắc cho nàng nhớ

.

- Bố có tin họ đến núi Vọng Cảnh trước khi trời đổ tuyết không ? - Temple hỏi , về nghi ngại .
- Chắc họ đến được . -Blade đáp .
- Tuyết rơi nhiều như thế này thường gây nên những cơn tuyết lở trong núi . Nếu họ bị mắc kẹt đâu đó thì sao nhỉ?
- Tôi chắc họ sẽ được bình an , -Eliza lên tiếng để phá tan bầu không khí im lặng , cảnh im lặng biểu hiện đồng tình cho câu nói của Temple.
- Đáng ra cô chú ấy không nên để cho ... bọn người ... đó ... chiếm nhà của họ mới phải . Chú George đã xây dựng nên nhà ấy . Ngôi nhà là của chú và của cô Sarah, - Temple nói , giọng nàng run run vì không kiềm chế được cơn giận trong người . - Cái thẻ xổ số bốc thăm của thằng cha đến chiếm nhà của cô chú thật vô nghĩa . Bang Georgia không có quyền lấy đất đai không phải của bang .
- Khổ thay là chúng ta không thể làm gì để ngăn chặn chúng được - ông Will vừa nói vừa xóc một lát thịt bê thật lớn bỏ vào đĩa của ông Shawano Stuart .
- Thật tôi không thể tin nổi chuyện chia lô xổ số để tước đoạt đất đai nhà cửa của người ta như thế này lại có thể xảy ra được . - cha Nathan lên tiếng , cha nhìn chằm chằm những đĩa thức ăn trên bàn , nhưng không đụng đến món nào hết . -Tôi không ngờ bang Georgia lại trắng trợn đến

độ phạm vào tội cướp bóc một cách công khai như thế .

- Bây giờ ông Jackson lại đắc cử nhiệm kì hai rồi , bang Georgia lại càng trơ tráo thêm nữa cho mà coi . - Blade lên tiếng .

- Anh đừng quyết đoán như thế , -Eliza cãi lại . - Cứ nhìn vụ Jackson chống lại bang Nam Carolina thì rõ . Ông ta đã phái một tàu chiến và nhiều tàu nhỏ đến Charleston , rồi dọa gởi quân đến sau khi Carolina cố vi phạm luật liên bang và tuyên bố độc lập . Nếu ông ta đã cương quyết như thế , hành động này có cơ gây ra cuộc nội chiến , thì thế nào ông ta cũng không thể cho Georgia coi thường pháp luật .

- Jackson sẽ không can thiệp đâu , cô Hall à, chắc cô biết điều này . -Blade gay gắt đáp lại cô Eliza , - ông ta có hai lí do khiến cho người da đỏ phải lưu ý đến . Trong mùa xuân vừa qua, ông ta đã nhiều lần nói với chúng tôi rằng bang Carolina sai, còn bang Georgia thì đúng .

- Tôi nghe nói ông Jackson sợ rằng nếu ông ta chống lại bang Georgia thì bang này sẽ liên minh với bang Nam Carolina và hai bang sẽ li khai khỏi liên bang , - cha Nathan nói chen vào . - Nếu xảy ra chuyện như thế này thì làm sao tránh khỏi nội chiến .

- Jackson không sợ gì đâu, - Blade đáp - ông William Wint

đã nói rằng sau khi Jackson đắc cử một cách vẻ vang thì nếu ông ta muốn làm Tổng thống trọn đời cũng được . Kẻ thù đang ở thế mạnh , còn hoàn cảnh chúng ta thì càng tệ hơn .

- Chúng ta sẽ vượt qua được , - ông Will bình tĩnh nói .

- Làm sao vượt qua ? -Blade gay gắt hỏi - ông Ross có chương trình để vượt qua ?

Không khí trong phòng trở nên gay gắt . Tại buổi họp Hội đồng tháng Mười , Blade đứng về phe với John Ridge và Elias Boudinot ủng hộ ý kiến phái một đoàn đại biểu đến Washington để thương thảo một hiệp ước mới . Ông Will và đại đa số trong Hội đồng bác bỏ ý kiến này . Đối với ông, việc di cư về miền Tây là điều không thể chấp nhận được . Sự rạn nứt trong Hội đồng thế là xảy ra . Không còn sự nhất trí cao trong Hội đồng nữa .

- Bây giờ không phải lúc ta bàn cãi , - ông Will gay gắt đáp . - Hôm nay là ngày hòa bình . Chúng ta hãy cùng nhau tôn trọng ngày hôm nay.

- Tôi đồng ý - ông Shawano Stuart nói , đưa mắt nhìn người con trai , ánh mắt trách cứ , ông ta có vẻ bất bình vì con ông đã tạo ra cánh xung đột này .

Khi Phoebe vào bếp , cô thấy Shadrach đang ở nơi bồn rửa , tay áo xắn lên tận khuỷu , hai tay nhúng vào nước ,

kì cọ xoong chảo . Cô thận trọng quay mặt nhìn lại để xem thử có mẹ cô ở đấy không , đoạn cô luồn tay xuống dưới áo tạp dề lấy trong túi áo ra một cuộn gì đấy gói trong cái khăn tay .

- Này , chị đem cho em cái này đây - cô vừa nói vừa đi đến bên bồn rửa , đợi cậu em lau khô hai tay trên áo tạp dề . - Chị biết em thích thứ này lắm .

Khi cậu ta nắm lấy cái gói , cảm thấy vật được gói trong khăn , mắt cậu ta sáng lên :

- Có phải bánh giòn không ?

- Ừ , ờ . - Phoebe đáp rồi nhìn cậu em cẩn thận mở mấy góc khăn để lộ ra mấy miếng bánh giòn , cô Temple đã làm cái bánh thật lớn. Chắc cô ấy không biết đã mất một miếng nhỏ như thế này đâu . -Cậu ta bẻ một miếng bánh giòn làm bằng hạt mè - họ thường gọi là bánh vừng - rồi bỏ vào miệng . - Em nên nhai nhỏ nhỏ kéo má nghe đấy , - cô cảnh cáo cậu em . - Nếu má biết , má lại cho là em ăn cắp của cô Victoria .

- Năm nay má chưa hề nói như thế bao giờ , - cậu đáp , má trái lại phòng ra vì miếng bánh ngọt .

- Em nên bỏ miếng bánh vào túi đi . Nếu má thấy , thế nào má cũng than rằng em ăn cắp , em quậy cho mà xem .

- Má thường thế , -Shadrach cất miếng bánh vào túi . -

Hôm nay chị thấy má rồi đấy , cái gì cũng cắn ăn hết . Má nói ném thử ra sao . Má ném suốt cả bữa ăn .

- Chị biết . -Phoebe cười , cô nhìn kĩ cậu em , ngạc nhiên thấy cậu lớn lên rất nhiều . Lần gặp trước đây , cậu ta chỉ đứng ngang vai cô thôi . Bây giờ cậu bé đã đứng gần bằng cô . -Em lớn vọt lên như cây dại ngoài đất hoang .

- Chị đã đi lâu rồi . Ở đây không còn giống như thời còn chị , - cậu lúng túng đáp . - Em không nói chuyện với những người khác như nói với chị được . Má không ...

- Không , - Phoebe ngắt ngang lời cậu để sửa cách phát âm của cậu như Deu thường sửa cách nói của cô .

- ..." không " nói ra, nhưng em biết má nhớ chị ghê lắm .

- Chị cũng nhớ em ghê lắm . Nhớ cả nhà ta , - mặc dù cô được hạnh phúc bên Deu vì cô rất yêu anh , nhưng nhiều lúc cô nhớ nhà đến độ đau đớn vô cùng . Cô thấy nỗi niềm đau đớn nhớ nhung ấy cũng hiện ra trên em trai cô .

Cô ta thấy khó chịu bèn quay mặt đi .

- Kể cho em nghe cảnh miền Bắc ra sao khi chị đến đấy . Có phải chị đã thấy hết những thành phố ấy như anh Deu đã nói không ?

- Thấy nhiều lắm . Nhiều lần ông Blade và cô Temple cùng đi khỏi khách sạn một lúc , thế là ông cho bọn chị đi chơi đây đó cho biết . Chị đã thấy ngôi nhà trắng khổng lồ

nơi Tổng thống Hoa Kỳ ở . Hầu như lúc nào cũng có từng đoàn người vào thăm ông ta . Dĩ nhiên là bọn chị không được vào trong . Còn khi bọn chị đến Philadelphia , Deu dẫn chị vào thăm dinh Độc lập . Anh nói chính nơi ấy đã khai sinh ra nước Mỹ . Và anh đã chỉ cho chị thấy cái chuông lớn họ treo trên tháp . Anh ấy nói trên chuông có khắc hàng chữ : " Tuyên bố tự do đi khắp nơi , đến với mọi người khắp nước " . Câu này trích trong Kinh Thánh , Deu nói thế . Còn NewYork thì - cô dừng lại lắc đầu , ngược mắt nhìn trần nhà . - Đây là nơi ồn ào nhất mà chị chưa từng thấy . Và lại quá nhiều người nữa . Deu muốn dẫn chị đi chơi , nhưng chị sợ lạc . Chị nói anh ấy cứ đi đi còn chị thì không rời khỏi khách sạn nửa bước với anh ấy hay là với bất kì ai . Nhưng Boston thì đẹp . Dĩ nhiên mọi người ở đây đều được sung sướng . -Phoebe ngẫm nghĩ nhớ lại một hồi , rồi đưa mắt nhìn em trai, ánh mắt chán ngắt . - Nhưng mùa đông ở miền Bắc thì lạnh khiếp . Nhiều lúc quá lạnh đến độ mũi chị giòn ra . Có một lần râu của người xá ích treo lỏng đống cả đám băng tuyết . Còn tuyết thì ngập đầy cả bụng và có người bạn cho biết cậu ta đã thất tuyết đầy cao quá cửa sổ, gần đến tận mái nhà . Mùa đông lại dài dằng dặc nữa . Chị hết sức nhớ nhà, khi thấy đèn điện xuất hiện trước mắt , chị khóc ròng . Kể cũng đáng đi

xem cho biết Shadrach à, nhưng ở thì chắc không bao giờ
chị muốn ở chút nào hết .

- Thế ở trên ấy có người da đen giống chúng ta không ?

- Không có dân nô lệ. Ở miền Bắc người ta không nuôi nô
lệ . Bọn chị đã thấy những người da màu ở đây .

- Họ có được học hành không ?

- Chị không biết . -Phoebe nhún vai , nhìn cậu ta với ánh
mắt thông cảm .- Nhưng phần chị , anh Deu đã dạy cho
chị học . Ông Blade cho phép anh ấy lấy sách trong thư
viện để dạy chị học . Anh ấy và chị đã đọc chuyện của một
hiệp sĩ có tên là Ivanhoe và đọc về một hiền triết Hy Lạp
..... chị nhớ ông ta tên là Plato.

- Em cũng được học hành , - Shadrach đáp nho nhỏ ,
miệng cười rạng rỡ , - cô Eliza để sách ra ngoài cho em
với những bài học đã ấn định trước . Đôi lúc cô lại để giấy
cho em để em viết bài cho cô chấm , em giấu dưới gối của
cô .

- Cô ấy lén lút làm thế à ? Thật là một con người kì lạ ..-
Phoebe lắc đầu kinh ngạc .

- Đúng thế , - cậu ta gật đầu . Bỗng mặt cậu ta sa sầm
như đang nghĩ đến điều gì làm cậu lo buồn , nụ cười tắt
trên môi , miệng mím lại . Cậu ta hỏi ... - Chị Phoebe , chị
nghĩ rồi cái gì sẽ xảy ra cho chúng ta ?

- Em nói thế là thế nào ? - cô nhíu mày hỏi lại , vẻ ngạc nhiên bối rối khi nghe cậu em hỏi .
- Thì tất cả chuyện phiền phức do người Georgia gây ra đấy . Nếu có người Georgia nào đẩy đến đây buộc ông Will ra đi thì sao ? Em biết ông George đã mang theo nô lệ khi ông ấy ra đi , nhưng em nghe nói ông Will sẽ bán đi một số nô lệ để ông có thể bắt đầu một nơi ở mới tại Tennessee. Có lẽ chuyện ấy sẽ xảy đến cho chúng ta mất .
- Có lẽ thế - nhưng chuyện này quá kinh khủng khiến cho cô không muốn nghĩ đến .
- Vừa lúc ấy , cánh cửa bật mở, chị Cassie Đen ào ào bước vào . Khi chị thấy Phoebe và Shadrach đang đứng cùng nhau , chị dừng lại , lên tiếng hỏi :
- Kìa con, mày đứng làm gì ở đây ? Mày đã cô nước xốt , đã làm bánh mỡ bò chưa ?
- Con định đi làm đây , -Phoebe nói dối .
- Hừ - chị ta hàm hừ không tin lời con . - Cái điệu làm lụng như mày thì công việc hồng bát hết . Để tao làm cho . Mày vào dọn dẹp bát đĩa đi . Mà làm nhanh lên đấy . Cô Temple không phải mang mày đến đây để đứng ỳ ra đấy , nói chuyện như người da trắng đâu .
- Dạ , thưa mẹ , -Phoebe cười , nhìn nhanh Shadrach rồi

vội vã bước ra khỏi nhà bếp .

Đứng ở cửa sổ phòng họp mặt của gia đình , Eliza nhìn ra cảnh vật chìm dưới lớp tuyết bao phủ , rất tinh khiết và thanh bình , mặt đất đỏ nằm khuất dưới tấm chăn màu trắng mịn màng . Những thân cây phủ đầy tuyết , những cây tuyết tùng trĩu xuống dưới sức nặng của tuyết . Sau sự căng thẳng do ông Will Gordon và gia đình Stuart gây ra ở bàn ăn , bây giờ Eliza cảm thấy thanh thản sung sướng khi đứng trước cảnh yên lặng thanh tịnh này .

Khi cha Nathan bỏ thêm khúc củi khác vào lò sưởi , cô bèn nói to cho cha nghe :

– Đã lâu lắm rồi tôi mới thấy lại cảnh tuyết rơi đẹp tuyệt vời như thế này .

Cô quay lại khỏi cửa sổ , bước đến lò sưởi , lơ đãng nhìn cha Nathan đang chăm chú nhìn ngọn lửa nổ lép bép trong lò sưởi . Trong phòng chỉ còn lại hai người . Ông Will Gordon đã vào thư viện nằm bên kia đại sảnh , lo tính toán sổ sách của đồn điền . Bà Vitoria đã lên lầu chợp mắt một chút với bé Johnny. Vì đường sá đầy tuyết khó đi , gia đình Stuart ra về ngay sau khi ăn xong . Ít ra thì họ cũng viện lí do này để ra về , nhưng Eliza lại nghĩ nguyên nhân khiến cho hai gia đình Stuart ra về sớm là vì giữa ông Will Gordon và Blade đã có sự bất bình với nhau .

Nét buồn hiện ra hai bên khóe môi cô, buồn vì đủ thứ . Cô cố không nghĩ đến cảnh rồi đây ngôi trường sẽ thiếu vắng bốn đứa bé trong gia đình Murphy. Nhưng không tài nào cô không nghĩ đến cảnh trống trải này được .

Đoán được nguyên nhân khiến cha Nathan trầm tư im lặng, cô nói với ông :

- Chúng ta đang đứng trước lò sưởi ấm cúng vui tươi , bụng no nê với những thức ăn thơm ngon , nhưng tôi không thể nào không nghĩ đến hai người bạn truyền giáo của cha hiện đang bị gông cùm trong ngục vào ngày Giáng sinh này . Chắc cha cũng đang nghĩ đến họ . Vào tuần trước , khi cha vào thăm ông Worcester và tiến sĩ Butler , cha thấy hai người có khỏe không ?

Cha Nathan ngần ngừ , như thể đang tìm câu trả lời để tránh câu đáp trực tiếp .

- Có chuyện gì không ổn sao ? - Eliza cau mày . -Cha hãy nói cho tôi nghe đi .

- Không có chuyện gì không ổn hết , - cha đáp cho cô an tâm , rồi lại ngần ngừ . - Chỉ có điều ... họ rất lo lắng khi tôi gặp họ . Như cô đã biết rồi đấy , luật sư Wint lại đưa lên Tối cao Pháp viện một vụ kiện khác để buộc bang Georgia phải tuân hành lệnh của Tòa trước đó và thả họ ra .

- Vâng, tôi biết .

- Thống đốc bang Georgia đã đề nghị một thỏa hiệp . Nếu họ rút lui vụ kiện thì ông ta sẽ tha bổng cho hai người .
- Nhưng hai người đã bị cầm tù một cách sai trái , - Eliza cãi lại . - Chắc chắn là họ không chấp nhận lời đề nghị này . Nếu họ chấp nhận thì sự thể còn ra cái quái gì nữa . Thế nào người Cherokee cũng cho là họ đã bỏ cuộc.
- Có người đã nghĩ thế . -Nathan xác nhận . -Nhưng việc vào tù của họ là nhằm thực hiện mục đích của mình . Họ đã thắng kiện ở tòa rồi . Nếu họ cứ tiếp tục chống đối nữa thì bang Georgia có thể đứng vào phe các bang bất mãn , như bang Nam Carolina chẳng hạn . Nguy cơ xảy ra cuộc nội chiến khó mà tránh khỏi được . Thế nào cũng xảy ra nội chiến thôi . Mà họ là những nhà truyền giáo , Eliza à . Nếu xảy ra nội chiến vì hành động của họ gây nên thì chắc họ sẽ cảm thấy mình có tội ... Tôi không tin lương tâm của họ sẽ được yên ổn trước một tình cảnh như thế này .
- Tôi cũng thấy thế , - cô đồng ý với cha .
- Và thỏa hiệp này thật chính đáng . Bang Georgia không yêu cầu họ thề trung thành nữa , mà chỉ cần họ đừng có hành động nào chống lại tiểu bang thôi .
- Họ sẽ làm gì ? - Eliza hỏi , lòng cô bồi hồi lo sợ phải nghe câu trả lời không vừa ý .
- Họ chưa quyết định . Họ viết thư đến Boston để hỏi ý

kiến của Ban Truyền giáo . Họ chưa nhận được thư phúc đáp .

– Thư mẹ tôi gửi đến cho tôi phải mất hai tuần mới nhận được - cô uể ải đáp .

Bỗng cha Nathan quay mặt khỏi lò sưởi , vẻ rất dao động .

– Đáng ra tôi không nên bàn tới chuyện này với cô làm gì - cha nói , rồi quay lại nhìn cô , ánh mắt trách móc. - cô không nên quan tâm đến các chuyện này như thế .

Suốt hai năm qua , cô Eliza đã tham gia rất nhiều cuộc bàn luận về chính trị , cho nên cô cảm thấy bàn về chính trị là chuyện rất bình thường , cô phản bác ý kiến ngu ngốc cho rằng cô là đàn bà không đủ thông minh để hiểu những chuyện có liên quan đến chính trị . Nhưng cha Nathan đã tỏ ra chán nản . Thay vì làm cho ông bối rối thêm, Eliza tìm cách giúp ông vui lên . Cô hỏi:

– Nhưng nếu cha không nói chuyện của họ cho tôi nghe, thì thử hỏi cha biết tâm sự cùng ai bây giờ ?

Sự căng thẳng của cha tan nhanh hơn tuyết tan ở ngoài trời . Vẻ ân hận hối tiếc hiện ra trên khuôn mặt dài , ồm của ông , ông đáp:

– Hôm nay tôi không muốn chúng ta cùng trải qua tình trạng như thế này .

– Tôi biết . Tôi muốn đàn cho cha nghe nhiều khúc nhạc ,

nhưng ngại bà Victoria đang ngủ trên lầu và ông Gordon đang tính toán sổ sách , nếu tôi làm ồn thì thật thất lễ . Vậy ta đi dạo một vòng nhé .

- Thôi . Xin cô vui lòng ngồi xuống bên lò sưởi - cha Nathan ra dấu cho cô ngồi xuống chiếc trường kỉ trước lò sưởi .

- Được thôi , - cô đồng ý ngay và ngồi xuống trên mép ghế trường kỉ , quay một bên người về phía ông về bồn chồn và cô cảm thấy có lỗi vì đã tạo ra không khí bất hòa từ nãy đến giờ .

Ông cố lấy giọng tự nhiên để nói với cô :

- Tôi cảm thấy từ ngày hôm kia chúng ta đã hiểu nhau hơn suốt thời gian hai năm qua .

Eliza cười , cố làm cho ông vừa lòng , cô đáp :

- Thỉnh thoảng xem ra có vẻ lâu hơn thế nhiều .

- Chính tôi cũng nghĩ thế - ông rạng rỡ mặt mày khi nghe cô đáp thế , rồi lại ngập ngừng nói tiếp .- Tôi nghĩ chúng ta đã hiểu nhau hoàn toàn , phải nói thế mới đúng .

- Tôi đồng ý thế - cô có cảm giác ông đang chuẩn bị nói điều gì đó với cô . Cô tự hỏi phải chăng ông đã sực nhớ và sắp nói lời giã biệt với cô . Cô nói tiếp . - Chúng ta đã thành bạn bè với nhau rồi .

- Đúng thế - ông bám vào điều này để nói với cô . - Mà

tình bạn thì rất quan trọng . Con người cần phải chăm nom nhau .

- Đúng thế đấy . Và tôi thích cha , cha Nathan à .

- Tôi thích cô ... rất thích - cha vụng về đưa tay nắm lấy tay cô . Bỗng Eliza có cảm giác rất kì lạ, kì lạ đến độ khó mà tin cho được . - Nếu cô bằng lòng làm vợ tôi , chắc tôi sẽ hết sức sung sướng . Tôi đã nói chuyện với ông Gordon , báo cho ông ta biết ý định của tôi ...

- Tôi ước gì cha đừng làm thế , cha Nathan à , - cô lên tiếng cắt ngang lời ông , lòng cảm thấy ân hận khi thấy vẻ đau đớn , bối rối , hiện ra trong mắt ông . - Cha là người bạn thân nhất , rất thân của tôi , nhưng tôi phải từ chối lời đề nghị của cha .

- Tại sao ? Tôi xin đảm bảo với cô rằng không có gì làm cản trở cuộc hôn nhân của chúng ta . Ông Gordon đã bằng lòng để cho cô thôi việc .

- Tôi không muốn thôi việc . -Eliza không thể từ giã trang trại Gordon Glen và từ bỏ gia đình mà cô xem thân thiết như chính gia đình mình . Cô không muốn để họ bơ vơ trong thời buổi đen tối này như nhiều người khác đã làm . - Tôi là giáo viên . Đây là cuộc đời của tôi .

- Nhưng cô có thể dạy ở các trường của giáo hội như bao nhiêu người vợ của các giáo sĩ đã dạy .

- Không . Trường hợp này ... không giống nhau đâu . - cô đáp , lòng cảm thấy không khí ở các trường của giáo hội không như ở Gordon Glen .

Khi cô rút tay lại , cha Nathan nhìn cô đăm đăm , mắt nheo nheo vẻ nghi ngờ . Ông hỏi :

- Cô đã có người yêu rồi ư ? Cô nên cho tôi biết ...

- Không - cô vội vã phủ nhận . - Tôi không yêu ai hết .

- Thế thì ... thật tôi không hiểu nổi , - trông vẻ mặt cha Cole bối rối rất tội nghiệp - cô thích tôi kia mà . Chúng ta rất hợp nhau , cô có thể tiếp tục dạy học . Cô thích chăm sóc trẻ con, tôi nghĩ là chắc cô rất muốn có con để thương yêu . Tại sao cô không làm bạn đời với tôi ? Chắc cô không muốn trở thành gái già cô độc .

- Tất nhiên là không , - cô đáp nhưng lòng nghĩ đến chuyện như thế có thể sẽ xảy đến cho mình . Cô ngập ngừng , nhớ lại bức thư mẹ cô gửi cho cô , lời lẽ trong thư nghe thật cô đơn . Cô chạnh nghĩ đến thân phận mình . Eliza cúi đầu , bỗng nhiên cô cảm thấy hốt hoảng , không muốn nghĩ đến chuyện đó .

- Eliza xin lỗi đã nói với cô như thế , nhưng ... cô không còn nhỏ gì ...

- Mà cũng không hấp dẫn nữa , - cô nói , cắt ngang lời cha, giọng chua chát vì cô ý thức được những khó khăn

của mình , cô biết mình có thể không còn bao giờ có dịp để có người đề nghị lấy mình nữa .

- Không đúng thế , Eliza à , - cha Cole đưa tay nâng cằm cô lên để cô nhìn thẳng vào mặt ông, mấy ngón tay thon dài chạm vào da thịt cô, vừa dịu dàng vừa lúng túng vụng về . - Cô rất đẹp .

Cô tin tưởng cha Cole nhưng cô đã sống với bóng mình trong gương lâu lắm rồi và cô có thừa thông minh để lời khen của ông không làm cho mình dao động , bất kể lời khen đó là để lấy lòng cô . Thế nhưng ông cứ dăm dăm nhìn vào mặt cô, nhìn vào tóc , vào mắt cô, nhìn má , nhìn môi , ánh mắt rất triu mến , cho nên cô cảm thấy bỗng nhiên lòng nao nao mềm yếu và cô mong sao cho cha Nathan đừng nhìn cô với ánh mắt đăm đăm đuổi như thế nữa . Lòng xao xuyến , Eliza quay đầu nhìn đi chỗ khác, hất mấy ngón tay của cha Cole ra và vùng đứng lên . Cô bước nhanh khỏi ghế trường kỉ hai bước rồi dừng lại , vòng hai tay quanh bụng .

- Tôi đã nói năng bậy bạ rồi , phải không ? - cha Nathan nói , vẫn ngồi yên trên ghế . - Tôi thật vô ý vô tứ , vì tôi cứ nghĩ giữa chúng ta đã có sự thật tình . Có phải thực như thế không ?

- Không sao đâu , Nathan à . Thực không sao đâu , - cô

đáp .

- Bậy thực chứ . Tình bạn không phải là tình yêu . Đáng ra tôi phải biết điều này mới đúng .

Cô nhắm mắt lại , có hình dung cảnh cha Nathan tỏ tình với cô , nhưng cô không nhớ lại được hình ảnh nào hết .

Vả lại , cô cũng không muốn nhớ . Lấy cha Cole - chỉ riêng việc khuyến khích ông tỏ tình thôi - là một sai lầm , thế nào cô cũng ân hận suốt đời .

- Không sao đâu , cha Nathan à . Tôi vẫn giữ nguyên ý kiến . Tôi không nghĩ đến chuyện lấy chồng . - Cô nghe giọng mình thản nhiên , không xúc động .

- Eliza - cha Cole gọi tên cô để mong cô suy nghĩ lại .
Cô quay phắt lại nhìn vào mặt ông .

- Tôi xin lỗi , cha Nathan . Chắc cha biết tôi không muốn cha đau lòng . Tự thâm tâm , tôi thấy lấy cha là một sai lầm . Xin cha vui lòng xem tôi như một người bạn thôi .
Khuôn mặt gầy gò của cha Cole tái mét , nhăn nhúm .

- Chắc tôi phải đành chấp nhận thế thôi .

Bỗng Eliza thấy mình không những mất người cầu hôn còn mất luôn cả một người bạn . Có lẽ rồi hai người sẽ không còn có được tình bạn thân thiết như trước đây nữa .

Cô muốn khóc cho tình cảnh éo le này . Cô không muốn nhận lời đề nghị cầu hôn của cha Cole . Cô không tạo cơ

hội để cho ông được tạ tội nguyên . Chỉ vì cô là một cô giáo độc thân , phải chăng cha Cole tưởng cô múôn có chồng , thế nào cô cũng chấp nhận lời cầu hôn của ông như mọi người thường tình ?

Cha Cole đứng lên. Mắt ông tránh không nhìn cô . Ông hỏi :

- Cô nhờ một người hầu đóng yên cương ngựa giúp tôi được không ?

- Cha về à ?

- Về . Đây về đến New Echota chỉ mất hơn một giờ thôi .

Nếu tôi ra về bây giờ , chắc tôi sẽ đến nơi trước khi trời tối .

Vì lịch sự , có lẽ cô nên phản đối việc ra về của ông , nhưng Eliza không làm thế . Tốt hơn là nên để ông về .

Nếu ông ở lại , thế nào hai người cũng rất khó chịu và không khí căng thẳng sẽ làm cho tình bạn của hai người tan vỡ không còn lại một chút nào . Eliza không muốn xảy ra chuyện như thế .

- Để tôi đi tìm Shadrach . - Khi bước ra khỏi phòng khách , cô nghĩ chưa bao giờ cô lại gặp phải chuyện phiền phức như thế này .

Cô liếc nhìn hai cánh cửa đóng kín ở phòng thư viện . Cô phân vân không biết có nên báo cho ông Will Gordon việc

ra đi đột ngột của cha Nathan không . Không, cô không nên để cha Nathan lâm vào cảnh nhục nhã này . Thế nhưng, bỗng cô nổi giận , cô tự hỏi tại sao ông ta lại nói với ông Will Gordon về ý định muốn lấy cô trước khi hỏi . Cô không thể giữ kín việc cô từ chối lấy ông ra . Cô phải báo cho ông chủ mình biết mới được .

Ông Will viết dòng cuối cùng vào cuốn sổ nhật kí , rồi đọc lại hàng chữ khô khan đáng ghét . Cuốn sổ ghi chép lại tất cả những việc xảy ra trong trại Gordon Glen . Ông ghi chép vào sổ ngày tháng gieo trồng mùa màng , số mẫu đất được gieo trồng , ngày gặt hái , số thu hoạch , bán cho ai bao nhiêu với giá nào , số trữ vào kho để chi dùng trong đồn điền . Ông ghi việc mua từng người da đen , thuê mướn người nào , hay là bán ai , khi nào thì có đứa bé ra đời , khi nào có người da đen chết ... tất cả đều được ghi lại vào sổ , cùng với sự chuyển biến thời tiết , với sự thiệt hại mùa màng do sâu bệnh gây ra và những việc sửa chữa hay là xây cất nhà cửa trong đồn điền . Ông ghi chép ngày sinh tháng đẻ của con cái và ngày chết của những đứa con , ghi ngày khách khứa đến thăm , thăm nhằm mục đích gì ... việc gì cũng đều được ông ghi chép cẩn thận kĩ càng vào sổ .

- " Nhà truyền giáo Nathan Cole đã cho biết ý định cưới cô

giáo dạy con mình , cô Eliza Hall ". - Hàng chữ khô khan đáng ghét nhìn lại ông , hàng chữ do chính tay ông viết . Bỗng ông đứng dậy khỏi bàn , bước đến lò sưởi . Ông lấy que khều lửa , khều mạnh lửa trong lò lên , từng đám bụi lửa tung lên , than đỏ trong lò trộn trạo hừng hực tỏa ra hơi ấm . Ông lấy thêm củi châm vào lò rồi lắng nghe tiếng lửa bắt cháy vào củi mới reo lên, nghe tiếng củi nổ lách tách khi bắt lửa , át hẳn các âm thanh khác trong phòng . Thở dài chán nản , ông Will đưa tay nắm lấy mép bệ lò, đứng nhìn đăm đăm vào ánh lửa lan nhanh trong lò . Ông lại tự hỏi mình , tại sao ông kinh ngạc khi nghe giáo sĩ Cole nói ông ra muốn lấy Eliza làm vợ . Ông đã chứng kiến hai người đi với nhau bao nhiêu lần rồi nhỉ ? Việc ra đi của cô ta làm sao tránh khỏi được . Ông biết thế , nhưng ...

Ba tiếng gõ cửa nhanh vang lên .

- Ai đấy ? - ông hỏi , nhíu mày khó chịu vì bỗng nhiên có người gõ cửa muốn vào , nhưng đồng thời ông cũng muốn có người đến .

Tiếng chốt cửa bật kêu tách rời cánh cửa mở ra , ông Will quay nửa người , thấy Eliza vừa bước vào . Ông nhìn cô đăm đăm , mặt cô căng thẳng , phảng phất vẻ lo sợ , nhưng ông không nhìn thấy những nét này , mà chỉ thấy

những đường nét xinh đẹp trên gương mặt cô thôi .

Khi nào sẽ có sự thay đổi ? Tại sao ông không nhận ra chuyện này trước đây nhỉ ? Thế nhưng ông không ngạc nhiên trước cảnh đổi thay này . Đàn bà như loài hoa thôi . Không phải loại hoa nào cũng nở vào mùa xuân hết . Có loại đợc đến mùa hè mới nở và có loại đợc đến cuối thu . Thậm chí có loại hoa dám nở vào mùa đông .

– Ông Gordon, tôi xin phép nói chuyện với ông đợc không ?

– Đợc chứ . Mời cô vào - ông quay phắt người lại , bước lui lại bàn làm việc , dừng lại trước bàn , lưng vẫn quay về phía cô . Nhưng lời cô sắp nói đang chờ trước mặt ông , trong sổ nhật kí .

Cô đến đứng trước lò sưởi , chỗ ông vừa đứng khi nãy .

Hai tay cô nắm chặt vào nhau , mắt nhìn vào ánh lửa .

– Trước hết, tôi xin báo ông biết là cha Cole đã về rồi .

Ông ấy quyết định về đến New Echota trước khi trời tối . -

cô dừng lại một chút - Ông ấy nhờ tôi chào ông và cảm ơn lòng tốt của ông .

Ông Will cau mày , quay vai nhìn cô .

– Tôi tưởng là

– Không , - cô đáp , ngắt lời ông không cho ông nói hết câu , rồi nói tiếp bằng giọng đã dụ bới :

- Tôi trả lời không .

Ông mơ hồ cảm thấy lòng khoan khoái khi nghe cô nói , ông bước chậm rãi về phía cô . Khi ông đến phía sau lưng cô , ông dừng lại , nhìn mái tóc cuộn lên lóng lánh trên gáy cô , ông nghĩ chẳng có gì thay đổi , ngoài chuyện cô sẽ không lấy nhà truyền giáo .

- Tôi rất ân hận , - ông thì thào nói .

- Tôi thì không , - cô nhanh nhẩu đáp . - Tôi luôn luôn xem cha Cole là một người bạn . Tôi chỉ ân hận là ông ta đã nghĩ đến chuyện đi quá giới hạn ấy và thật đáng tiếc là ông ta đã nói với ông trước khi ông biết được lòng dạ của tôi ra sao .

- Tôi không muốn nói đến chuyện này . Cô biết đấy , cô Hall à... - ông Will dừng lại , cảm thấy thật khó tìm cho ra lời lẽ để nói , như ông đã suy nghĩ hồi nãy . - Tình trạng tài chính của tôi thật khó mà có đủ tiền để trả lương cho cô . Khi cha Cole yêu cầu tôi cho cô thôi việc để hai người có thể lấy nhau , tôi nghĩ ông ấy đã tìm ra một giải pháp thỏa đáng cho cả hai chúng ta . Bây giờ thì tôi buộc lòng phải thông báo cho cô rõ là tôi phải để cho cô nghỉ việc thôi . Tôi sẽ trả cho cô một tháng lương và tiền phí vận chuyển để cô trở về nhà cô ở New England .

Eliza không tin được những điều cô vừa nghe . Cô bị cho

thôi việc . Cô đã biết phần nào hoàn cảnh kinh tế ở Gordon Glen không được như trước , nhưng cô không nghĩ là tình trạng này lại có ảnh hưởng đến cô .

- Với hoàn cảnh khó khăn trước mắt , tôi thấy dù sau thì việc cô ra đi là điều hay nhất , - ông nói tiếp - Hôm nay , ngày mai , có thể sẽ có tiếng gõ cửa và cô sẽ thấy mình không còn có chỗ nào để ngủ hết .

- Ông cũng thế thôi , - cô quay người lại.

- Đúng thế , - ông đồng ý với cô , đôi mắt ấm áp dịu dàng nhìn cô , nhưng trong ánh mắt đã lộ vẻ cam chịu . -Nhưng tôi không thể buộc cô phải chịu đựng cảnh khổ sở mà gia đình tôi sẽ gánh lấy trong tương lai . Để cho cô chịu khổ sở là một điều thật sai trái của tôi .

- Không đúng thế , - Eliza cương quyết đáp . - Tôi không thể bỏ đi được . Tôi sẽ không bỏ đi đâu .

- Eliza - ông lắc đầu , xúc động khi nghe cô nói thế .

- Ông cần tôi , - cô nói . - Ông biết ông cần đến tôi . Tôi không muốn nói ông chỉ cần tôi dạy dỗ Sandra và Kipp thôi đâu - Bà Victoria , bà Gordon không được khỏe. Nếu bà ấy không nghỉ ngơi đúng mức thì chắc bà sẽ bệnh nặng ngay . Và làm sao bà nghỉ ngơi dưỡng sức nếu không có ai ở đây để giúp bà ? Tiền bạc không thành vấn đề . Ông khỏi cần trả tiền cho tôi .

- Tôi không thể làm như thế được , - ông tin cô đã nói thật lòng mình .

- Thế thì tôi để cho ông nợ tôi vậy . Ông đừng nghĩ đến chuyện tôi sẽ ra đi khi tôi thấy tôi cần có mặt ở đây , - cô lí luận . - Có thể ông không cần tôi , nhưng bà Victoria thì cần và cả Kipp , Sandra cùng với bé Johnny . Tôi đã quen chăm sóc lo lắng gia đình này rồi . Ông đừng ... xua đuổi tôi đi . - cô nói , giọng nghẹn ngào khi nói những lời cuối cùng .

Cô không xin , cô chỉ yêu cầu , lập luận , giải bày phải trái thôi . Nhưng cô không xin. Ông Will thừa biết cô quá kiêu hãnh thì làm sao cô mở miệng xin xỏ được. Ông thừa biết cô quá kiêu hãnh mà còn có đủ nghị lực , có tính cả quyết nữa . Thế nhưng trên gương mặt cô , ông thấy có điểm nhắc ông nhớ lại đứa con đã mất , nó đã hốt hoảng vì cần có người an ủi và cần có người chăm sóc .

- Tôi sẽ không để cô đi , - cuối cùng ông hứa , không xác nhận việc ông cần đến cô , nhưng ít nhiều ông phải xác nhận là lòng ông xao động vì cô .

- Cám ơn ông , - cô đáp . - Tôi hứa sẽ không để ông ân hận đâu .

- Tôi hi vọng cả hai chúng ta đều không ân hận , - ông đáp

.

Khi bước ra khỏi thư phòng , Eliza cảm thấy ánh mắt ông nhìn theo cô cho đến khi cô khuất dạng . Cô leo thang lầu lên phòng mình ở tầng ba , lòng bồn chồn bất an . Khi vào phòng, cô ngồi phịch xuống chỗ ngồi cô thấy đầu tiên , hai đầu gối run lẩy bẩy không còn đứng vững được nữa , lòng cô rối bời như mớ bòng bong .

Cô không muốn tự thú với lòng mình nguyên nhân tại sao khiến cô từ chối lời cầu hôn của giáo sĩ Nathan và cương quyết ở lại với Gordon Glen . Thế nhưng cô không phủ định nguyên nhân này . Tất cả lí do cô nêu ra để ở lại đều đúng , chỉ còn lí do chính cô không đã động đến . Vô tình cô so sánh giáo sĩ Nathan với ông Will Gordon , không phải cô chỉ kính trọng và ngưỡng mộ mà thôi , nhưng đôi lúc , cô cảm thấy tình thương nảy mầm và phát triển trong lòng cô khi nào mà cô không biết.

Điều làm cho cô Eliza Hall cảm thấy sỉ nhục là cô, một gái chưa chồng , tự thú mình đã chạy theo một người đàn ông có vợ . Nghe ra thật hết sức lăng mạn một cách kì cục và bi đát . Chuyện thật đau đớn đến nghẹn ngào . Cô cầu sao đừng có ai biết chuyện này hết . Đừng có ai hết .

Janet Dailey

Sự Lựa Chọn Cuối Cùng

Chương 17

Trang trại bảy cây sồi

Deu đứng yên trong cửa phòng khách, hai tay chấp lại sau lưng, mắt nhìn chủ mình ngồi thẩn thờ trên ghế. Hôm nay, anh không biết có chuyện gì xảy ra ở đồn điền Gordon, nhưng anh tin chắc là đã có chuyện không hay xảy ra. Anh cảm thấy ông chủ Blade đã tức giận trong lúc trở về nhà.

Bây giờ thì rõ ràng là anh đang tức giận thật.

Thế nhưng, nhiều người không thấy được là anh đang tức giận thật. Cái hình ảnh Blade lúc nào cũng cười và xử sự như chẳng có gì liên quan đến anh cả., ít người lại tin rằng anh đã tức giận. Nhưng sở dĩ người ta hiểu lầm như thế là vì anh khác bao giờ để lộ cơn nóng giận ra ngoài. Anh biết cách che giấu cơn nóng giận. Chỉ có cặp mắt xanh của anh lạnh như băng mà thôi, như bây giờ và ánh mắt làm người ta khiếp sợ.

Có rất nhiều chuyện khiến cho Blade phải giận dữ. Lâu nay, Deu thường thấy có lắm chuyện làm cho ông chủ anh bất bình. Có lần, anh đã suýt chút nữa thì đã phạm tội giết người. Có nhiều chuyện, nhiều người chắc phải la lối om sòm, thì Blade lại chỉ nhún vai rồi quay đi. Nhưng bây giờ, Deu không muốn dính dáng đến chuyện bất bình của ông chủ làm gì.

Blade đưa ly rượu whiskey lên môi uống hết chỗ rượu trong ly, rồi đưa tay lấy chai rượu trên bàn, mỗi cử động đều chậm rãi và thận trọng.

Khi thấy anh rót rượu đầy ly, bố anh cau mày, vẻ lo lắng, bất bình:

- Này con, uống rượu nhiều có hay không đấy? Con đã uống ba ly đầy rồi đấy nhé.

Anh cười nhạt, đưa ly rượu lên trước ánh lửa lò sưởi, nhìn màu rượu hổ phách lóng lánh trong ly. Nhưng đáp:

- Uống để quên bố à! Nếu uống thật say, người ta quên hết mọi chuyện xảy ra quanh mình. Người ta không còn quan tâm đến gì hết.

- Dân tộc ta đã có nhiều người uống rượu để giải sầu, nhưng sầu vẫn đeo đẳng lấy họ đấy thôi.

- Đúng thế.- Blade cười gằn chua chát, miệng méo xệch.-

Uống rượu chẳng thay đổi được gì, nó chỉ làm cho ta quên

đời trong chốc lát thôi.

– Con thấy tình hình như thế nào?

Blade quay nhìn bố; đầu nghiêng nghiêng gật gù ra vẻ vừa thách đố, vừa coi thường mọi sự. Anh đáp:

– Đến hồi cuối rồi,- anh cười khi thấy bố hơi nẩy người kinh ngạc- Thế nào rồi cũng đến hồi chung cuộc. Bố không thấy sao? Hay là bố cũng mù như ông John Ross và ông Will Gordon?- Deu cau mày khi nghe giọng nói của Blade có vẻ bất kính. Anh không bao giờ nghe Blade nói năng với cụ chủ Stuart như thế.

– Rượu đã tác hại đến mày rồi đấy.- Ông Shawano nói, giọng buồn bã.

– Ước gì con được say,- anh nhìn ly rượu, rồi để xuống bàn không đụng đến một giọt. Anh từ từ đứng lên, cử chỉ cũng thận trọng như tư tưởng trong nhiều tháng qua,- gia đình người em gái của ông Will Gordon không phải là một trong những gia đình buộc phải bỏ nhà ra đi duy nhất đâu. Họ là những gia đình đầu tiên bị buộc ra đi. Mỗi lần bánh xe xổ số lăn vòng, lại có thêm nhiều gia đình nữa bị mất nhà cửa. Nhiều, nhiều lắm.

– Chuyện này sẽ được chấm dứt. Khi Tối cao Pháp viện biết vụ kiện đã được đưa ra tòa, thế nào các quan tòa cũng ra lệnh cho bang Georgia tuân theo bản án trước đó.

- Các quan tòa có lệnh máy đi nữa thì tình hình vẫn không thay đổi. Họ không có quyền buộc các bang thi hành lệnh, còn ông Jackson thì lại không yêu cầu.

- Ông Ross đã cùng một đoàn đại biểu đến Washington để tiếp xúc với tổng thống Jackson rồi. - Phải chăng ông Ross tin tưởng ông ta sẽ thuyết phục Jackson giúp đỡ chúng ta khi những người đi trước ông ta đã thất bại?- Blade hỏi, giọng mỉa mai khinh bỉ.- Jackson sẽ không giúp chúng ta đâu. Con đã nghe ông ta nói rồi. Con đã thấy mặt ông ta rồi. Ông ta muốn người Cherokee phải di dời khỏi vùng đất này. Hành động của ông ta rất kiên quyết; ông ta không bỏ ý định của mình đâu. Tại sao ông ta phải bỏ đã chứ? Ông ta đã thành công trong việc đạt được những hiệp ước mới với người Choctaw, người Greek, người Ckasaw và ngay cả với người Semiole, những hiệp ước này trao đổi đất của họ để lấy vùng đất ở miền Tây. Người Cherokee đơn thương độc mã chống lại ông ta. Chúng ta là một cái gai mà ông ấy muốn ngắt đi.

- Chúng ta có bạn bè trong Quốc Hội, - Ông Shawano nói để nhắc anh nhớ lại điều này.

- Họ cũng chẳng có quyền hành gì hơn Tòa án đâu, nhất là bây giờ, khi Jackson đã thắng cử.- Blade lại bưng ly lên rồi bước đến lò sưởi. Anh nhìn ánh lửa trong lò sưởi một

lát rồi uống một hơi Whiskey.- Con biết điều mà ông Ross muốn đề nghị, ông ta muốn xứ Cherokee được trở thành một tiểu bang của liên bang. Jackson sẽ không bao giờ chấp nhận điều này. Nếu ông Ross nghĩ rằng ông ta sẽ đạt được mơ ước thì quả là ông ta điên.

- John Ross là lãnh tụ của chúng ta.- Ông Shawano bóp chặt tay trên đầu chiếc có thể bịt bạc.

- Nhưng làm lãnh tụ là có đường lối đúng hay sao?

- Bố thật đau đớn khi nghe chính con tai bố nói năng thế này. Trong phiên họp Hội đồng vào tháng 1 không, khi thấy con đứng vào phe với John Ridge và những người theo ông ta, bố đưa ra đề nghị cử một đoàn đại biểu đến Washington để thương thảo các điều khoản cho một hiệp ước mới, bố nghĩ chắc thế nào con cũng thấy mình sai lầm khi đại đa số trong hội đồng biểu quyết chống lại nhóm con. Thế đứng của John Ross trong việc lập một hiệp ước mới là thế đứng của nhân dân Cherokee.

- Người Cherokee nghe theo lời ông Ross, nhưng ông ta không nói hết sự thật cho họ biết. Ông ta không chịu để tờ Phoenix đăng những tin tức nêu lên sự việc có lợi trong việc di dời. Con không trách ông Elias Bopudinot khi ông này từ nhiệm chức chủ bút tờ báo. Báo chí không đăng những bài bất đồng ý kiến, thì làm sao người đọc biết

được ai phải, ai trái để chọn con đường tốt nhất mà đi?
Nếu người dân chỉ nghe một phía thì thử hỏi có đúng đắn không?- Blade giận dữ hỏi,- Ông Ross cứ hăm dọa những ai ủng hộ chính sách di dời là phản quốc. Con thấy rằng hành động dối lừa quần chúng đang hy vọng, khi không còn hy vọng nào nữa, là hành động phản bội lớn.

- Tại sao con nói là không còn hy vọng?- Lần đầu tiên ông Shawano ánh lên vẻ nghi ngờ.- Đất đai là của chúng ta. Người ta phải chấp nhận quyền sở hữu này của chúng ta. Chúng ta phải kiên trì mới được.

- Kiên trì bao lâu nữa?- Blade hỏi.- Hàng ngày, nhân dân ta bị đánh đập, bị cướp bóc, bị lừa đảo và bị làm nhục. Người Georgia không bằng lòng lấy nhà chúng ta, lấy đất chúng ta, lấy tài sản chúng ta thôi đâu, mà họ còn lấy lòng kiêu hãnh và danh dự của chúng ta nữa. John Ross khuyên chúng ta phải đoàn kết, phải cố giữ lấy đất chúng ta. Nhưng bằng giá nào, thưa bố? Chúng ta lấy giá nào để trả cho chiến công này? Phải chăng lấy sự suy sụp của toàn dân để trả giá?

- Vậy theo con thì chúng ta nên bỏ mảnh đất này mà di dời về miền Tây chứ gì?- Ông Shawano nói, giọng đều đều như thể ông đang suy nghĩ lung lắm.

- Nếu đất nước muốn sống còn thì ta chỉ còn con đường

này để chọn lựa thôi. Bây giờ, chúng ta phải thương thảo một hiệp ước ngay mới mong có được những điều khoản khả dĩ có lợi cho chúng ta được.

- Không.- Temple xuất hiện nơi ngưỡng cửa, nàng vừa nghe hai bố con nói đến phần cuối cùng, bèn lên tiếng phản đối.- Anh sai lầm rồi.

Sau một thoáng ngần ngừ, Blade quay người nhìn vợ.

- Tại sao? Vì anh không đồng ý với bố em phải không? Nhiều lần em đã biết chuyện này rồi.

- Em không ngờ anh lại là một kẻ phản bội!- Giọng nàng vang lên ngh như lời nguyện rửa và khinh khi.

Blade đứng sững người, lời tối cáo của vợ vang mãi bên tai chàng. Chàng giận dữ quay người lại, hất hết ly rượu vào lò sưởi; tiếng rượu cháy xèo xèo trong lò phá tan bầu không khí yên lặng nặng nề. Khi chàng nhìn ra ngưỡng cửa lại thì Temple đã đi mất rồi.

- Nhiều người sẽ nói thế đấy.- ông Shawano lên tiếng cảnh báo.

- Đúng thế!- Blade đồng ý với bố, giọng anh khản đặc trong cổ.- nhưng có người chồng nào muốn nghe vợ nói thế không?

Ông Shawano im lặng không nói năng gì. Blade quay lại bước ra khỏi phòng, đi nhanh dọc hành lang để kịp

Temple. anh bước từng hai bậc một lên cầu thang và vào phòng ngủ chỉ sau nàng mấy giây đồng hồ.

Nàng đã hết xúc động, quay người đứng nhìn chàng, cặp mắt đen long lanh, môi mím chặt.

- Anh muốn cái gì?- Nàng hỏi, rồi bỗng ra lệnh.- Anh bước ra khỏi đây! Tôi không có gì để nói với kẻ phản bội.

- Khổ thay là anh lại có nhiều chuyện muốn nói với em.-

Chàng liếc mắt thấy có bóng người đến gần. Phoebe đến đứng bên cạnh Temple, nàng mặc chiếc áo dài bằng vải sa, đứng thẳng băng, còn Phoebe thì hai mắt tròn xoe, tay ôm chặt cái áo khoát ngoài của Temple trước ngực. Cô gương mắt nhìn người này rồi nhìn qua người kia. Blade bước lui một bước và mở rộng cửa ra:

- Phoebe, cô ra ngoài đi.

- Phải, cô ra ngoài đi.- Temple lặp lại lời yêu cầu.

Phoebe cẩn thận để cái áo xuống trên ghế, rồi len lén bước ra khỏi cửa. Blade đóng cửa lại.

- Còn lại hai ta rồi đó. Anh chỉ muốn có thế, phải không?-

Temple hỏi khi thấy chàng vẫn đứng yên lặng.- Anh cứ việc mặc sức la hét đi và đánh đập tôi đi.

- Anh có bao giờ đánh em khi giận dữ đâu!- Anh nói lớn.-

Thế nhưng, có thánh thần chứng giám, em đã cố ý khiêu khích anh. Chắc em biết anh không phải là kẻ đánh đập

vợ, nhiều hơn là kẻ phản bội nữa.

- Tôi không biết điều ấy, không biết chút nào hết.- Nàng đáp, ánh mắt vẫn lên án.- Tôi không bao giờ tin anh lại ký hoà ước để giao đất cho người ta. Nhưng tôi đã làm. Làm sao anh lại giao đất của tổ tiên của chúng ta cho người ta?- Giọng nàng vừa đau đớn, vừa tức giận.

- Bộ em nghĩ anh không yêu quê hương sao? Bộ em nghĩ anh muốn rời bỏ những ngọn đồi, những thung lũng của chúng ta đã có từ ngàn xưa hay sao?

- Đối với anh, quê hương chẳng có nghĩa lý gì, nếu không thì chắc anh đã không muốn từ bỏ quê hương.

- Quê hương chẳng nghĩa lý gì với anh cũng như dân tộc ta, Temple à. Điều có ý nghĩa là xứ Cherokee- nhân dân Cherokee. Quê hương chỉ là một mảnh đất, mặc dù mảnh đất này có thể quý giá cho chúng ta đây. Anh không còn chịu đựng được nữa trước cảnh nhân dân ta bị đánh đập, bị chà đạp như thú vật, bị xúc phạm và bị hạ nhục trước mắt gia đình họ, với rất ít hay không có chút hy vọng nào được giải thoát. Nhân dân ta đã bị mất tinh thần, đã ngã lòng. Họ đã chịu đựng bao lâu trước khi mất hết tinh thần như thế?- Anh cố lập luận cho nàng nghe, nhưng anh thấy nàng không thèm nghe lời lý luận của anh. Bỗng anh quay người, nắm chặt bàn tay phải lại.- Temple, việc xảy ra như

thế này là do lỗi của em đấy.

- Lỗi của tôi ư?- Nàng ngạc nhiên hỏi.

- Đúng, vì lỗi của em. Anh tham gia vào hoạt động chính trị như thế này là vì em, vì bố anh và bố em. Anh không muốn dính dáng gì với Hội đồng hay là vào chuyện thương thảo. Nhưng chính ba người đã xô đẩy anh vào để gánh lấy trách nhiệm các công việc của xứ sở, không để anh tiếp tục sống cuộc đời độc thân tự do của mình. Bây giờ, anh đã dấn thân vào chính trị, em lại không thích hành động của anh.

- Lúc nào anh cũng tìm lấy con đường dễ dàng để đi.

- Con đường dễ dàng?- Anh cười khi nghe thấy nàng nói câu này, đoạn bước đến đứng ngay trước mặt nàng.-

Người phụ nữ tôi yêu đã nhìn tôi với ánh mắt hận thù khinh bỉ và xem tôi là kẻ phản bội. Tôi đã bị mọi người khinh khi và không tin tưởng. Mọi người đã nghi ngờ tôi. Nếu anh muốn con đường dễ dàng, Temple à, thì chắc anh đã chọn con đường đứng vào phe với John Ross rồi. Nàng chớp chớp mắt rồi nhìn thẳng vào đôi mắt đăm chiêu của anh. Anh mỉm cười, cơn giận đã tiêu tan, vì anh thấy nàng đã bắt đầu bớt giận. Nàng biết anh đã nói lên sự thực.

- Temple,- anh đặt một ngón tay dưới cằm nàng, nâng

mặt nàng để nhìn vào mắt nàng. Nàng nhìn lại anh, ánh mắt lo lắng, vẫn còn hằn nét đau đớn, bàng hoàng.

- Em cứ tự do bất đồng ý kiến với anh, tự do tranh luận với anh bất cứ chiếc gì em thích, nhưng em đừng để chuyện như thế này xảy ra giữa chúng ta. Anh yêu em.

- Em yêu anh.- Nàng rơm rớm nước mắt.- Em chỉ ao ước rằng...

- Suyt, - anh cúi đầu gấn môi vào môi nàng, dịu dàng hôn nàng thật lâu.

Nhưng anh không ôm nàng. Anh để cho nàng quyết định.

Phải thế. Anh từ từ đứng thẳng người lên, nhìn nàng và đợi, anh cần có sự quyết định của nàng, anh không muốn ép buộc để rồi hai người phải xa nhau.

- Blade,- nàng gọi, giọng chan chứa tình yêu, hai tay lần lên áo anh rồi ôm quanh cổ anh, kéo đầu anh xuống.

Không có ai ép buộc ai, yêu cầu ai. Anh ôm nàng vào lòng, cảm thấy hai cánh tay nàng siết mạnh quanh người anh và đôi môi thèm khát của nàng. Anh biết chính nỗi lo sợ đã làm cho nàng ôm chặt lấy anh, vì anh cũng có tâm trạng như thế. Hai người ôm sát lấy nhau để quên hết sợ hãi.

Thử hỏi hai người dành cho nỗi đam mê và tình yêu được bao lâu, khi họ không ủng hộ nhau và lòng trung thành với nhau vì con đường hành động của họ khác nhau?

Janet Dailey

Sự Lựa Chọn Cuối Cùng

Chương 18

Trang Trại Gordon Glen .

Ngày 4 Tháng 12, 1835 .

Tiếng kim đan kêu lách cách hoà với tiếng đọc báo của cô Eliza vang lên trong phòng, Temple thần thờ nghe vang vẳng bên tai. Nàng đang chăm chú nhìn mẹ nàng. Đã hơn một tháng rồi, bây giờ nàng mới gặp lại mẹ, nhưng trong thời gian ngắn ngủi này, nàng thấy 2 má bà đã hóp xuống và tóc mới còn xanh đó bây giờ đã bạc trắng, mắt thâm quầng tất cả đã làm cho bà già đi rất nhiều. Temple cũng nhận thấy mẹ thường ngừng đan, mấy ngón tay cũng không còn nhanh nhẹn khéo léo như lúc trước nữa. Bà Victoria thường ngừng tay để xem cô bé Sandra 12 tuổi đan ra sao, nhưng Temple nghĩ mẹ nàng lấy có xem xét Sandra có tiến bộ không để ngồi nghỉ cho bớt mệt .

"Hỡi bạn bè thân thiết, -Eliza đọc tiếp.- số phận ngặt nghèo đang đến với chúng tôi như lá rụng. Nếu các bạn quên chúng tôi, lửa sẽ đốt cháy đám lá rụng và sẽ đốt luôn cả thân cây, chúng tôi sẽ sống triền miên trong cảnh mùa đông và không có mùa tiếp theo" .

Chuyện của chúng ta thế là chấm dứt .

" Số phận ngặt nghèo đang đến với chúng ta" Temple lạnh cả người khi nghe giọng của Eliza Nàng cảm thấy sồn da gà khi nghe đến điềm chẳng lành này .

- Thế là tuyệt vời rồi - bà Victoria đáp, giọng bà ghen ngào, cặp mắt vẫn sáng nhưng quanh mắt đã rơm rớm vì đau đớn - Tôi cảm thấy như thế đấy . Những đứa con quý báu của tôi đã ra đời ở đây . Tôi không thể rời bỏ mảnh đất đã giữ thi hài oph chúng được . TÔI phải sống chết ở đây như đám lá mà tờ báo đã nói đến .

Lời nói của mẹ Temple rất hợp với tâm trạng của nàng, nàng cũng đang nghĩ đến điềm chẳng lành sắp xảy đến . Nàng cảm thấy cần phải đập tan những ý nghĩ về điềm xấu đi .

- Má à, má không nên nghĩ chuyện này làm gì . Chúng ta sẽ không bao giờ bỏ đất đai của mình hết .

- Đúng thế, bà Victoria đáp, rồi quán sơi chỉ quanh ngón tay với tư thế chuẩn bị đan tiếp nhưng bà chỉ đan được

một mũi thoi rồi dừng lại, cau mày nhìn chiếc vớ đang đan dở . Bà nói tiếp - Tuy nhiên mẹ vẫn thấy lòng không yên- Mẹ cứ nhớ mãi cái đêm bỗng nhiên bầu trời xuất hiện đường lửa sáng rực . Rồi năm ngoái, trời nhật thực vào buổi trưa và mọi vật tối tăm .

Bà lại nghe theo lời của những pháp sư rồi, bà Victoria à, đấy chỉ là những hiện tượng xảy ra trong thiên nhiên thôi Bà nhớ tôi đã giải thích cho bà hiểu rồi mà, - Eliza trách cứ bà, cố làm sáng tỏ một lần nữa - Hiện tượng trên trời xuất hiện những đường sáng là sao băng mà thôi Tôi đồng ý đấy là một trận mưa sao băng đặc biệt, nhưng không phải đêm nào bà cũng thấy sao băng. Còn hiện tượng nhật thực là chuyện xảy ra hàng năm. Chuyện xảy ra hàng năm mà . Bà không nên nghe theo những lời mê tín dị đoan cổ hủ .

Nhưng Temple biết rằng không phải chỉ có mẹ nàng tin vào chuyện mê tín dị đoan. Nhiều người vẫn xem những hiện tượng trong thiên nhiên này là dấu hiệu của điềm báo không lành .

- Cô Eliza, cô đàn cho cả nhà nghe vài bản nhạc được không? - Sandre lên tiếng hỏi .

- Chắc chúng ta cần thế, Eliza đáp . Giống Temple, cô sợ không khí ủ dột trong nhà .

Eliza dẹp tờ báo đi rồi đến chiếc dương cầm, đàn một bản dân ca nổi tiếng . Khi tiếng đàn bay bổng khắp phòng, Temple nghe tiếng cửa kiểu ba- rốc ở phía sau nhà mở ra rồi đóng lại đánh rầm . Sau đó, cô nghe tiếng bước chân nện thình thịch trên nền nhà ở hành lang. Temple rời mắt khỏi đồ đàn, ngược mắt lên nhìn, nàng thấy Kipp đang đến gần phòng khách . Vừa thấy nàng cậu ta liền quay gót bước vô phòng .

Gần 16t, cậu ta đã cao gần 1m8, nhưng mắt va tóc vẫn đen như bao giờ cặp mắt ánh lên vẻ giận dữ, sự giận dữ mà cậu ta vốn có từ lâu .

Cậu ta dừng lại trước ghế nàng đang ngồi, lên tiếng hỏi:
– Có "ảnh" ở đây không?

Temple điếng cả người khi thấy vẻ giận dữ trên mặt Kipp, cậu ta dang trút cả cơn thịnh nộ lên một người mà nàng biết chắc là ám chỉ đến chồng mình, nàng đáp:

– Không- nàng không hỏi lí do tại sao cậu ta muốn biết có anh ở đây, vì hiện đang có mẹ nàng .

– chị đã thấy cái này chưa cậu ta lấy trong túi áo ra một tờ giấy xếp cẩn thận, rồi đưa cho nàng .

Nàng cố giữ bình tĩnh, để đồ đàn sang một bên và đưa tay lấy tờ giấy mở ra, tiếng kêu sột soạt khiến cho nàng biết rằng trong phòng đang im lặng như tờ . Nàng phân vân

không biết phải chăng bản nhạc đã hết, hay là cô Eliza ngừng chơi .

- Cái gì thế Temple

Giọng sợ sệt của mẹ nàng so với sự lo lắng của nàng khi nàng đọc tờ bích chương chẳng thấm vào đâu Đây là lời thông báo về một buổi họp, tất cả những ai đến tham dự sẽ được phân phát chăn mền và tiền để sinh sống .

- Cái gì thế Temple Eliza hỏi và đứng lên khỏi ghế ngồi đàn .

- Không có gì - nàng vội xếp 2 tờ bích chương lại và miết mấy ngón tay dọc theo đường xếp nếp cố làm ra vẻ thờ ơ lãnh đạm - chỉ là lời thông báo về một tên nô lệ bỏ trốn . Không có gì liên quan đến chúng ta, má à - nàng nhìn Kipp, ra dấu cho cậu ta đừng cãi lại nàng .

- Nhưng - Kipp .

- Kipp-, Temple nói nhanh cắt ngang lời bà - Kipp lo sợ tên chạy trốn này đã ăn trộm 2 con bò sữa nhà mình đã mất . Phải thế không?

Bỗng nhiên hàm cậu ta bạnh ra, căng cứng .

- Có thể như thế đấy .

- Nhưng có thể không phải - nàng đáp và quay mặt đi, nàng thở dài khoan khoái khi thấy bố nàng hiện ra trên ngưỡng cửa .

Ông Will dừng lại, liếc mắt nhìn tờ bích chương xếp gọn trên tay nàng, rồi nhìn nàng Nàng hát đầu ra dấu cho bố biết mẹ nàng không biết gì hết về nội dung tờ giấy .

- Tất cả vẫn còn ngòì ở đây khi tôi và kipp ra đi - ông trách nhẹ, vừa bước vào phòng tụ tập của gia đình .

- Gia đình thăm hỏi nhau mà, bà Victoria đáp, cười nhìn Temple - Ít khi gia đình đoàn tụ, cho nên chúng tôi có nhiều chuyện để nói với nhau .

- Em đã hứa nghĩ ngơi chiều nay mà,- ông nhắc bà .

- Đúng thế .

- Lỗi là của con, - Temple nói chen vào - con đã ở nán lại quá lâu, thôi bây giờ con về . má, má lên lầu nghĩ ngơi đi chứ ?

- Để tôi đi với bà - Eliza tiến đến bà Victoria .

Mấy phút sau, Eliza giúp Victoria đi ra khỏi phòng và Sandra được lệnh đi tìm cậu em trai nhỏ, trong phòng chỉ còn lại Temple, bố nàng và Kipp. Nàng thấy ánh mắt của bố muốn hỏi chuyện, nhưng chính Kipp mở miệng hỏi:

- Có phải chị đã biết chuyện này rồi không?

- Dĩ nhiên là không- nàng nhìn tờ bích chương trên tay- Blade chẳng nói gì với tôi trừ phi tôi hỏi . Mà tôi cũng chẳng biết về chuyện này nên không hỏi .

chắc là schermerhorn sẽ không có ai để tiếp hết, - Ông

quill nói đến người được Jackson uỷ nhiệm đến để kí hiệp ước với người Cherokee- sẽ không có ai đến trong khi ông John Ross đang ở quashington.

Ridge và những kẻ phản bội theo hấn hậu thuẫn cho việc này,- Kipp lên án . - tất cả bọn chúng đều nói láo là ông John Ross không phải lãnh tụ của chúng ta, vì không có ai bầu cử - Không có ai tin chúng tin hết . chúng gửi đại biểu đến Washington để kí những hiệp ước tạm thời . Chúng tìm cách để phản bội chúng ta - cậu ta lấy tờ bích chương trên tay nàng, mở ra- chị có tin việc này không? chúng cố hối lộ nhân dân để họ đến dự phiên họp Hội đồng bất chính, chúng hứa sẽ cho họ chân mềm và tiền tiền. vì chúng ta đã bán mình cho lão Jackson rắn rết, nên chúng tưởng mọi người cũng như chúng . Chúng lại còn dám hăm dọa rằng những ai không đến sẽ được xem như ủng hộ các hoạt động của Hội đồng .

- Tôi thấy hết rồi đấy, - Temple nói nàng hoảng hốt và đau đớn khi nghĩ đến chồng đã tham gia vào việc này .

- Chúng không thể tin hành động chúng làm lại mang đến thành công được, - cậu ta châm iếm .

- Tôi không biết họ nghĩ sao!- Temple lo sợ em nàng cố hỏi han để thăm dò những hoạt động và kế hoạch của Blade

- Chị nên cảnh báo với chúng là chúng sẽ trả giá bằng sinh mạng, vì đã phản bội dân tộc đây .

Temple quay người để che giấu khuôn mặt trắng bệch của mình . Suốt 2 năm qua, nàng đã sống với những lời đe dọa chết chóc này chôn lại Blade chồng nàng . 5- hay 6-?- người hợp tác với anh đã bị giết chết do những người nhân danh bảo vệ luật. máu thực hiện, mặc dù John Ross luôn mồm kêu gọi mọi người kiềm chế và giữ hoà bình . Khi cha nàng để 2 tay lên vai nàng, Temple cảm thấy tay ông dịu dàng âu yếm, nàng nhẹ người Ông nói:

Temple con, bố không mấy quan tâm đến buổi họp Hội đồng này . Cả 2 ông John Ridge và Stuart Watie đều đi theo ông John Ross đến Washington. Bố nghi ngại buổi lễ kết thoả ước sẽ mang .. hành động đáng ngờ vì 2 nhân vật chủ chốt quan trọng nhất của nhóm này đã vắng mặt . Bố tin chắc đây là một nỗ lực khác nữa để tìm thêm người ủng hộ chúng mà thôi

- Dạ, có thể đây chỉ là việc như thế thôi, - nàng thấy nhẹ nhõm khi nghe cha nàng lập luận như thế, nàng quay lại nhìn vào mặt ông, lòng thương yêu tràn ngập, khiến nàng bớt lo sợ .

Cha nàng chưa lần nào để cho sự bất bình quan điểm giữa ông và Blade trở thành vấn đề cá nhân, chưa lần nào

ông tỏ ra khinh bỉ ghét bỏ anh và chưa lần nào làm cho Temple cảm thấy nàng bị giằng co giữa 2 người. Nàng không biết cuộc hôn nhân của nàng có chịu đựng không, nếu cuộc xung đột này cứ tiếp tục mãi.

Nhiều lần nàng phân vân tự hỏi, không biết cha nàng có biết rằng Blade đã dùng ảnh hưởng của mình để can thiệp với Thống đốc ban Georgia, cho phép cha nàng tiếp tục giữ quyền sở hữu trang trại Gordon Glen, trong khi tất cả những người chung quanh bị những kẻ trúng số đến tước đoạt gia tài, kể cả đồn điền của ông John Ross. Những đặc ân như thế này chỉ được dành cho những người Cherokee nào ủng hộ việc kí hết một thoả ước bằng lòng dôi đi. Vì đã bằng lòng kí hiệp ước cho nên Blade tìm cách để có được sự miễn trừ dành cho gia đình nàng. Nàng nghĩ chắc cha nàng không biết chuyện này.

- Trễ rồi, - nàng nói, rồi thu dọn đồ đạc, - con cần phải về để chuẩn bị bữa ăn cho chồng con.

- Chị về đấy làm gì? - Kipp nói. - Tại sao chị lại cứ ở với hắn ta?

- Kipp, con không được nói năng như thế với chị con! - ông Quill nạt lớn máng con, ít khi nàng thấy bố giận như thế.

- Nhưng chị ấy sống trong nhà của một kẻ phản bội, - cậu

ta tức giận cãi lại .

- Còn con thì sống trong nhà bố . Tức là con phải tuân theo ý muốn của bố . Con đã hiểu rõ chưa

- Dạ hiểu, thưa bố - Kipp miễn cưỡng nhượng bộ .

- Kipp, - Temple lên tiếng nói, - dù sao thì nàng cũng muốn giảng hoà, nhưng cậu ta quay gót bước nhanh ra khỏi phòng . - CON xin lỗi bố .

- Temple, con không có gì để xin lỗi hết . Em con cần phải học cách khoan dung mới được .

- Con biết, - nhưng nàng vẫn thấy không giả bộ cảm tạ tội lỗi, vì nàng là nguyên nhân gây ra cuộc chạm trán gậy gắt này .

- Kipp phải hiểu rằng, cho dù nó có bất đồng quan điểm với chồng con đến mấy đi nữa, thì Blade vẫn có lòng yêu ở xứ sở này và yêu nhân dân ta như chúng ta vậy . Bố thể gọi một người yêu quê hương là kẻ phản bội quê hương được, bất kể niềm tin của anh ta được thể hiện như thế nào .

- Anh ấy yêu quê hương, - nàng hăng hái khẳng định, - Anh ấy trốn tránh như kẻ bị ruồng bỏ, bị người ta nguyên rủa và bị đe dọa dùng bạo lực . con đã thấy rõ chuyện này . Cũng như bố, con cho là anh ấy sai lầm, nhưng con biết là anh yếu rất tin tưởng mình đã hành động vì lợi ích của

nhân dân tạ Con không ghét anh ấy được .. Con không hết yêu anh ấy vì chuyện này được.

- Bô' biết .

Khi Eliza bước xuống thang lầu đến đại sảnh, cô thấy không khí hoang toàn yên lặng . cô dừng lại ở bậc thang cuối cùng để lắng nghe, hơi ngạc nhiên khi nghĩ đến Temple đã ra về mà không nói với cô lời từ giã . Chuyện này rất khác với tính cách của nàng .

Eliza đi vào phòng gia đình tụ tập, chiếc ghế Temple ngồi khi này đã trống, những chiếc khác cũng thế . Cô thất vọng định bỏ đi thì bỗng cô nghe có tiếng đàn nhè nhẹ, cô quay lại tính la ray6` chú bé Johnny nghịch chiếc đàn .

Nhưng chính ông Will đang ngồi trên chiếc dương Cầm bằng gỗ hồng . Cô nhìn ông, lợi dụng lúc bất ngờ này để nhìn kĩ ông, cô nhìn chiếc áo khoác dài may bằng vải ôm 2 vai rộng, xoắn dài phủ kín lưng . Ánh sáng buổi chiều chiếu qua cửa sổ làm nổi bật những đường nét sắc sảo gương mặt. nhìn nghiêng của ông. Những ngón tay phải đang lướt nhẹ Trên các' phím đàn bằng ngà . Tim Eliza thấ't lại Khi cô tưởng tượng nhưng~ ngón tay kia đang triu mê'n vuô' ve cô như thê' . Nỗ' ao ước này có lần cô đã thổ Lộ Cùng Tempe nay bỗng cô cảm thấ'y sai trái, cảm giác sai trái này làm cô ân hận đê'n ngạt thở .

Cảm thấy có người trong phòng, ông quay đầu nhìn lui, 4 mắt giao nhau. Sau 3 năm dạy học ở đây, Eliza đã học được cách che giấu tình cảm của mình một cách rất tài tình. Cô bình tĩnh bước vào phòng.

- Temple đã về rồi à? - Cô hỏi, nói lên ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong óc mình.

- Rồi, - ông quay người ngồi nghiêng trên ghế - Nó nhắn lại lời tạm biệt cô.

- Tôi tưởng cô ấy không về sớm thế, - cô dừng lại bên cạnh cây đàn.

- Nó chán nản lắm.

- Vì tờ bích chương chứ gì. Nội dung nói cái gì thế? Ông kể tóm tắt cho cô nghe về chuyện buổi họp hội đồng đặc biệt để kêu gọi mọi người ủng hộ một số điều khoản trong tờ hiệp ước. Buổi họp đã được tổ chức nhằm vào lúc ông John Ross đi Washington. Mới nghe cô thấy công phần, nhưng rồi cô cảm thấy thương Temple vì cô biết nàng rất đau khổ bởi lẽ Blade đang tham gia vào chuyện này. - Thật tội nghiệp cho Temple

- Tôi đã nói với nó đừng quá coi trọng buổi họp này. Buổi họp sẽ không mang lại kết quả gì đâu, - ông nói, đoạn ông thở dài thườn thượt - Tôi ước sao Kipp đã không nói những điều nó không nghĩ kĩ. Nó đã quá giận.

- Đúng - Eliza buộc phải đồng ý với ông.- Đôi lúc tôi thấy thay vì cậu ấy lấy tấm lòng để đối xử với đời thì cậu ấy lại dùng nắm tay giận dữ . - Vừa nói xong cô liền ân hận đã vô ý nói ra những nhận xét như thế về cậu con trai của ông.- Xin ông tha lỗi . đáng ra tôi không nên nói như thế mới phải .

- Không. Cô đã nói sự thật . Tôi chỉ ân hận là Temple đã đau khổ trước phản ứng tức giận thô bạo của kipp như thế . Tình trạng trước mắt của con gái tôi đã quá khó khăn rồi, kipp khỏi cần phải làm cho nó đau đớn thêm nữa mới phải .

Temple chắc đủ sức chịu đựng . Cô ấy nhiều nghị lực .

- Cô cũng thế, Eliza à .

- Chỉ lời khen đơn giản như thế và + thêm ánh mắt trìu mến ấm áp của ông là quá đủ cho cô rồi .

- Cám ơn ông, - mặc dù tim cô đang đập thình thịch, nhưng cô vẫn giữ được bình tĩnh để trả lời ông.- Khốn thay là trong lúc Temple đến đây, tôi đã bỏ qua nhiều nhiệm vụ phải làm . Chắc bây giờ tôi phải đi làm cho xong thôi

trước tình trạng sức khỏe của bà Victoria, Eliza đã làm hết mọi công việc lặt vặt trong nhà . Nguồn vui của cô bây giờ là điều hành công việc trong một trang trại rộng lớn như

trại Gordon Glen này . Wá bận bịu với công việc, cô có rất ít thì giờ để nghĩ đến mình .

Khi cô dợm bước quay đi, ông quill nói:

– Có lẽ tối nay xong việc cô đàn cho tôi nghe với . Nếu được ngồi nghe cô đàn tôi mới quên được thời gian dzài dằng dặc trôi qua

– Có lẽ tôi sẽ dẫn cho ông nghe- cô tin chắc cô sẽ đàn cho ông nghe một mình, cho nên cô đã nhận lời . Trường hợp này quả không đứng đắn mac cũng không khôn ngoan chút nào hết

Janet Dailey

Sự Lựa Chọn Cuối Cùng

Chương 19

Temple xuống ngựa, đưa dây cương cho người mà fu đang giữ đầu con ngựa cái. Khi anh ta dẫn ngựa đi rồi nàng mới bước vào nhà, bỗng nàng dừng lại, bực bội đưa mắt nhìn một bóng người đứng bất động dưới bóng cây hạt dẻ ở phía bên khi bãi cỏ. Anh ta là một trong 6 người bao quanh ngôi nhà chính, rình mò những người trong nhà. Họ trùm chăn che kín cả mặt cả người, không ai có thể nhận diện được họ. Họ không nói năng gì hết hay không có cử chỉ nào hăm dọa, mà họ chỉ đứng nhìn, thái độ cảnh cáo những ai trong nhà.

Như để báo cho nàng biết anh ta không có ý gây hại cho con gái của ông Will Gordon, anh ta gật đầu chào nàng, - Temple ngần ngừ một chút rồi gật đầu đáp lại, nhưng lòng vẫn hết sức lo sợ khi thấy anh ta đứng đấy.

Những bóng người bí mật này xuất hiện lần đầu tiên ngay sau khi ông John Ridge & những đại biểu khác từ Washington trở về với bản hiệp ước họ đã được kí kết. Nàng tin rằng thế nào nàng cũng bị họ ra tay, nhưng chuyện này đã không xảy ra .

Khi nàng đến gần cửa trước, Phoebe mở cửa ra. Nhìn mặt nàng, cô biết nàng muốn hỏi điều gì rồi, nên cô lên tiếng nói liền:

– Ông Blade vẫn chưa về .

Không trả lời, Temple đưa cho Phoebe cây roi ngựa rồi cời đôi găng tay rạ Blade đã đi từ sáng sớm hôm nay, không cho biết đi đâu & bao giờ mới về . Nàng không hỏi . 2 người đã ngầm thoả thuận nhau như thế rồi .

Khi tháo sợi dây vải buộc mù đội cưỡi ngựa ra, nàng nghe tiếng chiếc can của ông Shaquano vang lên ngoài hành lang. Nàng lấy mũ xuống, đưa cho Phoebe đang đứng đợi, rồi quay lại đợi bố chồng. Khi ông hiện ra, nàng thấy mặt ông thoáng vẻ thất vọng. Nàng biết bố chồng cũng như nàng, lo sợ Blade ở đâu đó về nhà sẽ không bình an, không khí thù hận fảng fát khắp nơi, đâu đâu người ta cũng nói đến hiệu lực của Luật Máu, người ta đồn nhiều về những vụ ám sát mà nàng không hề biết đến. Nàng càng fải giải khuây. Đây là fản nào lí do khiến nàng về thăm

nhà hôm nay - để khỏi lo lắng cho anh .

- Con có được vui vẻ với gia đình không? - Ông

Shaquano đứng lại, tựa người trên chiếc can .

- Dạ được, bố à .

- Mẹ con có khoẻ không?

- Theo con thì bà có khá hơn. - Temple ngần ngừ rồi hỏi-

Không biết Blade tối nay có về ăn cơm không?

- Về chứ, - ông đáp, nhưng ông không biết chắc con ông

ở đâu. Mặc dù không tích cực như Blade, nhưng ông

Shaquano cũng đồng quan điểm với con về vấn đề ủng hộ

một hiệp ước mới cho nên ông cũng là một thành viên

trong tổ chức bí mật này .

Nàng quay lại, bước lên lầu. Nàng quên tắt Phoebe lẽo

đẽo theo sau cho đến khi lên đến phòng ngủ, cô ta mới nói:

- Cô Temple à, cô đừng sợ, - nàng bỗng quay lại Phoebe

nói thân mật - Ông ấy không sao đâu. Có anh Deu của tôi

theo ông ấy rồi Anh sẽ chăm sóc ông Blade như tôi chăm

sóc cô vậy .

Bây giờ Temple mới nhớ lại như mọi khi, Deu đã đi theo

chồng nàng. Chồng của Phoebe đã đi ra ngoài, cũng chịu

cảnh nguy hiểm như Blade, Phoebe chắc biết rõ điều này,

nếu không thì chị ta đã không bận tâm nói đến Blade như

thế để làm cho nàng yên lòng .

- Cả 2 người chắc không sao đâu, Phoebe nhỉ- Temple cười, bỗng nàng muốn xoá tan ranh giới giữa chủ & nô lệ bằng cách nắm lấy 2 tay cô gái da đen. Đoạn nàng thả 2 tay cô ta ra rồi quay đi, vừa nói tiếp - Bây giờ cô giúp tôi thay áo quần để tôi có thể nấu một vài món nóng đợi họ về ăn .

- Vâng, thưa cô.

Làn sương đổ sớm vùn vủ gần 2 bên bờ suối, rồi lan dần ra con đường hẹp, là là gần mặt đất như làn khói trắng mỏng. Ánh hoàng hôn lờ mờ hư ảo khiến cho cảnh vật trông càng thêm kì lạ .

Blade để cho ngựa tự nhiên bước, còn anh chăm chú quan sát các bụi bờ rậm rạp phía trước mặt và khu vực con đường xuyên qua nhánh suối, nơi này bây giờ làn sương mờ đã phủ kín mít. Mọi vật đều yên lặng như tờ. Anh nhìn con ngựa tai nó vểnh lên về hướng nhánh cơn suối nằm khuất dưới lớp sương mờ, thái độ hoàn toàn cảnh giác .

Đeu cho ngựa đi nhanh lên ngang hàng với anh:

- Cảnh vật làm tôi ớn quá, - anh ta nói nho nhỏ. Tôi cảm thấy có chuyện không hay sắp xảy ra .

- Đúng thế, - bỗng Blade nhớ lại lần trước, anh nói tiếp. Lần trước chúng ta về nhà đường này phải không ? - Anh nguyên rủa mình vì đã dùng một con đường 2 lần liền .

Từ khi John Walker bị fục kích bắn chết cách đây một năm rưỡi, Blade không còn xem chuyện ám sát là lời hăm dọa fách lối nữa. Kể từ khi ấy, anh không bao giờ đi 2 lần liền một con đường, không bao giờ anh cưỡi 2 lần một con ngựa. Nhờ cẩn thận mà anh đã tránh khỏi tai nạn, 2 lần anh thoát chết vì những toán người năm fục kích đợi anh . nhưng lần này anh đã bị sa lầy rồi Trong khu vực anh đang đi này, có 2 nhánh suối con xuất fát từ con suối lớn. Có thể người fục kích ám sát tại cả 2 nhánh suối này .

- Ông để tôi đi trước xem tình hình ra sao, - Deu tự nguyện nói .

Mặc dù thừa biết chúng không thèm để ý đến người hầu của anh, nhưng anh vẫn miên cưỡng để cho anh ta đi trước thăm dò. Thế rồi bỗng có một con quạ đen lớn xà xuống một thân cây nằm bên khi suối Thành linh nó cất cánh bay đi, kêu quạ quạ hốt hoảng .

- Chúng ở bên ấy. Ta đi thôi! - Vừa ` nói anh vừa thúc mạnh ngựa phóng thẳng xuống con suối .

Ngựa của Deu fóng nhanh trước anh. Cả 2 cùng băng qua con suối nhỏ, nước tung toé khắp nơi & mù vẩn vũ quanh họ. Deu dần dần fi ngựa lên bờ suối dốc thoải ở fía bên kia Khi Blade fóng ngựa theo, anh nghe bốn bề đều có tiếng động. một bóng đen từ trên cao nhào xuống trên

lượng anh, quàng một cánh tay quanh cổ anh .

Blade chụp lấy cổ tay gã đàn ông, anh cảm thấy một bên hông nóng ran lên như lửa đốt. một bóng người khác từ trong đám sương mù hiện ra, nắm lấy sợi cương ngựa con ngựa của anh lùi lại, hoảng hốt kêu toáng lên. Blade nói lỏng được cánh tay của gã đàn ông ra khỏi cổ & trước khi con ngựa quỵ xuống đất thì anh đã đẩy người gã văng rạ Blade tuột khỏi yên ngựa, nhào xuống đất & lăn vòng trên mặt đất. Anh vội vùng đứng dậy, dè chừng gã đàn ông đang thở hồng hộc với lưỡi dao trên tay. Anh nhảy lui tránh lưỡi dao đâm bổ vào anh, rồi chụp lấy cổ tay gã, chặn cánh tay gã xuống đầu gối mình, cây dao trên tay gã văng đi.

- Ông Blade! - Deu hét lên .

Anh quay lại vừa lúc một bóng đen từ trong sương mù hiện ra, người & ngựa hoà nhau làm thành một khối. Anh chụp cánh tay Deu, đu người nhảy lên, một chân móc vào mông ngựa khi con ngựa fóng mình tới trước, băng qua một bóng người hiện ra trên đường đi .

người ngựa fi nước đại gần một dặm đường, họ mới dừng lại để nghe ngóng xem có ai đuổi theo không. không có ai hết .

- Chúng không đuổi theo, - Blade nói, đưa mắt quan sát

fía sau. - chúng không gặp may. Thế nào chúng cũng rình ta vào dịp khác .

Nếu ta chạy băng qua ruộng chàm, thì đường về trang trại chỉ còn nửa dặm thôi. Tránh đi trên đường chính là tốt nhất .

Nghe lời đề nghị của Deu, Blade đưa tay ấn vào vết thương nhức nhối bên hông. Tưởng đề vào vết thương cho đỡ đau, nào ngờ anh lái thấy đau thêm. Anh nhìn bàn tay. Bàn tay ướt đẫm máu chứ không phải mồ hôi. Anh đã bị đâm một nhát dao. Anh không biết vết thương ở phần mềm hay còn ở đâu nữa, nhưng bây giờ không phải là lúc lo sợ vết thương trúng ở đâu. Anh ra lệnh .

- Chạy băng qua ruộng đi.

Temple đang ở trong fòng ăn thì nàng nghe tiếng cửa trước mở rồi có tiếng ủng nện thình thịch ở hành lang. vừa mừng rỡ vừa lo âu, nàng đưa chồng đĩa cho Phoebe, rồi chạy ra khỏi fòng .

Nàng dừng lại ở cánh cửa mở rộng qua tiền sảnh, đưa mắt nhìn Blade.

- Anh về rồi!- nàng buột miệng nói, tự nhiên như để xua hết nỗi lo sợ trong lòng đi .

Khi anh quay nhìn nàng, nàng bước lên một bước rồi dừng lại, kinh ngạc khi thấy ánh mắt lạnh lùng & nét mặt

cau có của anh .

- Ủ, anh về đây, - anh đáp như thể châm biếm thái độ khăng định của nàng .

Bộ anh không thấy nàng lo lắng cho anh ư? Bộ anh không biết nàng đau đớn khi nghe người ta hăm dọa giết anh ư?

Nàng gượng báo cho anh biết:

- Bữa ăn sẽ dọn trong vòng một giờ nữa .

- Em báo với bố lát nữa anh sẽ đến gặp, - anh bước đến cầu thang lầu, Deu lẻo đẹo theo sáu .

Sau khi đọc tờ bích chương kêu gọi thực hiện những hành động phản bội, đau đớn nghe những lời hăm dọa trả thù của em trai & bệnh vực tình yêu của mình trước mặt cha, Temple không chịu để cho mình bị xử sự như tội tở trong nhà, tuân theo lệnh của anh. Nàng nhìn anh bước lên thang lầu, bước đi chậm rãi, từ tốn. Bỗng nàng cảm thấy cơn giận bùng lên trong lòng, nàng liền đi theo anh lên lầu .

Lên đến cầu thang, anh nhìn lại, thấy nàng đi sau lưng Deu. Mặt anh liền ánh lên vẻ tức giận, anh mím chặt môi nhưng chân vẫn tiếp tục bước. Anh đi vào phòng ngủ. Tức giận vì thái độ của anh như muốn xua đuổi nàng đi, nàng theo anh vào phòng .

Anh đứng lại giữa phòng, hơi quay người, hỏi:

- Em muốn gì nữa không?
 - Hôm nay em có đến trại Gordon Glen.
 - Thế ư? - anh vừa cởi nút áo khoác vừa hỏi, thái độ thờ ơ lãnh đạm .
 - Vâng. Em biết về buổi họp ở Nequ Echota,- nàng đáp - em đã thấy tờ thông tri về buổi họp này .
- Khi 2 vạt áo khoác mở bung ra, Deu bước tới:
- Để tôi giúp cởi áo cho, thưa ông .
 - Không - Blade đưa tay chặn Deu lại,- Khoan đã .
 - Bộ anh tưởng nhờ hồi lộ mà anh có thể làm cho mọi người đến tham dự buổi họp được à?
 - Tiền bạc & chăn mền là của Schermerhorn cho, ông ta là người được Jackson phái đến kí hiệp ước. Lễ kí kết hiệp ước không có liên quan gì đến chuyện này . Bố em nói buổi họp của anh sẽ không đạt được cái gì đâu. người ta sẽ không chấp nhận trò bịp bợm của các anh đâu. Khi ông John Ross đang còn ở Washington thì sẽ không có ai đến hết .
 - Chúng tôi bịp bợm à? - anh gay gắt đáp lại. - Thế em gọi phương pháp của ông Ross như thế nào? CHÚNG TÔI ĐEM ĐẾN cho hội đồng những điều khoản trong bản hiệp ước bảo đảm những số tiền trợ cấp hàng năm để giúp xây dựng trường học, dạy dỗ trẻ em, giúp nhân dân có tiền làm lại

nhà cửa, cải tạo đất đai ở miền Tây.

- Đúng thế, 5 triệu đola, - mà những mỏ vàng của chúng ta thôi cũng đã có giá trị nhiều hơn thế rồi .

- Ông John Ross đã làm được gì ? Ông ta chỉ làm cho chúng ta đau khổ & nhục nhã gần suốt 5 năm nay, - mặt anh lộ nét ghê tởm.- Ông ta đề nghị gì để mang lại hạnh phúc cho chúng ta ? Ông ta muốn chúng ta trở thành công dân Georgia, sống với người da trắng, những người đã cướp lấy đất đai của chúng ta & khinh bỉ chúng ta nhục nhã mà thôi. Ông ta vẫn nuôi hy vọng là sang năm hết nhiệm kỳ tổng thống của Jackson, sẽ có một chính phủ mới, hoàn cảnh của chúng ta sẽ khá hơn. Nhưng ông Jackson đã cho Van Buren làm người kế vị rồi. & Van Buren cũng sẽ đứng vào phe với bang Georgia để chống lại ta. Rồi Ross lại tiếp tục chiến đấu giữ lấy đất nữa đây .

- Nhưng chúng ta cần phải làm thế - Temple giận dữ đáp . - Chưa đầy một phần 10 dân trong xứ đứng về phe các anh. Còn lại phần lớn chúng tôi đều muốn gìn giữ mảnh đất đã thuộc về nhân dân ta. Ông ấy làm theo ý muốn của chúng tôi .

- Đúng, ông ấy làm theo! - Blade đáp lại . - Ông ta là kẻ a dua, mà chúng ta thì cần phải có một nhà lãnh đạo .. một người không sợ làm điều phải cho nhân dân .

Nàng không thích lối nói như thế. Lối nói khiến cho nàng nghi ngờ, e ngại .

- Tại sao các anh triệu tập buổi họp này? Liệu các anh có thành công không?

- Em đừng hỏi anh những câu hỏi mà em không thích nghe câu trả lời! - Khi anh quay đi, bỗng nàng thấy có vết đen dính vào áo khoác của anh.

- Ông Blade, ông bị chảy máu, - Deu la lên. - Ông không cho tôi biết ông bị thương sau lưng .

Anh đưa tay đè chặt lên hông bên phải & cố đẩy Deu ra xa, nhìn xuống vết thương .

- Không có gì đâu .

- Bị thương à ? - Temple cau mày hỏi - Deu, anh nói gì thế ? Cởi áo ông ấy ra - Khi thấy Blade lại hát anh ta ra, Temple liền bước đến giúp anh. Nàng nhìn chiếc áo sơ mi bị lấm máu ở bên hông phải, nàng sợ chết khiếp . Cố giữ bình tĩnh, nàng hỏi:

- Chuyện gì xảy ra thế này ?

- Máy người "bạn" của em fục kích khi chúng tôi băng qua suối . Họ định biến em thành goá fụ - giọng anh mỉa mai chua cay.- Có lẽ lần sau họ may mắn hơn, chắc họ sẽ thành công đấy .

- Anh ác độc quá - Temple quay mặt để che giấu 2 hàng

nước mắt đang tuôn ra .

- Temple! - anh nắm cánh tay nàng, giữ nàng lại - Anh ..
anh lỡ lời .

- Ta cần rửa vết thương & băng bó lại - nàng gỡ tay ra và
bước ra cửa .

- Em đừng để bố biết chuyện này . Anh không muốn làm
ông buồn .

- Thế đối với em, không cần em buồn, fải không? - nàng
quay lại nhìn anh. - em chỉ là vợ anh thôi mà .

Anh ân hận ra mặt .

- Temple, anh xin rút lại những lời anh nói . Anh đã tức
giận & làm cho em đau đớn . Thật anh không fải với em .

- Đúng thế đây, - nàng đi lấy nước, giỏ đựng thuốc & bông
băng, lòng cảm thấy thế nào rồi nàng cũng tha thứ cho
anh, mặc dù nàng sẽ không quên được chuyện này .

Vết thương không trầm trọng lắm như Blade đã nghĩ Anh
mất một ít máu nhưng bắp thịt không bị cắt đứt . Nhờ
chiếc áo khoác bằng len dày, cho nên lưỡi dao mặc dù đã
đâm lút cán vẫn không thọc sâu vào cơ thể anh . Thế
nhưng thấy da anh toạt ra, nàng vẫn hết sức lo sợ . 2 tay
nàng run run khi bóp miệng vết thương lại và buộc băng
vải lên .

- Tay em run, - anh nói .

Nàng quay mặt đi, cố giữ cho khỏi bật khóc .

– Ước gì anh chấm dứt công việc kí kết hiệp ước này .

– Không được đâu .

Nàng cảm thấy 2 tay anh ôm quanh người nàng . Nàng gục mặt vào bộ ngực trần của anh khóc tức tưởi, để yên cho anh trù mến . Nàng cố xua đuổi khỏi tâm trí ý nghĩ về buổi họp Hội đồng đáng nguyên rủa này, buổi họp mà rồi đây sẽ làm cho anh xa lìa nàng

Janet Dailey

Sự Lựa Chọn Cuối Cùng

Chương 20

Temple nhìn kĩ cái khay bạc để xem còn vết dơ nào nữa không, nàng cẩn thận không sờ mí ngón tay đen đũi nhóp nhúa lên khay. Nàng nhăn nhó khi nhìn thấy mấy ngón tay dơ. Ngoài việc đánh bóng đồ đạc ra, nàng còn ghét công việc ướp muối thịt nữa . 2 việc này thường làm cho tay nàng đau như & dơ bẩn .

Nàng đem khay đến để trên cái bàn đã có nhiều đồ đạc đánh bóng trên đó rồi, đoạn nàng quay lại bàn làm việc để xem các thứ khác do 2 người hầu làm ra sao. chỉ còn khoảng nữa tá đồ đạc cần phải đánh bóng nữa là xong. Xong số này, coi như đồ trong nhà đã sạch sẽ hết .

Trong thời gian Blade & ông Shaquano vắng mặt cả tuần, nàng cố tìm cách làm rất nhiều việc, làm việc cả ngày đến mệt fờ người, tối đến là nàng lăn ra ngủ, cố quên việc

những bóng người trùm chăn kín mặt đã biến mất cùng ngày Blade & ông Shaquano ra đi. Sự vắng bóng của họ còn làm cho nàng lo âu sợ sệt hơn cả sự hiện diện của họ nữa .

- Cô Temple ơi, cô Temple! - Phoebe chạy vào phòng, mặt mày hốt hoảng . - Có người cưới ngựa đi đến . Tôi thấy qua cửa sổ trên lầu .

- Phải ông Blade không?

- Tôi không biết chính xác . Ông ta cưới ngựa bằng qua rừng như bị quỷ Satan đuổi . Tôi đoán thế . Chắc cô biết nhiều lần ông Blade & Deu đã về nhà bất thần như thế này chứ ?

Temple nhìn xuống 2 bàn tay vẩy bẩn rồi nhìn chiếc tạp dề dơ dáy ngoài cái áo cũ rách . Nàng kêu lên:

- Nhìn này . Anh ấy lại cho tôi là đồ phụ phen tạp dịch dơ bẩn mất . Mau lên, Phoebe, giúp tôi thay áo quần .

Nàng đâm đầu chạy về fía cầu thang sau, lấy cái mũ trùm đầu màu trắng để che bụi ra & vừa cởi áo tạp dề vừa chạy nhanh lên thang lầu về fía phòng ngủ . Nàng ném cả 2 thứ lên giường rồi chạy vội vào phòng tắm .

- Cởi áo giúp tôi nào, - nàng ra lệnh, rồi nhúng 2 tay vào bồn nước có xà phòng . - cô đi lấy cái áo vải xanh cho tôi .

- Vâng thưa cô .

Temple vội vã kì cọ 2 tay cho sạch, rồi cởi áo ra. Khi nàng xỏ tay vào 2 tay áo thì nàng vừa nghe tiếng cánh cửa trước nhà ở tầng dưới mở ra .

- Chị Temple đâu rồi ? Temple ơi! - có tiếng gọi to ở dưới, nhưng không phải giọng của BLade .

- Kipp à ! - nàng bước ra hành lang .

- Temple, chị ở đâu? - Tiếng gọi có vẻ giận dữ vang lên găt gỏng . Lần này thì nàng biết chắc là em trai nàng rồi .
nàng bước đến đầu thang lầu, nói vọng xuống:

- Chị ở trên này, Kipp - Khi hắn xuất hiện ở dưới chân cầu thang, nàng rung mình thấy nét mặt của cậu ta. - cái gì thế ? Có chuyện gì xảy ra à ?

- Anh ta ở đây phải không ? - Kipp dừng lại ở bậc cấp thứ 2 .

- Không, anh ấy chưa về .

Kipp nhảy lên thang lầu, bước từng 2 đến 3 bậc 1. Cậu ta nói .

- Chị lấy đồ đạc đi, em sẽ đưa chị ra khỏi đây .

Khi cậu ta nắm cổ tay nàng, Temple trì chân lại .

- Tôi không đi đâu hết, nếu cậu không cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra .

- Chị là chị của em - sự giận dữ bùng ra qua hành động & ngôn ngữ của Kipp. - Em không muốn chị sống trong nhà

của bọn phản bội thêm fút nào nữa hết .

- Thôi dẹp đi ! - nàng giật tay ra, nhìn vào mặt cậu em, 2 tay nắm chặt lại 2 bên hông, thái độ giận dữ hết như Kipp.

- Tôi không muốn nghe những lời hận thù chống lại chồng tôi của cậu nữa .

- Chị không hiểu gì hết, chị Temple à - cậu ta phòng mang trợn mắt nói - bọn con hoang đã làm xong việc ấy rồi .

Đêm qua họ đã kí hiệp ước với gã đại diện của Jackson ở Nequ Echota rồi . Họ đã bán đất của chúng ta rồi .

- Không, - nàng bước lui một bước, lắc đầu quày quẩy, như tỏ ý không tin. - Không có Blade đâu. Anh ấy không bao giờ làm việc ấy .

- Chị điên rồi, - Kipp đáp nhanh. - Tên của anh ta cùng nằm với tên của bọn rắn rết . Nếu không thì em đến đây làm gì ?

- Tôi không tin cậu, - nàng nói nhỏ, giọng lặc đi.

- Thế chị cho em nói láo sao?

- Tôi không biết . - Temple quay người nhìn vào tường, đầu óc choáng váng không tài nào suy nghĩ cho mình bạch được .

- Chị muốn có bằng chứng giả không? Có giả chị muốn nhìn tận mắt bản hiệp ước ? Tên anh ta năm rành rành ra đây, em nói cho chị hay và cả chữ kí của bố anh ta nữa .

Họ đã phá huỷ Luật Máu . Chị không thể sống với một tên bán Chúa đã phản bội dân tộc ta. Lần này thì họ làm thật chứ không nói nữa, bản hiệp ước đã kí rồi . - Kipp dừng lại một lát . - Em nói thật đấy, chị Temple à . Nếu chị không tin em thì cứ hỏi anh ta đi .

- Tôi sẽ hỏi! - thấy thái độ nhạo báng, nàng quay người đi. Bỗng nàng thấy Blade đang đứng trước mặt mình, mặt anh ta đanh lại như đá & mắt như thép xanh .

- Hỏi anh ta đi, - Kipp nói, giọng thách đố . - Hỏi anh ta có phải anh ta đã kí bản hiệp ước bán đất không?

Nàng sợ khi nhìn vào mắt anh, nàng thì thào hỏi :

- Có thật thế không?

- Thật, - anh bình tĩnh đáp, không động một sợi lông mi .

- Mi sẽ chết vì tội này! Kipp lớn tiếng nói .

- Còn cậu thì sẽ được sống . Tôi phân vân tự hỏi không biết công lí ở đâu trong truyện này - Blade nói về .

Trầm tư, giọng gay gắt, châm biếm .

- Kipp, cậu hãy rút đi kẻo tôi lại quên cậu là em của Temple .

Kipp quay qua nàng :

- Chị đi với em chứ ?

Nhưng Temple vẫn không nhúc nhích . Nàng chỉ biết nhìn chồng - người nàng yêu - người đã trở thành kẻ phản bội

dân tộc mình .

- Cậu đã có câu trả lời rồi đấy, - Blade nói, - chị cậu ở lại với tôi .

Kipp quay chạy xuống cầu thang lầu . Khi nghe cánh cửa dưới nhà đánh sầm lại, Blade quay qua nhìn mắt nàng, ánh mắt dò hỏi khiến nàng chột tỉnh cơn mê. Nàng nghẹn ngào hỏi anh, giọng trách cứ .

- Tại sao anh làm thế ? Thật thế sao ? Họ sẽ giết anh mất .

Anh cảm thấy trước mắt mình không phải là Temple mà là cảnh tượng ngôi nhà của ông Elias Boudinot vào đêm trước, nơi đây cả một uỷ ban gồm 20 người tụ tập lại bên ánh đèn cầy để hút ống vố & xem lại văn kiện phác thảo nhượng bộ . Rồi đến giờ kí kết bản hiệp ước, ban đầu ai nấy đều ngập ngừng im lặng & cuối cùng từng người bước lên cầm bút kí . Thiếu tá Ridge là người kí sau cùng . Sau đó, anh đã nhìn vào chữ kí của mình, lên tiếng tuyên bố :

- Tôi đã kí vào tờ trát tử hình của tôi rồi đấy !

- Tất cả họ cũng thế . Kí vào bản hiệp ước mới là họ đã vi phạm Luật máu . Tội này là tội tử hình .

Anh nhìn bộ mặt trắng bệch của nàng, rồi nhìn đôi môi mọng đỏ . Bị đôi môi lôi cuốn, anh từ từ bước đến bên

nàng, đưa 2 tay ôm lấy 2 bên eo nàng . nàng cố đẩy anh ra, nhưng anh bất chấp, cứ ôm nàng vào lòng .

– Làm tình với anh đi, Temple! Làm tình với con người đáng tội chết đi .

Anh áp môi lên môi nàng, mặc cho nàng khóc nức nở & cố chống cự lại anh . Thế rồi nàng không vùng vằng đẩy anh ra nữa . Mấy ngón tay anh lồng vào tóc nàng ,cơ thể nàng căng ra áp sát vào anh, đòi hỏi . Anh bế nàng lên giường, không để ý đến Phoebe, cô hầu da đen len lén ra khỏi cửa .

Bóng dáng của tử thần lui ra, nhường chỗ cho tình yêu, cho đam mê nóng bỏng, đam mê cuồng nhiệt đã dập tan những ngăn cách bất bình & trước mắt họ quên hết mọi sự mà chỉ còn là tình yêu .

Sau đó, bóng tối & đau đớn lại hiện về . Temple chậm rãi mặc chiếc áo dài vải xanh vào người, chiếc áo nàng thích nhất, nàng lắng nghe tiếng sột soạt vang lên mái sau. Cơ thể nàng vẫn còn hơi ấm của anh, môi nàng còn vị thơm của môi anh, nhưng tâm trí nàng lại nghĩ đến những việc anh đã làm .

Nàng quay lại nhìn anh:

– Anh làm thế chẳng được cái gì hết . Bản hiệp ước của các anh sẽ không bao giờ được người ta tán thành đâu .

Anh ngần ngừ một lát rồi mang ủng vào .

- Nếu những điều bọn anh đã làm mà buộc được ông Ross lập một bản hiệp ước khác, thì mục tiêu của anh xem như đã thành công, anh đứng dậy, nhìn nàng đăm đăm - Em sẽ ở lại với anh chứ .

Trước mắt thì ở lại - nàng không biết phải xoay xử ra sao, bỏ anh mà đi hay ở lại để chứng kiến cái chết của anh .

Janet Dailey

Sự Lựa Chọn Cuối Cùng

Chương 21

TRANG TRẠI GORDON GLEN

Tháng Sáu, 1836

Một con ong mật đen dĩ bay gần đến mặt Eliza, rồi bay đi khi cô tựa người trên hàng rào để xem xét khu vườn rộng mênh mông bát ngát. Từng luống đất nối đuôi nhau trải dài trước mắt. Cô trồng nào bắp, cải bẹ, khoai lang, củ cải đường, hoa mồm chó, hành, bí và nhiều thứ khác nữa. Ở đằng xa, hai đứa bé nô lệ và mẹ chúng cúi người trên cái cuốc cuốc cỏ dại và xới đất lên.

Bỗng cô giật mình tỉnh cơn mơ vì tiếng của Temple hỏi vang lên bên tai cô:

- Cô Eliza, có gì không ổn sao? Từ khi ăn xong đến giờ, cô cứ trầm tư mặc tưởng thế?

- Tôi cũng thấy cô như thế đấy, - Eliza đáp và đứng thẳng

người lên khỏi hàng rào. - Tôi nghĩ là chuyện ký kết hiệp ước đã phủ lên tất cả chúng ta một tấm màn đen tối. - Cô thấy mắt Temple tối lại vì đau khổ, cô bèn nói tiếp,

- Tôi lại nói tầm bậy rồi.

- Sao lại tầm bậy ? Cô nói đúng đấy. - Temple đáp, đầu nghênh nghênh kiêu hãnh, khinh khi. - Bản hiệp ước là một văn kiện kịp bọm lừa dối của ông Jackson đối với chúng ta, nhưng họ không thành công đâu. Có nhiều tiếng nói Quốc hội phản đối hành động này, những tiếng nói mãnh liệt của những người như Henry Clay, Daniel Webster, Davy Crockett, và John Quincy Adams. Bản hiệp ước sai trái này chắc sẽ không được Quốc hội chuẩn y đâu. Ông John Ross đã mang đến Washington bản văn phản đối gồm có 16 ngàn chữ ký để chứng minh rằng bản hiệp ước ấy không do đại đa số quần chúng làm nên. Eliza bàng hoàng khi nghe giọng chống đối quyết liệt của Temple. Lên án bản hiệp ước gay gắt như thế, tức là nàng đã lên án hành động của chồng mình, thế nhưng nàng vẫn sống với chồng.

- Cô yêu anh ấy lắm, phải không ?

- Vâng, - chính giọng trả lời gay gắt càng bộc lộ rõ tình yêu của nàng. Temple bước khỏi hàng rào. - Khu vườn của cô tốt quá.

- Nờ cơn mưa đêm hôm kia đấy. - Eliza phục Temple vì nàng đã thay đổi đề tài khi đề cập đến khu vườn của "cô" tốt tươi. Bà Victoria bị bệnh lao làm cho suy yếu, cho nên Eliza trở thành chủ của trang trại.

- Tôi không nghe cô nhắc đến cha Cole lâu rồi. Cô có được tin gì của ông ấy không ? - Khi thấy Temple cất bước theo con đường mòn đến khu chuồng ngựa, Eliza cũng bước theo nàng.

- Tháng trước tôi có nhận của cha một lá thư. - Đây là bức thư đầu tiên cô nhận của ông từ hơn một năm nay. - Chỉ là một bức thư ngắn thôi, cho tôi biết ông đã đi về miền Tây. Cũng như nhiều nhà truyền giáo khác, cha tin rằng vấn đề người Cherokee đến nhập vào đám đồng bào của họ ở miền Tây đã định cư ở đây chỉ là vấn đề thời gian thôi.

- Cách đây mấy năm, tôi cứ tưởng cô sẽ lấy ông ấy. - Temple bình thản nói.

- Chúng tôi chỉ là bạn bè thân thiết thôi. Không có gì đâu. Bỗng Temple dừng lại, người hơi lão đảo, nàng đưa một tay để lên trán. Eliza chột lo nàng bị xỉu. Cô vội quàng tay ôm lấy vai nàng.

- Temple, cô mệt à ?

- Không sao, - nàng hơi nhích người cố tránh xa Eliza, nhưng rõ ràng là Temple bị bệnh rồi. Eliza đã chữa bệnh

cho nhiều người trong đồn điền, nên cô nhận ra được những dấu hiệu của bệnh hoạn. - Shadrach ơi, - cô gọi chàng trai đang đi sau cô một đoạn ngắn, - giúp tôi đưa cô Temple vào nhà.

- Đứng, xin cô, - Temple cưỡng lại, lần này bàn tay nàng đẩy cô Eliza ra có vẻ mạnh hơn. - Một lát sẽ qua thôi mà. Tôi sẽ khỏe liền bây giờ.

Eliza nhìn những hạt mồ hôi nhỏ lăn tăn rịn ra ở môi trên của nàng. Sắc mặt nàng đã bắt đầu trở lại hồng hào.

- Cô không ăn tí nào mà, - Eliza nói, cô nhớ hồi nãy khi ăn cơm, Temple không động đến thức ăn.

- Tôi không ăn được. - Temple tránh mắt cô, nhìn xuống. - Tôi... có thai.

Temple nói rất nhỏ đến nỗi phải mất một hồi Eliza mới nghe rõ. Cô cười vui vẻ:

- Temple, tuyệt vời làm sao! - cô nói, rồi bỗng cô cau mày khi nhìn ánh mắt bối rối của Temple. - Cô không thích sao ?

- Tôi thích chứ - tay nàng vuốt lên bụng, cử chỉ triu mến yêu thương, che chở. Đoạn nàng nhìn Eliza. - Nhưng cha nó là một kẻ phản bội, rồi không biết sẽ ra sao đây ?

- Anh ấy là chồng cô, - Eliza nhẹ nhàng nhắc nhở nàng.

Bỗng Temple có vẻ dao động, nàng vùng ra khỏi Eliza.

- Thỉnh thoảng tôi ước sao... - nàng dừng lại đột ngột và thở dài. - Tôi không còn biết ước gì nữa. Có lẽ tôi nên nghe lời Kipp, bỏ anh ấy khi nghe cậu ta nói đến hiệp ước lần đầu tiên.

- Cô không có ý ấy đâu.

- Không, thật ư ? - Temple cười chua chát, ngược mắt nhìn lên bầu trời xanh. - Nếu tôi biết những gì xảy ra như thế thì chắc tôi đã bỏ anh ấy rồi. Nhưng tôi ở lại. Có lẽ tôi nghĩ tôi có thể thuyết phục được anh ấy tin rằng mình sai lầm. Thật tôi không ngờ.

- Anh ấy có biết... cô có thai không ?

Temple lắc đầu:

- Không ai biết hết, trừ cô và Phoebe. - Nàng quay qua cô.

- Làm sao tôi sinh con trong nhà của những kẻ phản bội dân tộc cho được, cô Eliza ? Làm sao tôi để cho đứa bé mang nỗi nhục nhã ấy ? Và nếu tôi ở lại đây, đứa bé sẽ mang nỗi nhục nhã.

Cô biết tâm trạng của Temple đang bối rối bỏ đau đớn.

Chắc là nàng đau đớn lắm. Nhưng Eliza tin vẫn phải khuyên giải nàng.

Bỗng nhiên mặt Temple có vẻ bình tĩnh một cách lạ lùng:

- Cô Eliza à, tôi muốn có đứa bé này, - nàng lại cất bước bước đi. - Đây là kết quả tình yêu của tôi với anh ấy. Tuần

sau, tháng sau, năm sau, Blade chắc sẽ bị trừng phạt vì tội phản bội. Anh ấy biết một ngày nào đấy anh ấy sẽ nằm trong vũng máu của mình. Tôi có thể chịu đựng được cảnh này, nhưng đứa bé... tôi không muốn nó chứng kiến cảnh này. Và theo tôi thì chắc Blade cũng không muốn thế.

- Thế thì... cô sẽ bỏ anh ấy mất.

- Tôi muốn con tôi sinh ra ở Gordon Glen, - mặt Temple có vẻ chua xót, đau đớn khi nàng ngược mắt nhìn một cách trù mến ngôi nhà gạch vờn cao qua những chỗ trống của hàng cây. - Đây là chỗ cho nó lớn lên, tự hào và mạnh mẽ.

Cảm thấy hai ngón lệ rươm rướm trên mắt nàng, Eliza cố phá tan cơn buồn phiền trong lòng nàng:

- Cô có tin đứa bé là con trai không ? - Cô hỏi, cố làm cho không khí nhẹ đi.

- Dạ không. - Temple có vẻ trầm tư. - Nếu là gái thì chắc tốt hơn. Người ta sẽ ít quan tâm đến chuyện rêu rao nó là con một tên phản bội như khi nó là con trai.

- Temple! - Eliza thì thầm, lòng đầy thương cảm và đau đớn.

- Đừng, xin cô đừng ái ngại cho tôi. Tôi không ân hận những việc tôi đã làm đâu. - Nàng nói với vẻ rần rởi khiến Eliza phải khâm phục lòng can đảm của nàng trước những

khó khăn nàng đang gặp phải. Cô ước sao cô có được một nửa lòng can đảm của nàng. Bỗng Temple nhìn lại người hầu da đen đang lững thững đi sau hai người một đoạn:

- Shadrach, cậu chạy xuống chuồng, nói là đóng yên cương con ngựa cái sẵn sàng cho tôi nhé.
- Vâng, cô Temple. - Chàng trai chạy nhanh tới trước, hai bàn chân trần chai cứng nện thành thịch trên mặt đất đỏ quạch.

oOo

Sau khi ra về, Eliza trở vào nhà. Hôm nay, con đường quen thuộc này lại hiện lên rất nhiều kỷ niệm, kỷ niệm những ngày vô tư lự, những ngày trước khi cô đem lòng thương yêu ông Will Gordon. Khi vượt qua con suối, cô nhớ lại những buổi chiều hè trời nóng cô đã vui đùa với đám học trò, lội trong nước suối lạnh để bắt nòng nọc. Cô dừng lại trước ngôi trường gỗ. Đã hơn hai năm nay, không ai đặt chân vào đây. Vì phải làm nhiều công việc nội trợ và chỉ dạy cho Sandra, Kipp và bé Johnny, cho nên Eliza thấy việc dời các buổi học vào dạy trong nhà là tiện lợi hơn hết. Rất nhiều lần, Eliza định vào xem ngôi trường có hư hỏng gì không, nhưng bao giờ cô cũng có nhiều việc cần làm gấp. Mãi cho đến bây giờ cô mới vào trong xem

thử ra sao.

Khi bắt đầu theo con đường vào trường, Shadrach liền chạy lên trước để mở cửa. Cô vội cười với cậu ta, lòng thoáng nghi chắc thế nào trong lớp học cũng bị chuột bọ và nhiều thú vật ghê tởm khác làm ô ւế. Nhưng khi cô bước vào trong, không một tiếng động gì khác lạ vang lên. Cô ngạc nhiên dừng lại, sửng sốt nhìn cảnh tượng trước mắt. Ngôi trường sạch sẽ. Nền nhà, cửa sổ, bàn ghế... tất cả đều không một hạt bụi. Củi và đồ nhóm lửa chất sẵn trong lò sưởi sẵn sàng để đốt lò. Trên bàn cô giáo, một ly nước có cắm một cành hoa tím.

Lạ lùng, Eliza bước tới đưa tay sờ vào một cánh hoa. Cô liếc mắt nhìn Shadrach. Cậu ta quay mắt tránh mắt cô, nhìn lên bàn, lúng túng đứng nghiêng về một bên, cậu ta nói:

- Cháu cũng thường thay mực mới vào lọ, phòng khi cô cần viết cái gì.

- Cậu làm hết những thứ này sao, Shadrach ?

- Dạ, thưa cô. - Cậu ta gật đầu, sung sướng đưa mắt nhìn khắp phòng học. - Cháu nghĩ có lẽ có ngày cô muốn dạy lại ở đây.

Nước mắt rưng rưng, cảnh vật nhòa trước mắt cô và cổ họng cô nghẹn ngào vì xúc động:

- Tôi không có thì giờ để dạy cậu học, phải không ? - Thế nhưng, vì công việc bề bộn hàng ngày nên cô đã quên phương pháp cậu ta học hỏi đấy thôi.

- Dạ, Ồn hết, - cậu ta đáp. - Hễ mỗi khi có dịp là cháu đọc. Hai lần, cháu lấy sách trong thư viện của ông Will để đọc. Sách thuộc loại khó hiểu, nhưng cháu muốn cố gắng để hiểu được nội dung trong sách.

- Đấy thường là phương pháp hay nhất để học hỏi đấy, Shadrach ạ. Phương pháp này khó đấy, nhưng... tôi sung sướng vì cậu đã làm như thế. Đừng ngừng học hỏi, dù có chuyện gì xảy ra đi nữa, hay là hoàn cảnh khó khăn đến mấy đi nữa, cậu cũng phải cố gắng học hỏi.

- Cháu không ngừng học hỏi đâu, - cậu hăng hái đáp. Chớp mắt nhanh, cô lau ngấn lệ và cười với cậu bé:

- Trong tất cả các học sinh tôi dạy, cậu là người làm cho tôi hãnh diện nhất.

- Thật thế sao cô ? - mắt cậu ta mở to và sáng long lanh vì sung sướng.

- Thật đấy. - Eliza lại cười. - Cậu biết tôi nghĩ gì không ?

- Dạ, cô nghĩ gì ? - Cậu ta bật khóc.

- Trời nóng như thế này, tôi phải cho nghỉ làm việc phần còn lại chiều nay. Tại sao chúng ta không xuống suối vui chơi ?

- Cháu đi với chú ?

- Cháu có "được phép" đi cùng không. - Eliza chữa lại ngữ pháp cho cậu bé, đoạn cô nói tiếp, ánh mắt hài lòng, - dĩ nhiên là cậu được đi. Cậu phải trông chừng bé Johnny, được không ?

- Dạ, thưa cô, cháu sẽ trông chừng cậu ấy, - Shadrach cười vui vẻ đáp lại.

oOo

Trên đường băng qua ruộng để về nhà, ông Will Gordon nghe có tiếng đùa tung nước từ con suối vang đến, nhưng chính tiếng la hét vui vẻ của người lớn làm cho ông chú ý. Ông cho ngựa đến phía sau suối để xem sao, lòng phân vân, cố đoán người nào ở đây.

Eliza đi chân không, bị té nước tới tấp, phải chạy lên bờ để tránh, chiếc váy dài tom gọn một ôm trước ngực, mái tóc trần cuộn lên gọn ghẽ trên đầu. Sandra và Shadrach lội nước đuổi theo, vừa cười, vừa té nước vào người cô giáo. Ngay cả bé Johnny cũng tham dự trò vui, mặc dù cậu té nước ít hiệu quả hơn hai đứa trẻ kia.

- Ba người chống một là chấp quá nhiều rồi đấy nhé.

- Ba! - Sandra reo lên sung sướng, còn Eliza quay lại.

Lòng cô bỗng cảm thấy hồi hộp vui sướng khi thấy ông Will Gordon. Nhưng cô đã quen với nghệ thuật che giấu

tình cảm của mình trước mặt ông rồi. Khi ông xuống ngựa, cô nhìn ông mỉm cười thật duyên dáng, tươi tỉnh, rồi dịu dàng nói:

- Nhờ ông đến kịp để giải cứu cho tôi khỏi những nhà vô địch té nước này.

- Không phải, - ông bước đến bên mép nước nơi Eliza đang đứng, đưa mắt nhìn hai đứa con nhỏ của mình. - Tôi dừng lại để giúp cô đánh đuổi bọn này đây.

Rồi nhanh như cắt khiến mọi người phải kinh ngạc, ông nhảy bổ đến chú bé Johnny sáu tuổi, miệng reo hò toáng lên. Johnny hét lên và giả vờ sợ sệt, đâm đầu bỏ chạy. Khi ông Will lộn vào lòng suối cạn để đuổi theo chú bé, không để ý đến đôi ủng đang mang trên chân, thì Eliza liền đuổi theo Sandra. Cả hai đứa bé liền bỏ chạy, Shadrach chạy theo, miệng cười ha hả.

Chưa đầy một phút sau, hai người dồn các đứa bé vào một góc ở bờ suối cao. Khi Johnny cố chạy thoát, ông Will cúi người bế cậu lên. Johnny vừa la hét vừa cười, gọi chị tiếp cứu:

- Giúp em với, Sandra, giúp em với!

Cô bé chạy đến giúp em và Eliza không can thiệp vào. Cô quay lại, tìm đôi tất khô ở bờ bên kia. Khi đến đây, cô ngồi trên một thân cây khô, nhìn cảnh vui đùa của mấy cha con.

Vì bận bịu công việc xã hội và việc chăm sóc trông coi đồn điền, thật hiếm khi ông Will có thì giờ rảnh rỗi để chơi với con.

Cô nhìn ông cười đùa, vật lộn với hai con, cười sặc sụa, mình mẩy ướt đẫm như chúng. Sau nhiều năm phấn đấu, người đàn ông khỏe mạnh, đẹp trai này đã vươn lên hàng đầu dân tộc mình. Bây giờ cô thấy sung sướng khi nhìn ông được hạnh phúc, vô tư như thế này, quên hết mọi nhọc nhằn do công việc mang lại.

Sau đó, khi trên đường về nhà, Eliza đã nói ý nghĩ này cho ông nghe. Ông dẫn ngựa đi bên cô, Johnny và Sandra ngồi trên ngựa. Cô nói:

- Tôi tin cuộc vui đùa này đã làm cho ông vui thích cũng như bọn trẻ vậy. Thỉnh thoảng, chúng ta cần dẹp sang một bên tất cả lo lắng ưu phiền của mình để vui chơi với cuộc đời. Chúng ta cần phải quân bình cuộc sống mới được.

- Các cháu cũng làm cho cô vui thích phải không? - Ông Will hỏi, liếc mắt nhìn người phụ nữ cao dong dỏng đi bên ông, sánh bước cùng ông, áo quần bị nước bắn ướt mèm.

- Đúng thế, - đôi môi cô ánh lên vẻ ấm áp, mặt cô dịu dàng. Ông tự hỏi cô có thật tình khi biểu lộ tình yêu thương sâu đậm như thế này không.

- Các cháu rất thương mến cô, Eliza à. - Giữa hai người

đã chấm dứt mọi hình thức từ lâu. Ông Will không còn nhớ lần cuối cùng ông gọi cô là cô Hall khi nào nữa. Ông đã xem cô như người trong gia đình và xử sự với cô như người nhà.

- Và tôi cũng rất thương chúng, - cô đáp tự nhiên.

Khi họ đến gần nhà, ông Will thấy có người cưỡi ngựa phi đến.

- Chúng ta có khách.

- Có lẽ anh ta mang tin vui của ông John Ross từ Washington về.

Người cưỡi ngựa từ Washington về thật, nhưng không phải tin vui. Vào ngày 17 tháng Năm, Quốc hội Hoa Kỳ phê chuẩn bản hiệp ước lừa dối. Sáu ngày sau, Tổng thống Jackson ký vào bản hiệp ước, tuyên bố bản hiệp ước có hiệu lực.

Điều không nghĩ tới đã xảy ra.

Tối đó, sau khi bọn trẻ đã đi ngủ, Eliza ngồi trong phòng sinh hoạt chung của gia đình, vừa đan cô vừa tức giận nghĩ đến chuyện xảy ra. Cô tức giận nói:

- Một lá phiếu. Bản hiệp ước được chính thức phê chuẩn chỉ bằng một lá phiếu. Nếu chỉ có một nghị sĩ bỏ phiếu chống, trò bịp bợm khủng khiếp sẽ không bao giờ xảy ra được.

- Đúng thế, - ông Will ngồi trong chiếc ghế xích đu, hai vai trĩu xuống vì sức nặng của nguồn tin ác liệt ấy.

Eliza nghe giọng ông có vẻ giận dữ, cô bèn ngưng tay đan:

- Bây giờ ông tính sẽ làm gì ?

- Dĩ nhiên là chúng tôi chống lại.

- Chống như thế nào ? Tôi muốn hỏi, phải chăng các ông sẽ chiến đấu như người Seminole ở Florida ? - cô đã đọc báo viết về cuộc chiến đấu giữa lính Mỹ và người da đỏ Seminole ở vùng đầm lầy. Họ bắn giết nhau. Cô kinh hãi khi nghĩ đến cảnh trang trại Gordon Glen thành bãi chiến trường.

- Lấy gì để chiến đấu ? - ông Will đáp. - Chúng tôi là nông dân cả mà. Chúng tôi không có vũ khí, ngoài một số súng săn thôi.

- Thế thì chống lại bằng phương pháp gì ? - Eliza hỏi lớn, cau mày, lắc đầu kinh ngạc.

- Chỉ còn một cách thôi, - ông Will đáp. - Phải vận động ở Washington nhiều gấp hai lần mới được. Hiệp ước Con Ma (the Phantom Treaty) chỉ được phê chuẩn bằng một phiếu. Nếu chúng ta có một biện pháp mới nhằm vận động hủy bỏ hiệp ước này, chúng ta có thể được Quốc hội thông qua cũng bằng một thắng lợi sát sao như thế. Chúng

tôi có thời gian hai năm để thực hiện điều này trước khi chính quyền liên bang ra lệnh thi hành các điều khoản của bản hiệp ước.

- Hai năm là... - bỗng Eliza ngưng lại vì có tiếng vật gì rơi đánh thịch trên nền nhà ở tầng trên. Cô cười, để đồ đan sang một bên. - Hình như Johnny lại rơi trên giường xuống rồi.

- Hầu như đêm nào nó cũng thế hết, - ông Will nhận xét.

- Đúng thế, - cô đáp rồi đứng dậy khỏi ghế. - Để tôi lên bế cháu đặt vào giường lại.

Nhưng trước khi cô cất bước, có tiếng hét lớn phát ra từ trên tầng hai.

- Thưa ông Will, ông Will ơi, xin ông lên mau cho vì bà Victoria, - đây là giọng của Sulie May, cô giúp việc thay chỗ của Phoebe trong nhà, cô ta được phân công ngồi cạnh thường xuyên bên bà Victoria.

Ông Will vùng đứng dậy, còn Eliza thì đâm đầu chạy.

Nhưng ông đến chân cầu thang trước cô một bước. Bị chiếc váy dài làm vướng chân, nên Eliza không chạy theo kịp ông lên cầu thang.

Khi lên đến tầng ba, Eliza nghe tiếng ho không ra hơi của bà Victoria phát ra từ phòng ngủ của ông chủ. Cô chạy đến cánh cửa mở rộng. Cô ngần ngừ đứng một lát khi thấy

ông Will Gordon đang đỡ vợ, bà đang oằn người ho dữ dội trên tay ông.

Cô vội chạy vào phòng:

- Để tôi thay cho, - cô nói nhanh Bà Victoria ngược mắt nhìn lên, cặp mắt đen lộ vẻ lo sợ và cầu cứu. - Có tôi đây.

Bà sẽ khỏe lại thôi. - Eliza mỉm cười, nụ cười khích lệ.

Sulie May đứng yên bên cạnh giường, nhìn cảnh tượng trước mắt, cô ta lên tiếng:

- Những cơn ho cứ đến liên tục. Bà không có thì giờ để nghỉ ngơi giữa các cơn ho nữa.

- Ông Will, nhờ ông lấy giúp chai thuốc giảm đau ở trong hộc bàn ngủ đưa cho tôi.

Eliza phải đợi một hồi thật lâu để cho cơn ho của bà Victoria dịu xuống, cô mới cho bà ta uống thuốc được. Cô lấy khăn ướt nhẹ lau mặt cho bà Victoria, giữ bà bình tĩnh để thuốc ngấm vào người. Nhưng vì bà Victoria quá mệt cho nên thuốc chóng có hiệu quả.

Khi Eliza thấy cơn ho đã dịu, cô lấy cái khăn tay bà Victoria đưa ra. Cô định để cái khăn sang một bên, bỗng thấy trên khăn có dính máu. Cô nhìn ông Will, thấy ông càng lo lắng cho vợ hơn nữa.

- Cái gì thế ?

Cô lắc đầu, ra dấu cho ông giữ yên lặng, rồi đưa cái khăn

cho ông.

- Để tôi lấy cho bà ấy cái khăn sạch.

Ngoài hành lang có tiếng chân người vang lên. Một lát sau, Kipp vào phòng, có chị Cassie Đen bước theo sau. Cậu ta dừng lại, nhìn mẹ, mặt căng ra vì sợ hãi. Vừa trải qua mộmột cơn ho mệt nhoài rồi uống thuốc giảm đau, bây giờ bà Victoria nằm yên và mặt mày tái xanh như xác chết.

- Má... - cậu ta thốt lên giọng nghẹn ngào, chân bước đến gần giường.

- Kipp, má cậu đang nghĩ một chút, - Eliza nói, cô thấy ân hận vì vẫn tin rằng bao giờ Kipp cũng chỉ có vẻ mặt giận dữ thôi.

Khi Kipp quay lại phía cha cậu, cô thấy ông Will vo6.i vo tròn cái khăn tay dính máu giấu một bên hông, không để cho Kipp thấy.

- Con cố dẫn Cassie Đen đến đây thật nhanh, - Kipp nói, vừa khi chị đàn bà xồ xề bước vội qua cậu đến với bà chủ.

- Con làm thế này là hay đấy, Kipp, - ông Will để một tay lên vai con trai, thái độ thân ái và tay kia bỏ nhanh cái khăn vo tròn vào túi. - Mẹ con chắc rồi sẽ khoẻ thôi.

- Tôi sẽ chăm sóc bà Victoria. Ông đừng lo gì hết. Ông có muốn tôi cho bà ăn không ? Tôi có mang theo thức ăn đây.

- Không, - Eliza nói nhanh, không để cho ông Will có cơ hội trả lời. - Bây giờ bà ấy cần ngủ.

- Đúng thế, - ông đáp. - Ngày mai, chị đem đồ đạc của cô Eliza xuống phòng cũ của Temple, chị Cassie. - Mắt ông và mắt Eliza giao nhau. - Tôi muốn cô ấy ở gần Victoria để phòng đêm hôm khi cần.

- Vâng ạ, - cô gật đầu đáp.

- Kipp, bây giờ con hãy về phòng con đi, - ông Will nói. - Con không có việc gì làm ở đây hết.

Kipp miễn cưỡng phải bước ra khỏi phòng. Căn phòng trở nên im lặng, chỉ còn tiếng vải sột soạt nho nhỏ do chị Cassie Đen di động ra mà thôi. Ông Will nhìn Eliza chăm sóc cho bà Victoria. Cô lặng lẽ chăm sóc bà Victoria rất khéo léo, khiến cho ông Will phải khâm phục khả năng thích ứng của cô, nhất là mới trước đó một chút cô đã tỏ ra rất giận dữ khi nhận được tin bản hiệp ước đã được phê chuẩn.

Rời khỏi giường của bà Victoria, Eliza bước đến gần ông:

- Bà ấy ngủ yên rồi, - cô nói nho nhỏ. - Ra ngoài đi. - Cô ra dấu cho ông theo cô ra ngoài hành lang. Ông Will đi theo. Ra ngoài cửa phòng ngủ, Eliza dừng lại. - Tôi bận giúp chị Cassie chuyển đồ đạc của tôi xuống dưới. Nếu bà Victoria có ho lại, ông cho bà ấy uống một ít thuốc giảm

ho, nhưng không được quá 10 giọt, - cô dặn dò cẩn thận.

- Mười giọt, - ông lặp đi lặp lại vừa gặt đầu, rồi nói tiếp. -

Tất cả chúng tôi đều đã nhờ cô rất nhiều, Eliza ạ.

- Phải thế thôi, - cô đáp, nhưng lòng không yên khi nghe ông nói thế.

Ông Will bỗng hình dung ra cảnh trang trại Gordon Glen không có cô, ông mừng tượng ngôi nhà sẽ trống vắng và buồn thảm. Vai trò của cô vượt ra ngoài phạm vi cô giáo và người quản gia, cô đã trở thành mẹ của các con ông, cưỡi đùa với chúng, chữa các vết xước vết đứt, đưa chúng đi ngủ lúc đêm về.

Nhưng nếu cô ra đi thì chắc không phải chỉ có bọn trẻ mới thương nhớ cô, mà chính ông cũng nhớ. Ông mãi nhớ những câu chuyện sinh động khi cùng cô ăn tối, nhớ những ý kiến độc lập của cô về bất cứ vấn đề gì, nhớ những lời nói chân thành thỉnh thoảng hai người trao đổi nhau về bọn trẻ vào buổi tối, hay là những lá thư cô đã viết gửi cho ông khi ông có việc đi xa, những lá thư cô kể lại những chuyện vui và cho biết tin tức về bọn trẻ hay công việc trong đồn điền.

- Eliza này, tôi phân vân không biết cha Cole có đau đớn không, khi cô từ chối lấy ông ta.

- Hôm nay có hai người nhắc đến cha Cole. Người đầu

tiên là Temple và bây giờ là ông. Tôi không hiểu tại sao tự nhiên hai người lại nói đến cha Cole, - Eliza nói.

- Có lẽ cả hai chúng tôi đều nghĩ chúng tôi thật quá may mắn khi cô quyết định ở lại đây với chúng tôi. Eliza, tôi thật rất sung sướng khi cô quyết định ở lại.

- Cám ơn ông, nhưng ông không cần phải cám ơn tôi như thế.

- Đây không phải là lời cám ơn, - ông khẳng định một cách giản dị, nhưng chính ánh mắt ông nhìn cô mới giản dị hơn.

Sợ hiểu sai lời ông, Eliza im lặng. Khi ông bước vào phòng với bà Victoria, Eliza cảm thấy tim mình như muốn vỡ ra hàng trăm mảnh. Nhưng nghĩ thế thì thật ngu xuẩn. Tim không vỡ mà chỉ đau khổ thôi. Chẳng qua là do người ta quá tưởng tượng như thế.

Janet Dailey

Sự Lựa Chọn Cuối Cùng

Chương 22

Temple cởi chiếc áo vải xanh ra, cố quên đây là chiếc áo Blade rất thích. Suốt hai tuần rưỡi vừa qua, nàng cứ chần chừ không báo tin cho anh biết việc nàng có thai... và quyết định ra đi của nàng. Nhưng cũng trong suốt thời gian này, nàng rất ít khi gặp anh. Thời gian sau khi Quốc hội phê chuẩn bản hiệp ước bịp bợm và lời phản đối liền sau đó của ông Ross không thừa nhận hiệu lực của tờ hiệp ước này, thì Blade thường xuyên vắng mặt ở nhà. Khi anh ở nhà, nàng lại không có cơ hội thuận tiện để nói đến chuyện này.

Nhất quyết không ở lại với anh nữa, nàng thu xếp đồ đạc sẵn để khi anh về nhà là nàng chia tay anh ngay. Phoebe đứng sau nàng, hỉ mũi ào ào khiến nàng nổi cáu.

- Phoebe, đừng sụt sịt như thế nữa, - Temple nói lớn. - Đã

bao nhiêu lần rồi tôi nói với cô là chúng ta sẽ ra đi khi họ về nhà kia mà, cô nhớ không ? Cô sẽ được gặp Deu trước khi chúng ta ra đi.

- Tôi biết, - Phoebe đáp, giọng tức tưởi nghẹn ngào.

- Cô làm như thể sẽ không bao giờ cô gặp lại anh ấy không bằng. Tôi đã nói anh ấy có thể đến thăm cô ở Gordon mà. - Temple tức tối xếp lại cái áo, tổng mạnh vào rương.

- Tôi biết.

- Vậy thì đừng sùt sùi như thế nữa! Cô có biết làm thế là tôi càng bấn loạn thêm không ? - Nàng vừa xếp cái áo khoác, vừa cố giữ nước mắt khỏi trào ra.

Bỗng nàng khựng người lại, cảm thấy Blade đang hiện diện trong phòng, mặc dù nàng không nghe một tiếng động. Khi nàng quay người lại, anh đang đứng bất động nơi ngưỡng cửa phòng ngủ, ánh mắt rần rởi không để lộ chút cảm xúc nào, màu mắt xanh lạnh lùng hơn cả bầu trời mùa đông. Nàng nhớ đã từ lâu anh không có tiếng cười. Nụ cười đã tắt trên môi anh, đã biến mất khá lâu, nàng không biết bao giờ mới thấy anh cười lại.

Anh đưa mắt nhìn cái rương áo quần, bình thản hỏi:

- Em đi à ?

- Đi. - Tự nhiên nàng nín thở, đợi câu trả lời của anh.

Anh bước tới trước. Nàng bước lui một bước, đợi anh giật cái áo trên tay nàng và đồ đồ đạc trong rương ra. Nhưng anh đi qua nàng ra phía cửa bao lơn. Anh dừng lại trước cửa, nhìn hàng cây ở bên ngoài.

Cuối cùng nàng nhận thấy anh không có ý mở miệng lên tiếng trước, nên nàng cất tiếng nói:

- Em sắp có con và em muốn sinh con ở Gordon Glen. - Nàng cố tình liên kết hai vấn đề làm một.

- Khi nào... - anh dừng lại một lát mới nói tiếp, giọng vẫn bình thản. - Khi nào em ra đi ?

- Chừng nào chuẩn bị xong. - Cổ nàng nghẹn lại đến nỗi nàng phải khó khăn lắm mới thốt được ra lời. Qua giây phút ngạc nhiên ban đầu, Blade lại tỉnh bơ như thể anh không cần lưu tâm đến việc hai người sắp có con.

Anh đứng yên một hồi lâu mới lên tiếng nói:

- Anh sẽ bảo đem xe đến để chở đồ đạc và sai hai người làm việc ngoài đồng đến để chuyển rương hòm xuống cho em. - Nói xong, anh bước ra khỏi phòng, không quay mắt nhìn nàng và trước khi ra đi, nàng không còn gặp lại anh.

oOo

Ở Gordon Glen, Temple mãi chờ đợi Blade đến thăm.

Nàng nghĩ nếu anh không nghĩ đến đứa con trong bụng nàng, thì chắc thế nào anh cũng đến để báo tin quân đội

liên bang đã kéo tới vào tháng sau, đội quân do tướng Wool chỉ huy và theo lệnh của ông Jackson, để thị uy. Nhưng anh không đến. Anh cũng không đến để che giấu những nỗ lực của ông Ross cố đạt được một hiệp ước mới, chỉ nhường đất của người Cherokee ở các vùng biên giới cho bang Georgia mà thôi.

Anh cũng không đến để mang bản thông báo số 74 của tướng Wool niêm yết vào tháng 11, công bố cho toàn thể biết về việc thi hành bản hiệp ước ban đầu.

Nàng chỉ biết được tin tức của Blade qua Phoebe mà thôi, cô ta thường gặp Deu. Nhưng những tin do Phoebe cho biết thật ít ỏi và không mấy vui. Theo Deu cho biết thì anh càng lúc càng gắt gỏng và nổi giận với bất kỳ ai làm cho anh bất bình, cho dù điều họ gây nên nhỏ nhặt nhất, việc này lại càng làm cho Temple hết sức đau khổ. Gia đình trách nàng, vì "hoàn cảnh" của nàng đều do nàng gây nên thôi. Nàng không thổ lộ việc nàng nhớ Blade da diết và đau đớn vì anh không thêm lưu tâm tới chuyện đến thăm nàng khi biết nàng mang thai, ngay cả với Eliza nàng cũng không tâm sự điều này.

Vào đầu tháng Giêng, hai tuần trước khi đưa trẻ chào đời, ông Shawano Stuart đến Gordon Glen để chào chia tay.

Ông đi theo đoàn xe chở người di cư, chỉ gồm những

người ủng hộ hiệp ước thân hữu, họ sẽ khởi hành trong vài ngày sắp tới để đến tận vùng đất đã dành cho họ tại miền Tây. Ông báo cho Temple biết là Blade còn ở lại để giải quyết một vài công việc còn lờ mờ, ông hàm ý anh còn có ý định ở lại xem việc sinh nở của nàng sắp đến ra sao. Trước khi ra đi, ông Shawano nắm tay nàng trong mấy ngón tay ú nắn của mình, rồi nói:

- Bố rất sung sướng khi thấy cháu nội của bố được ra đời ở mảnh đất thân yêu này, mảnh đất đã nuôi dưỡng người Cherokee ngàn đời. Đây quả là một điều rất tuyệt. - Hai hàng lệ trào ra lóng lánh trên mắt ông.

- Dạ. - Nàng khóc tức tưởi, cho mình và cho anh.

- Chúc con sức khỏe, con gái à. - Ông bóp mạnh bàn tay nàng rồi thả ra liền và quay đi, người tựa trên đầu chiếc can.

oOo

Blade đứng ngoài cửa hàng, anh nhìn gã thương gia dẫn ba con ngựa tuyệt đẹp ra đằng sau nhà. Tiền bán ngựa đã nằm trong túi anh. Bán ba con ngựa này là anh đã thanh toán xong số gia súc của mình. Trang trại Bảy Cây Sồi của anh bây giờ thuộc quyền sở hữu của người vừa trúng xổ số, trừ phi người này đã bán lại cho người khác. Nhưng cho dù ai sở hữu thì đồn điền này cũng không còn là vấn

đề khó khăn của anh nữa. Anh không còn trách nhiệm gì về mùa màng ở đây, về công nhân, về việc điều hành ở đây nữa. Anh đã đạt được điều anh muốn: không nhà cửa, không vợ con, không gia đình. Nhưng anh lại thấy cuộc đời mình bây giờ trống rỗng ghê gớm.

Anh lấy trong túi ra điếu xì gà, điếu thuốc của tay thương gia đã biếu anh để tỏ ra rộng lượng vì đã mua được một món hàng hời. Anh cắn đầu điếu thuốc, nhổ xuống đất rồi đốt lửa hút. Anh lăn điếu thuốc giữa hai môi, nheo mắt nhìn qua làn khói thuốc cuộn cuộn bốc lên, thấy những cảnh còn sót lại ở New Echota thật điêu tàn. Đã một thời dân tộc anh hãnh diện vì nơi này. Thủ phủ bây giờ trông xơ xác, như những nơi khác của xứ sở, tất cả nhà cửa của chính quyền đều hư hỏng không được sửa chữa lại. Vài người lính nhàn rỗi bên ngoài bộ tham mưu quân đội. Phía bên kia bộ tham mưu, khói bốc lên từ các bếp lửa bay chậm rãi cuộn cuộn lên bầu trời đông, nhìn đến là người ta biết đấy là chỗ của một số đồng bào của anh ở, đợi ngày lên đường về miền Tây trong chuyến xe sắp đến, hầu hết họ đều nghèo và mất tinh thần. Không gian yên lặng, người ta chỉ nghe tiếng hò hét của các bọm nhậu mà thôi.

Hôm nay trông thành phố trống vắng. Mười ngày trước

đây, cảnh tượng hoàn toàn khác xa. Lúc ấy trông thành phố New Echota như trở lại ngày vinh quang trước kia. Đường xá chật ních xe cộ, nào xe tư nhân, xe chở khác, xe chở hàng, nhiều chiếc áo do những con ngựa quàng chặn đẹp đẽ kéo. Đàn ông mặc áo lông ấm ngồi chễm chệ trên mình những con ngựa hay nhất trong xứ. Đàn bà và trẻ con chơi đùa vui vẻ, quanh họ có nhiều người hầu da đen, người chạt cả xe. Nhiều người da đen đánh những toa xe chở đầy thực phẩm, dụng cụ bếp núc, đồ dùng trong nhà và nhiều người khác xua những đàn gia súc khổng lồ đi.

Sáng hôm Blade tiễn cha lên đường, anh đã trông thấy cả một đoàn xe dài vào khoảng 600 người Cherokee di cư về miền Tây. Đáng ra anh đã đi với đám người này, anh và Temple. Nghĩ đến chuyện này, tim anh thất lại, anh lại cảm thấy đau đớn vô cùng. Anh cắn chặt hai hàm răng trên đầu điều thuốc, tức giận khi nghĩ rằng nàng vẫn không chịu thừa nhận việc di dời về miền Tây là điều không tránh khỏi.

Ông Van Buren sẽ nhận chức Tổng thống vào tháng Ba, nhưng ông ta đứng về phe với Jackson. Ông Ross sẽ không gặp may gì với ông ta hơn Jackson. Ông Ross gọi hiệp ước này là hiệp ước Con Ma (The Phantom Treaty).

Nghị sĩ John Quincy Adams mệnh danh hiệp ước này là một "điều ghê tởm trên phạm vi toàn quốc".

Chán nản, Blade quay mặt khỏi cảnh tượng trước mắt, liếc nhìn quang cảnh quanh đây. Deu đi mắt tiêu đâu rồi nhỉ ? Việc bán đồ đã xong. Đã đến lúc ra về.

Có tiếng người phía sau lưng anh, Blade nhìn lại, vẫn cau có cắn chặt điều thuốc giữa hai hàm răng. Một người Cherokee đầu vấn khăn từ trong cửa hàng lão đảo bước ra, tay nắm chặt chai whisky và một tấm khăn do nhà nước tặng, quấn quanh vai. Khi thấy Blade, gã dừng lại, hơi quay người, nhìn chằm chằm vào cái sẹo thuở nhỏ trên má anh. Mặt gã hằm hằm khinh bỉ. Blade lạnh lùng nhìn vào mắt gã, anh biết nếu anh quay lưng về phía gã, thế nào anh cũng nhận một nhát dao vào người.

Gã đàn ông từ từ ngẩng đầu ra sau, rồi nhổ nước bọt đánh toẹt vào anh. Blade sửng sốt khi bãi nước miếng bắn vào má anh, nhưng anh không thèm lau bãi nước lầy nhầy ấy đi, anh cảm thấy vừa tức giận vừa khinh bỉ con người điên cuồng tội nghiệp này, y đã được nhồi sọ nhiều tư tưởng sai lầm, để rồi trở thành u mê, chứ không dám nhìn thẳng vào sự thực. Hay chính anh là người điên cuồng đáng thương, vì đã dấn thân vào công việc quốc gia đại sự ? Trong hai người, ai là kẻ điên cuồng đây ?

Khi gã đàn ông đã loạng choạng đi khỏi, Blade lấy tay áo lau má, rồi anh ném điều thuốc xuống đường. Tại sao anh lại ở đây ? Tại sao anh không về miền Tây với bố ? Nhưng anh biết rõ câu trả lời. Vì Temple.

Đã nhiều tháng qua, anh không gặp lại nàng. Thoạt tiên, khi hiệp ước được phê chuẩn, trước những lời hăm dọa đến tính mạng của anh càng lúc càng gay gắt, anh phải lánh mặt để khỏi lo sợ. Nhưng đến khi quân đội liên bang kéo đến, sự nguy hiểm đến tính mạng không còn nữa, nhưng anh vẫn không hiểu sao anh còn lánh mặt không gặp nàng. Việc anh về với nàng là hành động rất tốt cho nàng để nàng sinh nở dễ dàng, thế nhưng có lẽ vì lòng kiêu hãnh mà anh đành phải lánh mặt. Có lẽ anh muốn nàng đến với anh và xác nhận là anh đúng. Hay có lẽ anh hy vọng sẽ quên được nàng. Nhưng thời gian vẫn không làm cho anh bớt đau khổ chút nào hết.

Nàng có nhớ là chính nhờ anh vận động, nhờ ảnh hưởng của anh mà trại Gordon Glen khỏi bị đem ra xổ số không ? Nàng có biết chính nhờ có anh, nàng mới có chỗ để trú thân không ? Có phải vấn đề là thế không ?

– Ông Blade ơi! - Deu hiện ra ở góc nhà hàng, cặp mắt đen sáng lên một cách khác thường.

– Cậu ở đâu này giờ ? - Blade giận dữ nói nhanh, tỏ thái

độ không đợi nghe những tin tức do Deu thu nhật được nơi người da đen làm việc cho gã thương gia. Anh bước nhanh đến hàng rào buộc ngựa. - Tôi đi đây, có việc trong 10 phút.

- Khoan đã, ông Blade. - Deu nắm tay chủ, đoạn anh thả ra ngay vì anh cảm thấy bắp thịt nơi tay Blade phồng lên. - Lão Cato vừa cho biết đứa bé đã chào đời. Ông có một cậu con trai, ông Blade à.

Im lặng. Rồi anh từ từ quay lại.

- Con trai! Cậu có chắc không ?

- Dạ chắc, thưa ông.

- Temple?

- Cô ấy khỏe mạnh, thưa ông. Rất khỏe.

Blade đẩy anh ta đến phía mấy con ngựa.

- Ta đi thôi, - anh nhảy lên yên, thúc ngựa lui trước khi Deu tháo xong dây cương buộc nơi hàng rào. Blade không đợi Deu, anh cho ngựa phi nước đại ra khỏi thành phố.

oOo

Bà Victoria nằm nghiêng một bên, say sưa nhìn hài nhi quấn trong tấm chăn nằm gọn trong khuỷu tay của bà. Bà đưa đầu ngón tay vuốt nhẹ trên nắm tay nhỏ nhắn của chú bé.

- Nó đẹp đấy chứ ? - Bà hỏi, ngược mắt nhìn Eliza.

- Đẹp thật! - Eliza đứng bên cạnh giường, canh chừng xem bà Victoria có dấu hiệu gì quá mệt không.

- Mới ba ngày mà nó đã lớn rồi, - bà nhẹ đưa tay vuốt mái tóc đen rậm lòa xoà trên trán nó. - Có lại một đứa bé trong nhà là tuyệt lắm, - bà nói, cổ dần tiếng ho.

- Bây giờ để tôi ẵm cho. - Eliza bước tới, chuôi tay dưới đứa bé, ẵm nó lên. - Chắc bây giờ má nó muốn đem nó về bên phòng nó rồi.

- Má nào? - Ông Will hỏi. - Thành bé có đến ba người má. Nếu kể cả Sandra thì có bốn đấy.

- Ít ra nó cũng sẽ được nuôi nấng săn sóc kỹ lưỡng. - Eliza cười khi ông Will bước tới nhìn kỹ đứa cháu ngoại nằm trên tay cô.

- Bố, rồi bố sẽ nuông chiều làm cho nó hư cho mà coi, - Temple lên tiếng trên ngưỡng cửa.

- Temple! - Eliza kinh ngạc quay lại. - Cô không nên ra khỏi giường như thế.

- Tôi không thể ở mãi trong giường được, - nàng bước vào trong phòng, chỉ hơi giữ ý tứ một chút. - Nhất là vì tôi muốn luôn luôn ở bên cạnh thằng bé. Mỗi lần tôi nhắm mắt, là tôi lại tưởng tượng có người bỗng nó chạy đi mất.

- Mẹ cô muốn xem cậu bé, - Eliza phân trần, vừa đặt đứa bé vào hai tay Temple.

- Tôi biết.
- Cô Temple - Phoebe đâm đầu vào phòng rồi dừng lại, hạ thấp giọng vừa khi thấy Temple đang ẵm đứa bé, - có ông Blade đến.
- Đến đây ? - Temple buột miệng lặp lại.
- Dạ, ông ấy ở ngoài nhà. Ông ấy muốn thăm cậu bé.
- Tốt, dĩ nhiên là anh ấy thăm được thôi, - nàng nói, mặt mày rạng rỡ. - Cô ra mời anh ấy vào đây.
- Ông... - Phoebe ngần ngừ, nhấp nháy mắt ra chiều do dự. - Ông không vào. Ông muốn tôi... mang cậu bé ra ngoài.

Temple nhìn chị ta, quá sửng sốt không nói nên lời. Cuối cùng nàng kéo chặt tấm chăn quanh đứa bé đang ngủ say rồi nói nho nhỏ.

- Được thôi. Trời bên ngoài lạnh đấy. Cô phải cẩn thận quần chăn cho kỹ. - Nàng đưa đứa bé cho Phoebe.
- Khi Phoebe ẵm đứa bé đi ra, Temple quấn chặt tấm khăn quanh hai vai, rồi quay lại đi ra phía cửa ban công. Nàng dừng chân, đặt một tay lên chốt cửa bằng đồng và vẫn không quay lại, nàng nói:

- Tôi muốn thấy anh ấy, - nàng mở cửa bước ra ngoài trời chiều tháng Giêng khô lạnh.

oOo

Con ngựa hí lên và nôn nóng dậm chân trên mặt đất khi Blade chăm chú nhìn vào cánh cửa kiểu ba-rốc đợi người ta mở ra. Khi Phoebe ẵm đứa bé quấn kín trong chăn bước ra, anh căng người chồm tới trước.

- Ông Blade, con trai ông đây. - Phoebe đưa đứa bé quấn trong chăn lên cho anh.

Anh ngồi trên ngựa nhìn xuống, cảm thấy lòng bồn chồn kinh khủng, rồi anh vụng về nắm lấy gói chăn, thấy đứa bé ngo nguậy nhúc nhích trong tấm chăn bọc kín cả người. Thằng bé quá nhỏ, anh không biết phải bồng ẵm ra sao cho gọn. Cuối cùng, anh lúng túng để nó dọc theo cánh tay trước và vén một góc chăn lên.

Khi nhìn khuôn mặt bé nhỏ trong tấm chăn, thấy đôi mắt nhấp nháy bối rối của nó nhìn lại anh, anh cảm thấy nghẹn ngào trong cổ. Tóc đen, đẹp như lụa, phủ kín đỉnh đầu và loăn quăn ở hai bên tai. Cặp tai nhỏ nhắn hoàn hảo. Rồi đứa bé gừ gừ trong họng và đưa tay huơ huơ trong không khí. Lòng hết sức bồi hồi, cảm xúc quá mới mẻ khiến cho anh phải ứa nước mắt.

- Cô Temple đặt tên cho bé là Elijah William Stuart, - Phoebe nói.

- Elijah! - Blade đưa ngón cái và ngón trỏ nắm một nắm tay của bé, anh cười khi thấy nó cố đưa mấy ngón tay ôm

quanh ngón cái của anh, nhưng mấy ngón tay nó còn ngắn quá không ôm gọn được. - Elijah!

- Ông Blade, - Deu thì thào nói nhỏ với anh.

Anh liền biết có người đang nhìn anh. Không chậm trễ, anh nhìn lên phía ban công ở tầng hai. Temple đang nhìn anh, mái tóc đen xõa xuống hai vai, chiếc khăn quàng ôm lấy chiếc áo ngủ màu trắng rộng thùng thình. Chưa bao giờ anh thấy nàng đẹp đến như thế. Nàng đứng bất động như bức tượng nghiêm nghị, thế nhưng nàng vẫn có vẻ như mỉm cười với anh.

Thế rồi bỗng nhiên Eliza bước ra đứng với nàng bên lan can, làm tan biết hình ảnh đầy ấn tượng của nàng đi. Anh nhìn xuống con trai, đứa con nàng vừa sinh cho anh, bằng chứng sinh động chứng minh tình yêu giữa hai người. Anh vuốt ve mấy ngón tay đang bám chặt vào ngón tay cái của mình.

- Lije, mẹ con dạy con bầu chặt như thế này ư ? - Anh thì thào hỏi. - Con phải học cách buông ra. - Con ngựa hất đầu, nhúc nhích liên hồi dưới chân anh. - Đi thôi, - anh nói nhỏ, giọng khàn khàn, miễn cưỡng đưa đứa bé cho Phoebe.

Lập tức anh giật cương ngựa đi khỏi ngôi nhà và người phụ nữ da đen, cố không quay mặt nhìn lại. Anh nghe thấy

Đeu cho ngựa chạy theo bên cạnh mình.

- Cậu bé đẹp đấy chứ, - anh ta nói.

- Chắc tôi không sống đến lúc nhìn nó khôn lớn.

Đeu lặng lẽ khóc cho anh, một giọt nước mắt từ từ lăn xuống gò má sẫm đen. Anh ta không thể làm gì xoa dịu được nỗi cô đơn đau đớn của chủ mình.

Đứng trên ban công, Temple nhìn anh phi ngựa đi, đau đớn trước cảnh chia ly này. Nàng cảm thấy cánh tay cô Eliza quàng quanh vai nàng, nhưng vẫn không an ủi được nàng.

- Anh... anh ấy trông có vẻ gầy đi, - Temple nhớ cách anh nhìn nàng, nhớ đôi mắt anh từng làm cho nàng mê mẩn. Nàng cố giữ để khỏi bật khóc, lại nhận thấy nàng vẫn còn yêu anh.

- Temple, ta vào trong nhà đi, - Eliza nhẹ nhàng giục nàng. - Anh ấy đã đi rồi

Janet Dailey

Sự Lựa Chọn Cuối Cùng

Chương 23

HIWASSEE

Ngày 10 Tháng Năm, 1838

Mặc bộ đại lễ trên người, trung úy Jed Parmelee đứng trên đài diễu hành, nhìn hơn 60 tù trưởng và chủ gia đình người Cherokee được tướng Windfield Scott là vị sĩ quan chỉ huy mới của quân liên bang. Jed không còn là viên sĩ quan trẻ ngây thơ và lý tưởng như hồi mới tốt nghiệp ở West Point nữa. Anh đã chiến đấu chống lại người seminole suốt bốn năm trời trong các đầm lầy ở Floride, đã mất nhiều ảo tưởng, kể cả ảo tưởng về sự vinh quang ngoài mặt trận.

Anh đã chiến đấu và sống sót trong khi nhiều người khác đã chết. Anh không còn thối mác nữa. Bây giờ, Jed Parmelee là lính nhà nghề rồi, là chiến binh kỳ cựu chỉ biết

chiến đấu vì được huấn luyện để làm việc ấy. Anh trung thành với bộ binh phục khoác trên người, mặc dù anh không mấy tự hào về nó.

Nắng vùng nhiệt đới đã làm cho da anh sạm như đồng và biến bộ râu mép thành màu trắng. Mái tóc vàng đậm lẫn với đuôi tóc mai cũng bị nắng làm phai màu. Cặp mắt dạn dày kinh nghiệm, như mắt của những người da đỏ đang nhìn anh, dạn dày kinh nghiệm và rất cảnh giác. Anh nhìn họ, quan sát những khuôn mặt rắn rỏi như đá và nhìn cảnh yên lặng của họ cũng như đá khi họ đợi nghe tướng Scott đọc lời tuyên bố:

"Hỡi những người dân Cherokee! Tổng thống Hoa Kỳ đã phái tôi đưa một đạo quân hùng mạnh đến đây buộc các người phải tuân theo hiệp ước ký kết năm 1835, các người phải đến ở với đồng bào các người đã định cư rất đông ở phía bên kia sông Mississippi." - Tướng Scott nói cương quyết, không tỏ chút thương xót nào với đám đông cả.

Jed liếc xéo nhìn vị sĩ quan chỉ huy của mình, chăm chú tập trung nhìn chiếc mũ lông có viền dải vải vàng rực rỡ và thanh kiếm bóng lộn. Việc ông tướng luôn luôn thích các cuộc diễu binh đã nổi tiếng khắp nơi. Lính tráng của ông thường gọi ông là Lão Khoe Mẽ, nhưng được như ông

không phải là điều dễ làm. Ông cao đến một mét chín, là vị tướng người Virginia đã thực hiện chiến dịch chống lại người Seminole.

Tháng trước, Jed đến Washington để lãnh nhiệm vụ mới, là làm phụ tá cho tướng Winfield Scott. Cecilia rất vui mừng khi anh được nhiệm sở nơi này, thế là cô ta vạch kế hoạch để làm đám cưới, đám cưới đã bị hoãn lại hai lần rồi: lần đầu khi anh có lệnh đi Florida, rồi lần sau vì bị thương ngoài mặt trận. Khi Cecilia và mẹ cô đến Washington, tướng Scott được chỉ định chỉ huy cuộc hành quân nhằm mục đích thực hiện hiệp ước di dời ở xứ Cherokee. Họ phải rời thành phố để lên đường trong vòng mấy hôm. Thế là đám cưới lại hoãn nữa.

- Trăng tròn tháng Năm đã mờ, - tướng Scott tuyên bố. -
Và trước khi mùa trăng tháng Sáu trôi qua, tất cả mọi người Cherokee nam phụ lão ấu đều phải dời đến Viễn Tây để sống với đồng bào của mình.

Bản hiệp ước ghi hạn chót là ngày 23 tháng Năm, 1838. Đến ngày đó, tất cả mọi người Cherokee đều phải dời về miền Tây. Sau hai ngày đến bộ tham mưu quân sự, Jed không thấy có dấu hiệu gì cho thấy người Cherokee chuẩn bị ra đi hết. Trái lại, khi anh cưỡi ngựa qua các nơi, anh thấy hầu hết người da đỏ đều có mặt làm lụng ngoài đồng,

như thể họ ở lại cho đến mùa thu hoạch sau.

- Mỗi người chúng tôi đều mong muốn thi hành bổn phận nặng nề của mình trong tình thương yêu. - Tướng Scott nói, - Các người chống lại, có phải các người buộc chúng tôi phải dùng đến vũ lực không ? Xin Chúa tha tội, còn nếu các người bỏ chạy, có phải các người tìm cách ẩn náu trong rừng, buộc chúng tôi phải săn lùng các người, phải không ?

Im lặng. Nhìn đám đông, cố xem phản ứng của họ ra sao, anh thoáng thấy một khuôn mặt quen đứng trong đám đông. Người đàn ông đứng phía sau, cao hơn những người khác, mái tóc đỏ chói. Đây là ông Will Gordon. Bỗng nhiên Jed cảm thấy thật khó mà không nghĩ đến nàng cho được, khó mà không nhớ là nàng ở đây. Hình ảnh nàng luôn luôn ở trong mắt anh. Temple. Hình ảnh nàng rất rõ, rất đẹp trước mắt anh như lần cuối cùng anh gặp nàng.

- Tôi là một chiến binh lâu năm, - vị tướng 56 tuổi kết luận, - và đã có mặt trong nhiều trận ác chiến, nhưng xin các người nhớ cho là tôi không muốn thấy cảnh điêu tàn của người Cherokee.

Bên tai còn văng vẳng lời thuyết phục của ông tướng, Jed điếng người khi nghĩ đến lệnh của ông ta đưa ra, lệnh này

sẽ có ảnh hưởng rất lớn đến Temple và gia đình nàng. Sau khi những nhà lãnh đạo người Cherokee không chịu phổ biến tin của ông Scott đến với nhân dân họ, Jed thừa cơ hội này để tìm gặp ông Will Gordon. Trong thời gian sáu năm qua, ông ta có thay đổi đôi chút. Mặt ông ta tương đối vẫn còn trơ trụi, nhưng nét buồn vì thời cuộc khắc sâu thêm vào đôi mắt nâu sẫm. Mặc dù tóc ở bên thái dương đã lốm đốm bạc, nhưng phong độ của ông ta vẫn còn như trước.

Khi Jed gọi tên, ông Will Gordon quay lại, cau mày hỏi:

– Thừa ông ?

Cố bỏ dáng dấp quân sự đi, Jed cười đáp:

– Chắc ông còn nhớ tôi, chúng ta đã gặp nhau ở Washington cách đây mấy năm. Ông Payton là cha đỡ đầu của tôi. Tôi là...

Ông chợt nhớ ra, mắt sáng lên:

– Ông là trung úy... Parmelee phải không ?

– Phải. Thật sung sướng khi được gặp lại ông, thưa ông. Tôi chỉ ước sao chúng ta bây giờ gặp nhau dưới hoàn cảnh khác.

– Chắc cả hai ta đều thích thế, - ông Will Gordon đáp, vẻ mặt chợt thoáng hiện lên vẻ u buồn trở lại.

– Con gái ông... Tôi chắc cô ấy khỏe mạnh.

- Temple ư ? Phải, nó rất khỏe. - Ông mỉm cười, nụ cười ánh lên vẻ kiêu hãnh. - Nó đã tặng tôi một đứa cháu trai vào hồi năm ngoái.

- Xin chúc mừng ông. - Jed cố che giấu vẻ ghen tỵ đang hiện ra mặt. Anh ân hận về việc anh đã bốc đồng đi tìm gặp ông Will Gordon. - Chắc ông đang bận rộn đi đâu đấy ?

- Vâng, tôi đi xa có việc.

- Xin ông vui lòng cho tôi gửi lời thăm hỏi đến gia đình ông, và tôi hy vọng lần gặp sau, chúng ta vẫn giữ tình bạn như lâu nay. - Anh ngần ngừ một hồi mới nói lời cảnh cáo.

- Tướng Scott khẳng định quân đội đã sẵn sàng rồi, thưa ông. Chúng tôi đã có lệnh. Mọi hành động chống đối đều mang lại hậu quả bi đát đấy.

- Tại sao chúng tôi chống đối đã chứ, thưa trung úy ?

Chúng tôi đã bỏ nghề săn bắn rồi, chúng tôi đã giã từ cung tên và giáo mác lâu rồi. Chúng tôi không có khí giới.

Chúng tôi nhờ vào lòng nhân của quý ngài thôi. - Nét buồn trên mặt ông ta trông thật náo lòng. - Nhưng xin ông biết cho: mảnh đất này là của chúng tôi và chúng tôi không bao giờ muốn từ bỏ nhà cửa. Ông có nghĩ thế không ?

Câu hỏi nhẹ nhàng khéo léo đã ám ảnh Jed suốt mấy ngày liền.

Janet Dailey

Sự Lựa Chọn Cuối Cùng

Chương 24

Trang Trại Gordon Glen

Ngày 26 tháng Năm, 1838

Eliza đưa mắt quan sát bàn ăn rồi đi ra khỏi phòng.

Temple từ trên cầu thang bước xuống, mang khay thức ăn
hồi nãy nàng đã mang lên cho mẹ nàng. Eliza hỏi:

– Hôm nay bà ấy có ăn uống gì không ?

Temple lắc đầu, mặt lộ vẻ lo lắng. Nàng đáp:

– Bà chỉ uống nước xúp thôi.

Eliza thở dài. Cô nghĩ ăn uống như thế thì làm sao chịu
đựng được. Cô hỏi:

– Cha cô đã vào chưa ?

– Chắc ông đang ở trong thư viện.

– Để tôi đi báo cho ông biết cơm đã dọn. Nhờ cô đi báo
cho mọi người đến ăn cơm được không ? - Chắc chắc là

nàng đã bằng lòng, cô đến thư viện gõ cửa rồi đứng đợi. Ông Will đang đứng bên một cửa sổ, lưng quay về phía cửa lớn, vẻ trầm tư, hình như không biết đến tiếng gõ cửa. Eliza bước vào trong phòng.

Bên ngoài, ánh nắng chiếu chói chang lên bãi cỏ. Bãi cỏ đã lốm đốm xanh nhờ những cơn mưa xuân vừa qua. Sao băng, nhật thực, những mùa đông khắc nghiệt bất thường. Eliza mong rằng đây không phải là những dấu hiệu báo trước một mùa hè khô hạn.

- Cơm đã dọn rồi, - cô lên tiếng. Ông Will quay lại nhìn cô, vẻ mặt vẫn bối rối, lơ đãng. Eliza nghĩ không phải ông lo âu về thời tiết. - Ông chờ đợi? - Cô đoán. Thời hạn đã hết rồi nhưng không thấy gì xảy ra hết.

- Cô biết rất rõ rồi phải không?

Cô cười, nhắc ông:

- Ông John Ross vẫn còn ở Washington. Có thể ông ấy thương thảo thành công hiệp ước hay lật ngược thế cờ mà chúng ta chưa nhận được tin tức, thế thôi.

- Có thể tôi biết ông ấy vẫn tiếp tục đấu tranh.

- Và mọi người vẫn đoàn kết sau lưng ông ấy. - Không phải hoàn toàn mọi người đâu, Eliza nghĩ thầm.

Không có Blade. Anh ta đã một lần đến Gordon Glen để thăm con trai. Theo chỗ cô biết thì chưa có lần nào Temple

và anh trao đổi nhau một lời nào. Temple không chịu nói chuyện với anh. Người ta thường kiên trì khi biết mình không cô đơn.

- Không ai có nhiều kinh nghiệm hơn tôi về điểm này.

- Cả nhà đã có mặt ở phòng ăn rồi, - cô nói với ông.

- Vậy chúng ta đến đây thôi.

Cậu bé Lije một tuổi rưỡi, thấy ông Will bước vào phòng ăn liền đứng lên trong lòng Sandra, đưa tay về phía ông, mấy ngón tay mở ra nắm lại để chào ông.

- Ông ngoại, ông ngoại, - cậu hớn hở reo lên.

- Cháu của ông, - ông Will bước đến, bế bổng cậu bé mới biết đi chập chững lên. - Hôm nay cháu ăn cơm với cả nhà chứ ?

- Nó khăng khăng muốn được ngồi ăn với cả nhà đấy. -

Temple cười, nhìn con với vẻ nuông chiều. - à Sandra đã tình nguyện chăm sóc đấy.

- Lije sẽ ngoan với dì Sandra chứ ? - Sandra nói nựng, đưa tay kéo bàn chân chú bé, phần áo trên của cô căng ra để lộ bộ ngực đầy đặn của con gái 15.

- Sẽ ngoan, - Lije mau mắn lặp lại khiến cho ông Will phải bật cười, rồi ông giao cậu lại cho Sandra giữ.

Ngôi nhà gạch ba tầng nằm trên đỉnh ngọn đồi thấp, dốc xuôi thoải thoải, trông như nó đã được xây dựng nên bằng

đất sét đỏ, Jed cho ngựa dừng lại để nhìn ngôi nhà uy nghiêm im lặng ngấm nghĩa, khâm phục.

- Khiếp thật, - một người lính đứng gần lằm bằm nói, - ngôi nhà này chắc là của thằng Cherokee nào giàu lằm đây.

Jed cũng cảm thấy muốn chửi thề và anh đã từng chửi thề khi tướng Scott ra lệnh cho anh đến quận Ba để tham gia công việc thu gom những người Cherokee ngoan cường lại, bảo đảm lệnh của ông phải được thi hành triệt để.

Lệnh này đã được cho thi hành khắp xứ, lính tráng từ các đồn tỏa ra khắp nơi để bắt giữ tất cả những người da đỏ bất kỳ ở đâu họ gặp.

Một buổi sáng, anh ta chứng kiến cảnh những người đàn ông bị bắt đem đi ở ngoài đồng, lưởi lê chĩa vào lưng họ, cảnh đàn bà và trẻ con bị xua ra khỏi nhà. Tiếng khóc lóc van vỉ, kêu gào, cầu khẩn vang lên để xin được mang theo một ít vật dụng, tài sản. Cảnh tượng này anh nhớ mãi không bao giờ quên. Cảnh này và cảnh cướp bóc sau đó. Lệnh. Jed nghiêng chặt hai hàm răng, rít lên qua kẽ răng.

- Bao vây ngôi nhà.

Khi toán lính lặng lẽ tiến lên, lưởi lê ở đầu súng lóng lánh dưới ánh mặt trời. Jed thúc ngựa đi sau họ và khi đến trước hành lang rộng, anh cho ngựa dừng lại. Anh nghĩ

đến những người ở trong nhà, lòng anh bỗng thất lại, cho dù công việc của anh làm có tử tế đến mấy đi nữa, thì anh vẫn thấy rất ác độc.

Người trung sĩ tiến đến gần cửa trước, y nhìn Jed, chờ đợi lệnh của anh để vào nhà. Anh nghẹn ngào nuốt nước bọt rồi gật đầu.

oOo

Kipp lấy tô cháo bắp trên tay Temple, miệng nói:

– Ned Rain Crow tin rằng quân liên bang đến đây để che chở cho ta chống lại những người Georgia.

– Tôi... - Eliza nhìn lên, thấy có người ngoài cửa sổ phòng ăn. - Ai thế nhỉ ? - Cô chau mày hỏi.

Vào lúc ấy, cô nghe có tiếng gõ cửa trước và cửa sau ở phòng đại sảnh mở bật ra, rồi tiếp theo là tiếng chân người bước nhanh vào. Ông Will đứng dậy khỏi ghế khi lính ủa vào phòng ăn, súng cầm tay, lưỡi lê lấp lánh trông đến rợn người. Chị Cassie Đen thét lên, để rơi cái tô xuống đất.

Cái tô vỡ tan tành, thức ăn bắn tung tóe khắp nơi. Lije bèn khóc thét lên.

Ông Will đứng thẳng người trước mặt mấy người lính, bình tĩnh nhìn những chiếc lưỡi lê đang chĩa vào người, ông hỏi:

– Cái gì thế này ? Các ông muốn gì ?

Một sĩ quan bước vào phòng và đột ngột dừng lại. Temple đưa mắt nhìn, nàng nhận ra anh ta ngay. Chính là Jed Parmelee, người trung úy trẻ mà nàng đã gặp ở Washington. Bố nàng đã cho nàng biết anh ta hiện đang ở trong xứ.

Bây giờ anh ta đang trước mặt nàng, người cứng đờ, đưa mắt kinh ngạc nhìn lại nàng, trông anh hơi khác với một Parmelee mà nàng đã gặp trước đây. Nét khác biệt không phải chỉ ở bộ râu mép màu vàng ngả bạc và hai mái tóc mai chạy dài xuống má thôi, mà điểm thay đổi còn hiện ra ở vẻ mặt, nét tươi mát của tuổi thanh xuân không còn nữa. Anh ta không còn là chàng sĩ quan trẻ lịch sự nữa. Mặt anh đã nhuộm màu sương gió của một chiến sĩ. Nhưng không đến nỗi sắt đá lắm, nàng nghĩ, vì nàng thấy ánh mắt của anh có vẻ ân hận trước khi anh quay sang nhìn cha nàng.

- Thưa ngài, tôi xin lỗi, tôi buộc lòng phải mời ngài và gia đình ngài đi theo tôi. - Anh ta nói nhanh. - Xin ngài đừng chống cự hay bỏ chạy. Chúng tôi đã bao vây quanh nhà rồi. Làm thế sẽ vô ích thôi.

- Ông dẫn chúng tôi đi đâu ? - Ông Will để một bàn tay lên đứa con út, Johnny, kéo lại gần ông cho cậu bé khỏi sợ.

- Chúng tôi có lệnh mang tất cả những người Cherokee đến đồn để chuẩn bị cho họ đi đến nhà mới ở miền Tây. Anh ta vừa lạnh lùng trả lời xong thì cậu bé Lije khóc lên the thé, vừa đưa hai cánh tay bụ bẫm về phía Temple. Khi nàng vừa bước tới phía con thì một người lính can lại.

Nàng dừng lại, đưa mắt giận dữ nhìn Jed, hỏi:

- Tôi có được đến với con tôi không ?

Anh ngần ngừ một lát, rồi gật đầu cho phép. Nàng đi qua mặt người lính, bước nhanh đến chỗ cho chút bé nín khóc. Trên đầu họ, có nhiều tiếng chân người đi thành thịch, tỏa ra khắp các phòng ở lầu hai.

- Vợ tôi bệnh nặng nằm ở trên lầu, không thể đi được, - ông Will khống chế.

- Chắc không được rồi, thưa ông Gordon. - Jed đáp. -

Chúng tôi không thích thấy cảnh gia đình phân ly, tuy nhiên, nếu bà ấy không đi theo ông được, bà ấy cứ ở lại đây đợi cho đến khi có xe chuyên chở và có người chăm sóc đến đem bà đi. Tôi sẽ cho phép một người ở lại đây để chăm sóc bà ấy. Tất cả mọi người trong nhà thì phải theo tôi... ngay bây giờ.

- Ông đùa đấy chứ! - Eliza thất vọng kêu lên.

- Tôi nói thật đấy, thưa bà.

- Chúng tôi cần có thì giờ để thu xếp, - ông Will lên tiếng.

- Ngài có đủ thì giờ, thưa ngài và xin ngài đừng lạm dụng. Ông tướng khuyên tất cả các vị nên đến khu tập trung cùng gia đình và đồ đạc tùy thân. Ông ấy cho biết quý vị đừng đợi để lính tráng phải ra tay. - Anh ta nói giọng tức giận, hơi quay người đi rồi dừng lại. - Ngài được phép năm phút để lấy những gì cần thiết, nhưng con cái của ngài thì phải ở lại đây dưới sự canh gác của lính. Còn về phần vợ ngài, tôi nghĩ không nên để bà ở đây. Nếu ngài có xe ngựa kéo, tôi sẽ ra lệnh cho người mang tới đây. Thưa ngài, tôi chỉ có khả năng làm được thế thôi.

- Nếu thế thì tôi chỉ còn biết cách chấp nhận thôi, - ông Will trả lời một cách cộc lốc.

- Ngoài vợ ngài, còn có ai trong nhà nữa không ? - Anh ta nói, vẫn không quay người lại nhìn họ.

- Những người da đen của tôi.

- Còn bà Stuart, chồng bà làm gì ? - anh ta liếc nhìn Temple. - Ông ấy đâu rồi ?

Nàng héch đầu lên cao hơn một chút, ôm chặt đứa con đang khóc thút thít:

- Tôi không biết.

- Thế ông ta không có ở đây với bà à ?

- Không.

Anh ta nhìn vào mặt nàng một lúc, rồi quay đi.

- Ông trung sĩ này, chỉ năm phút thôi đấy nhé, sau đó tôi muốn tất cả phải ra khỏi nhà hết.

- Tuân lệnh, thưa ngài.

Nhưng năm phút kéo dài thành 15 phút, phần thì họ phải dành thì giờ để cho bà Victoria bình tĩnh lại, vì bà đã hốt hoảng lên khi hay tin, khi ấy mới đem bà xuống lầu được, phần thì lính tráng mất nhiều thì giờ tìm tòi lục soát khắp ngôi nhà rộng lớn và tìm những tội đồ sợ hãi núp trong các xó nhà.

Lúc những người hầu của gia đình bị lừa ra ngoài, có hai người da trắng nhếch nhác chặn họ lại và cướp đi một con ngựa.

Một chú bé da đen chạy vào kêu:

- Ông Will, mấy người da trắng lấy ngựa của ông. Tôi không cho họ lấy, họ đánh tôi té máu đầu. - Trên trán chú ta có rách một đường, máu chảy xuống mặt.

Nghe thế, Eliza quay lại nhìn viên sĩ quan:

- Ông không làm gì được sao ?

- Không, - Jed nhảy lên ngựa, anh ta biết anh ta chẳng làm gì được. Cho dù anh ta có tìm cách lấy lại ngựa đi nữa, thì lại sẽ có những kẻ trộm cắp khác đến lấy thôi, mà anh ta thì không thể để người lính nào ở lại đây để bảo vệ tài sản của gia đình Gordon được.

Jed mãi cố biện minh cho mình là anh ta không đáng trách khi mọi việc xảy ra như thế này, anh ta chỉ là kẻ thừa hành thôi. Nhưng đến khi lính của anh ta dẫn gia đình Gordon và những người da đen trong nhà đến nhập với đám người Cherokee khác bị bắt, Jed cảm thấy không thể nào nhìn thẳng vào mặt Temple cho được. Tại sao anh ta lại đòi bắt nàng cầm tù được nhỉ ?

Janet Dailey

Sự Lựa Chọn Cuối Cùng

Chương 25

Blade cho ngựa đi chậm chậm đến 2 cánh cổng một trại tập trung, hàng rào lởm chởm, đóng bằng gỗ cây vót nhọn một đầu, bao quanh một khu đất cao ráo . Anh nghe từ phía sau hàng rào gỗ cây phát ra nhiều tiếng nói nho nhỏ của một đám đông bị giam giữ trong đó . Tiếng nói vang ra cũng giống như tiếng ồn anh đã nghe mấy ngày trước đây ở ba trại tập trung do quân đội canh gác, những nơi anh đã đến tìm Temple và con trai .

Cách đây mấy tuần, anh đã thấy nhiều người lính tuần tra lòng sục khắp nơi, lôi những người Cherokee ra khỏi nhà, bắt họ ở ngoài đồng và chặn xe họ lại để bắt, lôi họ như lôi trâu bò đến các đồn lính đóng ở nơi xa xôi, lấy lưỡi lê đâm và chửi mắng họ . Còn anh là người chủ trương hiệp ước di dời, anh được cấp giấy thông hành để đi tìm gia đình .

Đến cổng trại, người lính kiểm tra giấy thông hành, rồi vẫy tay cho anh vào . Khi anh đi đến bộ chỉ huy, Blade nhìn những trại tập trung có hàng rào cao đến hơn 5 mét giam giữ người Cherokee.

Đến trước văn phòng, anh xuống ngựa, đưa dây cương cho Deu:

- Cậu đứng đợi tôi ở đây .

Anh đi vào văn phòng, đôi giày da mềm mại không gây tiếng ồn trên sàn nhà lát ván thô tháp . Người trung sĩ ngồi ở bàn nhìn lên, vẻ hơi ngạc nhiên vì Blade đứng ở ngưỡng cửa che mất ánh sáng ở ngoài chiếu vào .

- Có phải anh đến đầu thú không ? - viên trung sĩ nhìn khắp người anh, nhìn kỹ đôi giày da, hai ống quần bằng da và cái áo sơ mi đi sẵn, rồi anh ta nhìn chiếc khăn đỏ quấn quanh mái tóc đen, cuối cùng mắt anh ta dừng lại ở cái sẹo .

- Tôi tìm vợ con, - Blade lấy giấy thông hành trong túi ra đưa cho anh ta xem . - Họ đã bị mang đi cách đây khoảng 10 ngày . Tên Stuart .

- Tên tuổi chẳng làm gì được ở đây . Hầu hết người ta không nêu tên tuổi, không trả lời khi gọi điểm danh . Thật quả chúng tôi chẳng biết chúng tôi giam giữ ai .

oOo

- Ông muốn gì, ông trung úy ? - Temple đứng trước mặt viên trung úy, ánh mắt căm thù, nghi ngại . Chiếc áo vải xanh trên người nàng lấm đất bụi, lại rách tả tơi và vấy nước khi vượt qua sông . Jed cố quen sự khác biệt rất lớn giữa hình ảnh nàng bây giờ với hình ảnh nàng cách đây mới hai tuần lễ .

Mồ hôi nhỏ giọt trên cổ Jed, chảy xuống cổ áo bộ binh phục, vì mặt trời nóng như thiêu đốt khắp trại với lượng người quá đông đảo . Anh nhìn dọc theo các lán trại làm bằng gỗ cây . Mỗi lán rộng khoảng 5 mét vuông chứa rất nhiều người bị bắt giam giữ . Một ít lán, như lán của ông Gordon, chỉ được lợp một cách sơ sài để làm nơi trú ngụ và tránh nắng mùa hè . Biết nàng đang nhìn lại mình, Jed cảm thấy khó chịu trong người, khó chịu không phải trời nóng như thiêu đốt mà thôi .

- Tôi đã cho phép cha cô trở về nhà để lấy những thứ còn để lại đến đây . - Tự thâm tâm, Jed sợ chắc không có gì để mà lấy sau khi đã bị cướp bóc liên tục từ đó đến nay . - Ông ấy đã mang theo chiếc xe chở hàng và người da đen tên Ike . Tôi đoán chắc cũng phải mất hai ba ngày ông ấy mới quay lại đây được .

- Chắc ông sợ cha tôi không về đây, - nàng nói, giọng gay gắt thách đố . - Ông đừng lo . Ông đã có gia đình cha tôi ở

để làm con tin rồi, thế nào ông cũng về lại đây .

- Tôi tin bố cô sẽ về lại đây mà, - Jed đáp, anh thấy đau đớn khi nghe nàng nói, nhưng anh không thể trách nàng được . - Tôi chỉ muốn báo cho cô biết ông đã đi và hỏi cô có cần tôi giúp đỡ gì không . Dĩ nhiên là với khả năng của tôi .

Nàng cười khi nghe anh ta nói thêm về khả năng của mình, nhưng vẻ mặt thì vẫn hàm hàm, trông thật trái ngược . Bỗng nụ cười tắt biến trên môi khi nàng nhìn thấy đứa con trai chập chững bước đến bên nàng, miệng nhai một miếng bánh mì cứng ngắt . Khi nhìn lại Jed, tất cả nét thù hận trên mặt nàng biến mất và ánh mắt lộ vẻ lo âu, cầu cứu . Nàng bèn nói:

- Ông có thể cho chúng tôi thức ăn tốt hơn được không ? Thực phẩm phát cho người ở trong trại là thực phẩm đúng theo tiêu chuẩn quân lao gồm có thịt heo và bột mì, viên trung úy biết rất khác với thực phẩm thường ngày của người Cherokee là rau rắng, thịt bò và trái cây .

- Thực phẩm không có nhiều, - anh ta miễn cưỡng đáp .

- Vậy thì ông cho phép chúng tôi vào rừng tìm trái cây, măng tre, hành hoang ... bất cứ thứ gì ăn được .

Lời yêu cầu của nàng không phải lời van nài mà cũng không phải đòi hỏi, nhưng Jed nghĩ lời nàng hàm ý cả hai .

Jed ngần ngừ, anh lo sợ có người lợi dụng cơ hội để trốn thoát .

– Tôi sẽ thu xếp giúp cô việc này .

Vì trách nhiệm, nên anh đã cho phép sáu người đàn bà, trong đó có Temple, rời trại để vào rừng tìm thực phẩm .

Để đề phòng, Jed cử hai người lính đi theo họ . Sau đó anh cũng đi theo, cặp kè bên cạnh Temple .

Ngay trong rừng cũng không có gió, nhưng vào đây là thoát được cảnh hôi hám trong trại . Cây cối tỏa bóng mát, che được ánh mặt trời gay gắt nhưng khắp nơi đều hiện ra cảnh thiệt hại do cơn hạn hán khiến đất khô cằn nứt nẻ, suối cạn nước, lá vàng úa trên cây, trái rừng hiếm và nhỏ . Jed nhìn Temple chui người vào dưới bụi cây để hái một trái mâm xôi mọng . Anh phân vân không biết cơn hạn hán này sẽ kéo dài bao lâu . Anh đã nhận tin báo cho biết các suối và giếng nước đều khô cạn, sông rạch mực nước xuống thấp, rất khó cho việc vận chuyển . Một toán khoảng tám trăm người Cherokee đã khởi hành vào đầu tháng này trên một đoàn thuyền nhỏ gồm một chiếc chày bằng hơi nước và sáu chuyến thuyền chèo . Số khác đã có kế hoạch chuẩn bị ra đi . Nếu trời vẫn không mưa, số 15 ngàn người Cherokee đi về miền Tây bằng đường thủy chắc sẽ bị hoãn lại mất .

Nàng đưa tay ngắt trái mâm xôi, một trong số mấy trái trong bụi rậm, rồi lôi mạnh khỏi cọng cây . Khi rút tay lại, bàn tay cọ vào một chiếc gai nhọn, nàng xuýt xoa đau đớn . Máu chảy ra trên vết rách . Jed thấy nàng áp chỗ rách lên áo, anh bèn lôi chiếc khăn tay trong túi ra .

- Để tôi giúp cho, - anh ta nắm bàn tay nàng, đè mạnh cái khăn xuống, máu thấm đỏ cả chiếc khăn . Thế nhưng anh cảm thấy bàn tay nàng ấm áp trong tay mình và thấy nàng đang đứng kề bên người mình . Khi anh từ từ ngược mắt nhìn lên mặt nàng, anh thấy nàng đang nhìn mình .

- Dơ cái khăn của ông rồi! - Nàng nói .

- Không sao, - anh ta nhẹ nhàng quấn cái khăn quanh tay nàng và lấy dây vải buộc tạm lại, nhưng không muốn buông bàn tay nàng ra . - Tôi nhớ mãi thời gian chúng ta gặp nhau ở Washington . Chắc cô còn nhớ cảnh tôi dạy cô nhảy điệu valse vào đêm đầu tiên ta gặp nhau ? - Jed vẫn còn nhớ hình ảnh nàng hiện ra vào đêm hôm ấy, nàng mặc chiếc áo dài màu trắng viền chỉ vàng .

- Vâng, - nàng mỉm cười như thể cũng đang nhớ lại cảnh ấy, đoạn nàng nghiêm mặt lại và nói tiếp . - Đã lâu rồi .

Nhiều chuyện đã xảy ra . Nhiều chuyện đã thay đổi .

Nhưng dù sao, Jed vẫn có cảm giác là nàng đang nghĩ đến chồng . Anh thấy bức tức mặc dù biết mình sai .

- Temple này ... À xin lỗi, bà Stuart này, nếu bà muốn, tôi có thể đi hỏi ở các trại khác để xem chồng bà có bị bắt giữ ở đây không ?

Công việc này không phải dễ . Ngoài một vài trường hợp ngoại lệ, hầu hết những người Cherokee bị cầm giữ đều không khai tên họ hay là sắp hàng để nghe điểm danh . Vì họ ương ngạnh như thế cho nên quân đội rất khó đoán tụ những người bị bắt trong gia đình của họ lại một chỗ trong các trại, để đợi ngày di cư .

Mới nghe, Temple vui mừng, nhưng rồi nàng buồn bã đáp:
- Không .

Jed cau mày hỏi:

- Chuyện gì đã xảy ra ? Có phải ông ấy bỏ cô không ?
- Tôi bỏ anh ấy .

Jed tỉnh hẳn người, nghĩ chắc nàng đang tự do . Lần đầu tiên anh hy vọng có cơ may .

- Temple ..., - anh lên tiếng rồi dừng lại, cảm thấy lúng túng khi gọi tên nàng một cách thân mật như thế . Anh cười gượng, rồi nói tiếp . - Tôi không ngờ sự thể lại như thế, Temple ạ, - anh lặp lại tên nàng một cách tự nhiên, rồi bỗng anh chuyển sang giọng nghiêm trang hơn . - Tôi muốn cô hiểu cho hoàn cảnh khó khăn của tôi trong hai tuần vừa qua, tôi hết sức ân hận đã tham gia vào công

việc này . Cô có quyền ...

- Tôi không trách ông đã hành động như thế, - nàng cắt ngang lời ông một cách cộc cằn . - Nếu này giờ tôi có nói năng không phải, thì cũng do ... tình cảnh khó khăn trước mắt của chúng tôi mà ra cả .

- Nhưng tôi đã đưa cô đến đây . - Jed thấy ghét mình vì nhắc nàng nhớ đến vai trò của anh trong việc này .

- Chính những người ký hiệp ước sai trái mới đẩy chúng tôi đến đây . Vai trò của ông so với công việc của họ chẳng thấm vào đâu, - nàng quay đi . - Nếu ông không ngại, thì tốt hơn là chúng ta không nên nói về chuyện này nữa .

Nàng bỏ đi, tay nắm chặt cái giỏ đựng một ít trái cây . Jed vội đưa tay chặn nàng lại như lần hai người gặp nhau mấy năm về trước . Anh thốt lên:

- Temple ...

Vừa chạm vào làn da mát rượi trên cánh tay nàng, bỗng Jed quên hết những điều mình muốn nói . Nhưng chẳng sao . Chẳng thành vấn đề, miễn đụng được vào da thịt nàng là được rồi . Thấy nàng không chống đối, anh bèn đứng sát vào lưng nàng, nắm hai cánh tay nàng, vuốt ve mơn trớn . Tất cả tình yêu thương trong lòng mà anh tưởng đã tan biến đâu mất chợt hiện về, mạnh mẽ hơn

trước nữa .

- Tôi cứ tưởng cô không thể nào giữ sắc đẹp được nữa, nhưng thực tế là cô vẫn đẹp . - anh ta nói, giọng khản đặc .

Temple nhớ là anh ta đã yêu nàng . Bây giờ anh ta còn yêu ư ? Nàng đau đớn khi nghĩ anh ta còn yêu mình . Suốt hai năm trời, nàng cảm thấy trống trải và đơn côi . Nàng đã bắt đầu nghĩ cuộc đời nàng sẽ mãi mãi như thế, nhưng bây giờ đây lại tái diễn cảnh trêu mến, chăm nom, thương yêu, tái diễn cảnh hứa hẹn, ước mơ, đắm đắm ... những thứ mà nàng đã mất . Chắc nàng phải từ chối thôi . Nàng đã bị cám dỗ rồi, bị những kỷ niệm êm đềm thời còn sung sướng cám dỗ, cái thời mà nàng đã vui cười khiêu vũ với người thanh niên này, cái thời còn tràn đầy hy vọng về tương lai . Nàng muốn có lại thời đã qua ấy, muốn ôm nó vào lòng và xua đi thực tế phũ phàng trước mắt . Nàng rất muốn thế, nhưng nàng vẫn đứng yên vì sợ nếu quay lại, anh ta sẽ ôm nàng vào lòng . Có cái gì đấy níu giữ nàng lại .

Thế nhưng nàng lại cứ để yên cho anh ta nắm hai cánh tay mình và để cho anh ta quay người nàng lại . Tim nàng đập thình thịch, nàng nhìn miệng anh, nhìn hàng râu mép màu vàng cát xén cẩn thận ở môi trên anh . Hàng râu

nghiêng nghiêng tiến dần đến phía môi nàng . Không được, một tiếng nói nhỏ vang lên trong lòng nàng, chống lại hành động của anh ta, nhưng nàng vẫn đứng yên không nhúc nhích .

- Trung úy Parmelee! - có tiếng người cất lên . Jed thẳng người lại, vội thả hai tay xuống, mặt căng thẳng . Một người lính gác chạy đến rồi dừng lại, đứng nghiêm chào rất lễ phép . - Có một phụ nữ da đỏ đã biến mất, thưa ngài .

Jed thềm nguyên rủa . Anh ta hỏi:

- Đi bao lâu rồi ?

- Mới đây, thưa ngài . Mới cách đây một phút, tôi còn thấy chị ta đào rễ cây ở đây, thế rồi ... chị ta biến mất .

- Đi tìm chị ta ngay, - Jed ra lệnh cộc lốc . - Đồng thời, ta đem số phụ nữ này còn lại về trại . Và, anh binh nhì này, báo cho các anh lính canh khác không cho tù nhân vào tìm thức ăn trong rừng nữa, nghe không ?

- Vâng, thưa ngài .

oOo

Được một người lính canh trong trại đi theo, Blade chậm rãi đi qua những hàng rào gỗ, mắt chăm chú nhìn số người ngồi trong các lán trại . Deu đi theo sát sau lưng anh, mắt nhìn vào từng người bị nhốt như súc vật . Sau

hai tuần đi từ trại tập trung này sang trại tập trung khác, anh cố tìm cho ra Temple và Elijah, anh đã chứng kiến cảnh xảy ra trong trại, đã ngửi mùi hôi hám của hàng ngàn người tập trung trong một khu vực nhỏ, cảnh tượng này đã trở thành quá quen với anh . Blade đã quen với cảnh khổ sở như đã quen với những ánh mắt thù địch, quen với cảnh người ta quay lưng với anh, quen với những lời thì thào hăm dọa bằng tiếng Cherokee của những người nhận ra anh là kẻ đã ký vào bản hiệp ước độc hại .

Nhưng anh lại nghĩ rằng, chính nhờ cái hành động đã biến anh thành kẻ xa lạ trong số đồng bào mình này, mà anh đã có tự do đi tìm vợ con . Tờ giấy thông hành trong túi anh đã che chở cho anh khỏi bị lính tuần tra bắt bớ, họ lùng sục khắp nơi và họ đã cho phép anh đến nhiều trại để tìm . Hẳn là Temple phải ở trong một trại nào đấy .

Khi anh đến lán trại tiếp theo, chợt anh thấy có bóng người mặc áo xanh ở trước mặt mình . Cái màu giống màu áo vải xanh của Temple thường mặc . Tự nhiên anh quay mặt nhìn về phía màu xanh ấy rồi bỗng anh dừng lại khi thấy nàng đang đi đến phía anh .

- Cô ấy kia kìa, - anh thì thào nói với Deu, mắt nhìn vào bề ngoài nhợt nhúa của nàng: chiếc áo dài lấm đất bùn và rách rưới, mái tóc bù xù, cái khăn quấn quanh bàn tay

xách cái giỏ . Trông nàng nóng nảy, mệt mỏi, gầy đi, nhìn chiếc áo rộng ra thì biết chắc là nàng gầy . Lạy Chúa, anh thấy yêu nàng biết bao . Anh thấy đau đớn cả lòng, hai đầu gối như muốn khụy xuống . Anh gượng bước đến phía nàng, cố sức lắm mới cất nổi chân, không chú ý đến người sĩ quan đang đi bên cạnh nàng .

Khi Temple có vẻ như bị vấp té, Jed liền nắm cánh tay nàng để giữ nàng lại . Ngay lúc đó anh ta chú ý thấy hai má nàng tái mét và mắt nàng mở to nhìn chăm chăm vào cái gì ở trước mặt hai người . Anh cau mày nhìn tới trước . Một người Cherokee mặc quần da đi ngựa, áo sơ mi đi săn, đang bước về phía hai người, đi theo anh ta là một người lính trong trại và một người da đen . Khi người da đỏ đến gần, Jed thấy mắt anh ta trong xanh và trên má có vết sẹo . Chồng nàng rồi, người đàn ông mà anh ta đã muốn tình nguyện đi tìm giúp nàng chỉ mới cách đây không lâu .

- Xin chào, Temple . - Blade dừng lại trước mặt nàng, anh chào rất tự nhiên, bình thản .

- Làm sao anh biết bọn tôi ở đây ? - Giọng nàng nghe thì thào .

- Anh không biết . Một người da đen làm ngoài đồng của nhà em cho Deu biết lính đã bắt em và những người trong

nhà đi . Anh đã đi lòng khắp các trại tập trung từ bấy đến nay .

- Phoebe ở với cô đấy chứ, cô Temple? - Deu hỏi, hy vọng .

- Có .

- Cô ấy khỏe chứ ?

- Khỏe . - Temple cố cười với anh ta, rồi lại quay mặt nhìn chồng . - Bây giờ anh tính sao ?

- Ở lại đây ... với em và con .

Jed liền bước tới bên nàng như để bảo vệ nàng .

- Không phải ông là người quyết định đâu, ông Stuart à, - anh ta lên tiếng, lần đầu tiên chồng nàng quay mặt nhìn anh ta, ánh mắt dò xét .

Blade chợt nhớ ra, anh hỏi:

- Ông Parmelee phải không ?

- Phải .

- Tại sao anh muốn ở lại ? - Temple hỏi .

- Để chúng ta cùng nhau đi về miền Tây, - anh luôn mang theo trong túi bức thư của cha anh viết cho anh đã hơn một năm nay, anh định sẽ đưa cho Temple xem khi gặp nàng . Bức thư đó do cha anh đọc cho người ta viết, miêu tả vùng cao nguyên rừng rậm có suối trong róc rách, có thung lũng phì nhiêu tại vùng đất mới ở miền Tây .

Bây giờ chắc nàng đã biết chuyện di cư là không thể tránh được rồi . Nàng không thể bám vào một quá khứ đã trôi qua . Nàng phải nhìn vào tương lai . Có lẽ rồi nàng sẽ thấy rằng không phải do lỗi của anh mà đồng bào họ bị lừa vào trại tập trung như thú vật, bị mất hết những của cải nhỏ nhoi nhất, bị hành hạ và bị sỉ nhục . Có lẽ bây giờ nàng sẽ trách đúng người đã gây ra chuyện này, trách ông John Ross, người đã tạo cho họ ảo tưởng, thúc đẩy họ không cần biết đến quyền lực của ai khác nữa . Có lẽ bây giờ mọi người sẽ thấy điều này và không còn xem anh và những người ký hiệp ước là những kẻ ngoài vòng pháp luật nữa .

- Lije sẽ sung sướng khi gặp anh, - nàng nói .

Còn nàng thì sao ? Blade không nói nên lời . Anh lại khép kín lòng mình . Anh chợt cảm thấy cơn giận bùng lên, sự chán nản, và anh ngậm chặt miệng lại .

- Thế cô muốn anh ta ở lại đây sao ? - Jed hỏi, cau mày nhìn Temple, vẻ bối rối và nghi ngờ .

- Anh ấy đi hay ở là tùy anh ấy thôi, - Temple đáp .

Bỗng Blade muốn ôm nàng vào lòng, hôn nàng hco nàng mất hết cái vẻ lạnh lùng trên mặt đi . Anh biết khi ôm nàng vào lòng, nàng sẽ khác ngay chứ không như bây giờ .

Nhưng không được, anh phải đợi . Anh biết nàng rất kiêu hãnh . Chắc nàng không thích anh ép buộc nàng công

nhận là nàng vẫn còn yêu anh .

- Tôi có hai con ngựa đống yên và một con la chở đồ cột ở hàng rào buộc ngựa . Tôi xin phép trung úy đến lấy đồ đạc của tôi .

- Được rồi, - Jed đáp, giọng miễn cưỡng và gắt gỏng .

Hai mươi phút sau, Blade và Deu vác yên cương và đồ đạc trên vai cùng người lính gác đi kèm họ bước vào lán gỗ . Deu chưa kịp để đồ đạc xuống đất, Phoebe đã chạy bổ đến anh, ôm quàng lấy cổ anh, vừa hôn vừa khóc, giọng tức tưởi gọi tên anh liên hồi .

Blade không có cái diễm phúc ấy mà anh cũng không chờ đợi được vợ đón tiếp như thế . Anh để đồ đạc xuống đất, đưa mắt nhìn quanh lán, nhìn khắp các thứ và mọi người ở đây . Temple im lặng đứng bên cạnh chiếc cột ở giữa lán . Trong một góc lán, mẹ nàng nằm trên chiếc nệm lông lót dưới một chỗ có bóng mát . Anh thấy đây là chỗ nằm duy nhất ngoài hai tấm chăn trải trên nền đất . Sandra đang quỳ bên bà, tay cầm chiếc quạt bằng lá cọ . Cậu con út của ông Gordon, Johnny ngồi xổm dựa vào vách cây, giương mắt nhìn anh, cặp mắt sâu hoắm và mặt mày xanh xao . Ngồi gần bên cậu ta là Kipp, cặp mắt đen nhìn anh đầy vẻ hận thù . Bên trái cậu ta là chị Cassie Đen và Shadrach em trai của Phoebe . Shadrach đang nôn nóng

đội chào Deu . Eliza bước đến đứng bên cạnh Temple .
Đứa con trai của anh đang cuộn tròn nằm ngủ trên mặt đất
cứng sau cô, trông như một đồng rác nhỏ .

Nhìn đứa bé nằm ngủ trên đất, bỗng Blade cảm thấy ấm
lòng . Nhưng nhìn nó, anh biết điều kiện sống tối thiểu
nhất của gia đình nàng . Nhìn cảnh tượng trong lán, anh
biết gia đình không mang theo được những đồ dùng cần
thiết . Ngoài mấy cái chăn, một gói áo quần và một cái nồi
nhôm để nấu nướng, anh thấy họ không tính đến chuyện
sinh tồn mà chỉ nghĩ đến tình trạng sức khỏe của mẹ
Temple mà thôi .

Anh chỉ bó đồ đạc dưới chân, nói với Temple:

- Đây là đồ dùng nấu nướng và thực phẩm: cà phê, đậu,
thức ăn khô, bánh bột bắp, trái cây khô và bò khô .

- Chúng tôi không cần đâu . - Kipp cất giọng khinh bỉ từ
chối . - Bố tôi đã đi lấy đồ đạc rồi . Anh cứ giữ đồ của anh
đi .

- Đừng điên, Kipp, - Eliza gay gắt nói . - Bố cậu ba bốn
ngày nữa mới về hay còn lâu hơn nữa, trong lúc mẹ cậu
cần những thức dinh dưỡng hơn là thịt heo muối .

- Có thể thế, nhưng tôi không đụng đến các thứ của anh
ta .

Eliza không để ý đến lời chua cay của Kipp, cô gượng

cười nhìn Blade .

- Xin cảm ơn .

- Tôi rất tiếc là đồ đạc không có bao nhiêu . - Anh đáp rồi lấy cái yên ngựa và cuộn chăn dưới đất lên và mang đến một góc lán lộ thiên .

Blade muốn nói cho mọi người biết chắc nhạc phụ của anh sẽ trở về với hai bàn tay không . Anh đã đến Gordon Glen, đã thấy cảnh đồng không mông quạnh, nhà cửa trống trơn, khu nhà người da đen đã cháy rụi thành than, các kho vựa bị cướp phá tan nát hết . Ngôi nhà chính hoàn toàn bị cướp phá sạch sành sanh, nhà kho ở tầng hầm trống trơn không còn chút lương thực nào, những ngọn đèn chùm và đèn treo trên tường bị giật xuống, lấy đi hết . Đồ đạc trong nhà, quần áo, chén bát, sách vở, đã bị bọn hôi của lấy không sót lại gì . Anh chỉ thấy còn sót lại một bánh xe bị gãy, vài mảnh ghé văng ra, lông nệm vương vãi khắp phòng ngủ . Thậm chí cái nghĩa trang nhỏ của gia đình, chúng cũng không bỏ sót, bọn trộm cướp đã đào mả lên để tìm vàng bạc chôn theo người chết .

Không, anh cứ để ông Will Gordon nói cho mọi người biết về cảnh hoang tàn này .

oOo

Ba ngày sau, ông Will Gordon trở lại trại . Ông chỉ mang về

một giỏ lớn rau quả hái trong vườn . Cả gia đình tụ lại quanh ông, nhưng Blade vẫn ngồi yên trong góc lán, cô đơn một mình như từ hôm anh đến đây .

Sau khi nghe ông Will Gordon kể lại chuyện trang trại bị tàn phá, Temple bước đến bên anh, nàng hỏi:

- Anh đã biết rồi, phải không ?

- Phải .

- Tại sao ...

Blade không để nàng nói hết, anh đáp:

- Có nói em cũng không tin lời anh .

oOo

Tuần lễ tiếp theo, tướng Winfield ra lệnh hoãn ngày lên đường đến mùa thu, vì trời đang đại hạn . Thượng nguồn sông Tennessee, tàu thuyền không đi được . Nhóm người Cherokee di dời lần thứ ba về miền Tây bắt buộc phải đi bộ trên đoạn đường 160 dặm đến Waterloo, nằm ở phía Tây Alabama, đến đây mới có thể đi tiếp bằng đường thủy được . Năm người đã chết trên đường đi Alabama . Vì thiếu nước, cho nên đi bộ cũng không thể thực hiện được, nhất là vào mùa hè, mùa rất dễ bị sốt rét .

Ngày đáo hạn lên đường mới là vào ngày một tháng 9, vừa là ngày hạnh phúc, vừa là ngày đáng nguyên rủa .

Người Cherokee bị ở nán lại trong những trại đông đúc và

điều kiện vệ sinh rất tồi tệ, nước uống ứ đọng do bẩn, thức ăn chỉ có thịt heo muối với bột, lại thiếu thốn . Điều kiện vệ sinh tồi tệ và lượng người đông đúc đã dẫn đến bệnh tật ồm đau . Những bệnh dịch như ho gà, sởi, sốt vàng da và kiết lỵ lan tràn khắp các trại, gây hậu quả rất tai hại .

Tháng Bảy đến, trời nóng như thiêu như đốt . Khi đêm về, nhiệt độ vẫn cao không dịu bớt . Mặt đất khô rang giữ hơi nóng ban ngày .

Blade nằm kê đầu trên yên ngựa, da yên khô khốc, người anh ướt đẫm mồ hôi, tai lắng nghe tiếng rên nho nhỏ của người bệnh và tiếng khóc ngất của trẻ con lên cơn sốt .

Anh cũng lắng nghe tiếng rên đau đớn phát xuất ngay từ trong lán của mình .

Từ xa vẳng lại tiếng sấm nổ . Anh mở mắt nhìn lên bầu trời đầy sao . Lại có tiếng rên khác, to hơn những tiếng rên trước, xuất phát từ phía lán có che mái . Blade lặng lẽ ngồi dậy đi qua những người đang ngủ rải rác trong lán . Anh ngồi xổm xuống bên cạnh ổ nệm rơm, chỗ bé Johnny Gordon đang nằm . Cậu bé nằm chèo queo vì đau đớn, hai tay ôm bụng, đầu gối co lên, người tỏa ra mùi hôi thối vì bệnh kiết lỵ . Cặp mắt sâu hoắm và da thì khô ran . Khi Blade sờ trán, anh thấy cậu bé nóng hầm hập . Ngồi bên kia cậu bé, Eliza vắt nước trong một miếng giẻ ra rồi lau

mặt cho cậu .

- Cậu bé sốt nặng, - anh nói .

- Đúng thế, - cô gật đầu, rồi bình tĩnh nói tiếp . - Tôi cứ ngỡ tất cả đều ngủ hết rồi .

- Tôi rất tỉnh ngủ .

- Trời rất nóng, khó mà ngủ say cho được . Ước gì trời mưa cho rồi, - cô dừng lại, vươn cao một bên vai để lấy tay áo lau mồ hôi trên miệng . Trông cô mệt mỏi bơ phờ . Blade đưa tay lấy miếng giẻ .

- Để tôi làm cho, cô nên nằm nghỉ một chút .

- Không, - cô tảng lờ, không nhìn đến bàn tay anh đưa ra, nhúng miếng giẻ vào nước ấm rồi vắt cho hết nước .

- Cô mệt rồi . Rồi cô làm sao giúp người khác được ?

- Tôi sẽ ngủ sau, - Eliza nhất quyết đáp, vẻ bực bội, đoạn cô thở dài, nói tiếp . - Tôi định sẽ thức ông Will dậy khoảng một giờ nữa, hay chậm hơn một chút . Ông ấy sẽ ngồi canh Johnny cho đến sáng, khi ấy tôi sẽ ngủ .

Mặc dù ngồi trong bóng tối, anh vẫn cảm thấy ánh mắt u buồn của cô có vẻ ngạc nhiên . Cô hỏi:

- Tại sao anh lại ở đây làm gì ? Anh có thể về miền Tây với cha anh thay vì ở lại trong cái trại khủng khiếp này .

- Thế tại sao cô ở lại đây ? - anh hỏi lại . - Cô có thể gọi một người lính gác, báo cho anh ta biết cô là người da

trắng, thế là cô sẽ được tự do ra khỏi trại tập trung này trong vòng một giờ thôi .

- Tôi không thể làm như thế ... vì nhiều lý do, nhưng lý do chính đáng nhất là tôi xem mình như người trong gia đình này .

- Tôi cũng thương yêu vợ con tôi vậy .

- Má, - chú bé rên lên ư ử .

- Suyt, im đi nào, - Eliza lại vội vã lau cho cậu ta .

- Johnny ư ? - bà Victoria chống cùi tay nhồm người lên trong góc lán đằng kia . - Con tôi, nó có được khỏe không ?

- Cậu ấy đang bị sốt, - Eliza đành nói thật với bà . - Nhưng bà đừng lo, Victoria . Tôi ở với cháu đây . Bà ...

Nhưng chú bé lại cất tiếng gọi mẹ . Bà ta nói:

- Nó cần tôi đấy . Tôi phải đến với nó, - Khi bà Victoria cố bò ra khỏi nệm, bỗng bà nổi cơn ho .

Blade vội bước đến bên bà, đỡ bà đặt lại vào nệm .

- Mẹ không nên làm gì hết .

- Không . Nó cần tôi . - Mặc dù bị cơn ho làm cho yếu người, bà vẫn cố đẩy anh ra . - Tôi phải đến với con tôi .

Một bóng người từ trong bóng tối hiện ra .

- Cất tay khỏi mẹ tôi ngay, - Kipp nạt lớn . - Hãy cút khỏi mẹ tôi .

- Thôi, đủ rồi, - ông Will bước vào giữa hai người, đưa mắt cảnh cáo con trai .

Blade cố nén cơn giận, anh quay lại góc lều nơi anh nằm ngủ . Bà Victoria Gordon cứ nằng nặc đòi đến với đứa con đang bệnh . Ông Will cố thuyết phục mấy cũng không được, ông bèn ẵm chú bé đến để nằm trên nệm với bà . Bà ôm đứa bé vào lòng, dỗ dành nó, vuốt tóc nó, hôn trán nó, khiến ông Will không làm sao lau cho chú bé và cho chú uống nước được .

Gần tảng sáng ngày hôm sau, bà Victoria kêu lên:

- Johnny con! - Nhưng chú bé không nghe tiếng kêu của bà . Chú đã chết .

oOo

Bé Johnny được chôn trong một ngôi mộ sơ sài ở ngoài trại . Khi trở lại vào lán, bà Victoria khóc nức nở không ngớt . Khi ông Will cố an ủi bà, bà quay mặt tránh xa ông và ôm chặt lấy Sandra, chỉ muốn áp ủ máu mủ của mình vào lòng thôi . Ông Will đành nhích ra đứng một mình, đầu cúi xuống, lòng đau đớn buồn phiền vì mất con .

Sau một hồi ngàn giờ, Eliza bước đến lặng lẽ đứng bên ông . Khi Temple nhìn hai người, nàng nghe Eliza nói nhỏ với ông:

- Ông Will, ông có nhớ buổi chiều ở suối nước không ?

Tôi vẫn còn thấy thằng bé cười đùa la hét sung sướng khi ông té nước và đuổi theo nó .

Ông khỏ sở thút thúit trong họng một lát, rồi không nhìn cô, ông đưa tay nắm tay Eliza . Cô nắm chặt tay ông trong tay mình .

oOo

Ba ngày sau khi chôn cất bé Johnny Gordon, có tin đến trại cho biết John Ross đã từ Washington trở về . Tất cả nỗ lực để vô hiệu hóa hiệp ước đều không thành công . Không còn chút hy vọng nào . Họ phải di dời đi khỏi vùng đất của tổ tiên thôi . Tất cả những khổ đau gian nan vất vả, tất cả những cảnh bị hành hạ, bị sỉ nhục mà họ phải gánh chịu, và bây giờ vẫn còn gánh chịu, đều không được cái gì hết .

Thế nhưng không một lời giận dữ oán trách ông John Ross. Họ bị lôi ra khỏi nhà trước lưỡilê, bị lừa đi như súc vật, và bị cầm tù ngay trên quê hương họ . Nhưng không ai trách ông Ross một lời . Mà họ lại xem Elias Boudinot, John Ridge, cha anh, thiếu tá Ridge và những người trong nhóm ủng hộ hiệp ước phải chịu trách nhiệm về những gì đã xảy ra cho họ .

Blade từng nghĩ rằng John Ross đã chuốc lấy thất bại, ông ta phải là người đáng tội . Anh nghĩ rằng John Ross là

người phản bội dân tộc Cherokee, vì ông ta đã đẩy họ đến chỗ mơ tưởng hảo huyền . Nhưng những người theo Ross không nghĩ thế . Có nghĩ chăng là họ nghĩ chính Blade và những người ủng hộ bản hiệp ước mới có tội và họ càng ghét anh cùng những người thuộc phe anh nhiều hơn trước nữa .

Mỗi ngày Blade được ở với con là một ngày thật quý báu đối với anh . Và mỗi ngày Temple tránh mặt không nhìn anh, là một ngày vô cùng đau khổ cho anh .

Janet Dailey

Sự Lựa Chọn Cuối Cùng

Chương 26

Temple đi chen qua đám phụ nữ bu quanh giếng nước để đợi đến phiên lấy nước vào thùng. Mặt nào mặt nấy rầu rĩ vì ốm đau, thất vọng, vì bị đợt nắng nóng tháng bảy hành hạ, họ thờ ơ với nàng. Nhưng trong đám phụ nữ này không có Sandra.

Temple quay lại để nhìn hàng người dài đang nhích dần lên cửa hàng của trại. Người ta đợi để nhận thực phẩm trong tuần. Nàng trông thấy có cha mình, có em trai, có Eliza và Shadrach, nhưng không có Sandra. Cô ta đâu rồi? Cô ta đi hơn một giờ rồi để lấy nước cho cả nhà mà vẫn chưa thấy về. Có thể Sandra đã đi qua mà nàng không thấy ư? Biết giải thích ra sao đây? Lính canh chắc để cô ta đi ra khỏi khu vực và tính tình cô em gái nàng dịu dàng, hiền hậu, chắc cô ta không dám trốn đâu. Temple bèn đi

lại dọc theo dãy lán dài.

Đi được nửa đường, nàng thấy Blade. Anh đang bế một ai đó vào trại. Anh đang bế Sandra. Temple vùng chạy. Lạy chúa, xin Chúa phù hộ, nàng lặng lẽ cầu nguyện. Mẹ nàng đang đau đớn vì Johnny. Nếu có gì xảy đến cho Sandra thì chắc bà không chịu nổi được nữa.

Temple đi vào trong lán, nàng dừng lại một hồi lâu để nhìn về phía mẹ nàng. Bà và có vẻ đang ngủ được, tảng lờ không để ý đến con đang lẩm bẩm chào mình. Temple chỉ thấy Phoebe giữ cậu bé lại trước khi nàng chạy về lán gần đây, ở đây, Blade đang giữ Sandra trong tay. Cassie Đen cũng đang ở đây. Chị giúp anh để cô em gái xuống tấm chân trên nền đất. Nhưng Sandra cố xua đuổi họ đi, miệng rên nho nhỏ. Có phải cô ta lên cơn sốt mê sảng không? Nhưng làm sao mà cô ta lên cơn mê sảng nhanh đến thế? Temple ngồi xuống đất bên họ và đẩy vai chị Cassie Đen ra. Nàng ra lệnh cho chị:

- Chị đến cạnh má đi.- Nói xong, nàng đưa tay nắm ta cô em gái trong khi Blade mãi nhìn xuống cánh tay quàng quanh cổ anh.

- Không.- Sandra rên rỉ, đầu ngoảnh đi.

Temple kinh ngạc khi nhìn về ngoài xóc xếch lôi thôi của cô em gái. Cổ và lá còn vướng vào tóc cô, tóc tai dơ dáy.

Nước mắt còn để lại dấu vết dơ bẩn trên hai má và cặp mắt lim dim mờ dần thất thần. Mặc dù cô ôm chặt Blade nhưng trông cô ủ rũ, Temple thấy lo sợ vô cùng.

- Có gì không ổn sao?- Nàng ôm quàng Sandra, cố lôi cô ra khỏi Blade. Sandra quay đầu về phía nàng. Bỗng Temple giật thót mình vì nàng ngửi thấy mùi whiskey phả vào mặt nàng.

- Nó say. Tại sao...- Nhưng nàng không cần hỏi nữa. Whiskey và rượu rẻ tiền thường được chuyển lậu vào trại. Đối với nhiều đồng bào của nàng, rượu đã trở thành thứ giải sầu. Temple thì thào nói.- Sandra tại sao thế này?

- Không phải lỗi cô ấy.- Blade lên tiếng, mặt anh hầm hầm khi thấy Sandra có vẻ đã nhận ra họ. Bỗng cô bật khóc nức nở, quay mặt nép vào ngực Blade. Hai vạt áo trước hở ra vì bị rách.

- Sandra, áo em bị rách.- Temple thở dài chán nản, nàng tự hỏi không biết tại sao em nàng lại đến nông nổi này, lại quá bất cẩn như thế, vì trước mắt, họ có rất ít áo quần.

- Cô ấy không làm rách mà chính họ xé áo cô ta.

- Họ ư?- Nàng quắc mắt nhìn anh. Qua giọng gay gắt tức tối của anh, nàng lấy làm lạ vô cùng.- Họ là ai thế?

- Hai người lính của ông trung úy đã dẫn cô ấy vào rừng, nói để hái trái cây rừng. Khi tôi thấy cô ấy thì cô ấy đã hết

tỉnh táo rồi,- anh đột ngột dừng lại một chút.- Họ cho cô ấy uống whiskey cho đến say, rồi thay phiên nhau đê cô ấy xuống.

- Anh muốn nói họ đã...

- Đúng.- Anh đáp gọn lỏn, giọng tức giận tột độ. Không thể thế được, cô em gái hiền lành, khiêm tốn của nàng chỉ nghe ai nói lớn tiếng đã hết hồn, không thể bị người ta hiếp được.

- Sandra, chị rất đau đớn.- Nàng muốn khóc với cô em gái, nhưng khi nàng đưa tay cổ ôm cô vào lòng để an ủi thì Sandra co rúm người lại nép vào Blade.

- Để anh lo cho cô ấy cho,- anh nói. Temple miễn cưỡng ngồi yên, lòng đau đớn khi thấy em gái nép người vào Blade chứ không nép vào mình. Anh ôm cô như ôm một đứa bé, dịu dàng vuốt tóc cô. Anh thì thầm nói:- Bây giờ thì em yên ổn rồi. Em không còn phải sợ gì nữa. Anh không để xảy ra cho em chuyện gì nữa đâu.

- Chúng... làm em đau,- Sandra khóc thút thít, lẩm bẩm nói.

- Anh biết.- Blade gật đầu.- Nhưng chúng đi hết rồi. Anh đang ở với em đây.

- Đừng bỏ em.

- Anh không bỏ đâu.

Anh thì thào mãi những lời an ủi., còn Temple thì ngồi nhìn, nàng cảm thấy ghét mình vì không giúp gì em được, đồng thời ghét bọn người đã gây ra đau khổ cho em nàng, ghét động lực đã lôi cuốn em nàng lâm vào cảnh này. Khi Blade để Sandra nằm xuống trên tấm chăn anh nằm, Sandra liền lăn người về một bên, quay lưng về phía Temple và rút hai vai lại như thể muốn xa lánh tất cả mọi người.

Em nàng là người rụt rè, trầm lặng, chậm chạp nhưng lại rất sợ làm mích lòng người. Bây giờ, cô nằm đấy, bất động, áo quần rách rưới dơ bẩn, mái tóc đen rối bời, mặt mày lấm đất và nước mắt, trông giống con búp bê bị bỏng. Tức giận, Temple vùng đứng dậy, quyết làm cái gì để chúng phải đền tội. Nàng cảm thấy có bàn tay để lên cánh ta mình, nàng quay lại đối diện Blade. Nhưng nàng không nhìn thẳng vào anh, nàng không nhìn thấy gì hết ngoài ý nghĩ trả thù. Nàng hỏi, giọng khàn khàn:

- Chúng là ai? Những đứa nào gây nên chuyện này?
- Anh không biết. Khi anh thấy cô ấy, cô ấy đang ở một mình.

Nàng nắm chặt hai bàn tay, mấy móng tay đâm vào lòng bàn tay.

- Chúng phải bị treo cổ. Em muốn tự tay mình giết chúng.

Ước gì em có khẩu súng, con dao cũng được... bất cứ gì.-
Temple quắc mắt.- Em căm thù chúng!

Anh nhìn nàng, kinh ngạc.

- Em là Temple, vợ anh, rấn rỏi và sống động,- anh trầm ngâm nói.- Không còn là người lạnh lùng, vô cảm như anh đã thấy cách đây mấy tháng.

- Em ước sao anh là người chồng em yêu chứ không phải là kẻ phản bội!- Nàng đáp, không để ý đến anh đang lịm người đi, như thể đã bị nàng quất một roi vào người. Nàng quá giận đến độ không cần biết đã làm cho anh đau đớn, lòng nàng đầy hận thù, đến độ không còn nhớ thái độ dịu dàng anh vờ đối xử với Sandra. Nàng quay phắt người, chạy ra khỏi lán, đến thẳng văn phòng chỉ huy để yêu cầu trừng trị những tên lính gác đã phạm tội làm nhục em gái nàng.

Một tuần sau, Jed Parmelee đột ngột đến thăm trại. Sau khi được thông báo vụ việc và đã tìm hiểu tình hình quanh vụ này, anh ta mời cả tev cha nàng đến phòng chỉ huy để thông báo cho họ biết kết quả vụ này.

Mặc dù Jed nói vớng ông Will Gordon, nhưng anh ta thấy ông Will không nguốc mắt nhìn mình, anh ta thấy đôi mắt ông Will u sầu vì đứa con trai đã mệnh bạc, nay lại gặp cảnh không may của cô con gái.

- Hai người lính gây ra vụ đáng tiếc này đã bị nhốt vào quân lao.

- Bị nhốt bao lâu?- Temple hỏi.

Jed ngần ngừ một lát rồi đáp nhanh:

- Nhờ thành tích trong quân ngũ của họ trước đây, họ sẽ bị kê án tù hai tuần.- Khi thấy Temple quá kinh ngạc, Jed hơi cúi đầu rồi thản nhiên nói tiếp.- Tôi rất ân hận, nhưng quyết định đã ra như thế.

Im lặng một hồi thật lâu, ông Will Gordon bình tĩnh nói:

- Tôi hiểu.

- Còn tôi thì không.

Nghe Temple gắt gỏng đáp, Jed thót người lại:

- Ông Gordon, xin ông vui lòng ra đợi bên ngoài một lát được không? Tôi muốn nói chuyện với con gái ông.

- Tất nhiên là được.

Khi ông Will Gordon bước ra khỏi phòng, Jed nhìn viên thiếu tá trưởng đồn, người sĩ quan chỉ huy trực tiếp của anh.

- Thưa ngài, ngài vui lòng cứ để cửa mở khi ngài ra ngoài được không?- Jed yêu cầu, đoán viên thiếu tá sẽ bàn chuyện với người phụ tá của ông tướng tư lệnh.

Temple rời khỏi ghế, bước đến chiếc cửa sổ nhỏ, quá chán nản và nhục nhã khi nghe bàn án quá nhẹ, cho nên

nàng không còn nghĩ là Jed đã tận tình vì nàng nữa. Một cơn gió nóng ủa đến tung đất đỏ trong khuôn viên trại lên, làm thành một đám mây bụi mịn mù. Cảnh tượng ấy khiến nàng nghĩ đến bụi bặm dơ bẩn trên người, trên áo quần và tóc tai cáu bẩn, suốt mấy tuần nay, họ không có xà phòng để tắm rửa và nước lại thiếu thốn. Nàng ghét cảnh dơ bẩn như thế này. Thật nhục nhã và đê tiện... nhưng cũng chưa thấm vào đâu so với cảnh Sandra đang chịu đựng.

Khi ông thiếu tá đã ra ngoài, nàng quay lại nhìn Jed, lấy lại phong độ nàng đã để mất lâu nay. Phong độ gồm 3 điểm: nét cao quý, lòng tự hào và sự giận dữ. Nàng mãnh liệt chống đối:

- Chỉ ở tù hai tuần thôi! Hình phạt dành cho hành vi tội lỗi với em gái tôi chỉ có thế? Ông nên đến xem nó thì biết.

Ông nên đến nhìn nỗi sợ hãi và nhục nhã trong mắt nó đi.

- Tôi rất tiếc.

- Tôi không muốn ông thương hại. Tôi muốn những người ấy phải bị trừng trị đích đáng.

- Cô không hiểu hết vấn đề.- Jed thở dài. Anh ta nhìn nàng một lát, nhíu hai hàng lông mày lại với nhau vẻ bối rối.- Tôi... không nói cho cha cô rõ chuyện này, cả hai người ấy đều thề là em gái cô đã... tự nguyện tham gia.

Họ nói rằng cô ấy đồng ý nếu họ cho cô ấy uống whiskey.

- Láo!

- Temple, không có bằng chứng cụ thể, không có ai làm chứng để tranh cãi chuyện này. Em gái cô không chịu nói chuyện với ông sĩ quan hiến binh hay trả lời bất cứ câu hỏi nào của ông ấy hết.

- Cô ấy không chịu nói với bất kỳ ai.- Temple xác nhận.. Không nói với bất kỳ ai thật, ngoại trừ với Blade. Từ buổi khủng khiếp ấy, Sandra với anh như hình với bóng. Cô ta không đi đâu hay làm cái gì mà không có anh. Thậm chí, ban đêm cô ta còn ngủ bên cạnh anh nữa. Mỗi lần có người trong nhà đến là cô ta co rúm lại.

- Tôi ước gì làm được cái gì đó.- Jed nói nho nhỏ.

- Tôi biết,- cuối cùng, nàng tin lời anh ta nói.

Anh ta quay mặt nhìn đi chỗ khác, nói với nàng:

- Tôi không chịu đựng được cảnh trông thấy cô như thế này. Cô không đáng ở chốn này mới phải.

- Không ai trong chúng tôi đáng cả.- Nàng cười nhạt, buồn bã, nụ cười nói lên sự bất công.- Chúng tôi bị cầm tù vì tội yêu quê hương mình. Vì tội ấy mà chúng tôi phải bị lưu đày.

Anh ta bước lên một bước gần nàng:

- Tôi ước gì cô không ra đi. Tôi ước gì...- bỗng anh ta

dừng lại như muốn tìm lời để nói.- Cô hãy nói cho cha cô biết là tù trưởng John Ross đã gặp tướng Scott rồi. Ông ấy nhất quyết đòi đóng cửa tất cả những quán hàng bán quanh các trại tập trung và đòi chặn đứng việc đem rượu lậu vào trại bán. Ông tướng đã đồng ý. Tôi biết chuyện này đã quá trễ đối với em cô, nhưng...

- Cha tôi sẽ rất sung sướng khi thấy những người khác khỏi lâm vào tình cảnh này. Ông không muốn thấy cảnh bạo lực và thù hận.

- Ông Ross đã chỉ định một ủy ban để đi kiểm tra thường xuyên các khu trại và để đảm bảo nhu cầu của mọi người, về thực phẩm, về áo quần hay là thuốc men.

- Xà phòng là cần nhất. Chúng tôi cần có xà phòng , - nàng đáp, rồi quay người bước ra khỏi phòng.

Quá xúc động khi nghe lời yêu cầu đơn giản như thế, Jed dăm dăm nhìn theo nàng. Anh cố nghĩ cách giúp đỡ nàng, nhưng đành chịu. Anh chỉ còn biết khâm phục, kính nể sâu sắc. Rốt lại, nàng đã chịu đựng được hết, đầu vẫn ngẩng cao.

Ông Ross đã gạt hái được nhiều kết quả với tướng Winfield Scott. Ông ta đã yêu cầu được phép cho người Cherokee tổ chức cuộc di cư, không để quân đội xen vào. Hội đồng sẽ sắp xếp cuộc vận chuyển, thành lập những

đơn vị đặc trách, hướng dẫn đoàn xe di cư đến vùng đất mới ở miền Tây. Họ chịu hoàn toàn trách nhiệm về tư cách, thái độ của dân chúng trong thời gian di chuyển này. Trên lý thuyết, người Cherokee đã cam kết tuân thủ ngày đáo hạn lên đường di cư là ngày mồng một tháng Chín, nên họ được tự do trong thời gian chưa đi. Nhưng thực tế thì họ chẳng biết đi đâu. Trại tập trung là nhà họ, là nơi họ có thức ăn, có chỗ ở và được giúp đỡ thuốc men. Nhưng ít ra, họ cũng được tự do đi vào rừng để hái rau, hái trái cây rừng, hái hạt dẻ và nói lời vĩnh biệt với núi non thung lũng thân yêu. Và khẩu phần hàng ngày bây giờ có thêm café, đường và xà phòng.

Một ủy ban khác cũng được thành lập để thu nhận lời đòi hỏi của những người đã để của cải ở lại. Danh sách ông Will Gordon đệ trình đòi đền bù dài thườn thượt, đòi chính phủ bồi thường ngôi nhà gạch đẹp đẽ, tất cả đồ đạc lịch sự trong nhà, nhiều ngôi nhà khác trong đồn điền, trang thiết bị, súc vật và xe cộ. Danh sách các thứ này nằm chen vai , thích cánh với nhiều thứ khiêm tốn hơn nhiều như chiếc đàn vĩ cầm, bình lọc café và 6 con vịt.

Tháng Chín đến, nhưng trời vẫn chưa mưa. Ông Scott lại cho hoãn nữa, lần này hoãn cho đến tháng Mười.

Janet Dailey

Sự Lựa Chọn Cuối Cùng

Chương 27

RATTLESNAKE, BANG TENNESSEE

Tháng 1 không, 1838

Khói củi bốc lên từ hàng ngàn bếp lửa toả ra thành một bức màn xanh rộng lớn trùm cả cảnh vật, mùi khét tràn ngập cả bầu không khí se lạnh buổi sớm mai. Dưới bầu trời mù mịt toả rộng trên mười vạn dặm vuông, là lều trại, xe ngựa, bò và người Cherokee, tập hợp lại điểm xuất phát để đi về miền Tây xa thăm thẳm.

Ông Will Gordon nhìn khu trại rộng mênh mông đang lao xao hoạt động, ông còn thấy mọi người không ai nói nên lời và ông hiểu tâm trạng của họ. Vào ngày cuối cùng tháng 9, sấm nổi dậy từ dãy Núi Khói ở phía bắc vọng ra và đã đem mưa lại cho vùng đất ở Tennessee và Georgia, chấm dứt cơn đại hạn suốt mùa hè. Nước lại chảy róc

rách trong các khe suối, nâng cao mực nước sông, quay bánh xe các máy xay ngũ cốc.

Nhờ ông John Ross thuyết phục tướng Scott bãi bỏ lệnh giới nghiêm và cho phép người Cherokee tổ chức, lãnh đạo nhau di cư mà không cần sự kiểm soát của quân đội, mọi người đã tụ tập đến vùng Rattlesnake Springs này gần trụ sở chỉ huy của người da đỏ, họ đông khoảng 13 ngàn người kể cả nô lệ da đen của họ. Họ đến lạng lẽ, không vui chơi hay là chuyện trò vui vẻ. Họ lạng lẽ vì tâm trí họ nặng trĩu ưu phiền.

- Will đâu rồi?

Nhận ra giọng của Eliza, ông quay lại.

- Đến giờ rồi, - cô nói.

- Tôi biết, - ông nhìn cô một hồi lâu, nhìn hai đốm vàng quen thuộc trong đôi mắt đầy nhiệt tình và nhìn mái tóc nâu nhạt uốn cong ôm quanh mặt cô. Lòng ông tràn ngập tình thương yêu, lòng biết ơn đối với người phụ nữ bướng bỉnh này và ông cảm thấy cần phải nhờ cô rất nhiều nữa, những cảm xúc này trộn lẫn với nỗi nhớ đau đớn trong lòng ông. Không muốn cô nhận thấy những cảm xúc ấy nơi ông, ông liền quay mặt nhìn khắp trại trải dài trước mắt. Ông cảm thấy cô cũng quay mặt nhìn theo ông.

- Tôi phải nhất trí với cậu Blade, - Eliza bình tĩnh lên tiếng

sau khi đã nhìn khắp trại một lượt, - Một quốc gia được thành lập là do ở dân tộc, chứ không do ở đất đai. Chính nhờ tinh thần đoàn kết mà người ta tạo ra quốc gia, chứ không phải vì ranh giới. Tất cả những người này ra đi như một quốc gia với luật lệ của mình, với hiến pháp, chính phủ và di sản còn nguyên vẹn của mình. Nhờ có tính độc thù này mà họ đã làm nên được kỳ công đáng cho họ lấy làm tự hào.

Ông Will gật đầu chấp nhận lời cô là đúng. Tại địa phận của Hội đồng ở Red Clay, tất cả những di sản của xứ sở đã được gói ghém lại cẩn thận để mang theo những tài liệu về các bản hiệp ước mà xứ sở đã nỗ lực thực hiện hòng ngăn chặn lòng tham của người láng giềng da trắng, cũng như thư từ qua lại giữa họ với các Tổng thống Hoa Kỳ từ Washington cho đến Martin Van Buren.

Thế nhưng, không phải việc chuyển những di sản quốc gia về miền Tây làm cho ông suy nghĩ mà chính là lời khẳng định vừa rồi của cô đã làm ông cau mày bối rối. Ông đáp lại lời cô:

- Thật tôi không hiểu nổi thằng ấy.
- Ai?
- Blade chứ ai. Nó ký vào bản hiệp ước di dời là nó đã phản bội lại chúng ta. Thế nhưng khi ở trong trại tập trung,

nó không đòi hỏi được ưu đãi gì hết. Tất cả chúng ta đều biết những người ủng hộ hiệp ước đều được chính phủ liên bang đền bù hậu hĩ. Nhưng nó lại không đòi hỏi người ta tăng tiền chi phí di chuyển và tăng số tiền trợ cấp ít ỏi lên. Toán người gồm bảy tám trăm người ra đi vào ngày 11 đều có xe và ngựa, có tôi tớ đi theo. Nó có thể gia nhập vào toán này để đi trọn khoảng đường 1200 dặm với đầy đủ tiện nghi tương đối thoải mái. Thế nào toán này cũng nhiệt tình chấp nhận nó. Nó có thể đi với bạn bè thân hữu thay vì đi với những người xem nó như một kẻ phản bội và nguyên rủa nó, khinh khi nó.

- Những việc anh ấy đã làm trong quá khứ, không phải anh ấy nhắm vào lợi lộc cá nhân. Những điều ông vừa nói đấy đã chứng minh rõ điều này. - Eliza đáp. - Và tôi nghĩ bấy nhiêu người cũng thấy thế rồi. Có lẽ tôi lầm, hay có thể tôi đã quen rồi cũng nên, nhưng hình như bây giờ người ta không căm thù anh ấy mãnh liệt như trước nữa. Ngay cả Kipp cũng tỏ ra ôn hoà với anh ta hơn trước đây.

- Tôi lại bắt đầu nể vì nó trở lại, - ông Will nhìn quanh khu trại rộng mênh mông, nhưng tôi sẽ không bao giờ quên việc nó đã làm.

- Tôi biết - cô gạt đầu, cặp mắt đỏ hoe như muốn khóc. - Anh ấy đã gây nên những chuyện này. Nhưng tôi phân

vân không biết điều gì tồi tệ hơn?

Ông Will không đáp và ông biết điều gì tồi tệ hơn. Cả hai đều quay mặt nhìn đoàn xe trải dài trên đường mất hút trong rừng rậm. Temple và cả gia đình đã tụ tập lên toa xe gần nhất. Eliza và ông cũng đi đến với họ.

Bốn đoàn xe đã khởi hành cuộc hành trình xa thăm thẳm, họ đi cách nhau vài ngày. Đoàn của ông Will là đoàn thứ năm. Đoàn có khoảng 40 toa xe chở đầy cỏ khô cho ngựa và bò, cùng chăn mền, nồi niêu xoong chảo, với thực phẩm để ăn trong những ngày đầu của cuộc hành trình, rồi sau đó họ sẽ mua trên đường đi.

Chỉ có người già và trẻ nít, người bệnh và kẻ tàn tật mới được phép ngồi trên xe. Ngoại trừ 10 người trong đội khinh kỵ Cherokee được cưỡi ngựa để giữ trật tự cho đoàn xe đi, còn tất cả đều phải đi bộ, mang dụng cụ cá nhân trên vai.

Ông Will đỡ bà Victoria lên xe, ông cố tránh để ý đến cơ thể gầy trơ xương và da dẻ vàng vọt của bà, hay tránh không nhìn vào cặp mắt lo âu, buồn bã. Ông để cho bà nằm được êm ái, rồi bình tĩnh nhắc cho bà biết là có một bác sĩ đi theo đoàn. Nếu bà cần, bà sẽ được chăm sóc thuốc men.

- Cố ngủ đi cho khoẻ. - ông giục bà.

Khi ông dợm bước đi, mấy ngón tay níu chặt cánh tay ông.
– Will, mấy đứa con đã chết của chúng ta chôn ở đây, em luôn luôn muốn được chôn bên cạnh chúng. Bây giờ chúng ta lại ra đi.

– Anh biết, - ông vỗ hai tay bà. Con cái... - luôn luôn là chuyện con cái. Có lần nghe nói thế, ông đã nổi giận vì bà không tính đến chuyện được chôn gần bên ông. Nhưng bây giờ thì ông chấp nhận điều này. Ông ngần ngừ một chút rồi hôn lên má bà và tụt xuống xe.

Temple nhìn khuôn mặt gầy guộc của bố, nàng chuyển bé Lije nặng trĩu sang hông kia, rồi hỏi ông:

– má có khỏe không?

– Má con khỏe.

Cả hai đều biết không đúng thế, nhưng Temple cố tin câu trả lời của bố, rồi quay mặt nhìn con đường dài trước mắt và nhìn đoàn xe đang chuẩn bị lên đường. Đây đó, người ta chào chia tay bè bạn và bà con, những người sẽ đi vào đợt sau.

Giờ khởi hành đã đến, Blade đứng gần bánh trước của chiếc xe, Sandra đứng bên cạnh anh như mọi khi. Temple cảm thấy anh đang nhìn mình, nhưng nàng không nhìn lại. Nàng nghe có tiếng chân ngựa đến gần. Nàng quay đầu lui, trông thấy một người cưỡi ngựa đội nón chóp cao có

gắn lông, mặc binh phục màu xanh có cầu vai sĩ quan. Chắc chắn đây là Jed Parmelee, nàng quay đầu lại. Người cưỡi ngựa cho ngựa dừng lại đột ngột bên nàng, cái miệng có hàm râu màu vàng nở nụ cười. Lije vỗ tay sung sướng khi thấy con ngựa phì phò.

Jed nhìn nàng, đôi mắt xanh như màu áo, long lanh ánh tự hào.

- Đúng, ngựa đấy, Lije à, - Jed đáp, anh mỉm cười vui vẻ.
- Bây giờ cô thấy chuyện xảy ra không còn là chuyện tiểu thuyết đối với đứa bé nữa. - Anh ta nói một cách tự nhiên, như họ mới gặp nhau hôm qua chứ không phải đã xa nhau cách đây gần một tháng rồi.
- Tôi hy vọng đây là dịp để chia tay ông trước khi chúng tôi lên đường. - Temple nói, nàng giữ tay Lije lại không để cho thằng bé đưa tay vỗ vào mũi ngựa.
- Không có chuyện chia tay đâu. Tôi sẽ đi cùng cô. Suốt đoạn đường đến vùng lãnh thổ của người da đỏ. Dĩ nhiên là đi với tư cách là một quan sát viên. - Jed nói tiếp, miệng cười châm biếm.

Temple không kịp trả lời vì con ngựa quay mình khiến nàng phải đứng tránh ra. Nàng nghĩ không biết mình vui hay buồn khi có anh ta đi cùng. Trước mắt, nàng chỉ biết bối rối.

- Chắc là phải đi lâu. - cuối cùng, nàng hỏi.

Jed nín cười, vẻ mặt nghiêm trang trở lại.

- mà đi bộ lại càng lâu hơn nữa.

Có lệnh cho đoàn xe khởi hành. Roi kêu vun vút trên lưng ngựa và bò kéo xe, xà ích và mã phu hò hét cho chúng đi, chửi bới ra lệnh. Đoàn xe chuyển bánh, mới đầu còn rít lên ken két và sau đó chạy rầm rập trên đường. Temple quay người đi theo, bế con trên tay.

Ngựa của Jed vùng vẩy bước đi vì bị kèm chậm lại, nhưng anh ta vẫn giữ không cho nó chạy nhanh. Một con ngựa chở hai người trên lưng đi vào giữa tầm mắt của anh ta. Chính anh chồng của Temple và cô em gái của nàng. Jed thoáng thấy anh ta nhìn mình, ánh mắt căm hờn. Nhưng Jed vẫn bình tĩnh, không thấy mình có lỗi gì hết. Mặc dù Temple đã lấy Stuart đấy, nhưng theo chỗ anh biết thì mối liên hệ vợ chồng giữa hai người họ thật hờ hững vô duyên. Có lẽ anh là kẻ điên khi cứ nghĩ mình có cơ may với nàng, nhưng anh quyết định cứ tìm hiểu đến cùng xem sao.

Anh thả cho ngựa chạy nhanh lên, nó liền phóng tới trước, nửa thân sau nhấp nhô xa dần, Jed cho ngựa phi nước kiệu dọc theo đoàn lữ hành, khu rừng ở bên trái nhuộm màu thu, lóng lánh sắc vàng lẫn màu cam.

Đoàn ngựa xe và người đi thành một hàng dài đến khoảng một phần tư dặm. Đối với Jed, đoàn lữ hành trông như một đoàn quân đang tiến bước, sĩ quan dẫn đầu, xe cộ đi giữa, hai bên có người cưỡi ngựa áp tải, đằng sau có người cưỡi ngựa nữa, còn lính bộ binh trong trường hợp này lính bộ binh là đàn ông, đàn bà và trẻ em - lê bước thành từng nhóm nhỏ quanh xe và sau mỗi toa xe.

Đi khỏi Rattlesnakes Springs vài dặm, đoàn lữ hành vượt qua phía bắc của sông Hiwassee bằng phà, rồi đi dọc theo bờ sông cho đến cửa sông đổ vào sông Tennessee và theo con đường bốn đoàn trước đã đi. Đến đây, đường họ đi sẽ dẫn về phía Nam, thành phố Pikesville rồi đến McMinnville và Nashville, rồi đến Cumberland. Nhưng trước hết họ phải vượt qua sông Tennessee.

Temple đứng bên lan can gần Eliza, nàng đưa mắt nhìn dòng sông rộng mênh mông trước mặt, bé Lije ngủ say trên lưng nàng, cậu được nằm yên một chỗ bằng một cái chăn. Cuộc hành trình xa thẳm xem như mới bắt đầu mà chân căng và cơ thể nàng đã đau như. Bên kia bờ sông, nàng thấy lò mờ hiện ra dãy Walden. Nhìn con dốc cao của bình nguyên Cumberland, nàng nghĩ đến chuyện phải leo bộ lên, chưa leo mà nàng đã cảm thấy mệt bã cả người rồi. Tự nhiên, nàng dựa sát vào Eliza.

- Chúng ta phải trèo xa bao nhiêu? - nàng hỏi to.
- Có lẽ chúng ta không nên biết thì hơn. - Eliza quay mặt không nhìn cảnh tượng trước mắt nữa, như thể cô cũng thấy đáng sợ thật. Đoạn đường họ vừa đi quá lắm là khoảng hai dặm. Họ còn phải đi bộ một đoạn dài hơn một ngàn dặm nữa.

Khi chiếc phà ra giữa dòng sông, nó run lên bần bật, cố ghì lại trước dòng nước chảy xiết, nước chảy rất mạnh như muốn cuốn phăng cả chiếc phà đi. Những sợi dây giữ chiếc phà căng ra, rít lên, cố sức kéo phà băng qua dòng sông để đến bờ bên kia.

Qua đến bờ bên kia, bỗng có một người da trắng mặc áo quần lịch sự đến gặp ông Will ngay khi ông vừa dắt ngựa bước lên bờ, gã nói với ông:

- Người ta nói cho tôi biết ông là ông Gordon có ngôi nhà gạch lớn trong đồn điền ở miệt Georgia.

- Đúng tôi đây . - ông dẫn ngựa bước lên bờ dốc đất, tránh lối cho những người khác bước lên.

Gã đàn ông đi theo.

- Ông nợ tôi 80 đô la, tiền mua hạt giống, bây giờ xin ông hãy trả cho tôi. Chắc ông tưởng bỏ đi là không trả cho tôi, nghĩ như thế là ông làm rồi.

- Tôi đã trả tiền khi mua hàng, ông lộn rồi.

- Ông sai rồi, bỏ đi mà không trả tiền cho tôi. Hãy trả 80 đô la cho tôi ngay. Ông đừng nói không có tiền trả nhé, vì tôi biết nhà nước đã bồi hoàn tài sản cho ông rất nhiều.

- Quả thật tôi có gửi đơn xin chính phủ bồi hoàn thiệt hại về tài sản bỏ lại, nhưng tôi chưa nhận được đồng nào hết trước khi ra đi. Ít người nhận được lắm. Việc ông nghe người ta nói cũng như chuyện ông đòi nợ đều trật lất hết.

- Bằng mọi giá tôi phải lấy cho được 80 đô la của tôi, gã nói, rồi gã ngược mắt nhìn Kippi khi chú ta dẫn ngựa bước lên. - Hấn là ai?

- Con tôi.

- Vì ông nói không có tiền trả, tôi lấy ngựa của ông vậy, - gã giằng lấy sợi dây cương trên tay ông.

Ông Will cãi cọ với gã, nhưng vô ích. Lính trong đội khinh kỵ, lực lượng cảnh sát của Cherokee, không có quyền đối với người da trắng, mà chỉ có quyền can thiệp vào dân da đỏ mà thôi. Họ không có quyền can thiệp vào chuyện này, còn Jed Parmelee thì được lệnh nghiêm cấm xen vào. Anh ta chỉ có quan sát và tường trình, thế thôi.

Đêm đó, Jed ghi vào sổ nhật ký việc xảy ra này, để rồi cho điều tra thực hư về lời đòi nợ của gã đàn ông. Nhưng đây chỉ là vụ đầu tiên trong số rất nhiều vụ hồ hoãn nợ nần do người da trắng gây ra khắp cả đoàn lữ hành mà ông buộc

phải ghi vào sổ, họ đã lấy của người trong đoàn nào là tiền bạc, ngựa, bò và thỉnh thoảng họ lấy cả xe nữa, họ tuyên bố những người này đã mắc nợ họ. Đây là một hình thức trộm cướp trên đường đã giáng xuống đầu người Cherokee. Rồi liền sau đó, Jed biết còn nhiều cách trộm cướp nữa. Giá tiền phà gia tăng, chủ đất buộc họ phải trả tiền lệ phí khi qua vùng đất của họ, nông dân và con buôn tăng giá thực phẩm khi họ mua trên đường đi, giá tăng gấp hai, ba, có khi tăng gấp bốn.

Jed đau đớn trước cảnh tham lam vô bờ này, nhất là hàng ngày anh chứng kiến công việc của những con người kiêu hãnh này, mặt họ hằn sâu mệt mỏi, và thất vọng ê chề, chân họ chảy máu vì đi bộ dài hàng chục dặm đường. Bất chấp lệnh trên, Jed giúp đỡ họ khi có thể giúp được, thỉnh thoảng anh nghiêng vai đẩy giúp một chiếc xe mắc kẹt trong bùn hay dừng lại giúp đỡ những người té ngã, hay đi chặt thông đem về đốt lấy dầu nhớt để tra vào trục bánh xe.

Leo lên một phần ba đoạn đường dốc thẳng đứng, Temple dừng lại bên lề đường để thở. Bé Lije, cau có mệt mỏi vì bị buộc tù túng sau lưng mẹ, nó khóc ngất bên tai nàng và vùng vẫy liên miên, phần thì nặng phần thì do nó vùng vằng, làm cho những sợi dây vải buộc nó oằn xuống hai

vai nàng khiến nàng thấy đau như dao cắt. Nàng không có sức để sửa cựa bé lại, hay là không muốn sửa vì nàng muốn khóc và muốn thoát khỏi cảnh leo lên sườn dốc khủng khiếp này.

Một toa xe do hai cặp ngựa kéo chậm chạp đi qua trước mặt nàng, các con ngựa cúi đầu gầm xuống, dây cương cổ căng ra, móng bám sâu xuống đất, còn người điều khiển thì luôn miệng la hét chửi bới, tay quát roi lia lịa.

Temple nhìn cảnh tượng trước mắt, lòng buồn rờ rợn, tai nghe tiếng toa xe lăn rặng rắc, ì ầm.

Eliza dừng lại bên nàng:

– Temple, cô khỏe không?

Temple ngẩng mặt nhìn cô, một cơn gió lạnh thổi vào mặt nàng. Nàng mỉm cười khi thấy khuôn mặt dãi dầu suong nắng của Eliza, tấm chăn khoác trùm lên tận đầu chỉ chừa có khuôn mặt. Nhìn mái tóc nâu và cặp mắt nâu nhạt của cô, người ta tưởng cô là người Cherokee. Temple định nói ý ấy cho cô nghe, nhưng nàng chỉ đáp:

– Dạ khỏe.

– Để tôi mang Lije cho.

Nàng định bằng lòng, nhưng rồi nàng chợt thấy gói đồ trên lưng Eliza, nàng nhớ gói đồ cô mang đã khá nặng rồi.

Temple bỗng cảm thấy mình có tội vì chỉ mang con mà lại

thấy nặng nề.

– Chúng ta đi tiếp thôi.

Nàng cúi đầu, bước tiếp lên dốc. Đôi giày da đế đã mòn. Mỗi bước chân, nàng cảm thấy đá sỏi, đất cục đâm vào làn da mỏng ở chân nàng. Nhưng thế cũng không khó chịu bằng lớp da bên trong hai đùi cọ xát vào nhau khiến nàng nhức nhối đốn đau, cho nên nàng lại cố gắng bước lên. Khi đến đoạn đường dốc cao hơn, Temple chồm người tới trước để giữ thăng bằng vì đứa con nặng trên lưng. Nàng thấy trước mặt, bà Hanks đang cố leo lên, bà đã già lưng lại còng, nên bà phải dùng một cành cây làm gậy. Nếu không có ai giúp, chắc bà không làm sao lên đỉnh dốc được. Vừa nghĩ đến thế, chân nàng vừa trượt trên một viên sỏi, chĩa ra ngoài và chân kia mất thăng bằng, nàng té nhào tới trước, nhờ phản xạ tự nhiên, nàng đưa hai tay ra trước để chống lên mặt đất. Nàng bất động ở vị trí nửa nằm nửa quỳ nhiều giây liền. Hai lòng bàn tay và hai đầu gối đau nhức khó chịu.

– Temple!

Nghe tiếng Eliza gọi, bé Lije lại cất tiếng khóc. Temple rất muốn nằm yên như thế cho đến khi hết đau, hết mỏi, nhưng nàng phải thận trọng chống tay ngồi dậy, cả sức nặng trên người đè lên trên một đầu gối.

- Tôi... - Nàng định nói nàng không sao nhưng nàng không nói hết câu vì bỗng thấy hai bàn chân mang giày da dừng lại trước mặt nàng. Tiếp theo, nàng thấy hai bàn tay của Blade nắm lấy hai cánh tay nàng, đỡ nàng dậy.

- Em có đau không?

- Không. - nàng nhìn hai hàm anh bạnh ra, môi mím lại giận dữ, rồi bỗng nàng quay đi, nhìn con ngựa của anh đang đứng yên phía sau anh. Sandra đang ngồi dạng hai chân hai bên, bình thản và yên lặng như bao giờ và - cũng như bao giờ - nhìn Blade. Hai người không rời nhau nửa bước, người lạ chắc sẽ nghĩ Sandra là vợ anh. Ghen tuông là thứ tình cảm xấu xa. Nàng ghét ghen tuông.

- Em hãy trèo lên sau lưng Sandra để lên đỉnh dốc - anh nói như ra lệnh.

Nàng cảm thấy anh đẩy nàng đi về phía con ngựa và nhận ra hai tay anh vẫn còn đỡ lấy nàng. Bỗng tự nhiên nàng trì lại.

- Không!

- Cô ấy có thể đi ngựa của tôi cũng được. - Jed Parmelee nhảy xuống ngựa, lên tiếng.

- Cô ấy đi ngựa của tôi được rồi, ông trung úy. Ông cứ đi mà quan sát. - Blade trả lời nghe rất dịu dàng nhưng hàm chứa sự thách đố.

- Tôi không đi ngựa của ai hết, - Temple gay gắt đáp. - Các người hãy giúp bà Hanks hay giúp cậu bé có bàn chân bị băng kia đi. Tôi đi bộ được rồi.
- Có thể em đi được nhưng em đừng đi. - Blade không để cho nàng kịp thốt lên tiếng nào, anh nâng bổng nàng lên, đặt ngồi trên ngựa ngay đằng sau Sandra.
- Tôi đi được mà, - nàng lại nói, nhưng nàng chỉ nói với cái lưng của anh vì anh đã lượm sợi dây cương dưới đất lên và dẫn con ngựa leo dốc.

Nếu nàng muốn đi bộ, nàng phải tuột xuống ngựa, nhưng ý nghĩ ấy chỉ thoáng qua mà thôi. Nàng bỗng cảm thấy thoải mái khi được ngồi để hai chân đứng đưa hai bên. Đưa hai tay ra trước Sandra, Temple nắm cái giá yên và áp má mình lên vai cô em gái, mặc cho sự mệt mỏi làm rã rời toàn thân mình. Bỗng nàng cảm thấy hài lòng vì Sandra vẫn ngồi im thin thít.

KHI họ đi qua bà Hanks, Temple cảm thấy tội lỗi vì nàng đi ngựa mà bà già kia lại đi bộ. Một phút sau, nàng nhìn lại, thấy Jed dừng lại để giúp bà già, nàng mới thấy lương tâm được yên ổn.

Nhưng vẫn còn nhiều người khác nữa. Luôn luôn có nhiều người khác. Temple cố nhắm mắt lại để khỏi thấy cảnh họ cúi mũi xuống đất, họ vấp ngã và hết sức cố gắng để lên

cho được đỉnh đèo. Blade bế cậu bé đi khắp khiêng vì hai bàn chân bị thương và giúp một ông già đeo vào đuôi ngựa để nó kéo ông đi. Nhưng còn biết bao người khác phải tìm cách xoay sở để đi cho được.

Lên đến đỉnh dốc, mặt đất bằng phẳng và con ngựa dừng lại. Temple miễn cưỡng thả tay khỏi giá yên. Khi nàng để chân xuống đất, hai chân nàng như không đứng nổi. Nàng phải tựa người vào hông ngựa một lát, lợi dụng có chỗ đứng vững vàng để dựa, rồi nàng ngược mặt lên để nhìn em gái nàng. Nàng trách:

– Sandra, em có gì không ổn đâu. Mọi người đều đi bộ, thì em cũng nên xuống mà đi.

Cô gái không trả lời, nhưng Temple không đợi để cô ta đáp. Nàng bỏ đi. Sau đó, khi họ đến chỗ cắm trại đêm ấy, nàng thấy Sandra đi bộ. Và sáng mai khi họ đi tiếp, em gái nàng lại đi bộ.

Janet Dailey

Sự Lựa Chọn Cuối Cùng

Chương 28

NASHVILLE, TENNESSE

Đầu tháng 11, 1838

Blade co hai vai lại để tránh cơn mưa phùng lạnh ngắt, anh kéo chặt cổ áo khoát. Suốt ngày mưa lạnh tầm tã, lạnh ngấm tận xương. Hai bàn chân tê cứng trong đôi giày da lấm bùn, anh cố cất chân bước bên con ngựa của mình - Một bà mẹ và ba đứa con ngồi chen chúc trên lưng ngựa, một đứa bé nhỏ hơn con trai anh vài tháng đang lên cơn sốt.

Toa xe đi trước mặt anh chở nhiều người đang nhảy lên nhảy xuống trên con đường lầy lội. Khi xe đi qua những chỗ quá lầy, Blade nghe những người bệnh và tàn tật rên lên yếu ớt. Hàng ngàn vó ngựa và chân bò của những đoàn xe đi trước đã cày xới con đường, đào thành những

luống sâu và chất cao những đụn cát trên mặt đường. Mưa dầm lại biến mặt đường thành bãi lầy đất đỏ, càng làm trở ngại cho việc đi lại và gây thêm khó khăn cho đoàn xe của anh.

Mưa phủ mờ mịt giăng khắp bầu trời, che khuất con đường trước mặt anh. Nhưng đoàn xe đã kéo dài trước anh hơn một dặm, Blade nghĩ, cho dù trời không mưa thì anh cũng không thấy được chiếc xe dẫn đầu. Tuy nhiên, anh biết chắc chiếc đi đầu đã đến chỗ cắm trại nghỉ đêm, nằm ở ngoài một nơi mà anh biết trước đây có tên là French Lick và bây giờ gọi là Nashville.

Anh đưa mắt nhìn ra xa, nhớ gần đâu đây là nơi ông Jackson sinh sống. Hết nhiệm kỳ Tổng thống, ông Jackson trở lại đồn điền của mình, có tên là "Nơi ẩn dật", nằm ngoài thành phố Nashville. Vào tháng này cách đây khoảng 10 năm, ông ta đắc cử tổng thống. Trong buổi lễ nhận chức, ông đã phát biểu rằng ông quyết định di dời các xứ Da đỏ về miền Tây hết. Chưa bao giờ ông nao núng hay thất hứa trong việc thực hiện ý đồ này. Bây giờ trước cảnh người Cherokee trên đường di dời như thế này, ông ta đã hoàn toàn thành công.

Blade phân vân tự hỏi không biết có khi nào ông Jackson ra đây để xem đoàn di cư đi ngang không. Anh đoán chắc

ông ta không ra. Vừa qua có nhiều lời nói đồn rằng ông Jackson không được khỏe - ông bị điếc, mắt phải bị mù, trí nhớ suy sụp. Có nhiều người lại còn nói ông ta đang gặp cảnh túng thiếu nữa. Nếu thế thì hẳn đây cũng là chuyện công bằng thôi, Blade chua chát nghĩ. Chắc chắn ông ta không nhận được cảm tình của người Cherokee rồi.

Sandra đi bên cạnh anh bỗng trượt chân trên lớp bùn trơn, cô lao đảo trên một đường hẻm như luồng cày. Anh cố níu cô lại, nhưng phản xạ quá chậm vì lạnh, làm cho anh lóng cóng, cô gái đã té xuống mặt đường.

- Em có sao không? - anh ngồi xuống bên cạnh cô.

Cô gái gật đầu, rồi đứng lên, nhưng hai tay lại trượt trên bùn.

- Để anh giúp cho. - Khi anh quàng tay quanh người cô để kéo cô lên, hai tay anh di chuyển trên bụng cô. Tức thì anh giật mình vì thấy bụng cô tròn ra và cứng - dấu hiệu của người đã mang thai vài tháng. Anh liền thận trọng nhẹ tay, nâng cô đứng lên. Nhưng cô gái vẫn cúi đầu không dám nhìn vào anh, đưa hai tay kéo tấm chăn trùm lên đầu để che khuất mặt. - Sandra, em có thai ư? - Anh cố giữ cho giọng mình được bình tĩnh nhưng trong lòng vẫn giận sôi lên.

- Chắc không ai biết đâu.

- Sandra! - Anh nhắm mắt một chút, rồi mở ra và nói tiếp.

- Họ phải biết.

- Không. - cô bật khóc rồi bước ra xa để vội vã đi tiếp.

Khi những người cuối cùng đi đến chỗ cắm trại đã được chỉ định, cơn mưa phùn vẫn dai dẳng không ngớt, khiến mặt đất ướt đẫm, không còn chỗ nào khô ráo để ngủ, hay không tìm đâu ra củi khô. Họ đành lấy gỗ đẽo thành vó bào để làm đồ nhóm lửa, nhóm thành những bếp lửa nhỏ dưới mái che bạt tạm bợ để nấu ăn và hong khô một ít đồ đạc bị ướt, hơi người cho hết tê cóng.

Blade rót nhiều cà phê vào chiếc ca nhôm, rồi để bình cà phê xuống viên đá bằng phẳng kê một bên bếp lửa đang cháy yếu ớt. Trong một góc lều ở đằng xa, Sandra ngồi thu mình trong bóng tối, xa bếp lửa sáng sủa và ấm áp. Từ khi Blade biết được chuyện bí mật của Sandra, - chuyện bí mật cô đã cố che giấu dưới chiếc áo rộng và tấm chăn, cô tìm cách tránh mặt anh.

Anh biết cô ngồi đấy, nhưng anh lại bận để mắt nhìn tấm cửa bạt ở toa xe gần đấy, để đợi cô Eliza ra. Cô đã mang cháo nóng vào trong xe cho bà Victoria nhiều phút rồi.

Temple cúi người dưới mép bạt của chiếc lều tạm. Nàng nhìn quanh về phía anh rồi bước đến bếp lửa, đưa tay hơi cho ấm, người run lên vì lạnh. Anh muốn đến bên nàng,

ôm nàng vào lòng cho ấm, nhưng nàng đã tỏ ra lạnh nhạt với anh, trong trại tập trung cũng như khi trên đường đi, thái độ nàng cho anh thấy nàng không muốn anh đến gần, không muốn tình cảm của anh.

Điều làm cho anh khó chịu hơn nữa là thấy nàng cứ trò chuyện với anh trung úy Jed Parmelee. Chắc nàng biết anh còn yêu nàng chứ. Temple có nhiều tật bướng bỉnh, ngoan cố và nhẹ dạ, nhưng nàng không mù quáng. Nếu nàng không thích thì tại sao nàng cứ có thái độ khích lệ anh ta đến gần nói chuyện. Anh ngạc nhiên khi thấy đêm nay không có mặt Parmelee ở chỗ cắm trại. Nhưng đêm còn dài mà.

Một bóng người trùm khăn kín mít nâng tấm cửa bạt sau xe lên và cẩn thận tụt xuống xe. Blade để tách cà phê lên đậy cái thùng úp ngược, rồi luồn ra khỏi mép lều tạm, bước ra ngoài trời mưa. Anh bước nhanh trên mặt đất bùn trơn trượt, đi về phía toa xe, gặp Kipp đang ôm một bó củi ướt về lều. Eliza gần như đâm đầu vào anh, vì cô vội vã chạy đi để tránh trời mưa lạnh ở ngoài.

Cô dừng lại đột ngột khi gặp anh trên đường đi, cô hát đầu lên, tấm chăn trượt ra sau để lộ những cuộn tóc quấn ướt mềm.

- Anh làm tôi giật mình, - cô lên tiếng rồi gượng cười.

Khi những người cuối cùng đi đến chỗ cắm trại đã được chỉ định, cơn mưa phùn vẫn dai dẳng không ngớt, khiến mặt đất ướt đẫm, không còn chỗ nào khô ráo để ngủ, hay không tìm đâu ra củi khô. Họ đành phải lấy gỗ đẽo thành vó bào để làm đồ nhóm lửa, nhóm thành những bếp lửa nhỏ dưới mái bạt che tạm bợ để nấu ăn và hong khô một ít đồ đạc bị ướt, hơ người cho hết tê cóng.

Blade rót nhiều cà phê vào chiếc ca nhôm, rồi để bình cà phê xuống viên đá bằng phẳng kề một bên bếp lửa đang cháy yếu ớt. Trong một góc lều ở đằng xa, Sandra đang ngồi thu mình trong bóng tối, xa bếp lửa sáng sủa và ấm áp. Từ khi Blade biết chuyện bí mật của Sandra - chuyện bí mật cô đã cố che giấu dưới chiếc áo rộng và tấm chăn - cô đã tìm cách tránh mặt anh.

Anh biết cô ngồi đấy, nhưng lại bận để mắt nhìn tấm cửa bạt ở toa xe gần đấy, để đợi cô Eliza hiện ra. Cô đã mang cháo nóng vào trong xe cho bà Victoria nhiều phút rồi.

Temple cúi người dưới mép bạt của chiếc lều tạm. Nàng nhìn nhanh về phía anh rồi bước đến bếp lửa, đưa tay hơ cho ấm, người run vì lạnh. Anh muốn đến bên nàng, ôm nàng vào lòng cho ấm, nhưng nàng đã tỏ ra lạnh nhạt với anh, trong trại tập trung cũng như trên đường đi, thái độ

của nàng cho anh thấy nàng không muốn anh đến gần, không muốn tình cảm của anh.

Điều làm cho anh khó chịu hơn nữa là thấy nàng cứ trò chuyện với anh trung uý Jed Parmelee. Chắc nàng biết anh còn yêu nàng chứ. Temple có nhiều tật: bướng bỉnh, ngoan cố và nhẹ dạ, nhưng nàng không mù quáng. Nếu nàng không thích thì tại sao nàng cứ có thái độ khích lệ anh ta đến gần nói chuyện. Anh ngạc nhiên khi thấy đêm nay không có mặt Parmelee ở chỗ cắm trại. Nhưng đêm còn dài mà.

Một bóng người trùm khăn kín mít nâng tấm cửa bạt ra sau xe lên và cẩn thận tụt xuống xe. Blade để tách cà phê trên đáy cái thùng úp ngược, rồi tuôn ra khỏi mép lều tạm bước ra ngoài trời mưa. Anh bước nhanh trên mặt đất bùn trơn trượt, đi về phía toa xe, gặp Kipp đang ôm một bó củi ướt về lều. Eliza gần như đâm đầu vào anh, vì cô vội vã chạy đi để tránh trời mưa lạnh ở ngoài.

Cô dừng lại đột ngột khi gặp anh trên đường đi, cô hát đầu lên, tấm chăn trượt ra sau để lộ những cuộn tóc quấn ướt mềm.

- Anh làm tôi giật mình, - cô lên tiếng rồi gượng cười.

- Xin lỗi, - anh đáp. Có tiếng ho dai dẳng phát ra từ toa xe.

Blade nhìn hai tấm cửa bạt sau toa, rồi nhìn cái tô trên tay

cô Eliza, cháo lẫn nước mưa còn lại nửa tô, - Bà ấy khoẻ không?

Eliza ngần ngừ, hai vai cô hơi nhúc nhích như muốn nhún vai.

- Hôm nay bà ấy bị xe xóc suốt ngày. Và thời tiết thì lạnh, ẩm ướt - chắc vì thế mà bà ho thêm.

Thấy cô Eliza định đi vào lều tạm, anh nói:

- Tôi muốn nói chuyện riêng với cô một chút.

- Được thôi, - cô dừng lại, ngạc nhiên nhìn anh chăm chú, cô hết sức tỉnh táo để nghe anh nói. Cô hỏi tiếp:

- Có chuyện gì thế?

- Chuyện của Sandra, cô ấy có thai, - anh cố giữ cho khỏi để lộ sự tức giận trong người bùng ra.

- Không - Eliza hoảng hốt nhìn anh, rồi quay mặt nhìn về phía bóng người ngồi co ro trong bóng tối của góc lều tạm, mặt cô biến sắc vì lo âu và thương hại, vẻ mặt ảm đạm vô cùng.

- Cô Eliza, cô ấy khiếp sợ và nhục nhã. Cô ấy cần có một phụ nữ giúp đỡ. Cô ấy cần cô đấy.

Anh không cần phải nói thêm nữa. Cô Eliza bước qua anh, mới đầu chậm rãi, rồi cô bước nhanh qua mặt đất bùn lầy.

Khi cô vào trong chiếc lều bạt, cô liền rũ nước bám vào tấm chắn, rồi để tô cháo lên mặt đá gần bếp.

Trong óc cô cứ văng vẳng câu nói: "Tội nghiệp Sandra, tội nghiệp Sandra thân yêu". Đòi thật bất công. Cô gái bị đau khổ quá nhiều. Tất cả họ đều đau khổ. Nhưng cô ấy đã gặp cảnh quá thương tâm, Eliza thấy thế. Cô bước từ từ đến bên cô gái, ngồi xổm xuống đất, kéo vạt áo váy lên kẹp dưới đầu gối cho khỏi lấm bùn. Sandra cúi đầu xuống thấp thêm, trùm kín chân để che mặt. Cô run lẩy bẩy. Eliza không biết cô ra run vì lạnh hay vì lo sợ.

- Sandra, tôi biết rồi, - cô dịu dàng nói - Blade đã nói cho tôi biết rồi - tám chẵn bắt đầu rung lên mạnh hơn. - Em nhìn tôi đi chứ? - Khi không nghe trả lời, Eliza nắm hai bàn tay bên đầu trùm chẵn của Sandra, nâng mặt cô lên.

Sandra nhắm mắt, nhưng nước mắt ràn rụa chảy ra hai bên khoé, cằm và môi run run. - Nhìn vào tôi đi. Nhìn tôi, em sẽ bình tĩnh ngay.

- Không, không được đâu. - Sandra áp úng đáp.

Nhưng Eliza lại mừng rỡ muốn khóc lên được. Đây là lần đầu tiên Sandra mở miệng nói từ sau ngày xảy ra chuyện khủng khiếp ấy. Cô chống lại ý kiến của cô ta:

- Sẽ ổn thoả hết mà. Bất cứ em nghĩ như thế nào, cả nhà vẫn thương yêu em. Cả nhà luôn thương yêu em.

Sandra mở mắt ra, nhưng chỉ hé hé một ít và đầy mọng có nước mắt. Cô mím môi thật chặt, mặt nhăn nhúm vì cơn

khóc tức tưởi, dữ dội đang làm cơ thể cô co thắt lại. Eliza cũng khóc theo cô gái, cô ôm Sandra vào lòng, xiết chặt cô, áp đầu cô vào vai mình.

- Mọi người sẽ biết hết, phải không? - Sandra khóc ngất, nước nỡ - Mọi người sẽ biết, em quá xấu hổ.

- chà chà, nào, rồi sẽ ổn thôi.

- Mọi người sẽ nhìn em như họ đã nhìn Blade. Họ cũng sẽ ghét em.

- Không đâu, cưng à. Không đâu.

Nhưng Sandra không muốn nghe cô nói nữa. Eliza để cho cô ta khóc, chỉ ôm cô ta, lắc lư và cô cảm thấy ân hận, ân hận vì nhiều việc. Chợt cô cảm thấy có bàn tay để lên vai mình, cô ngược mắt nhìn.

- Có gì không ổn sao? - Temple cúi người hỏi.

Eliza ngần ngừ, nhưng cô nghĩ không thể giấu diếm gì Temple được và cô nghĩ dù sao thì cũng để cho nàng an ủi Sandra. Cô suy nghĩ lựa lời nói để cả hai người đều thấy dễ chịu.

- Em gái cô chuẩn bị có một cháu bé.

- Nó nói với cô như thế à?

Eliza lắc đầu, cô hát đầu về phía Blade.

- Cô ấy nghĩ tất cả chúng ta sẽ ghét cô ấy, nhưng tôi đã nói cô ấy rằng thế là ngốc. Không phải thế sao?

- Đúng, đúng, đúng thế đấy. - Temple đáp nho nhỏ, nàng sửng sốt trước việc chồng nàng chọn người để thông báo sự việc.

Temple đứng thẳng lên, rồi từ từ quay người lại. Blade đang uống cái gì đó, đưa mắt nhìn nàng, mái tóc ướt nước mưa đen lóng trong ánh lửa. Vừa giận vừa đau đớn, nàng bước đến bên anh.

- Tại sao thế? - Temple hỏi, giọng nghẹn lại trong cổ - Tại sao anh lại nói với cô Eliza? Em là chị của Sandra mà. Tại sao anh không nói cho em biết?

- Vì anh nghĩ cô Eliza mới có thể thông cảm với cô ấy và giúp đỡ cô ấy được.

- Thế anh nghĩ em không thể như thế được à?

- Không bằng Eliza được.

- Tại sao anh biết?

- Anh nghĩ việc chọn người để nhờ của anh là đúng. Em gái em cần em, nhưng chính Eliza lại ở với cô ấy. Em đứng đây nói chuyện với anh? Tại sao? Vì tình cảm của em bị tổn thương. Em không cần biết tâm tư tình cảm của ai hết, mà em chỉ nghĩ đến em.

- Không đúng thế.

- Em không cần biết tâm tư tình cảm của anh khi em ra đi.

Từ bấy lâu nay, em chẳng cần để ý đến - anh để cái tách

xuống xong rồi bỏ đi một mạch.

Nàng muốn hét lên cho anh biết nàng chú ý đến tâm tư của anh. Nàng chú ý rất nhiều. Vì thế nàng rất đau khổ khi anh không đến thăm nàng. Và đấy cũng là lý do khiến nàng trở lại với em gái và giúp Eliza đỡ cho cô bé nín khóc.

+ Họ ở lại chỗ cắm trại Nashville suốt ba ngày liền, để nghỉ ngơi sau đợt băng qua cao nguyên Cumberland quá gian khổ. Họ chăm sóc người bệnh và người bị thương, chừa lại xe cộ, mua thêm thực phẩm mang theo trong chuyến đi tiếp. Mưa lạnh liên miên suốt hai ngày. Mưa mãi sang ngày thứ ba, khiến họ không thể nào phơi khô được quần áo và chăn mền.

Trước mắt, một mùa đông đang đến gần mà đường đi chưa được một phần ba, vấn đề thiếu áo quần là mối lo lắng rõ ràng nhất. Bị bắt trong mùa hè, rồi đưa vào trại tập trung với một ít quần áo trên người, người ta khó mà chịu nổi mùa đông lạnh khi họ chỉ có một ít chăn mền do chính phủ cấp phát. Có người không có giày, hay có người như Temple và Eliza chỉ mang giày vải, giày đã thủng lỗ ở đế và vải thì lại mục bỏ hết, vì họ lội bùn suốt ngày.

Quá mệt mỏi vì đi nhiều, phơi mình thường xuyên dưới mưa nắng, thiếu ngủ vì nằm trên nền đất ẩm lạnh và vì đã

trải qua một mùa hè gian khổ, cho nên mỗi người đều xuống sức, kém sức đề kháng. Nhiều người đau đớn khi rời khỏi Nashville để đi tiếp con đường dài về phía tây bắc đến Kentucky.

Mồ mã bắt đầu mọc nhiều hai bên đường, mồ mã của những người trong đoàn họ chết và mồ mã của những người đi trước đã chết. Gần Hopkinsville, một lá cờ trắng phát phơ trên một cọc gỗ sơn màu giống đá cẩm thạch, làm dấu chỗ ngôi mộ của White Path, một nhà lãnh đạo lão thành của họ. Khi đi qua đó. Temple đã dừng lại với cha nàng để cầu nguyện cho ông già đáng kính này... và cả cho họ nữa.

Tin tức từ những nhóm đi trước truyền lại cho họ biết nhiều chuyện đáng chán và thất vọng. Nhiều người sợ rằng đơn thỉnh cầu nhà nước bồi hoàn tài sản họ để lại, đã gửi cho những người đại diện chính quyền liên bang trước khi ra đi, sẽ không được giải quyết thoả đáng và họ sợ sẽ bị những người da trắng hô hoán họ mắc nợ và sẽ lấy hết tiền bồi hoàn của họ do nhà nước chi trả.

Nhưng họ đã đi quá xa rồi. Không còn chuyện trở lại được nữa. Họ phải tiến tới thôi, phải đi trên con đường mà ba hồi thì bị đóng băng cứng ngắt, ba hồi thì mưa bùn lầy lội lạnh buốt. VÀ hầu như khi nào cũng có gió chướng gay

gắt thổi vào mặt.

Janet Dailey

Sự Lựa Chọn Cuối Cùng

Chương 29

PHẦN ĐẤT CỦA BANG ILLINOISE BÊN BỜ SÔNG
MISSISSIPPI

THÁNG GIÊNG, 1839

Tiếng cuốc chim vang lên thình thịch, chậm rãi, đều đều, nhắc Eliza nhớ đến tiếng trống trầm trầm của những buổi ma chay. Cô lặng lẽ nhìn Blade, Deu và Shadrach cuốc trên mặt đất tuyết đóng băng để đào một ngôi mộ. Gần đấy một thi hài bọc trong chăn đũi đem chôn. Chị Cassie Den quỳ bên cạnh người chồng đã chết, Ike, chị lắc lư người, không để ý đến Phoebe đang cố an ủi chị. Tiếng khóc than nho nhỏ của chị hoà lẫn với tiếng gió lạnh thấu xương.

Ike, người thợ rèn da đen của ông Will, đã chết. Thật khó mà tin một người vạm vỡ khỏe mạnh như thế mà lại bị

bệnh sưng phổi làm cho chết được. Có rất nhiều người khác như thế cũng chết, mộ nằm rải rác bên lề đường. Eliza thấy thật khó mà tin cho được. Cô kéo tấm chăn lên, phủ kín cả mũi, chỉ chừa hai con mắt bày ra ngoài trời gió lạnh.

Cô co người lại như thế không phải vì cái chết của anh da đen, mà vì cô sợ cảnh đóng băng - cảnh bị bao phủ kín mít. Họ đã đến chỗ này cách đây mười ngày rồi và không thể đi tiếp được nữa. Mặt sông Mississippi đã bị đóng băng, nhưng nước đá còn quá mỏng không chịu đựng được sức nặng của đoàn xe đi qua và quá dày, phà không thể vượt qua được. Từng đoàn xe bị ứ lại ở doi đất nằm giữa hai con sông Ohio và Mississippi này, bị ứ lại trong sự thiếu thốn trầm bệ trước cảnh rét buốt của mùa đông và những cơn bão tuyết hãi hùng. Xem ra thì người nào cũng mắc bệnh hết, chỉ có điều là người này nặng hơn người kia thôi. Ngoài các bệnh họ đã gặp trong trại tập trung vào mùa hè năm ngoái như kiết lỵ, sởi, ho gà và viêm màng phổi, thì nay họ lại gặp phải nhiều bệnh khác như cồng vì lạnh, cảm lạnh, lao phổi, viêm phổi và đen lưỡi.

Từ chỗ cắm trại vượt qua sông Mississippi đóng băng là đến mũi Girardeau, Missouri. Không ai biết khi nào họ sẽ

đến được đây. Họ đã đi hơn nửa đường đến nơi cúi cùng ở vùng lãnh thổ được qui định cho người da đỏ. Chuyến đi đã dự trù mất 90 ngày. 90 ngày đã hết mà họ vẫn còn 400 dặm phải đi dù đã vượt qua được sông Mississippi.

Eliza tự hỏi không biết họ có đi được không, không biết cô có đi được không. Lạy chúa, cô đang làm gì ở đây nhỉ?

Bỗng ông Will bước đến gần, người ông quàng tấm chăn, đứng sát vào cô để cho gió khỏi tạt vào cô. Nổi dàu vò vừa rồi biến mất. Cô biết lý do tại sao cô đến đây và tại sao cô không bỏ đi.

Jed Parmelee cưỡi ngựa đến ngôi mộ. Eliza nhìn anh ta, lòng ghen tỵ khi thấy Jed mặc áo ấm dày cộm, quàng khăn cổ bằng len và mang găng tay to tướng. Anh ta xuống ngựa, thả dây cương trên tuyết rồi bước đến ngôi mộ.

Không nói một lời, anh để một tay lên vai Shadrach, rồi lấy cái xẻng trên tay cậu ta để xúc đất đóng băng. Shadrach đứng nhìn, đưa hai bàn tay quăn giẻ lên môi và thổi vào mấy ngón tay cho ấm. Đoạn cậu ta quay lại, lão đảo đi đến đứng với mẹ và chị gái, hai bàn chân cũng quăn nhiều giẻ rách.

Cuối cùng, ngôi mộ đã được đào xong.

– Đến giờ rồi, má - Shadrach nói nho nhỏ, nhìn hai má ẩm ướt và cặp mắt sưng húp vì khóc của mẹ. Bây giờ chúng

ta phải chôn bố rồi. - Chị da đen lại bật khóc khi con chị quỳ xuống hôn thi thể Ike và nhẹ nhàng lấy tấm chăn đắp lên trên người chết đi.

- Mà làm cái gì thế? - Chị Cassie hỏi, nước mắt ràn rụa.

- Bố không cần cái mền nữa. Chúng ta cần.

- Không được! - chị nắm cánh tay của con trai lại, mà không được chôn bố mà tràn trề xuống đất lạnh như thế.

- Bố không thấy lạnh nữa đâu. Mẹ biết bố muốn chúng ta giữ cái mền để cho ấm.

- Shad nói đúng đấy. - Phoebe đang run lập cập vì trời quá lạnh, mặc dù cô đã khoát một tấm chăn lên vai và mặc thêm chiếc quần lót của Deu dưới chiếc áo dài mùa hè mỏng manh - Nếu bố nói được, chắc bố sẽ nói chúng ta giữ lại tấm chăn.

Chị Cassie khóc to lên khi thấy Shadrach lấy tấm chăn để lộ thi thể đen thui dài thòng của Ike, chỉ còn mặc cái áo sơ mi rách tả tơi và chiếc quần thô tháp có hai sợi dây treo, còn chân tay mặt mày đều để trần trụi.

Cả gia đình, ngoại trừ bà Victoria, chăm chú nhìn Deu, Blade và Jed Parmelee hạ thi thể của Ike xuống huyệt.

Trời quá lạnh không thể nán lâu ở ngoài được. Tất cả lần lượt đến chia buồn cùng người vợ và các con. Trời lạnh

thấu xương làm cho mọi người không cất tay lên nổi. Họ đành băng qua tuyết, quay lại các bếp lửa ấm cúng, để Deu một mình lấp đất lên ngôi mộ vô danh.

Jed đứng bên bếp lửa, kéo thấp khăn quàng xuống để thở trong hơi ấm. Không như mọi khi, anh ta đưa cả hai bàn tay đeo găng lên trên bếp lửa và nhìn chăm chăm vào ngọn lửa, vô tình hoạt động cái miệng cho khỏi bị cứng. Cảnh mùa hè nóng đã lui vào quá khứ xa xưa - anh nhớ cảnh nắng nóng và mồ hôi toát ra ướt đầm đầy người. Vì thiếu nước nên việc di dời của người Cherokee mới hoãn lại. Nếu tướng Scott biết được cảnh người ta phải chịu quá nhiều đau khổ vì mùa đông chết người này thì chắc thế nào ông cũng hoãn lại ngày di cư, Jed tin chắc như thế.

Mùa đông chết người - Jed thấy câu nói thật chính xác. Tỷ lệ tử vong đã lên đến gần 20%, mà đó là chưa kể đến số người nô lệ da đen chết, như Ike. Khi nào mới chấm dứt chuyện này? Sẽ có bao nhiêu người chết trước khi đoàn người đến nơi cư trú?

Chưa bao giờ Jed cảm thấy thất vọng hoàn toàn như thế này? Anh đã cho nhiều quần áo ấm dư thừa của mình: sơ mi, bít tất, quần nỉ, quần lót, ủng và cả binh phục, - của chính phủ cấp hay không. Nếu quân đội có muốn khiễn

trách anh vì đã cho tài sản nhà binh, thì cũng đáng đời anh thôi. Nhưng anh không thể đứng yên đấy mà không làm gì để làm dịu bớt cảnh khổ đau của họ hết. Anh không phải là người duy nhất. Em trai của ông John Ross, ông Lewis, người dẫn đầu một đoàn di cư đóng trại gần Jonesbore, đã đi lên phía Bắc đến thành phố St. Louis để mua chăn mền áo quần cho họ bằng tiền riêng của mình.

Có tiếng ho dai dẳng phía sau anh, át hẳn tiếng củi nổ lép lép trong bếp lửa. Thoạt tiên, Jed không chú ý tới, vì anh nghĩ đấy là tiếng ho của Blade, anh đã nghe anh ta ho nhiều lần ở ngoài mộ, anh đoán chắc anh ta bị cảm lạnh. nhưng rồi, anh nhận ra không phải tiếng ho của anh ta.

Jed cau mày, quay đầu nhìn lui, thấy đứa con lên hai của Temple hít vào một hơi thật dài, nghẹn lại trong cổ một hồi rồi khạc ra một bãi đờm trong. nghe tiếng ho khè khè trong họng đứa bé khi thở, Jed nhớ anh đã nghe rất nhiều lần trong trại tập trung rồi. Anh bèn hỏi:

– Bác sĩ đã thăm Lije chưa?

Temple lắc đầu, lắc lu đứa bé để dỗ nó nín khóc, vừa quần chăn của mình quanh mình con.

– Chỉ ho sơ mới ngày kia thôi.

Không phải ho sơ, Jed nói:

– Tôi đi mời bác sĩ đến.

Một giờ sau, Jed trở lại với người bác sĩ của đoàn di cư, ông ta lạnh run người, mệt mỏi vì làm việc quá sức. Bác sĩ khám đưa bé một lát, rồi tự đi rót cho mình một tách cà phê và đứng run lập cập bên bếp lửa.

- Con bà bị ho gà - ông ta báo cho Temple biết - Bây giờ chưa có gì nguy hại cả. nếu khi nào cháu ho ra đờm mà lại mửa, tôi khuyên bà nên cho nó ăn nhiều lần trong ngày. Nếu cháu ngủ nhiều thì càng tốt. Tôi có mang theo ít thuốc giảm đau trong túi xách, tôi sẽ để lại cho bà, nhưng nhớ mỗi ngày cho uống ba lần và mỗi lần chỉ bốn giọt mà thôi. Nếu gặp trường hợp nặng hơn, như khi cậu ta rối loạn hô hấp, hay khó thở, bà cho người báo cho tôi hay. Ngoài ra... - Ông ta nhún vai, rồi đưa tách cà phê lên miệng húp soàm soạp. - Còn mẹ bà ra sao? Nhân tiện để tôi khám cho bà ấy luôn. - ông ta nói rồi thở dài.

- Để tôi đi với bác sĩ, Eliza tình nguyện nói - Tôi định đem mấy viên đá nóng này để dưới nệm cho bà ấy đây.

- Sưởi ấm giường hả? Mẹ tôi thường để gạch nóng dưới giường ban đêm khi anh em tôi còn bé. Nhưng nếu vô ý mà lăn lên đấy thì cũng khốn đấy. - Khi ông ta đi qua Blade, anh bật ho. Ông bác sĩ dừng lại, cau mày nhìn anh. - Tôi không ưng nghe thứ tiếng ấy. Anh có đau ngực không? Để tôi khám luôn nhé?

- Không - anh khoát tay cho ông ta đi.
- Tùy anh vậy. Có trời chứng giám, tôi có quá nhiều con bệnh để chăm sóc rồi, - ông ta bỏ đi, - Xin nhắc tôi nhớ để chai thuốc chống đau lại trước khi tôi đi nhé.

Ngọn gió bắc gào rú qua hàng cây khi Eliza cào xới lớp tuyết mỏng để tìm cành cây mục nằm khuất bên dưới. Mỗi ngày, họ lại phải đi xa trại hơn để tìm củ đốt. Chân cô vấp phải cái gì. Cô lấy chân hất tuyết ra và thấy một khúc củ lớn để thêm vào mớ củ nhỏ nhoi của mình đang có. Dừng lại, Eliza nhìn quanh xem thử Sandra và Kipp có lượm được khá hơn không. Bỗng nhiên, cô thấy bốn bề vắng lặng, chỉ có mỗi một mình cô, chung quanh toàn thân cây bao phủ. Rồi chợt cô thấy có bóng người di chuyển ở xa xa phía bên trái cô. Có ai đang đứng tựa vào thân cây. Đúng là Sandra rồi. Còn Kipp thì ở đâu cô không thấy. Eliza lo lắng nhìn bầu trời đầy mây đen. Trời đã chiều rồi, có dấu hiệu tuyết sẽ rơi? Kipp ở đâu nhỉ? Tại sao cô không cương quyết buộc hai đứa phải ở bên nhau nhỉ? Thôi, không đi tìm thêm củ nữa, cô chạy trên tuyết đến với Sandra. Cô kéo tấm chăn trên đầu xuống rồi hét lớn:

- Sandra! Kip đâu rồi? Cô có thấy nó đâu không?
- Sandra không đáp. Bỗng cô ta từ từ khụy xuống đất.
- Sandra? - Eliza chợt hoảng hốt dừng lại một thoáng rồi

đâm đầu chạy, lạnh rát cả phổi. Khi đến bên cô gái, cô muốn hụt hơi, lồng ngực nóng ran và tim đập thình thịch. Cô cúi mũi xuống bên cạnh Sandra, cô gái đã cuộn tròn nằm một đống bên gốc cây.

- Sandra, sao thế? Sao thế này? - Quên phứt tấm chăn và bó củi, cô đưa tay dưới cằm Sandra, nâng mặt cô ta lên để xem. Mặt cô tái mét và nhăn nhó vì đau đớn. Eliza thở hắt hắt khi thấy mắt Sandra lộ ra vẻ kinh hoàng. Miệng cô ta mở ra, nhưng không nói được lời nào. Bỗng Sandra gặp đôi người lại rồi rên lên hốt hốt. Eliza lại thấy cô ta đưa tay ôm lấy bụng.

- Lạy chúa lòng lành, không. Không phải đứa bé chứ? - cô thì thào - còn sớm quá mà. Còn quá sớm - Phải đem cô về trại thôi. Nào ta đi. Sandra, Giúp tôi nào - Quàng một cánh tay quanh người cô ta, Eliza cố đỡ cô ta đứng lên. Bỗng cô thấy máu trên tuyết trắng dưới chỗ Sandra - Kipp ơi! - Cô la lên gọi cậu ta, nhưng cô nghĩ không thể đợi cậu ta lâu hơn.

Quàng hai tay dưới nách Sandra, hai bàn tay bấu vào nhau ở trước ngực cô ta. Eliza lôi Sandra đi qua rừng về phía chỗ chỗ có khói đang bốc lên. Sandra quằn quại vì đau đớn, khiến cho việc diu cô đi lại càng khó khăn hơn. Ngay khi Eliza cảm thấy không còn sức để lôi Sandra đi

được nữa và định để cô ta lại tại chỗ, chạy đi kêu người đến giúp, thì Kipp từ đâu trong rừng chạy đến.

Lo âu, bồn chồn, Eliza rời khỏi bếp lửa trại nằm phía bên ngoài lều của ông bác sĩ. Cô run cả người, nhưng không muốn hơi cho ấm. Ông Will đang đến gần bên bếp lửa, nhìn ánh lửa trong bếp, mặt vô hồn. Eliza nghĩ nếu cô nhất quyết buộc Sandra ở lại bên cạnh cô, hay nếu cô chỉ hỏi xem Sandra có khỏe không trước khi họ đi kiếm củi, thì chắc cô đã thấy được điều gì không ổn với Sandra rồi, chắc cô gái đó không được khỏe rồi. Lạy Chúa lòng lành, có phải lỗi tại cô không? Eliza nhắm chặt mắt lại, cố quên nỗi đau và tội lỗi đi, tức thì hình ảnh một vết máu trong tuyết trắng hiện rõ ràng trước mắt cô. Cô hít mạnh một hơi thật sâu để tiếng nấc khỏi bùng lên cổ.

Eliza quay người, thấy Blade đang đứng tựa vào một góc toa xe, không thiết đến việc sưởi ấm như cô vậy. Cô bước đến gần anh. Vừa qua, người ta ít chú trọng đến anh. Họ quan tâm đến việc sống còn hơn là nuôi hận thù về những sai lầm trong quá khứ.

Bây giờ có thể Sandra không sống được nữa. Cô ấy đã mất quá nhiều máu, Eliza rùng mình nhớ lại. Cô đưa mắt nhìn tấm cửa lều bạt.

- Bác sĩ đã ở với cô ấy lâu rồi, - cô nói nho nhỏ.

- Tôi biết, - Blade đáp, rồi anh ho một hồi.
 - Chắc Temple lo lắng lắm. Có lẽ một trong hai ta nên đi về báo cho cô ấy biết chưa có tin gì hết.
 - Nhờ Parmelee đi báo đi. Ông ấy không bỏ sót dịp để an ủi cô ta. - anh đáp, lời lẽ có vẻ gay gắt, ghen tuông, nhưng giọng vẫn giữ bình thản, không xúc động.
- Cô rất đau buồn khi thấy Blade và Temple như thế này, hai người vẫn thờ ơ lạnh nhạt nhau, nhất là khi Eliza nhớ lại cảnh hai người yêu nhau, tình yêu thể hiện qua từng lời nói, từng cử chỉ, từng ánh mắt trao nhau.
- Ông bác sĩ hiện ra. Hai người quay nhìn. Ông ta không nói một hồi lâu, nhưng khi ông ta quay mặt đi, ánh mắt ông đã nói lên rằng ông thất bại.
- Tôi rất lấy làm ân hận. - ông ta thở dài và bước đến bên đồng lửa - Tôi không cứu được cô ấy.
 - Còn đứa bé? - Ông Will hỏi, rồi đứng yên chờ.
 - Một bé trai. Đứa bé không hy vọng gì sống.
 - Ôi, lạy Chúa. - Eliza cố nín để khỏi khóc nức lên. - Tại sao tôi không đi tìm cô ấy sớm hơn?
 - Cho dù cô ấy có đến kịp đây với tôi khi xảy ra chuyện đi nữa, - ông bác sĩ nói, - thì chắc tôi cũng không cứu cô ta được, với hoàn cảnh như thế này thì làm sao cứu được mà có lẽ dưới hoàn cảnh khác thuận lợi đi nữa cũng khó

mà cứu được.

Có lẽ đúng thế, nhưng Eliza vẫn cảm thấy cô bị dẫn vật mãi. Khi ông Will chậm rãi bước đến bên cô, cô muốn bỏ chạy, cô sợ ông sẽ trách cô. Nhưng cô không chạy, mà chỉ thấy thêm đau buồn. Ông để bàn tay quần giẻ lau má cô, rồi lấy ngón cái lau nước mắt cho cô.

- Tôi biết cô rất thương yêu nó, - ông bình tĩnh nói.

Cô dựa đầu lên bộ ngực vạm vỡ của ông để khóc.

Sáng hôm sau, họ chôn Sandra và đưa bé sơ sinh.

Janet Dailey

Sự Lựa Chọn Cuối Cùng

Chương 30

Con trai, người hầu, con gái và cháu ngoại của ông Will đã chết. Ông ngồi trên mặt đất bên cạnh đồng lửa, chiếc chăn quấn quanh người, ông nhìn ngọn lửa không suy nghĩ, lòng trống rỗng như đá. Lạnh làm cứng cả cơ thể ông, đau khổ làm tê liệt trí óc ông. Ông đã đau buồn đến độ không còn nước mắt để khóc nữa, cả trong lẫn bề ngoài đều trống rỗng như gỗ đá.

Ông nghe có tiếng chân người đi rào rào trên tuyết đến gần, nhưng ông không lưu tâm đến. Khi Temple ngồi xuống cạnh ông, ông cũng không rời mắt khỏi ngọn lửa. Tô cháo trên tay nàng vẫn còn bốc hơi.

- Đêm nay má không ăn. Má cứ hỏi Sandra, - nàng dừng lại, đợi ông nói gì, nhưng ông vẫn im lặng - Chúng ta chắc không thể giữ kín được chuyện này với má. - Má con đã

đoán được có chuyện gì xảy ra rồi. Chúng ta phải nói thật cho bà biết thôi.

Ông mệt mỏi, nhắm mắt lại, muốn bỏ qua lời đề nghị của con gái. Nói tức là suy nghĩ, là bày tỏ tình cảm. Ông thích trơ ra, vô cảm, như sáng nay ở ngoài nghĩa trang.

Bỗng có tiếng của Eliza ở gần đâu đó cất lên:

– Để tôi đi cho.

– Không - thoát tiên ông không nghĩ là chính lời ông nói ra.

Lời đáp tự nhiên phát ra nhanh quá. Nói rồi ông mới suy nghĩ. Ông không nên để cho Eliza đi báo cho bà Victoria biết về cái chết của Sandra, không phải vì ông biết cô cảm thấy cô có lỗi, mà vì đây là bổn phận của ông. Sandra là con của họ kia mà. Vừa thốt ra lời là ông cảm thấy được hơi ấm toát ra từ bếp lửa và hơi lạnh bốc lên từ lòng đất và nỗi đau đớn buồn phiền trong lòng.

– Tôi sẽ đi báo cho bà ấy biết.

Ông đứng dậy, cố hết sức vì chân căng tê cứng đờ, gắng gượng bước đến toa xe. Toa xe rung rinh, kêu răng rắc khi ông leo lên. Cúi lom khom nguòi, ông men theo lối đi hẹp trên xe để đến bên bà Victoria, ngồi xuống trên cái thùng đựng bia nhỏ gần bên nệm bà nằm.

– Temple cho biết em không ăn. - Ông nhìn bà vợ quẩn người trong tấm chăn trông giống như cái xác ướp Ai Cập.

Chỉ còn bộ mặt để lộ ra ngoài, hai mắt sâu hoắm và da dẻ xám ngắt. Mùi tử khí toát ra khắp xe. Trông bà rất mệt, buồn bã và hết sinh khí. Ông Will đau đớn không muốn nói cho bà biết về Sandra. Ông hỏi:

- Em có lạnh không? Để anh bảo Cassie đi đốt nóng đá cho em.

- Sandra đâu rồi? - Giọng bà khàn khàn, yếu ớt. Ông quay mặt đi tránh nhìn vào cặp mắt đen đang dán chặt vào ông, cặp mắt bị ám ảnh bởi vô vàn nỗi lo âu phiền muộn. - Có phải nó đã chết rồi không?

- Phải. Đã chôn nó sáng nay rồi, - ông cố hết mình để giữ cho giọng bình tĩnh.

Nhưng ông đã vô tình buồn tiếng thở dài, vì bà Victoria đáp lại nho nhỏ:

- Em biết. Đêm qua em đã nằm mơ thấy nó. Nó ôm một con búp bê nhỏ trong tay và nó khóc vì con búp bê bị gãy mà nó thì không biết làm sao để sửa lại. - ngực ông đau nhói lên, quặn thắt, khiến ông không tài nào thở được. Bà Victoria ngược mắt nhìn nóc tấm bạt khum khum phủ lấy toa xe, nóc tấm bạt rung rinh nhẹ nhàng vì gió thổi. - Em muốn được chôn với nó, Will ạ. Anh có hứa làm thế không?

Ông gật đầu bằng lòng, nhưng lời yêu cầu của bà đã làm

cho ông đau đớn, lời yêu cầu "chôn với nó" nghe như bà sắp chết đến nơi vậy. Ông bực bội nói nhỏ:

– Đừng nói thế, Victoria. Em không chết đâu.

– Hứa với em đi, - bà cố ngồi dậy, ánh mắt dại đi một cách lạ kỳ.

Bà liền nổi cơn ho, co quắp người lại để ho, ho hết cả sức lực trong người. Ông giữ lấy bà, đợi cho cơn ho chấm dứt, lòng ân hận vì đã hứa với bà.

Cuối cùng, cơn ho dịu xuống, nhưng hình như sức lực trong người bà đã cạn kiệt. Bà nằm yên, xanh xao, mắt trông càng sâu thêm hơn nữa. Bà nhìn ông, môi bà mấp máy với vẻ cầu khẩn như muốn nói "Hứa với em nhé", nhưng ông không nghe được.

– Anh xin hứa.

Bà nhắm mắt lại, môi cong lên hơi mỉm cười, nụ cười hài lòng. Ông ngồi với bà một hồi lâu, rồi lặng lẽ bước ra khỏi toa xe.

Đêm ấy, bà Victoria lặng lẽ chết. Khi ông Will nói ông muốn chôn bà cùng với Sandra, Temple lên tiếng phản đối.

– Không. Không được đâu.

– Chính mẹ con đã muốn thế và cha đã hứa với mẹ con rồi.

- Khi nào? Đêm qua à? - Nàng nhìn ông ngạc nhiên - Thế mẹ con biết... - Bà biết mình sắp chết?

Ông lắc đầu, mặt buồn rầu:

- Bố nghĩ mẹ con không chịu nổi cảnh xa con cái nữa.

Không những Johnny và Sandra thôi, mà cả mấy em con đã chết từ lâu rồi nữa.

- Nhưng tại sao? Thật con không hiểu.

- Temple, con đã làm mẹ rồi. Con phải hiểu mới được.

Con cái là hàng đầu. Con cái luôn luôn là hàng đầu đối với mẹ con luôn luôn. - Giọng ông kéo dài nhỏ dần, nghe thật đau đớn và buồn phiền.

Bỗng Temple hiểu ra cha muốn nói gì. - nàng hiểu rằng mẹ nàng thương con nhiều hơn thương cha, bà xem nặng nhu cầu, ước muốn của con hơn ông. Ông đau khổ vì chuyện này, hết sức đau khổ.

Bầu trời trong xanh, mặt trời chiếu sáng, vui tươi nhưng không khí vẫn lạnh ngắt. Temple thu mình ngồi sát vào đồng lửa, ôm đứa con ốm nặng vào lòng. Mọi người chỉ còn biết giữ cho ấm, khi cần nghỉ, thì họ chỉ nghỉ đến thức ăn và nước uống thôi. Lạnh giá đã làm cho mọi vật tê cứng lại, kể cả nỗi lo buồn và niềm hy vọng, nó đã nhốt tất cả vào một chỗ với những thứ khổ đau khác. Họ đã chôn mẹ nàng cách đây ba hôm rồi, sau đó mọi người chỉ còn biết

đến ngồi bên bếp lửa để than khóc bà.

Lửa là thứ quan trọng nhất đời.

Temple cố nhớ lại những buổi chiều hè nóng nực ở Gordon Glen, nhớ lại cảnh mặt trời chiếu sáng trên bầu trời, nhớ cảnh gió nóng làm xao động không gian. Những cảnh ấy đã xa xưa lắm rồi. Bây giờ chỉ có lạnh, lạnh triền miên không ngớt và những ngôi mộ bên ngoài trại, nằm dọc theo con đường kinh hoàng họ đã đi qua. Có thể họ sẽ chết hết mất. Nàng ôm chặt đứa con bệnh hoạn vào người. Lije khóc thét lên chống đối, nó ngẩng đầu chạm vào ngực nàng. Nàng miễn cưỡng phải thả đứa bé ra, dỗ dành cho nó nín khóc.

Có tiếng vó ngựa đi lạo xạo trên lớp băng ở ngoài. Vô tình, Temple nhìn ra, Jed đến, anh ta xuống ngựa, móc dây cương vào toa xe rồi bước đến bên bếp lửa. Anh ta ngồi xổm xuống, đưa hai tay hơ trên lửa, hà hơi trong miệng ra thành một làn khói trắng. Chiếc khăn quàng cổ phủ kín tận cằm. Anh nhìn nàng rồi nhìn đứa bé.

– Lije khỏe không?

– Vẫn như cũ, - Không thuyên giảm mà vẫn không nặng, nhưng Temple cảm thấy quá chán nản, vì trong gia đình đã có ba người chết, lại còn thêm người thợ rèn da đen nữa.

- Tốt. Bác sĩ đã cho tôi biết bệnh ho gà kéo dài đến hai tuần mới hết. Cháu bé sẽ khỏi. - chỉ sợ xảy ra những biến chứng mới, như bệnh viêm phổi thôi. Nhưng Jed không nói chuyện ấy. Nàng đã gặp nhiều chuyện bi thảm rồi, không nên gọi lên hình ảnh chết chóc làm gì nữa. - Tôi đã đi ngựa ra bờ sông. Băng ở đó bắt đầu tan. Nếu băng tiếp tục tan trong vài ngày nữa, chắc phà sẽ qua sông được.

- Cô Temple! - Phoebe chạy băng qua tuyết đến bên bếp lửa. - Cô Temple, cô đến gấp cho.

- Tại sao? Có gì không ổn sao? - Nàng đứng dậy.

- Ông Blade. Ông ấy bệnh rồi. Ông không để cho Deu đi mời bác sĩ, mà ông thì đau trong ngực ghê lắm. Tôi không biết làm gì được. - Cô ta vừa nói vừa phà ra làn hơi trắng vì lạnh - Cô phải đến giúp ông ấy, cô Temple à. Ông ấy ở trong lều. Deu ở với ông ấy, nhưng...

Khi Jed trông thấy nét hốt hoảng lo sợ trong mắt Temple, anh cố dằn cơn ghen tuông trong người xuống, cơn ghen tuông đang vùng dậy trong anh. Nàng lo lắng cho anh, Jed biết rất rõ Blade muốn nàng trở lại với anh ta, nhưng anh nghĩ Temple... Mà thôi, cần quái gì chuyện anh nghĩ. Chỉ cần nhìn phản ứng của nàng là biết cơ sự hoàn toàn là khác rồi.

- Nhờ cô giữ giùm Lije giúp tôi, - nàng đưa đứa bé cho

Eliza rồi quay qua Jed. - Nhờ ông mời giúp bác sĩ được không?

- Nhưng Blade có dặn... - Phobe lên tiếng

- Tôi không cần biết anh ấy dặn cái gì! - Câu trả lời của nàng biểu lộ sự nôn nóng, sự tức giận và nỗi lo âu trong lòng nàng. Ông mời bác sĩ đi.

- Đi ngay đây, - Jed hứa, nhưng nàng không đợi thấy anh ta đi, nàng vùng chạy về phía lều của Blade đang nằm.

Anh ta nhìn nàng vội vã chạy đi.

Eliza ngồi gằn đậy, thì thào nói:

- Cô ta vẫn còn yêu anh ấy.

Jed quắc mắt nhìn cô. Mặt Eliza hiện ra vẻ phân vân thắc mắc về điều cô vừa thốt ra. Miệng cô như mỉm cười. Jed quay phắt người bước nhanh đến chỗ con ngựa.

- Tôi đi mời bác sĩ đây - nhưng anh không muốn chút nào hết, anh thấy nếu làm thế, anh lại càng khổ sở thêm mà thôi.

Khi Temple vào trong chiếc lều nhỏ, anh đang lên cơn ho dữ dội. Nàng nhìn anh nằm dài, mình quấn trong chăn trên nền đất ướt lạnh, đầu và hai tay tựa vào lòng và hai cánh tay của Deu. Deu nhìn lên, anh ta nói:

- Cô đến rồi. Tôi sợ cô không đến.

- Anh ấy sao? - Temple quỳ xuống nhìn kỹ anh.

- Ông bệnh nặng lắm. Tôi cố chăm sóc ông. Tôi cố sức. Temple nhìn vào cặp mắt Deu. Deu thương Blade cũng nhiều như nàng. Nàng biết Blade đi đâu đều luôn luôn có Deu đi theo. Nhưng nàng không ngờ tình thương giữa hai người lại vượt qua giới hạn của tình yêu thương giữa chủ nhà với tôi tớ thế này. Tình thương giữa hai người sâu sắc hơn, không chỉ giới hạn ở lòng trung thành của tôi tớ mà thôi. Nàng thấy ngỡ ngàng một chút khi khám phá ra điều này, rồi nàng lại giữ thái độ bình thường như cũ. Nàng sờ tay lên trán Blade, trán anh nóng hầm hập. Nàng nói:

- Bác sĩ sắp đến rồi.

Anh nhúc nhích, mở hé mắt nhìn nàng, da xanh lét vì sốt.

- Temple đây hả? - Giọng anh thốt ra khàn khàn.

- Em đây. - Nàng cố cười, nhưng nàng lại hết sức lo sợ vì thấy anh quá yếu và hơi thở nghe hỗn hển mệt nhọc.

Những hình ảnh về anh còn rõ ràng trong tâm trí nàng là hình ảnh anh phụ đào huyết chôn Ike, rồi một mình đào huyết chôn Sandra và mới cách đây ba ngày, anh phụ chôn cất mẹ nàng. Nàng không muốn anh cũng chết nữa. Anh nhú mày, mắt lộ ra vẻ giận dữ.

- Deu, tôi đã dặn cậu đừng... - anh lại ho.

Temple giả vờ không nghe và không chấp nể lời anh, nàng

quay qua nói với Deu:

- Anh đi đun nóng vài viên đá, Deu. Chúng ta cần giữ cho anh ấy thật ấm. Tôi ngồi đây cho đến khi bác sĩ đến.

Deu tần ngần rồi đáp:

- Cô phải giữ ông ấy ngồi dựa người lên, cô Temple à. Để ông ấy nằm, ông sẽ rất khó thở.

- Tôi sẽ đỡ cho anh ấy dựa lên. - Chính nàng muốn làm thế, nàng cần phải làm thế.

Đã nhiều tháng qua rồi, nàng không được quàng tay ôm quanh người anh.

Vừa qua cơn ho dịu lại, nàng liền thay chỗ cho Deu, đỡ Blade vào lòng, để đầu anh nằm giữa khuỷu tay.

Anh cố chống lại.

- Còn Lije?

- Eliza đang giữ nó.

Câu trả lời làm cho anh hài lòng. Được thế là tốt rồi, nếu không, chắc anh không biết phải nói năng làm sao. Temple không hiểu ý anh, mà cũng không cần hiểu. Con họ không cần đến họ nhiều bằng anh đang cần nàng.

Bác sĩ chẩn đoán anh bị viêm phổi. Suốt hai ngày hai đêm, Temple ở cạnh anh, đút cho anh từng muỗng cháo, thay cho anh từng miếng thuốc đắp hôi hám trên ngực của anh, giữ anh, hiếm lắm mới để cho Deu thay nàng thức canh,

mà có thay thì cũng không lâu. Nàng sợ ngủ, sợ anh cần nàng lại không có nàng, sợ anh chết nếu nàng không ở với anh.

Suốt ba năm trời, anh làm những việc đáng tội chết mà nàng lại không hề lo sợ anh chết nhiều như thế này. Bây giờ anh kề bên cái chết, nàng quá kinh hải vì cứ sợ nàng sẽ mất anh vĩnh viễn. Nỗi lo sợ của nàng nghĩ cũng tức cười, vì nàng đã viện lý do để xa lánh anh suốt hai năm nay. Bây giờ nàng thấy tất cả những lý lẽ nàng viện ra để xa lánh anh đều sai hết.

Đến gần cuối ngày thứ ba, khi Deu vào lều, nàng tê cứng cả người vì mệt và lạnh. Nàng gắng quay người để lấy tô cháo nóng trên tay Deu.

- Không, để tôi dứt cho ông ăn. - Deu không chịu đưa tô cháo cho nàng, còn nàng thì quá mệt, nên cũng không cãi lại làm gì. Anh ta nâng người Blade ra khỏi hai chân nàng, nàng loạng choạng bò ra, tay chân tê cứng khiến nàng khó khăn lắm mới nhích người ra được. Deu dịu dàng nói tiếp:
- nếu cô đi nghỉ một chút thì hay đấy.

Nàng gật đầu đồng ý, nhưng nàng không thể nằm xuống được. Nàng ngồi trên hai chân hơi co lại, nhìn vào mặt Blade, cảm thấy mát mát vì không có cơ thể của anh đè lên chân nàng.

Khi Deu đưa tô cháo đến môi anh, anh chớp chớp hai mắt. Anh cố tránh tô nước cháo, quay đầu đi và lẩm bẩm nói câu gì đấy. Deu dỗi dành anh:

- Ông Blade, ông phải uống một chút nước cháo. Phoebe nấu cháo đặc biệt cho ông đấy. Nếu ông không ăn, cô ấy sẽ buồn lắm. Nào, ông ăn một tí đi.

Nhăn mặt, Blade hất đầu lui, lấy cầm đẩy tô cháo xa ra khỏi miệng. Anh nói yếu ớt:

- Temple, tôi tưởng... tôi tưởng Temple... đang ở đây.

- Em đây. - nàng quên hết tứ chi nàng đang đau như dằm, nàng bò đến bên anh, chồm người tới cho anh thấy nàng.

- Em đang ở đây.

Anh cố hết sức để nhìn nàng.

- em đừng đi... đừng bỏ anh mà đi nữa... - Giọng anh yếu ớt nghe như tiếng rên rỉ nho nhỏ, chỉ có đôi môi nhúc nhích theo từng lời nói, nàng phải gắng lắm mới nghe hiểu.

- Em không đi đâu. Em sẽ ở đây với anh. - nàng vừa mở miệng hứa xong, lòng nàng liền cảm thấy yên tĩnh một cách lạ lùng. Nàng sẽ không rời anh, trong lúc anh đau và ngay cả sau khi anh bình phục. Nàng biết chắc như thế, như nàng biết chắc mặt trời mọc ở phía đông. Nếu nàng lấy lại được những tháng hai người xa nhau, nàng sẽ lấy

ngay. Nàng đã làm anh đau khổ khi bỏ anh. Nàng đã làm cho cả hai người đau khổ.

Đồng thời, nàng nhận ra được rằng, điều hay nhất cho con họ là nàng đã để mặc con chơi với cha nó. Bây giờ nàng nhớ lại nhiều lần nàng đã thấy Blade với Lije trong những tháng trước đây, anh chơi đùa với con hay là chỉ để cho Lije bò quanh anh mà thôi. Để cho một đứa bé biết cha mình thương yêu, không phải là điều hay sao? Đúng thế, Blade đã sai lầm trong những việc anh làm, nhưng nàng cũng sai lầm trong việc rời bỏ anh. Bây giờ thì nàng đã thấy hết rồi, nàng cầu sao việc nàng hiểu ra không quá trễ.

- Anh uống nước cháo đi, - nàng giục, giọng nàng nghe run run. - Anh sẽ lành bệnh thôi. Uống đi. Anh sẽ bình phục cho mà xem. - Nàng nằm ngang, để đầu lên bụng anh và khóc thốn thức, áp miệng lên tấm chăn của anh để tiếng khóc khởi vang to.

Sau một lúc, Temple nhắm mắt lại... chỉ một lát thôi.

Nhưng khi nàng thức dậy, trong lều tối thui. Bỗng nàng có cảm giác như có cái gì đó không ổn. Nhồm người lên trên hai đầu gối, Temple chồm người tới để xem anh ra sao.

Anh nằm thẳng đơ.

- Không, - Nàng thốt lên, lòng lo sợ, lần tới để đỡ anh lên.

Nhưng bỗng có hai bàn tay níu nàng lại, nàng cố vùng ra

mấy cũng không được.

- Để cho ông ấy ngủ, cô Temple, - giọng Deu thì thào bên tai nàng.

- Nhưng...

- Suyt. Cô nghe đây. Ông đang ngủ mà. Ông đã thở nhẹ nhàng rồi đấy. Không còn nghe tiếng khò khè trong phổi nữa.

Nàng thôi không vùng vằng chống lại Deu nữa, để lắng nghe.

- Anh ấy đã đỡ hơn rồi, phải không? - Nàng lo sợ không dám tin.

- Trong vòng hai tuần nữa, ông sẽ đi lại bình thường cho mà xem. Bây giờ cô ngủ đi, nếu không lại làm phiền đến ông chăm sóc cô đấy. - Nàng rơm rớm nước mắt vì sung sướng. Deu nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh Blade và quấn tấm chăn thật chặt quanh cả hai người. - Xin cô đừng lo lắng gì hết. Tôi sẽ có mặt ở đây suốt đêm.

Chiếc phà chở đầy những toa xe đầu tiên rời bến, chạy băng qua những tảng nước đá nổi lên bên trên mặt sông. Jed Parmelee đứng trên bờ đông sông Mississippi để nhìn đoàn di cư sang sông. Họ lại lên đường di chuyển. Đêm đó, trong cuốn nhật ký, Jed lại ghi tỉ mỉ chuyện di cư tiếp tục đi sau một tháng hoãn lại. Quan sát và ghi chép,

anh được lệnh trên phải làm như thế. Nhưng có nhiều chuyện anh không ghi chép được, như chuyện Temple được người hầu da đen của chồng nàng giúp đưa Blade lên lưng ngựa và buộc anh ta vào yên. Jed vẫn còn nhớ rành rành trong óc chuyện anh thầm mong sao cho chồng nàng chết đi. Jed khinh mình đã mong mỏi như thế, nhưng đây là sự thật. Đúng đây là sự thật như chuyện Blade vẫn còn bệnh nặng và chuyện ra đi trong mùa đông này còn lâu mới chấm dứt.

Khi Jed cho tập hợp đoàn di cư lại ở bên kia sông Mississippi, tại một điểm ở phía bắc mũi Girardeau, thì có tin cho biết đường đi theo hướng Nam gần hơn qua lãnh thổ của Arkansas rất khó khăn và cỏ khô trong mùa đông thiếu hụt trầm trọng. Họ buộc phải đi theo hướng bắc qua lãnh thổ bang Missouri.

Gió lạnh từ Bắc cực thổi về quét lên vùng thảo nguyên trùng điệp tạt vào đoàn lữ hành cô độc và làm cho nhiệt độ xuống thấp. Mệt mỏi và áo quần đơn sơ, đoàn người bị lưu đày đã trải qua nhiều gian khổ và bệnh hoạn, nay lại phải đương đầu với biết bao cảnh gian nan khôn khổ nữa. Có nhiều lúc khi hai chân Jed quá tê cóng vì lạnh, anh không thể nào ngồi trên yên ngựa được nữa. Anh ở nán lại các đồng lửa do người tiền trạm của đoàn nhóm lên, rồi

lại đi tiếp, đi qua những người Cherokee nhào lên té xuống, lao động vất vả, để rồi đến một đồng lúa tiếp theo. Hàng ngày, Jed cưỡi ngựa đi qua nhiều ngôi mộ hơn, có cái chôn cất rất sơ sài. Sau mỗi đêm lạnh giá gay gắt, sáng mai lại có người chết đem chôn. Thế nhưng sáng nào anh cũng thấy Blade được buộc trên yên ngựa và được quán trong chăn, thường có Temple ngồi ở sau, giữ lấy chông.

Hiếm khi họ đi được 15 dặm trong một ngày. Trung bình là 10 dặm và đi được khoảng từ 10 đến 15 dặm là xem như ngày ấy đi khá rồi. Ngày nào cũng như ngày nào, cũng bầu trời xanh lạnh ngắt, gió rét căm căm. Jed không phân biệt được chính xác hàng ngày anh nghe gió thổi rên rĩ hay là tiếng người bệnh rên, tiếng người đưa đám ma, than khóc người chết. nhưng âm thanh này đã quá ám ảnh suốt chặng đường từ Mũi Girardeau qua Jackson, Farmington, Potosi, Rolla và Lebanon cho đến Springfield thuộc bang Missouri. Đến đây, con đường hướng về Nam và mưa bắt đầu rơi, thỉnh thoảng mưa chuyển sang tuyết, nhưng lúc nào cũng rất lạnh.

Cư dân da trắng ở các thành phố và trong các nông trại hẻo lánh dọc theo đường họ đi, ít ai có thực phẩm hay cho họ trú đêm để tránh mưa lạnh. Jed không trách họ được,

vì bây giờ những người Cherokee đã trở thành một đoàn người rách rưới trông rất tội nghiệp, vì bệnh hoạn hành hạ và không có tiền để trả nơi xin trú đêm hay mua thức ăn. Mà Missouri là một bang biên giới, mới giành được từ tay của người da đỏ bình nguyên hiếu chiến. Từ "Da Đỏ" gọi lên hình ảnh những người dã man. Ít người tin dân Cherokee rất kém kinh nghiệm chiến tranh. Họ là nông dân, mà một số lại là chủ đồn điền, như gia đình Gordon chẳng hạn, còn ngoài ra phần đông cấy trồng trọt trên những mảnh đất nhỏ, họ trồng ngô, cây bông vải hay thuốc lá, kiếm sống trên mảnh đất đai như nhiều nông dân ở Missouri vậy.

Vì kém hiểu biết nên sinh ra nghi ngại. Và chuyện này thì Jed đành chịu, không biết làm sao được.

Mưa liên miên làm áo quần chần mền trên người ướt mèm. Temple ôm chặt quanh người Blade, cố làm cho anh bớt run. Cứ mỗi lần như vậy nàng lại lo không biết anh có thể chịu nổi thêm một đêm ngủ trên đất ướt với áo quần ướt mèm nữa không.

Thỉnh thoảng anh lại ho, cơn ho dữ dội làm át cả tiếng mưa rơi xối xả. Temple nhìn Eliza chồm người tới trước, lội trong bùn đi bên con ngựa, tấm chăn phủ từ đầu xuống thân hình. Khối u lớn trên lưng là con nàng. Lije cũng rất

cần áo quần khô và chỗ ấm để ngủ. Mưa như thế này, thật khó mà đạt được điều mong muốn.

Deu dẫn con ngựa đi trước, quay mặt lại nhìn nàng:

- Cô Temple, họ đã cắm trại nghỉ đêm ở đàng trước kia kia. Tôi thấy hai cái lều đã dựng lên rồi.

Khi Temple nhìn ra trước, nàng thấy một luồng khói trắng đang cuộn cuộn bốc lên từ ống khói của một nông trại phía trước họ. Bên cạnh nông trại là một nhà kho vững trãi.

Không chần chừ nữa, nàng tụt xuống ngựa, vội vã lội bùn nước tới nắm lấy dây cương trong tay Deu. nàng dẫn con ngựa đi chệch ra khỏi đường chính, hướng đến nông trại.

- Temple, cô đi đâu thế? - Eliza hỏi.

- Tất cả mọi người cứ đi theo tôi. - Nàng đáp lớn, rồi không để ý đến mọi người trong gia đình đang bối rối phân vân. Nàng không có sức để phân giải nữa. Nàng ướt như chuột lột, quá lạnh và quá mệt mỏi rồi.

Khi đến trước cửa nông trại, nàng thả dây cương, bước nhanh đến bên yên ngựa. Nàng tháo cái gói nhỏ treo bên trái yên ngựa ra. Nàng nắm lấy cái gói. Một con chó từ cửa nhảy xổ ra, sủa dữ dội khi thấy nàng đến gần bậc cấp nhà. Temple buộc lòng phải dừng lại, chán nản nhìn vào cánh cửa, phân vân không biết có nên đến gần không. Con chó lại càng sủa dữ dội hơn nữa, khi cha nàng và Eliza bước

đến phía sau nàng.

- Temple, không ích gì đâu. - cha nàng nói.

- Cha không biết đâu, - nàng giận dữ trách ông.

Ngay khi ấy, một người đàn ông bước ra, nạt con chó.

Con chó liền thôi sủa và gằm gừ trong hòng, nó quay lại phía chủ, đuôi ngoe nguẩy. Nhưng khi Temple bước lên một bước, con chó lại ra đứng ngăn chặn lối nàng đi, nhe răng gằm gừ trong hòng.

- Các người là nhóm da đỏ đi ngoài đường ấy phải không? - Người đàn ông nhíu đôi mày rậm nhìn họ. Tóc ông ta đã ngã màu muối tiêu, khuôn mặt nhăn nheo khắc khổ, da rám nắng vì dãi dầu sương gió lâu ngày. Temple tránh không nhìn vào khẩu súng trong tay ông. - Nếu các người đến đây xin cha thì hãy mau đi ra đường đi, vì các người không xin được gì ở đây đâu. Hãy đi đi, nếu không tôi sẽ xua chó cắn đấy.

- Xin làm ơn... chồng và con tôi đang bệnh. Họ cần có chỗ tránh mưa để ngủ đêm nay. Xin nhờ ông cho ngủ ở trong nhà kho của ông, được không? - nàng đưa tay mở nút buộc cái gói nhỏ ướt mềm. - Tôi sẽ trả công cho ông. - Nàng mở gói ra, đưa tay tê cóng vào bao, lục lọi đồ đạc trong đó một hồi rồi lấy ra chiếc trâm bạc. Nàng nắm trong tay một lát rồi đưa ra trước mặt ông ta. - Đây, ông xem.

Ông già ngằn ngừ một chút rồi bước đến đầu bậc cấp, nhíu mày kinh ngạc. Chiếc trâm lấp lánh nước trong tay nàng, chiếc trâm có chuôi bằng đá thạch anh tím, loại ngọc quý giá dùng gắn trên vương miện, lóng lánh như một giọt tuyết mặc dù không có ánh mặt trời chiếu vào.

Thấy thế, Eliza sửng sốt, cô cản lại:

- Không, cô không thể đưa thứ ấy cho ông ta được.

Nhưng đã quá muộn rồi. Ông ta đã lấy cái trâm trên tay nàng đưa lên xem thật kỹ. Temple đã đưa ra di sản quý báu của gia đình để lại lâu nay mà không tiếc nuối. Nàng sẵn sàng đánh đổi nó để có chỗ trú đêm khô ráo và ấm áp.

- Các người có bao nhiêu người? - Ông ta nhìn khắp họ như muốn đếm người trước mắt.

- Mười. - Temple mừng rỡ đáp - Cha tôi, em trai tôi, chị... họ tôi, - nàng ngằn ngừ nói đến Eliza - tôi, con trai tôi và chồng tôi, cùng bốn người da đen của tôi. Ông cho phép chúng tôi ngủ trong nhà kho? Chúng tôi không lấy gì của ông đâu.

Ông ta quay lại với cái trâm trên tay:

- Tôi nghĩ chắc không hại gì hết. Các người đứng run lập cập như cày sậy thế, làm sao tôi cam lòng cho được. Tôi để cho các người ngủ đêm ở trong nhà kho đấy. - Temple cảm thấy hai chân như muốn khụy xuống vì mừng rỡ.

Nàng chưa kịp cảm ơn thì ông ta đã nói tiếp: - Vật trang sức này đẹp đấy. Chắc vợ tôi thích lắm, nhưng bà ấy đã chết ba năm rồi. Tôi chẳng cần đồ này làm gì. Cô cứ giữ lấy mà dùng. - Ông ta nắm bàn tay Temple, ấn cái trâm vào lòng bàn tay nàng rồi quay lại cửa. Ông ta đứng lại ở cửa, nhìn lại: - Tôi có một con bò sữa và một con bê trong nhà kho. Các người vắt một ít sữa cho đứa bé.

- Xin cảm ơn ông.

Ông ta ậm ờ đáp lại, rồi đi vào trong nhà.

Một giờ sau, ông ta nặng nề đi vào nhà kho, một tay xách một giỏ trứng còn tươi, tay kia kẹp một ôm chăn mền dưới nách. Ông ta để hết xuống đất bên cạnh một cái buồng nhỏ rồi nói:

- Cứ tự nhiên dùng đi. - Nói xong, ông ta bước ra.

Temple chạy theo ông ra ngoài cửa nhà kho.

- xin ông vui lòng cho biết quý danh?

Ông ta hơi cúi đầu, nước mưa nhỏ giọt từ trên vành mũ xuống. - Cosgrove. Hiram Cosgrove.

- Còn tôi là Stuart, - nàng đưa bàn tay quần giẻ rách ra trước mặt ông.

Ông lúng túng bắt tay nàng, đầu gật gật chào lui. - Bà Stuart.

- Cảm ơn ông Cosgrove. Tôi muốn con trai tôi nhớ mãi tên

người đã giúp chúng tôi. Xin cảm ơn.

- Đừng đứng ngoài trời mưa bùn lầy như thế này mà cảm ơn làm gì. Cô nên trở vào trong nhà khô ráo. - ông ta nói, giọng quē một cục.

Nàng nán lại một lát rồi mới quay vào nhà kho.

Khuya đêm đó, Temple nằm bên cạnh Blade, cả hai nằm lọt vào giữa đám cỏ khô và quần chung một tấm chăn của ông Cosgrove. Chăn mền và áo quần của họ treo lên các cọc chống để hong khô. Nàng thở từng hơi dài, ngửi mùi cỏ khô hăng hắc, cô nhớ lại lần cuối cùng nàng được sống cảnh ấm cúng êm ả như thế này. Blade nhúc nhích, rùng mình bên nàng.

- Anh lạnh à? - Nàng hỏi thì thào, rồi tức thì quay qua ôm anh, nằm áp người vào anh để truyền hơi ấm cho anh. -

Anh thấy đỡ chưa?

- Anh không muốn đỡ hơn nữa, - anh thì thào đáp, giọng khàn khàn vì ho quá nhiều ngày.

- Đừng nói thế.

- Tại sao? - Anh nằm nghiêng một bên để nhìn vào mặt nàng, cỏ khô kêu ào ào dưới người anh. - Cả hai ta đều biết khi anh khỏe rồi, em sẽ không nằm bên anh nữa. Tại sao anh muốn khỏe để rồi lại mất em?

- Anh sai rồi. - Nàng đưa tay vuốt mặt anh. - Em sẽ không

bỏ anh nữa. Anh phải chóng bình phục, vì em muốn làm vợ anh lại.

- Anh nắm bên tay nàng không để cho nàng vuốt ve mặt anh. Nàng ngạc nhiên khi thấy anh nắm tay nàng thật mạnh. Anh nghi ngại nói, giọng khàn khàn:

- Em đừng nói thế nếu em không thật lòng.

- Em nói thật lòng đấy.

Anh không nói gì nữa. Anh áp lòng bàn tay nàng vào miệng mình và để yên như thế. Nàng cảm thấy anh run lên nhè nhẹ, cơn run không phải vì lạnh hay vì sốt mà vì xúc động mạnh. Temple cũng run lên nhè nhẹ, run vì biết chắc anh yêu nàng. Rồi anh hạ bàn tay nàng xuống để thờ, thờ thật sâu và thờ dài.

- Anh rất nhớ em. Nói có thần linh chứng giám, anh rất nhớ em. - anh nói nho nhỏ. - Có lẽ anh tin em muốn trở lại với anh mà không đắn đo thắc mắc. Nhưng anh không thể như em được. Tại sao thế, Temple? Tại sao em thay đổi ý kiến thế?

- Bởi vì con cần anh, nhưng, hơn thế nữa, em cần anh.

Em yêu anh. - nàng bình tĩnh đáp và nhích lại gần hơn, áp đầu lên ngực anh. Nàng nghe rõ tiếng thờ khò khè trong phổi anh và nghe được nhịp tim đập đều đều trong ngực anh. - Cả hai ta đã phạm sai lầm, mặc dù chúng ta không

cho là sai lầm. Khi anh ký bản hiệp ước ấy, anh nghĩ là anh đã làm đúng, nhưng thực ra thì anh sai, rất sai. Còn em khi bỏ anh, em nghĩ là em đã làm đúng vì con chúng ta, nhưng em cũng sai. Đã có nhiều chuyện đổi thay trong thời gian hai năm vừa qua, nhưng không đúng như những điều em nghĩ về anh. - Temple nhắm mắt lại, cảm thấy hơi ấm trong người anh tỏa ra và nàng mệt rã rời. Tự thâm tâm nàng không muốn thế. - Ôm chặt em đi!

Nàng cảm thấy anh hôn lên tóc nàng, rồi bỗng cơn ho nổi lên khiến anh quay đầu đi. Khi anh cất tiếng nói lại, cơn ho làm cho giọng anh càng trở nên khàn khàn hơn.

- Anh không còn sức lực để làm gì hơn ngoài việc chỉ biết hôn em. Anh yêu em. Temple à. Anh không muốn em bỏ anh, nhưng anh không thể yêu cầu em ở lại được.

- Em biết. - Quyết định dĩ nhiên là ở nàng, một quyết định hoàn toàn tự do, chứ không phải bị bó buộc phải yêu anh. Nếu không, làm sao nàng thoả mãn cho được. Nàng biết rõ thế.

Mưa rơi tí tách trên mái nhà kho, nhưng họ được ấm áp, khô ráo trên chiếc giường cỏ mềm mại, rúc vào nhau. Họ nằm ngủ say như thế một giấc.

Janet Dailey

Sự Lựa Chọn Cuối Cùng

Chương 31

ĐỒN GIBSON , LANH THỔ NGƯỜI DA ĐỎ.

Cuối tháng giêng 1839,.

Con ngựa hồng to lớn tức tối hí lên vì bị kèm chạy chậm lại , cổ nó uốn cong lên cứng ngắc dưới sức ghì chặt của sợi dây cương. Bực bội khi thấy thái độ nôn nóng của con ngựa , Jed bèn nói lỏng tay cho nó chạy thoải mái khi Anh ra khỏi đồn chạy dọc theo con đường chiến lược nằm giữa đồn Gibson và đồn Smith. Cảnh tượng những chiếc lều nằm dọc theo thung lũng sông Aransas đã khiến Anh mất hứng thú cưỡi ngựa. Dãy lều này không phải là một trại quân mà là nơi cắm trại cuối cùng của đoàn người di cư, Đến Fayettevillie nhóm biệt phái của Anh sẽ rẽ về phía Tây để đi về đồn Gibson , nhưng hầu hết các đoàn di cư sẽ tiếp tục đi về hướng Nam đến vùng Ouachitas để đến đồn

Smith. Họ đã đến nơi cuối cùng 2 hôn nay rồi.

Trong 2 ngày nay Jed đã ngủ được 24 giờ trong giường ấm áp , đắp chăn khô, có nệm dù là nệm nhà binh nhưng vẫn êm ái hơn nắn trên đất lạnh cứng ngắt. Anh thức dậy sau một giấc ngủ nặng nề, các bắp thịt cứng đờ đau nhức. Sau khi tắm nước nóng, cạo râu thay binh phục sạch sẽ , ăn một bữa ăn nóng , anh thấy nhẹ người rất nhiều nhưng không phải hoàn toàn.

Thế nhưng khi nhìn những người còn ngủ ngoài trời với chỉ có chăn mền và lửa trại để sưởi ấm , ăn thịt heo muối và cháo , chỉ có vồn vẹn một ít áo quần thì Jed không thể kêu ca vào đâu nữa. Trong bữa ăn của sĩ quan sang nay , anh đã nghe được tiếng cười đùa , nghe những giọng nói thoải mái nhưng ở đây nơi cắm trại này không có ai cười nói gì hết.

Từ khi đoàn di cư đến đây đã được 2 ngày , Jed chưa nghe thấy ai cất tiếng cười hay tỏ ra vui mừng vì chuyến đi gian khổ của họ đã chấm dứt. Những người sống còn rải rác theo thung lũng ven sông một cách rất tình cờ và họ lạng lẽ cắm lều.

Con ngựa hồng vui tính của Anh chợt nhìn thấy một con chim từ đám cây bên bờ sông bay ra, nó định phóng đến nhưng Jed đã kịp ngăn lại , lái nó chạy thẳng đường và lên

tiếng nguyện rửa yêu nó. Anh rất muốn cưỡi ngựa của đoàn di cư chứ không muốn mượn ngựa của đoàn kỵ binh như thế này. Nhưng tiếc thay ngựa của đoàn di cư đều đau chân và mệt mỏi như người vậy.

Jed tìm ngựa cho chạy ra khỏi đường rẽ vào một khu cắm trại rộng lớn. Đây là lần cuối cùng Anh quan sát để báo cáo. Sau 2 ngày để cho người da đỏ nghỉ ngơi lấy lại sức. Jed hy vọng sẽ thấy được một vài thay đổi. Nhưng tình hình vẫn giống như ngày họ mới đến : buồn bực, chán nản, u sầu và cau có.

Có lẽ không đán ngạc nhiên lắm , cuộc di cư coi như đã xong nhưng giá phải trả là bao nhiêu ? Hàng trăm người chết trong trại tập trung và trên đường đi. Jed đã nghe người Cherokee gọi con đường họ đi là con đường nước mắt. Anh có cảm giác như nghe mãi lời than khóc của họ bay trong gió.

Và khi họ đến được đây rồi họ thấy cái gì , họ bị đối xử tồi tệ hơn khi họ đi trên đường nữa. Thật đấy, đất đai tốt đấy, rừng cây có nhiều gỗ quý để làm bàn ghế, làm nhà , làm chất đốt. Đất đai ven sông và ở các thung lũng phì nhiêu tròng trọt sẽ rất tốt. Những lời hứa hẹn trong bản hiệp ước-bản hiệp ước mà họ không bằng lòng –trong một buổi sáng Jed đã chợt thấy và nghe được một số tin tức –Anh

biết rõ nội dung các lời hứa hẹn ra sao? Có lẽ chuyện này không dính líu gì đến công việc của một người quân nhân , nhưng Jed định sẽ tường trình lại thế.

Jed thấy đằng trước có một đám người tụ tập Anh liền cho ngựa chạy đến để xem chuyện gì. Khi đến gần, đám người tản mát ra đi thành từng nhóm 2 or 3 người. Khoản 6 người còn đứng lại, họ trịnh trọng bắt tay một người đàn ông mặc áo có trảng nhựa dày, đội chiếc mũ rộng vành kéo sụp trước trán che mắt một phần mái tóc màu cát. Jed nhìn cuốn sách trên tay người đàn ông, Anh kìm cương cho ngựa dừng lại. Có phải cuốn Thánh Kinh đấy không? Còn cách đến hơn 6 mét , Anh không thể thấy rõ được. Mặc dù khuôn mặt của Ông ta gầy gò, nhưng thoạt nhìn la Jed biết ngay Ông ta không phải là người trong đoàn di cư. Cứ nhìn áo quần ấm áp, giày chắc chắn , 2 má hồng hào và con ngựa béo tốt đang buộc vào cổ xe ở sau Ông ta, người ta nghĩ ngay Ông ta có thể là người lai đã định cư ở đây or là một thương gia da trắng đã ký hợp đồng với nhà nước or là một nhà truyền giáo. Jed nôn nóng muốn biết Ông ta là ai. ANh đợi đến khi Ông ta còn lại một mình mới cho ngựa đến gần.

Người đàn ông cười, mắt liếc nhanh nhìn quai hàm trung úy trên vai Jed, Ông ta cất lời chào :

- xin chào đại úy.

Jed nhìn nhan đề cuốn sách bằng chữ màu vàng đúng là cuốn Kinh thánh.

- Xin chào Cha. Ông là giáo sĩ phải không?

- Dạ phải. Giáo sĩ Nathan Cole của Giáo hội Dwight.

- Giáo hội Dwight? Xa bằng nửa đoạn đường từ đây đến đồn Smith phải không? Jed hỏi, nhìn Ông giáo sĩ. Ông ta gật đầu xác nhận. Cha đi ngựa cũng mất một ngày trời. Cha đi truyền đạo xa đấy chứ.

- Có lẽ thế nhưng vì có nhiều đoàn di cư từ phía đông đến. Cho nên tôi cảm thấy tôi cần phải đến đây để làm việc thiện. Tôi đã nghe họ gặp nhiều chuyện khủng khiếp lắm. Bây giờ họ cần được giúp và cần món ăn tinh thần. Jed cười.

- Xin Cha thứ lỗi. Tôi không có ý coi thường Cha và quyền năng của Ngài. Nhưng tôi nghĩ chỉ cầu nguyện thì không làm cho hết một trong bột mì của họ được cấp phát, hay là làm cho thịt bớt thiu thối hay là bò bệnh gầy trơ xương béo ra được , nhưng bò được chính phủ cấp để thay vào số thịt mà nhà nước đã hứa. Nếu Ngài muốn cầu nguyện cho những người đã ký hợp đồng với nhà nước để cung cấp thực phẩm cho dân di cư mà nay họ đã có lời kých xù vì chỉ cung cấp những hàng phé phẩm. Nếu Ngài muốn ra

sức giúp đỡ những người này xin Ngài hãy ra sức giúp họ nhận được quần áo ấm, có nhà cửa cho trẻ mồ côi và chăm sóc người bệnh. Làm thế sẽ tăng cường niềm tin của họ vào sự công bằng và vào Chúa hơn là chỉ đọc một vài trang Thánh Kinh-Anh dừng lại, mỉm cười chua chát. Tôi có vẻ như người đang giảng đạo quá xin Cha tha lỗi cho, Cha Cole.

– Không cần phải xin lỗi, có lẽ phải thuyết giảng như thế đó.

– Nhưng tôi không phải là người đi thuyết giảng, tôi để việc ấy cho Cha. Tôi phải đi chia tay vài người, Anh để cho ngựa quay đi bước đến một dãy lều dựng theo hình bán nguyệt nhỏ, cách đây một đoạn là nơi cắm trại của gia đình Gordon.

Eliza đang đứng bên cạnh bếp lửa đưa một tay lên che ánh nắng mặt trời. Sự gian khổ trên đường di cư để lại dấu ấn trên người cô rất rõ, hai cánh tay cô gầy trơ xương và mắt sâu hoắm. Nhìn mái tóc rối bời và dơ bẩn của cô, nhìn quần áo rách rưới lấm đất dơ bẩn của Cô, Jed thấy mình quá sạch sẽ.

– Chào đại úy Parmelee, Ông cạo râu tôi nhìn không ra- Eliza nói khi Anh dừng ngựa, mời Ông vào hơ lửa bên bếp lửa cho ấm. Nhưng trời hôm nay không lạnh lắm, tôi

cứ phân vân không biết sao lúc còn đang đi trên đường trời lại không dễ chịu như thế này giúp cho.

Tôi thấy khó trả lời quá, Jed nhảy xuống ngựa và nhìn quanh trại. Ngoại trừ Chị đàn bà da đen xồ xề với Cậu con trai. Anh không thấy có ai hết. Mọi người đâu hết rồi?

– Will và Kipp đi xin khẩu phần-Eliza đáp, đoạn Cô ngần ngừ một chút mới nói tiếp – Temple đã đi sáng nay rồi, họ đến ở với Cha của Balde. Ông ta đã di cư đến đây hơn một năm rồi và đã xây nhà nằm ở phía bắc sông Lớn.

– Tại sao tất cả không đi với họ?

– Blade và Cha anh ấy là những thành viên trong nhóm ký hiệp ước. Ở với họ cho dù một thời gian ngắn thôi.... Eliza cố gắng tìm lời diễn đạt tâm trạng của Ông Will cùng những nỗi khổ đau ê chề của Ông Wil trên đoạn đường di cư, những nỗi khổ này còn mới mẻ quá. Đây là chưa kể đến mối hận thù của Kipp. Cuối cùng cô tìm ra một câu tạm tạm – Chắc là không ổn đâu.

Jed muốn có cái gì để nói-bất cứ điều gì-nhưng Anh không tìm ra lời-Temple đi rồi , ANh không có dịp chào tạm biệt nàng.

– Tôi.....tôi ước gì biết cô ấy sẽ đi. Tôi muốn chúc cô ấy mạnh khỏe.

– Tôi chắc Temple biết thế.

- Sáng nay tôi cũng đi lán này đi bằng thuyền. Trước khi lên đường tôi muốn đến....chào tất cả mọi người. Jed cố che dấu không để lộ ý đồ của mình ra ngoài. Không có Temple , Anh không còn muốn ở nán lại nơi này lâu hơn nữa.
- Tôi sẽ nói lại với mọi người giúp Ông. Tôi biết Ông Will sẽ rất buồn vì không có mặt ở đây để chia tay với Ông. Ông là người bạn tốt của chúng tôi, Ông Jed à, xin cảm ơn Ông.
- Chúc quý vị may mắn –Jed leo lên ngựa để về đồn. Trên đường về Anh lại tự nhủ không gặp được Temple thế mà lại hay. Hết rồi, nàng đã có thái độ dứt khoát rồi. Hiện trong túi áo của ANh có bức thư của Cecilia. Bức thư viết trước Giáng Sinh được gửi đến đây để đợi Anh đến. Cô ấy đề nghị làm đám cưới vào mùa xuân. Tại sao không? Jed nghĩ- Anh cảm thấy số phận đã an bài cho Anh như thế. Khi Eliza để cái áo sơ mi mới giặt lên cái chạn trên nền đất trong lều, cô chợt thấy một đường rách. Cô định sẽ lấy vải ở cái áo lót của Cô để vá lại áo cho Ông Will. Cái áo lót của Cô đã quá cũ không mặc được nữa.
- Cô Eliza ơi-có tiếng của Shadrach kêu ở ngoài lều.
- Cái gì thế-cố giữ, để không tỏ ra quá mệt mỏi, quá bức tức và cô đơn, Temple đã đi sáng nay rồi, thật ngu ngốc

khi cứ nhớ nhung nàng. Nhưng vắng bóng Temple, Blade, Bé Lije và cả Deu và Phoebe thì quả là căn trại quá buồn , quá trống trải.

- có người cỡi ngựa đến trại của ta đấy-Shadrach đáp.

- Tôi ra ngay bây giờ-Eliza mở tung cái áo ra và ném lại trên tấm chăn, thấy bực bời khi có khách lại đến. Cô đoán chắc là có ai đến tìm Ông Will. Cô cố gắng đứng dậy đi đến cửa lều. Khi nâng tấm vải bạt sang một bên, cô cảm thấy 2 bàn tay nứt nẻ đau nhức. Bận nghĩ đến 2 bàn tay đau nhức, cô thờ ơ nhìn người khách trên lưng ngựa.

- Xin chào-Ông ta nhòm người trên lưng ngựa, Cô có nói được tiếng Anh không?

- Eliza cau mày gật đầu, nghe giọng nói , cô thấy quen quá. Hay đây chỉ là trí tưởng tượng.

Ánh mặt trời chiều chiếu xiên qua phía sau khiến cho mặt Ông ta khuất trong bóng tối. Ông ta xuống ngựa , đứng một bên ngựa và giới thiệu.

- Tôi là giáo sĩ Cole của giáo hội Dwight.

- Nathan! Cô kinh ngạc thốt ra tên Ông rồi bước lên một bước. Cha Nathan phải không? Cô nghi ngại mắt mình. Có phải cái áo khoác dày cộm to tướng kia đã che dấu một cơ thể mảnh dẻ cao lêu khêu không? Có phải dưới cái mũ kia là mái tóc màu cát không? Có phải Nathan Cole đấy

không?

– Phải-Ông ta ngần ngại bước tới-Tôi xin lỗi-có phải-Eliza đấy không? Ông ta cau mày ngạc nhiên.

– phải-Cô cố nín cười, cô biết cô trông gớm ghiếc như thế nào trước mặt vị giáo sĩ này, tóc dài bủ xù dơ bẩn chứ không phải bím tươm tất, áo quần lấm láp đất bùn và rách rưới, vai quần khăn chũ không có khăn chòang, da dẻ nứt nẻ và cháy nắng chứ không mịn màng đẹp đẽ, đó là chưa nói đến việc cô đã sụt cân rất nhiều và 2 mắt thì sâu hoắm – Tôi biết tôi không giống như Eliza mà Cha đã quen biết –nhưng đúng là tôi đây.

– tại sao?..Nathan nắm 2 cánh tay cô, đẩy cô ra xa để nhìn cho kỹ. Cô làm gì ở đây. Tôi cứ tưởng cô đã về nhà ở NewEngland rồi. Làm sao cô đến đây?

– Tôi đi với gia đình Gordon-Cô rơm rớm nước mắt.

– Đi trên đường di cư hả? Nathan kinh ngạc hỏi.

– Vâng.

– Nhưng tại sao, Cô là.....

– Tôi khai tôi là em họ của Ông Will, nhưng bây giờ thì cha73ng có ai hỏi tôi có phải là người Cherokee hay không nữa-Eliza đáp, và cô nhìn vào mặt vị giáo sĩ – Tôi không thể bỏ họ được, tôi không thể để họ đi mà không có tôi được. Họ cần tôi, HỌ...cần....-giọng cô nhỏ dần và nước

mắt chảy xuống má. Khi Cô quay lại phía Cha Cole, Ông ôm nhẹ cô vào lòng. Cô áp má vào áo khoác bằng len của Ông, nước mắt thấm vào vải len. Bé Johnny đã chết khi còn trong trại tập trung. Rồi khi lên đườnđ Sandra lại chết rồi đến bà Victoria chết. Cha của Shandack va cả Ike cũng chết

Cô khóc tức tưởi , khóc cho những người chết mà họ đã chôn cất , khó cho nỗi khổ đau họ đã trải qua , khóc cho trang trại Gordon Glen đồ sộ đã tiêu vong, khóc cho ngôi trường gỗ cô đã dạy, khóc cho áo quần và các thứ tùy thân mà họ buộc lòng phải để lại. Mát hết , tất cả đều mát hết.

- Tôi thật ân hận-Nathan nói nhỏ khi cô nín khóc.
- Chúng tôi đã mát hết rồi. Eliza hít vào một hơi dài để khỏi khóc nữa. Cô nhích người lại lung túng lau nước mắt trên má-Tôi đã quên việc tôi thường nói năng thoải mái với Cha ra sao rồi. Tôi nhớ thời ấy quá.
- Tôi thường nghĩ đếnCô luôn.
- Tôi quên không hỏi Cha có khỏe không? Eliza chợt thấy mình có lỗi.
- cha Cole không hỏi lại cô mà chỉ lắc đầu thôi.
- Cha muốn dung cà phê không? Để tôi nhờ Chị Cassie đem nước pha cà phê. Nhưng xin báo Cha biết trước có

nhiều rễ cam hơn là cà phê đấy nhé.

– Không tôi không muốn uống, Ông vội vàng đáp-Eliza này Cô đừng tiếp tục đối trá nữa. Cô không thể sống như thế này đâu – Cha vuốt tay lên tấm lều, nhìn đồng lửa thô sơ và nhìn vẻ ngoài xốc xếch của Cô-Tôi muốn CÔ trở về trụ sở giáo hội của tôi. Có người ở đấy để chăm sóc cô và Cô sẽ

– Không.

– Bậy rồi, Eliza. Tôi sẽ đi Tennessee trong vòng một or 2 tuần nữa và Cô có thể đi với tôi.

– Tôi cảm ơn về sự quan tâm của cha, Cha Nathan.

Nhưng tôi sẽ không rời khỏi đây đâu, sẽ không rời sau khi tôi đã đi cả ngàn dặm để đến đây.

– Nhưng Cô sẽ làm cái gì đã chứ?

Vừa lúc ấy-Eliza thấy Will và Kipp đang đến gần trại. CÔ gọi lớn :

– Ông Will, chúng ta có khách.

Ông Will đi chậm bước ngằn ngại một lát rồi bước đến phía 2 người. Lần đầu tiên Eliza thấy 2 vai rộng của Ông hơi còng xuống và mái tóc đã lốm đốm bạc.

– Ông nhớ Nathan Cole chứ? CÔ lên tiếng hỏi khi CÔ đến gần họ.

– Dĩ nhiên là nhớ chứ , chào Cha Cole. Ông đưa tay bắt

tay Cha, 2 tay Ông vẫn còn cuốn giẻ rách làm găng tay.

– Chào Ông Gordon, Cha Nathan chào lại, đã lâu lắm rồi.

– Vâng, Ông Will đáp rồi nhìn Eliza đôi mắt Ông buồn sâu thẳm, hoang mang. Rồi Ông quay qua nhìn Cha Nathan- Cha đã làm lễ cưới cho con gái tôi nhiều năm rồi. Bây giờ nhờ Cha làm lễ cưới cho tôi và Eliza được không? Ông tảng lờ không để ý đến vẻ ngạc nhiên trên nét mặt Cha Nathan và quay qua nhìn Eliza – Và dĩ nhiên là nếu Cô bằng lòng mới làm được.

Eliza hiểu tại sao Ông lại cần phải hỏi thế, CÔ đáp liền :

– Tất nhiên là bằng lòng.

Chưa bao giờ 2 người bàn đến chuyện cưới hỏi, ngay cả sau khi bà Victoria chết cũng không. Trong thâm tâm Eliza biết Will tự do để cưới Cô, nhưng việc này hình như không quan trọng, vì hàng ngày 2 người đã gắn bó với nhau vật lộn với cuộc sống để sinh tồn rồi. CÔ thường nghĩ cứ để chuyện này đến một lúc nào đó. đến ngày Cô có cái ăn cái mặc rồi, mọi thử thách cam go đã qua rồi hăng hay. Bây giờ bỗng nhiên ngày ấy lại đến cho cả hai. Cô quên phứt chuyên có lần Cô đã nói với Cha Nathan rằng Cô sẽ không bao giờ lấy chồng. Khi Cha tuyên bố 2 người đã thành vợ chồng. Cô không nghe giọng Cha lạc đi hay không thấy vẻ mặt cô sững sờ, Bây giờ Cô đã là Bà

Will Gordon.

Janet Dailey

Sự Lựa Chọn Cuối Cùng

Chương 32

XỨ CHEROKEE, LÃNH THỔ NGƯỜI DA ĐỎ
THÁNG SÁU , 1839

Không khí căng thẳng nơi bàn ăn thật bức xúc , khiến chẳng ai lưu tâm đến tiếng hót líu lo của chim chóc nữa . Eliza liếc mắt nhìn chị Cassie Đen múc phần ăn nấu bằng đậu xanh tươi trong cái tô lớn bằng đất sét nung cho cha Nathan , cái tô lớn này Eliza đã nắn một cách thô tháp và chính cô nung cho chín . Cái thìa lớn chị Cassie dùng múc đậu được làm bằng gỗ , do Kipp đẽo , cũng như hầu hết đồ dùng khác trong nhà đều làm bằng gỗ.

Cô nhìn mặt ván thô tháp trên bàn , lòng cảm thấy khó chịu vì phải chịu đựng lâu dài cảnh sống khó khăn thiếu tiện nghi như thế này . Cô không có vải trải bàn và nếu có vải trải bàn đi nữa , thì chắc mặt ván thô tháp lờm chờm

cũng đâm thủng vài trái bàn mắt . Tại sao cô lại đưa ý kiến ăn trưa ngoài trời để ánh sáng mặt trời soi rõ cảnh sống quá đặm bực như thế này nhỉ ? Nhưng nếu Nathan được mời vào nhà thì lại càng bậy nữa , vì thế nào ông cũng thấy đồ đạc không ra hồn ở trong nhà họ .

Cô khó chịu đưa tay sờ mái tóc sau đầu để xem chỗ nó được buộc lại bằng dải vải xanh trẻ con có chặt không. Cô không có thì giờ để chải , bới thành búi tóc cho gọn gàng sạch sẽ . Và giữa sáng nay, khi cha Nathan cưỡi ngựa đến, cô chỉ còn việc lấy cái khăn trùm đầu ra , chải vội mớ tóc dào rối bời , rồi lấy dải vải buộc tóc ra sau gáy .

Còn về áo quần, Eliza chẳng có gì tốt hơn đồ cô đang mặc trên người . Cái áo là áo của Will cắt ngắn bớt đi , còn váy thì chấp vá từng miếng cắt ở đồ lót cũ của cô . Nhờ Cassie giúp, cô làm ít thuốc nhuộm rồi nhuộm hết sang màu xanh . Cái tạp dề là của Temple cho . Eliza co chân dưới ghế ngồi để cho chiếc váy dài che phủ hết đôi giày da cô đang mang , cái váy là thứ duy nhất che kín được đôi giày thô thấp .

Khi Cassie dọn món cuối cùng, Eliza lấy đầu ra hiệu cho chị rút lui . Cô lấy miếng bánh trong đĩa xuống, rồi thu hai bàn tay dưới bàn để cha Nathan không thấy được những vết chai sần trên hai tay . Cô cố làm ra vẻ đang lắng nghe

những điều cha nói , nhưng cô vẫn nghĩ tất cả xem ra thật buồn cười . Cô ngồi ở cuối bàn , điều khiển người hầu da đen, làm như mình là bà chủ của một đồn điền lớn, trong khi không có gì chứng tỏ là đúng thế cả .

Tại sao cô cứ cố tỏ ra cho cha Nathan nghĩ rằng tất cả đều tốt đẹp hết ? Không có gì tốt đẹp cả.

Ông Will ngồi ở đầu chiếc bàn hình chữ nhật , như ông chủ đồn điền thật sự . Eliza nhìn ông ăn rất gọn gàng, cắn một miếng nhai từ từ, rồi lại cắn miếng khác. Khi ông Will chọn cái lô đất này , ở cách nhà Stuart vài dặm, Eliza cứ nghĩ họ đã bỏ quá khứ ra đằng sau để bắt đầu lại tất cả, như ông Shawano Stuart đã làm thế với sự giúp đỡ của Blade và Temple.

Trong ba tháng trời, cơ bản họ đã làm được một số công việc, nhưng Eliza vẫn thấy còn nhiều việc cần phải làm nữa. Họ đã có mái nhà để trú thân, đã có bàn ghế để ngồi , có rau quả trong vườn, nhưng không có ruộng đồng được cày xới, không trồng được hoa màu , không mua được gia súc, ngoại trừ vài con gà. Mà ông Will cũng chẳng còn nghĩ đến .

Ông đã thay đổi. Đó là điều đau đớn. Trong quá khứ , ít khi ông cười . Bây giờ, không bao giờ ông cười . Có lần có khách đến chơi , ông nói chuyện thao thao . Ông muốn hỏi

rất nhiều chuyện về tình hình khắp nơi , hỏi tin tức mới nhất, hỏi tình hình chính trị và kinh tế hiện thời . Nhưng khi cha Nathan đến thì ông nói không quá mười tiếng .

Mới đầu, cô cho là vì chuyện di cư đã làm cho ông trở nên lơ đãng, uể oải và lãnh đạm, cô nghĩ rằng chuyển đi đã làm cho ông kiệt sức, cả tinh thần lẫn thể xác. Kỉ niệm chuyến đi khủng khiếp vẫn còn sờ sờ ra đây . Cô không tin là ông quên được. Cô thấy cô cũng không thể quên được .

Eliza cố kiên nhẫn và tìm hiểu . Chị Cassie Đen và Shadrach đã giúp cô đào đất để lập một ngôi vườn trồng cây, phạt cỏ dại . Cô không yêu cầu ông Will cùng làm với họ . Shadrach và Kipp đốn cây xẻ gỗ, đóng bàn ghế thô sơ. Eliza cố làm với họ và không ép ông Will cải tiến cho đẹp hơn . Cô không nói một lời hay phàn nàn gì khi ông ngồi hàng giờ nhìn mãi vào khoảng không, trong khi cô lo cái ăn cái mặc .

Cô không biết mình chịu đựng bao lâu cảnh này . Cô là vợ ông ta, cô trở thành cái điều mà cô đã thề không bao giờ trở thành kẻ tôi tớ cho một người đàn ông, mất hết tự do. Cô học hành để làm gì nếu cô cứ sống suốt đời bên thau giặt áo quần, vá áo quần và nấu nướng. Không những chỉ làm cho ông thôi , mà còn làm cho đứa con đã lớn của ông và hai người nô lệ da đen nữa.

- Temple khỏe không ?

Giật mình, Eliza nhận ra cha Nathan đang hỏi mình .

- Khỏe, - cô đáp nhanh và mong sao cha đừng đã động gì đến nàng nữa , vì cô sợ nhắc đến điều này lại làm cho Kipp tức giận, công kích những người đã kí bản hiệp ước, khiến cho họ phải đến chốn này .

- Trên đường đến đây, tôi đã đi qua đồng ruộng của họ. Họ đã trông bắp thật tốt.

- Tại sao cha ngạc nhiên ? - Kipp thách thức . -Bọn phản bội đã đòi hỏi những khu đất tốt khi chúng đến đây mà...

- Kipp! - Eliza nói nhỏ để cảnh cáo . Nhưng cậu ta không nghe lời cô .

- Thật mà ! - Cậu ta tiếp tục một cách gay gắt - Chính chúng giết mẹ tôi , em trai , em gái tôi , tạo nên tất cả cảnh này .

Eliza nhìn ông Will, nhưng ông không bảo cậu ta xin lỗi về thái độ cục cằn của mình . Cô luống cuống nói đỡ cho ông

:

- Kipp trách nhóm ủng hộ hiệp ước đủ thứ. Từ khi chúng tôi đến đây là cậu ta trở nên thù hận .

- Tôi hiểu . -cha Nathan cười nhẹ.

Cô không ... không hiểu chút nào hết .

Vừa ăn xong, ông Will liền xin lỗi , bước ra khỏi bàn, đi thơ

thần ra ngoài . Eliza nhìn ông đi, cô nghĩ có lẽ ông sẽ đi ngồi ở đâu đấy và nhìn vẫn vợ. Cô cảm thấy bàn tay của cha Nathan dịu dàng nắm cổ tay cô bóp nhẹ như để an ủi cô .

- Eliza ! - giọng cha , bộ mặt của cha đều tỏ ý thương hại . Cô muốn khóc . Nhưng cô cố nín tiếng khóc. Có nhiều người trong nhà này khổ sở lắm rồi .

- Cha ăn xong chưa ? - cô cố lấy giọng nhẹ nhàng từ tốn để hỏi , nhưng không làm sao che giấu thái độ bối rối của mình được . - Ta đi dạo một vòng đi . Để chị Cassie dọn dẹp bàn ăn . - Cô thấy mình đang đóng vai mệnh phụ phu nhân, cô tỏ ra vô tư lự, chỉ cần làm vui lòng khách là được rồi .

- Vâng , tôi nhớ - nhưng cha có vẻ bối rối khi nhớ đến chuyện này ,

- Chuyến đi miền đông của cha ra sao ? cha chưa nói chuyện này cho ai nghe hết , - cô muốn thay đổi đề tài, nhưng cứ nhìn bộ mặt cau có của ông, cô thấy thay đổi câu chuyện chắc không hay tí nào .- Có gì không ổn sao ?

- Không có gì .

- Có, có đấy . -Eliza không nản khi nghe cha Cole từ chối .
-Cha nói cho tôi nghe đi .

- Tôi không muốn nói . Tôi nghĩ đấy là lí do tôi tránh không

nói về chuyến đi của tôi , vì sợ nói ra ...

- Nói ra cái gì ?

- Tôi trở về vùng đất sét đỏ với tiến sĩ Butler để giúp ông thu xếp đồ đạc rồi mang gia đình ông đến đây, - cha lại ngừng nói như thể không muốn nói tiếp .

- Tôi biết rõ chuyện ấy rồi , cha Nathan .

- Tôi rất muốn thấy cảnh vật ra sao , nên tôi đi một vòng khắp vùng. Tôi đến Gordon Glen, - cha nghiêng đầu nhìn lên bầu trời. Yết hầu của cha nhô lên như cái gút thật bự nằm trên cổ. -Lạy Chúa Lòng Lành ngự trên trời , tôi không ngờ mọi vật lại thay đổi lạ lùng đến thế .

- Cái gì ? - bỗng Eliza sửng sốt khựng người , nôn nóng chờ câu trả lời của cha .

- Cảnh tượng thật mỉa mai , cô Eliza, - ông đáp nho nhỏ . - Tôi đến đây lòng nghĩ sẽ thấy ... Chẳng thành vấn đề , - ông bỡ ngỡ không nói hết câu. - Cỏ dại mọc đầy đồng . Nhà cửa ... nhà cửa trống trơn . Cảnh tượng cách nông trại đều giống nhau . Vắng vẻ, vắng vẻ. Bỏ hoang hết . Người Georgia chiếm lấy nhà cửa ruộng vườn rồi ... họ bỏ đấy . Họ cương quyết , hết sức tàn bạo , quyết lấy cho được đất đai của người Cherokee . Bây giờ lấy được rồi , họ bỏ hoang ra đấy . Thật là điên cuồng.

Eliza quá ngạc nhiên , cô nhớ mùa hè khô nóng, họ bị nhốt

trong trại tập trung, cô nhớ hàng dãy mồ mả nằm dọc hai bên con đường họ đi qua . Cô thì thào hỏi :

- Tại sao ?

- Tôi nghe họ nói rằng có người gói ghém đồ đạc đi về miền Tây để xem thử đất đai ở đây có màu mỡ không , có tài nguyên phong phú không, như chính phủ đã xác định với người Cherokee như thế .

- Không !- lời chổng đố nghe phảng phất như tiếng rên .

- Đúng thế đấy .

Trong óc, cô tưởng ra cảnh Gordon Glen như lời ông miêu tả : bị tàn phá và bỏ hoang , cô tưởng tượng đang đứng nơi cửa sổ đưa mắt nhìn ra bãi cỏ đã bị cỏ dại chen chúc mọc đầy .

Cô chợt nhớ đến câu thơ của Wordsworth:

" Lạ Chúa Lòng Lạnh , những ngôi nhà đều lạng lẽ.

Và trái tim náo nức cũng phải nằm yên " .

- Đáng ra tôi không nên nói những chuyện này , -Nathan nói .

- Sự thể thật tầm bậy... , thật bất công. Nhưng sự đã rồi .

Chúng ta không thể thay đổi gì được. Đây là chuyện đau thương nhất, thật khó tin , - cô thấy mình chảy nước mắt , bèn chớp mắt cho nước mắt tan đi . - Bây giờ khóc than mấy cũng vô ích . Chúng tôi phải tiếp tục .

- Lại vẫn " chúng tôi " à ?

- Vâng .

Hai người im lặng một hồi , rồi Nathan nói tiếp :

- Tôi có món quà tặng cô, nhưng tôi cứ ngại ngại . Tôi muốn tặng cô hồi nãy kia, - cha lấy một cái gói vuông trong túi áo khoác đuôi tôm màu đen , đưa cho cô . Tôi mua tặng cô trong thời gian tôi ở miền đông . Một món quà cưới .

Tôi sợ món quà không được thực tế lắm .

- Cuốn sách , - cô nói khi cầm lấy món quà.

- Cuốn " Thiên Nhiên " của Emerson. Nghe nói cuốn sách hay lắm .

Cô xé tờ giấy gói màu nâu ra . Bàn tay cô sờ lên bìa da bọc ngoài , mân mê trùi mền lớp giấy da nham nhám .

- Sách ! Từ lâu rồi tôi mới đụng đến cuốn sách . -Eliza áp cuốn sách lên ngực, nhìn cha Nathan mắt rưng rưng. -Món quà thật tuyệt, sách là vật quý nhất đời. Cám ơn cha . -

Giọng cô run run vì xúc động .

- Tôi -ông quay nhìn ngôi nhà. -Tôi mong sao ngôi nhà được khá hơn . Tôi muốn ...

Cô không để cho ông nói tiếp . Cô cắt ngang lời ông :

- Chắc Will sẽ vui lắm khi tôi cho ông ấy biết món quà cha tặng . Đây là cuốn sách đầu tiên trong tủ sách mới của chúng tôi .

Cha Nathan vội tìm cách che giấu nét ngờ vực trên mặt ông, vì ông không tin họ sẽ có một ngôi nhà có thư viện .

Cha đáp:

- Dĩ nhiên ông ấy sẽ vui , -cha ngằn ngừ một chút rồi nói tiếp , rất tự nhiên , - tôi chắc tôi chân chừ ở đây quá lâu rồi . Đến lúc tôi xin phép cáo từ.

- Phải , cám ơn cha . -Eliza tránh không nhìn vào ông , cô sợ nếu nhìn , cả hai sẽ lúng túng khó tìm lời để nói .

- Nếu cô thấy tôi có thể giúp gì cho cô, cô cứ việc viết thư đến giáo hội và...

- Cám ơn cha . Tôi sẽ nhớ điều ấy .

Khi hai người về đến nhà, Eliza sai Shadrach đi dẫn ngựa của cha đến . Không thấy ông Will lẫn Kipp ở đâu hết. Cha Nathan ra về không chia tay họ được.

Nhìn ông ra về, Eliza nhớ lại ngày xa xưa ấy, ngày ông đề nghị cưới cô. Cô không làm sao tránh khỏi nghĩ đến việc nếu cô bằng lòng lấy cha Cole thì nay cuộc đời cô sẽ khác xa bây giờ biết bao . Cô sẽ còn dạy học chứ không phải làm việc vất vả đầu tắt mặt tối để có cái ăn cái mặc như bây giờ. Nước mắt lại trào ra, nước mắt tức tối và thất vọng.

- Sách phải không? -Shadrach nhìn cuốn sách cô đang ôm vào trước ngực, trên tạp dề.

- Ừ, - cô thờ thẩn vuốt cuốn sách, cảm thấy mặt bìa da mịn màng, đồng thời nghĩ đến hai bàn tay chai thô ráp của mình. Từ lâu rồi, nay mới có một cuốn sách. Như thời thanh bình xa xưa.- Chuyện gì đã xảy ra cho chúng ta thế , Shadrach? -Cô hỏi nhỏ.

- Cô mệt rồi . Tại sao cô không đi nghỉ? - cậu ta dịu dàng đáp.

Cô thấy mệt mỗi cả thể xác lẫn tinh thần, muốn buông xuôi, nhưng bỗng cô lắc đầu :

- Có nhiều việc phải làm . Ông Will đâu rồi? Tôi muốn ông sửa lại cái chuồng gà để nuôi thêm vài con gà mái .

- Tôi chắc ông xuống bờ sông rồi .

- Đi tìm ông, nói ... Mà thôi , để tôi tìm cho . Này, cất cái này trong nhà cho tôi , - cô đưa cuốn sách cho cậu ta rồi đi ra bờ sông, lòng giận sôi lên.

Cô thấy ông ngồi trên bờ sông, tựa lưng vào thân cây bông gòn, hai cánh tay tựa trên hai đầu gối co lên, mắt nhìn ra dòng sông nước đục ngầu. Ông không thấy cô đang bước đến.

- Cha Nathan đã về. Cha gởi lời chào tạm biệt anh . -Khi cô nghe giọng mình cất cao, bỗng cô thấy giận mình và thấy mình kiên nhẫn quá, hiểu biết quá. - Em tưởng anh đã chữa chuồng gà nhiều ngày này rồi . Nếu anh chỉ muốn

ngồi đây, thì ít ra anh cũng nên câu vài con cá để ăn tối chứ.

- Anh quên phức chuyện chữa chuồng gà, - ông đáp. - Có Kipp ... à không, nó đi rồi .

- Nó đi à? Đi đâu thế?

- Đi họp Hội đồng ở Takatoka.

- Nhưng... - Eliza cau mày. - Em nghĩ ... anh không đi sao ?

- Không.

- Tại sao thế? Trước đây anh thường đi dự họp Hội đồng kia mà.

- Đó là chuyện trước kia.

Giọng ủ ê ỏi của ông khiến cô thấy bực bội không chịu được.

- Nhưng đây là buổi họp đầu tiên ở đây, lần đầu tiên người Cherokee miền Tây gặp gỡ anh trong Hội đồng từ khi họ di cư đến đây đã 30 năm rồi . Tại sao anh để mất một cơ hội như thế này .

- Chẳng thành vấn đề, - ông nhìn ra ngoài xa.

- Tại sao anh nói thế? Tất nhiên là có vấn đề chứ.

- Đã có những người khác thay chỗ anh rồi , - giọng ông lộ vẻ chán nản khi nghe cô cứ bám riết vào vấn đề này .

- Nhưng anh biết bao nhiêu người như Kipp, lòng đầy hận

thù với nhóm kí hiệp ước không? Chắc anh biết sự hận thù dày đặc khắp nơi này, từ ngày ta đến đây, đi đâu cũng thấy hận thù. Anh biết ông John Ross sẽ làm ngơ trước những lời kêu gọi trả thù được bao lâu không ? Cái gì sẽ xảy đến cho anh ?

- Eliza, anh mệt mỏi quá rồi .

- Em cũng mệt. Em quá mệt khi thấy anh cứ lo buồn ngày này qua ngày khác. Bộ chỉ có anh mới chịu cảnh đau khổ hay sao ? Hàng ngàn người đã chôn thân nhân họ hai bên đường đi di cư, kể cả ông John Ross. Vợ ông ta đã chết vì bệnh sưng phổi sau khi bà cho một đứa bé bị bệnh chiếc chăn của mình. Ôi , Will, tại sao anh không thấy thời than khóc đã qua rồi ? - Eliza giận dữ hỏi . -Bây giờ là lúc bắt đầu lại, để xây dựng một ngôi nhà mới....

- Xây cho ai ? - cuối cùng ông nhìn cô, mắt lộ vẻ mệt mỏi .

-Anh xây cho bé Johnny ư? Chúng ta đã chôn nói trong trại rồi . Mộ của Sandra nằm gần sông Mississippe.

Victoria cũng chết rồi. Vậy anh xây dựng cho ai bây giờ?

- Cho chúng ta! Cho con chúng ta!

Thọai tiên ông kinh ngạc nhìn cô, rồi liền sau đó, ông có vẻ ân hận , bèn thì thào nói với cô:

- Eliza, không!

Kinh ngạc trước thái độ của ông khi nghe lời này, cô bỏ

chạy về nhà. Vừa chạy, cô vừa cố lắng nghe tiếng chân ông chạy theo, rất mong ông đuổi kịp và nói rằng ông mong muốn có đứa con này. Nhưng không có gì hết, không có gì ngoài tiếng cở cao xào xạc trong gió và tiếng lạch cạch của ai đẩy cắt cở ngoài đồng.

Quá đau đớn ê chề, nhưng Eliza không muốn bật lên tiếng khóc. Khóc tức là xác nhận mình cũng yếu đuối như ông. Cô không muốn thế. Cô sẽ sinh đứa con này và sẽ tạo cho nó một mái ấm gia đình, dù có ông giúp sức hay không.

Cô về đến chòi, thấy Shadrach đang ngồi khom lưng trên chiếc ghế ọp ọp đọc cuốn sách cha Nathan cho cô. Trong lúc còn có nhiều công việc phải làm, cậu ta lại thành thói ngồi đọc sách, cô nổi giận:

- Cậu làm gì thế? Tôi đã bảo cậu cất sách đi mà. Tôi có cho phép cậu đọc đâu, - cô giật cuốn sách trên tay cậu ta bắt cần về hồng hốt và đau khổ trên mặt cậu. - Đi sửa lại cái chuồng gà cho tôi. Khi làm xong, ra vườn cuốc cỏ đại đi. Tôi sẽ không tha thứ cho cảnh ngồi không như thế này đâu. - Cô bước qua mặt cậu bé da đen, hằm hằm đi vào trong chòi. Khi cô thấy chị Cassie Đen đứng trước chậu rửa chén bát, cô đột ngột dừng lại. - Chị chưa rửa chén bát xong à? Có phải chung quanh toàn là cả đồ nhác

nhóm không đây? Chắc tôi phải làm hết mọi việc hay sao ?

Eliza để cuốn sách trên một cái ghế, rồi bước đến cái bàn gỗ thô tháp, vừa dùng lại nơi rửa ráy vừa làm nơi làm việc.

- Làm lụng như thế này, chắc đến bữa ăn tối mới xong.

Đưa cái ấy cho tôi .

Quá bực mình, cô đưa tay lấy cái tô đất nung chị Cassie đang rửa. Bỗng cái tô tự chế tuộc khỏi tay cô rơi xuống nền nhà vỡ ta, cô la lên một tiếng thất vọng:

- Trời, cái tô của tôi !- Cô quì xuống đất

- Để tôi lượm lên cho cô, cô Eliza, - chị Cassie cúi xuống để lượm những mảnh vỡ.

- Tôi không cần chị giúp, - Eliza đáp lại . -Tôi không cần ai giúp hết. Cứ ... đi đi , để mặc tôi .

Ông Will đứng ngoài nhà nghe hết, ông nghe những lời gay gắt khác thường của Eliza. Mỗi tiếng như một nhát roi quất vào ông. Ông không hề cố ý làm cho cô đau đớn. Cô sẽ có đứa con , đứa con của ông. Ông đã chôn nhiều đứa rồi .

Ông chậm rãi bước đến ngưỡng cửa, rồi dừng lại. Chị Cassie Đen vẫn đứng yên bên cạnh Eliza . Ông hát đầu ra dấu cho chị ta đi ra ngoài , để hai người lại với nhau. Khi chị Cassie Đen nặng nề bước ra ngoài , cô vẫn để yên

những mảnh vỡ dưới đất, hai vai chùng xuống vẻ thất vọng. Ông Will nhìn cô một lát, cô cúi đầu xuống. Ông đã làm gì cô nhỉ? Ông bước đến gần .

Nghe bước chân ông, Eliza liền đưa tay lượm những mảnh vụn lên.

- Em để rơi cái tô , - cô nói . - Đây là cái tô đẹp nhất do em làm . Em sẽ bảo Shadrach đào lấy thêm đất sét để làm cái khác.

Ông Will ngần ngừ một chút rồi đáp :

- Đừng lo. Để anh đi dự họp về, anh sẽ ghé vào cửa hàng quân tiếp vụ mua vài cái đĩa và mua những thứ chúng ta cần .

Khi nghe ông nói đến phiên họp Hội đồng, cô ngược mắt nhìn lên, nhưng không đả động gì đến quyết định đột ngột của ông hết.

- Em nghĩ chúng ta không đủ sức mua các thứ ấy đâu.

- Cửa hàng sẽ cho chúng ta mua chịu . Em lập một bảng kê ghi các thứ chúng ta cần để anh mang theo .

- Được rồi .

Khi ông quay đi, ông nhìn thấy cuốn sách bọc bìa da để trên ghé.

- Cái gì đây?

- Quà của cha Nathan đấy .

- Ông ta có tình đấy chứ.
- Vâng, đúng thế, - cô đáp nhanh .
- Nếu em lấy ông ta, bây giờ em đỡ hơn , Eliza à. Chắc em không gặp nhiều cảnh khó khăn và khổ sở như thế này .
- Có bao giờ em kêu ca chưa , Will Gordon ?
- Chưa , nhưng...
- Và em sẽ không bao giờ kêu ca hết. Em không yêu cầu những thứ gì quá đáng hết. Và em không ân hận vì đã từ chối lời cầu hôn của Nathan. Em không yêu ông ta, - cô kéo vạt tạp dề lên để làm cái đấy. - Khi nào anh đi họp ?
- Chiều nay.
- Để em đi lập bảng kê ngay bây giờ. Anh gọi Cassie đến rửa hết số chén đĩa còn lại đi .

Gần sáu ngàn người đến dự phiên họp Hội đồng ở Takatokah. Những người Cherokee miền Tây đã triệu tập họ đến họp và nói là để chào mừng những người mới đến . Nhưng ngày đầu họ tập họp để làm quen nhau . Ông Will cố tham dự với mọi người , nhưng ông thấy mọi người không tránh khỏi nhắc đến quá khứ đau thương. Ông vui mừng khi ông John Brown, vị tù trưởng của dân da đen miền Tây, đứng ra trước đám đông , nói lời chào mừng chính thức.

- Chúng tôi sung sướng được chào đón quý bạn đến xứ của chúng tôi . Toàn thể lãnh thổ là của quý bạn đây . Các bạn cứ tự do đi đâu tùy ý , thích chọn nơi nào để định cư lập nghiệp thì cứ chọn, miễn là đừng đụng chạm đến quyền lợi của người khác là được . Các bạn hoàn toàn có chính quyền tham dự bầu cử và ứng cử trong bất cứ quận nào các bạn cư trú và có quyền xin vào làm ở các cơ quan để phục vụ quyền lợi của nhân dân. Tháng 10 sắp đến đây, theo luật, các viên chức hàng đầu sẽ mãn nhiệm kì và các bạn có quyền ứng cử để thay vào các chỗ ấy . Tháng 7 đến sẽ có cuộc bầu cử trong các quận để chọn người vào lưỡng viện lập pháp, chọn thẩm phán, cảnh sát trưởng, vân vân . Các bạn sẽ có quyền bầu cử và ứng cử vào các chức vụ này. Từ nhiều năm nay, ở đây đã có tổ chức chính quyền, đã có luật lệ riêng, phù hợp với hoàn cảnh của chúng tôi và nhờ đó mà mọi người sống được hòa bình và thịnh vượng. Tôi mong rằng các bạn sẽ tuân thủ luật pháp chính quyền của chúng tôi cho đến khi nào luật pháp được thay đổi hay thay thế.

Theo hiến pháp và trong lúc chờ đợi , tôi mong rằng các bạn hãy đóng vai trò công dân tốt, hiếu hòa .

Nhưng ông John Ross đã phản đối hình thức lỏng lẻo của chính quyền do người Cherokee miền Tây lập ra và đang

áp dụng, ông hối thúc hội đồng phải xét lại thể chế chính quyền và phổ biến rộng rãi ngay và đòi hỏi phải có một hiến pháp mới thành văn . Ngay lúc mọi người đang tranh cãi thì ông Will thấy ông Shawano Stuart và Blade đến, họ đi cùng gia đình ông Ridge, ông Elias Boudnot và nhiều thành viên trong nhóm kí hiệp ước. Họ liền trở thành mục tiêu cho nhiều cặp mắt thù hận nhắm đến .

- Tại sao bọn phản bội này lại đến đây? - Kipp hỏi - Ông John Ross phải đuổi chúng ra chứ ?

- Ông ấy muốn có một xứ Cherokee đoàn kết hòa bình . Ông ấy chưa hề bao giờ nao núng trước mục đích này , - ông Will đáp, về mặt tâm tư , ông biết nhà lãnh đạo của họ không bao giờ ngơi nghỉ chiến đấu cho mục đích này , mặc dù bản thân ông ta đã chịu rất nhiều mất mát. -

Nhưng thế là ông ấy quên luật lệ của chúng ta rồi . - Kipp nói và bỏ đi

Ông Will nhìn theo cậu ta, ông thấy lần đầu tiên cậu con trai của mình nổi giận . Kipp luôn luôn bất bình về những chuyện cậu không vừa ý , nhưng tính cậu ta bằng bột, quá khích, thường không kiềm chế được sự tức giận và lòng hận thù của mình . Những thanh niên đứng vào nhóm với con trai ông cũng để lộ vẻ khát khao trả thù, sự khát khao này ông thấy rất rõ nơi Kipp.

Janet Dailey

Sự Lựa Chọn Cuối Cùng

Chương 33

ĐỒN ĐIỀN ĐẠI CẢNH

XỨ CHEROKEE, LÃNH THỔ NGƯỜI DA ĐỎ

21 THÁNG SAU , 1839

Nặng nề vì đứa con trong bụng, Phoebe lạch cạch đi đến chiếc ghế gần chỗ Temple đang ngồi , rồi cẩn thận ngồi xuống, tựa người vào ghế, thưởng thức cơn gió mát thoang thoang thổi vào căn nhà gỗ hai gian. Khi thấy Phoebe đặt một bàn tay lên cái bụng bự của cô, Temple bèn nhìn vào mặt cô ta, vẻ lo lắng.

- Có khỏe không đấy? - nàng hỏi , tay vẫn giã đều đặn vào cái xoong đậu để trong lòng và mắt vẫn nhìn cô hầu gái . Gần hai tháng nữa cô ta mới sinh , nhưng hài nhi ra đời nhiều khi đâu có đợi đúng ngày đúng tháng.

- Dạ khỏe, - Phoebe lấy cáo xô đậu lên, kẹp giữa hai đầu gối. -Cái thai đạp quà, chắc là con trai , Bé Lije trước đây

cũng thế phải không?

- Nó rất hiếu động. - Temple cười, nhìn cậu con trai đang sung sướng phi con ngựa gỗ do ông Shawano làm cho cậu, có đầu đủ cả bộ dây cương bằng da.

Từ một bên chái của lều gỗ, Temple nhìn rõ khắp ngôi nhà mới đã làm xong. Hành lang ở tầng dưới của ngôi nhà hai tầng đã lát ván. Ngôi nhà ẩn mình trong một đám cây rậm, phía sau là một ngọn đồi để chắn gió bắc lạnh. Ngôi nhà rộng lớn, còn rộng hơn cả ngôi nhà trước đây ở Georgia nữa.

Sau khi đến ở với cha, Blade bắt tay ngay vào việc vạch kế hoạch xây dựng ngôi nhà. Một tháng sau, anh thuê một người thợ mộc giỏi ở Arkansas đến để làm nhà.

Trong mấy tháng đầu, Temple thường lấy làm lạ khi thấy anh thay đổi. Trước kia, anh để cha quyết định hầu hết công việc, nhưng nay anh lại đảm nhận tất cả công việc ngay từ khi họ mới đến. Hầu như để mắt đến đâu nàng cũng thấy thành quả lao động của anh, từ khu nhà ở của người da đen được nói rộng ra cho đến vườn táo và vườn đào mới trồng; từ những cánh đồng mới trồng bông gòn và bắp cho đến những nhà kho chứa hàng. Trước đây, nàng chưa hề thấy anh làm việc gì lâu quá hay là căng quá, nhưng bây giờ anh đã có con trai. Nàng chắc đây là

nguyên do khiến anh làm việc cật lực.

Nàng lại nhìn Lije, cười với con khi cậu bé phi ngựa gỗ như điên, cậu lắc tới lắc lui, giục con ngựa gỗ phi nhanh hơn. Mác tóc đen mượt của cậu bé giống tóc của cả cha lẫn mẹ, nhưng cặp mắt xanh thẳm của cậu thì hoàn toàn giống mắt Blade. Lije chưa tròn ba tuổi, nhưng cậu ta là hình ảnh của anh rồi .

Nghe có tiếng động nhỏ phía sau, Temple bèn quay lại.

Phoebe thét lên và cố vùng dậy khỏi ghế, để rơi cái xô đậu xuống nền đất ở chái nhà. Temple vội đứng dậy.

- Kìa Kipp! -nàng bỗng khoan khoái mừng rỡ, hết lo âu sợ sệt, khi thấy cậu ta. -Chúng tôi không nghe cậu cưỡi ngựa đến. Ngựa cậu đâu?- Nàng cứ tưởng cậu ta buộc ngựa ở chiếc cột phía sau chái nhà, nhưng ngựa không có ở đây.

- Em để ngựa ngoài lùm cây. Chị ở một mình sao ? -Cậu ta đứng sau bức vách lèn, mắt lăm lét nhìn quanh.

Khi Lije chạy đến trốn sau váy nàng, Temple thấy giận người em trai . Nàng đáp:

- Không. Tôi không ở một mình . Có Phoebe và Lije ở đây.

- Em không muốn nói đến hai người này.

- Thế thì không. Họ không có ở đây, - nàng đáp nhanh , nàng hiểu ra cậu muốn nói đến Blade và Shawano. Nén cơn giận khi nói , nàng cúi xuống nhẹ đẩy Lije đến phía

Phoebe, cô ta đang quì trên nền đất. - Con hãy giúp chị Phoebe lượm đậu bỏ vào xô đi . -Nhưng khi nhìn Kipp , nàng lại không giấu được vẻ tức giận hiện ra mặt. -Đừng rình mò chúng tôi như thế nữa.

- Em không có ý định làm cho chị sợ.

- Có chứ, cậu làm tôi sợ. Nào , bây giờ cậu muốn gì ?

- Em muốn thăm chị , - cậu bồn chồn di chuyển, nhưng vẫn không rời khỏi chỗ tối . -Em trên đường về nhà. Hôm nay phiên họp Hội đồng hoãn lại . -Mắt cậu có vẻ đáng ngại . - Em thấy chồng chị không ở lại lâu.

- Không, anh ấy không ở lâu, -Blade chỉ đến dự họp một ngày. Anh có nói sơ cho nàng nghe, nhưng nàng đoán anh và những người khác trong nhóm anh cảm thấy không được đón tiếp niềm nở.

- Anh ta ở đấy khá lâu đủ gây rối rồi . Anh ta và gia đình Ridge đã đến gặp nói chuyện với ông Brown. Ai cũng biết bọn họ cố thuyết phục những người Cherokee miền Tây bỏ phòng họp ra ngoài , không ủng hộ đề nghị soạn thảo bản hiến pháp mới và làm một bộ luật mới của ông Ross.

- Tôi không biết gì về chuyện ấy hết, - có tiếng búa vang lên bên kia sân .

- Làm nhà mới à ?

- Ừ, - nàng gật đầu xác nhận .

- Một ngôi nhà mới , vườn rau quả mới , đồng ruộng mới . Còn chúng tôi thì sống trong ngôi nhà lụp xụp chưa bằng nhà của bọn da đen ở Gordon Glen nữa.
- Thì các người hãy xây dựng lên cho tốt hơn .
- Lấy gì mà xây? - cậu nhếch mép cười khinh bỉ. -Nhà nước chưa trả cho chúng tôi tiền bồi thường nhà cửa và tài sản. Và khi họ trả thì chắc cũng không bằng số tiền họ đã trả cho chồng chị, cho cha chồng chị, mặc dù tài sản của chúng tôi có giá trị hơn nhiều .
- Tôi không biết chuyện ấy và cậu cũng không biết đâu ! - Temple quát mắng.- Nếu cậu đến đây để chỉ lên án chồng tôi , thì xin cậu đi khỏi đây ngay . Tôi không muốn nghe chuyện ấy .
- Em... em đến yêu cầu chị sáng mai đến thăm cô Eliza . Máy hôm rồi cô ấy ở nhà một mình . Cô cần có người đến chơi cho vui và em biết cha cũng muốn đến thăm chị . Ngạc nhiên vì bất ngờ nghe lời yêu cầu của Kipp, Temple không biết nói sao . Nhưng dù sao thì khi nghe nói đến cô Eliza và cha, nàng cũng có cảm tình với Kipp.
- Ngày mai chị đến không ? - giọng cậu nghe không còn lời yêu cầu nữa mà có vẻ ra lệnh .
- Không biết tôi có đi được không . Blade có nhắn ngày mai anh ấy sẽ về nhà.

- Anh ta đang ở đâu ?

Temple ngán ngừ , cố giữ bình tĩnh khi nghe Kipp hỏi .

- Anh ấy đi Arkansas để mua thêm nô lệ da đen .

- Và ngày mai anh ta về. Giờ nào ?

- Chắc vào khoảng đầu chiều mai . Mà cậu hỏi làm gì ?

Kipp nhún vai :

- Nếu anh ta về vào giờ ấy thì chị có thể đến thăm gia đình vào buổi sáng, ăn trưa rồi về đây và buổi chiều .

- Để tôi xem đã.

- Thế ông già không ở tại xưởng cưa vào các buổi sáng chứ?

- Không, - nàng nhìn cậu , nghi ngại . - Làm sao cậu biết?

- Thì nghe người ta nói mới biết. Em nghe chị định giờ giấc cho lão ấy , hàng ngày lão về nhà đúng 11 giờ 30 để ăn trưa.

- Ông thường về nhà ăn trưa nếu ở nhà máy không có chuyện rắc rối . - Temple đáp, bỗng nàng cau mày. - Mà tại sao cậu lại hỏi những chuyện này ?

- Vì em muốn biết chắc sáng mai chị có đến được không.

- Tại sao đến ngày mai ?

- Tại sao lại không ngày mai ? Đã gần hai tháng nay rồi không thấy chị đến thăm.

- Đúng thế, - vì bạn làm nhà mới, công việc vụ xuân và

những trận mưa giông thình lình , thường làm cho nàng không đi đâu được.

- Chị Temple, có khi nào em yêu cầu chị việc gì đâu ? Vậy chị vui lòng làm theo yêu cầu của em lần này đi, ngày mai chị đến chơi nhé. Việc này quan trọng đấy. Em không nhờ vả chị chuyện gì khác nữa đâu, - Kipp năn nỉ, giọng van nài và cặp mắt đen lại tỏ vẻ lo sợ. - Chị có đến không ? Em có phải xin chị không ?

- Không. Để tôi đến , - nàng chưa bao giờ thấy em trai mình lại có vẻ căng thẳng như thế và khi hứa xong, nàng liền thấy nét hân hoan hiện ra trên mặt cậu .

- Tốt - cậu cười .

Kipp đứng nán lại vài phút rồi ra về. Temple bước ra sau chái nhà, nhìn cậu đi qua khoảng đất trống phía sau căn nhà. "Mưa mô quỷ quyết"! Temple không muốn dành những từ này cho em trai nàng, nhưng đúng nàng nghĩ em nàng là như thế .

Bây giờ cậu đã là một thanh niên cường tráng như cha nàng rồi , chỉ không cao bằng ông thôi . Nàng cứ nghĩ cậu không đẹp, nhưng hôm nay nàng thấy cậu rất đẹp trai .

Nàng đã quen với tính khí cọc cằn vũ phu và những thiên kiến độc địa của cậu rồi . Thỉnh thoảng nàng quên việc cậu gặp khó khăn khi Sandra chết và khi mẹ nàng chết cậu lại

càng khó khăn hơn nữa. Lòng thương yêu của gia đình là điều tối quan trọng cho cậu . Bây giờ cậu phải chăm lo chuyện nhà. Cậu rất ghét Blade và khi thấy nàng trở về với anh , cậu rất thất vọng, nhưng cậu vẫn không từ bỏ nàng. Cậu vẫn đến thăm nàng. Nàng không nên ngạc nhiên khi thấy cậu quan tâm đến Eliza và cha nàng hay là việc cậu năn nỉ nàng đến thăm gia đình .

Khi Kipp đến chỗ dẫn con ngựa, cậu tháo dây cương và phốc nhanh lên yên. Khi cậu cưỡi ngựa ra khỏi đám cây, ánh sáng ngoài trời chiếu rõ cả người lẫn ngựa, Temple thấy con ngựa ướt đẫm mồ hôi . Tại sao cậu lại cưỡi ngựa chạy đến đây toát cả mồ hôi như thế? Tại sao cậu lại khẩn thiết như thế? Temple thấy bồn chồn trong dạ, nàng đâm ra nghi ngờ cậu em .

Một đám mây đen giã ngang mặt trăng che mất ánh sáng, bầu trời khuya bỗng tối sầm lại. Ánh sáng từ những ngọn đuốc hiện rõ lên, lung linh trong gió đêm thoang thoảng như đang nhảy múa theo nhịp trống vô hình . Ánh sáng chập chờn rọi lên những người đứng gần đấy, nhiều người đeo mặt nạ. Ngoài tầm sáng của đám đuốc, bầu trời tối đen, lờ mờ nhiều bóng người nữa, nhiều đến hàng trăm người, đi bộ có, cưỡi ngựa có.

Kipp đang đứng trong đám người này, môi khô khốc, ruột

thất lại vì căng thẳng. Máu chảy rần rật trong huyết quản. Hơi thở hồi hộp. Một cái khăn đen buộc quanh cổ, sẵn sàng kéo che kín khuôn mặt. Mồ hôi rịn ra lấm tấm ở môi trên, nhưng cậu không chùi đi. Cậu không muốn ai chú ý đến mình. Cảnh tượng trước mắt làm cậu vừa háng say vừa lo sợ, cậu bồn chồn trong lòng. Cậu sợ nhưng lại háng hái, cho nên cậu cảm thấy lo lắng, nhưng lòng lại hồ hởi. Cậu tin chắc những chiến binh ngày xưa cũng có tâm trạng như cậu vào đêm trước khi xuất quân diệt kẻ thù. Một người đàn ông bước ra giữa đám người tập hợp bí mật này, ánh đuốc lung linh không chiếu rõ hết những góc cạnh trên khuôn mặt anh ta. Anh ta cầm một tờ giấy và đọc cho mọi người quanh đấy nghe, giọng thản nhiên đến rợn người :

" Xét rằng, một điều luật đã có từ nhiều năm rồi nhưng không viết thành văn bản, nếu một công dân nào hay nhiều công dân nào trong xứ đã đem đất trong xứ bán đi mà không có phép của chính quyền trong xứ, thì kẻ đó hay những kẻ đó phải tội chết."

" Đó là Luật Máu của dân Cherokee".

Sau khi đọc xong, anh ta đọc tên những người bị kết án: Thiếu tá Ridge, người đã có lần nằm trong nhóm hành quyết tù trưởng " Lưỡng Đầu", ông này đã vi phạm Luật

Máu cách đây 30 năm; con trai ông ta là John Ridge, tác giả điều luật vừa được đọc ra; người anh họ của ông này. Elias Boudinot và em trai Boudinot là Stand Watie; John A. Bell; George Adair; James Starr; Shawano Stuart; Blade Stuart và những người đã kí bản hiệp ước sai trái .

Phiên tòa được triệu tập ở đây , trên vùng đất họp mặt bí mật vào giờ khuya khoắt này và các quan tòa nghe bằng chứng buộc tội từng kẻ tội phạm. Bản án của họ đều giống nhau trong mỗi trường hợp : Có tội . Bản án tử hình .

Những con số tương ứng với số người có mặt được để trong một cái mũ. Trên 12 số trong những số đó, có đánh một dấu X. Mười hai người nào đó rút những số có đánh dấu X sẽ lãnh nhiệm vụ thi hành bản án của tòa. Mỗi người đều bước lên rút một số trong cái mũ. Tất cả mọi người trừ Allen Ross, con trai của tù trưởng. Anh này yêu cầu về nhà ở với cha và cố gắng không để ông ta biết được kế hoạch của họ .

Kipp bước lên, miệng khô khốc, cậu rút một số trong mũ. Dấu X hiện ra trước mắt cậu . Hai tai cậu ù lên như nghe hàng ngàn tiếng trống trện gióng lên. Cơ xúc động ban đầu tan dần, cậu thấy bình tĩnh trở lại . Cậu nghĩ đến máu vấy đầy váy của Sandra, nhớ mùi máu khô dính vào áo quần cậu . Cậu nhớ mẹ và máu của bà ho ra. Rồi cậu nhớ

em trai . Cậu đã có dịp may này để trả thù cho những người trong gia đình cậu đã chết, cậu sung sướng được làm công việc trả thù này. Cậu sung sướng .

Sáng hôm sau , vừa mới ăn sáng xong, một người đầu bếp da đen vô ý vấp phải ấm nước sôi, làm bắn tung tóe vào người phụ bếp còn nhỏ. Chiếc xe vừa dừng lại trước cửa nhà để chở Temple và Lije đến nhà cha nàng, thì Temple nghe tiếng la hét thất thanh. Nàng chạy xuống bếp và thấy cô gái da đen 12 tuổi đang đau đớn rên la . Phía trước hai chân cô bé, từ đùi cho đến bàn chân bị phỏng nước sôi . Da cô ta rộp lên .

Tiếp theo đó một giờ liền, trong nhà vang lên tiếng khóc lóc, tiếng ra lệnh như điên và lời khuyên bảo này nọ liên hồi . Temple sai người đi lấy giỏ đựng thuốc. Nàng thoa lên hai chân cô gái một lớp thuốc kem, rồi sai đem cáng mang cô gái quần quai đau đớn về lều cô ta ở, trong khu người da đen. Temple lại cho cô ta uống một liều thuốc giảm đau.

Khi Temple bước ra khỏi lều của cô gái da đen, nàng thấy Lije đang chơi với hai đứa bé da đen trong vũng nước bùn, hai đứa bé da đen mình trần trụi trực cỡ tuổi với con nàng. Áo quần, tóc tai, mặt mày của cậu bé đều lấm đầy bùn. Temple dẫn con vào ngôi nhà gỗ, nàng tắm, chải

tóc, thay áo quần sạch cho cậu bé.

- Cô Temple . -Phoebe dừng lại ở ngưỡng cửa, một tay chống nạnh bên hông . - Dulcie vừa cho tôi biết, vì tai nạn xảy ra ở nhà bếp làm cho chị ấy luống cuống, nên quên làm món thịt nướng rồi . Chị ấy muốn biết bây giờ phải làm món gì cho ông Stuart ăn trưa .

- Làm sao lại quên được nhỉ? - vì bực bội, Temple đề mạnh cái lược lên tóc của Lije , làm cho cậu bé nhăn mặt.

- Tôi thật ngạc nhiên, không biết tại sao chị ta lại quên được!- Nàng tức giận nói . - Sáng nay mọi việc đều trật lất hết. Máy giờ rồi?

- Tôi nghe đồng hồ đánh 10 giờ rưỡi cách đây đã mấy phút rồi .

- Trưa thế rồi à? - Temple vụt đứng lên. - Cô chải tiếp tóc cho Lije , để tôi xuống bếp coi bữa ăn họ làm ra sao .

- Nhưng cô chủ không ...

- Bây giờ việc đi thăm cô Eliza và bố tôi không quan trọng nữa. Đến đây rồi quay về liền thì đi làm gì . Ngày mai hãy đi , Chắc thế nào Kipp cũng biết sáng nay lắm tai họa đã xảy đến cho chúng ta.

Hơn một giờ sau , Temple dọn bữa ăn trưa lên bàn, món thịt heo xông khói đã được thay cho món thịt bò nướng.

Nàng bước ra ngoài để xem chừng Lije ra sao . Cậu bé

vẫn còn đấy, đang giả vờ cho con ngựa gỗ ăn cỏ.

- Nó thích ăn cỏ, má à. Để con đi lấy thêm, - nó chạy ra vạt cỏ trước nhà. Bỗng nó đứng lại, đưa tay hớn hờ chỉ ra ngoài đường. -Má, nhìn kia, ông nội Stuart về kia. Nào, ta ra đón ông đi mẹ. Con thích ngồi trên xe ngựa của ông. Không thể nào từ chối lời yêu cầu thành tâm của đôi mắt trong sáng kia được. Temple cười và gật đầu nói :

- Nhưng con phải đi với mẹ. Mẹ không muốn con chạy trước mặt con ngựa.

- Mau lên, má. - Thằng bé chạy lại nắm tay nàng.

Lije lôi nàng chạy, nàng vội bước theo . Khi hai mẹ con ra đến con đường đất trước căn lều, Temple trông thấy chiếc xe độc mã đang chạy đến, nàng đưa tay vẫy chào ông Shawano Stuart.

Mười hai người bịt mặt từ sau các gốc cây hai bên đường nhảy xổ ra. Ba người đến nắm dây cương ngựa ghì lại .

- Không. - Temple nắm hai vai Lije , kéo cậu bé lùi lại bên nàng. Nàng thấy đầu can bịt bạc của ông Shawano lấp lánh khi ông cố đánh lại những người tấn công. -Phoebel- Nàng hét lên, rồi đẩy Lije về phía căn lều .- Con chạy vào với chị ấy. Mau lên .

Temple chạy nhanh đến chiếc xe ngựa.

- Đứng ! Các người làm gì thế? -Nàng la lên, vừa sợ vừa

tức. - Dừng tay lại !

Họ không thèm chú ý đến nàng, cứ lôi ông Shawano ra khỏi xe. Ông chiến đấu rất dũng cảm, Temple sực nhớ ông từng là một chiến sĩ kiên cường. Thế rồi một lưỡi dao đâm vào lưng ông.

- Không ! - Nàng hét lên.

Một người quay lại chặn đường nàng. Khi thấy cặp mắt đen dữ dằn trên chiếc khăn đen bịt mặt, nàng dừng lại .

Nàng khỏi cần phải nhìn phần dưới khuôn mặt, cũng nhận ra đôi mắt ấy là của ai rồi .

- Kipp, không ! - nàng kêu lên nho nhỏ .

Trước khi cậu quay đi, nàng thấy lửa thù hận hừng hực trong đôi mắt cậu . Khi cậu nhập vào với bọn người kia, bỗng Temple hiểu hết toàn bộ sự việc. Ông Shawano Stuart trả giá vì đã chống lại luật lệ của xứ sở. Cái giá phải trả là cái chết. Nàng nhìn những nhát dao đâm nát người ông già, nàng tê điếng. Không thể chịu được cảnh tượng xảy ra trước mắt, nàng quay mặt đi, nhắm mắt lại, quá khùng khiếp hãi hùng.

- Ông nội Stuart! Ông nội Stuart!- tiếng khóc nức nở của Lije vang lên sau lưng nàng.

Nàng quay lại , thằng bé đang chạy đến phía nàng Phoebe, bụng mang dạ chửa cố chạy theo thằng bé.

Temple ôm đứa bé vào lòng, quay mặt nó khỏi cảnh đang xảy ra, áp đầu nó vào vai để nó khỏi trông thấy cảnh ông nội nó bị hành quyết. Nàng mong muốn được bịt cả hai tai đứa bé để nó khỏi nghe cả tiếng đao đâm vào người ông hay tiếng ông rên rỉ.

Nàng ôm Lije chặt vào lòng, mặc cho thằng bé vùng vẫy và nước mắt tuôn đầy cả hai má nàng. Cái ngày nàng lo sợ đã đến rồi . Còn Blade, họ đã giết anh chưa? Hay là sắp giết? Nàng khuyu người xuống đất, ôm chặt con vào lòng .

Ôi Blade! Mỗi nhát dao đâm vào người ông già, nàng lại lặng lẽ gọi tên anh . Nàng không thể cầu nguyện cho số phận anh tránh khỏi điều đó được. Nàng biết, cả anh cũng biết, khi anh đặt bút kí vào bản hiệp ước là anh đã kí vào bản án tử hình của mình . Anh đã hy sinh đời mình khi hành động như thế.

Tiếng đao đâm ngừng lại. Nàng miễn cưỡng quay mắt nhìn về phía người chết, 12 người hành quyết đi hàng một bước lên thi thể người chết, họ dẫm lên thi hài bất động theo luật của họ, rồi lần lượt biến vào rừng cây. Nàng nghe tiếng ngựa hí lên trong rừng và tiếng vó ngựa phi nhanh đi .

Nàng lóang thoán nghe có nhiều tiếng chân người đi về

phía nàng, nhưng nàng chỉ nhận ra Phoebe:

- Chị đem Lije đi chỗ khác, - Temple đưa đứa con khiếp hãi đang khóc rống cho Phoebe, cố tránh không để cho cậu bé thấy cảnh ông nội cậu bị giết. -Đừng để nó thấy, - nàng thì thào, mắt quay nhìn về phía người chết.

Phoebe vội đem Lije đi . Temple cố đi đến chỗ ông cụ chết, nhưng hai chân không nhấc lên nổi. Cuối cùng, nàng cũng gắng lết đến bên ông, nhìn dòng máu đỏ trào ra trên những vết dao đâm ở ngựa ông. Nàng nhìn vào mặt ông, hai mắt ông trừng trừng nhìn lên mặt trời . Temple thận trọng đưa tay vuốt mắt cho ông.

Ông đã chết.

- Bố!- nàng gọi nho nhỏ, vừa chuỗi một cánh tay dưới đầu và vai ông, lôi ông vào sát mình , để đầu ông tựa vào lòng nàng. - Nó không thấy đâu, bố à, - nàng vuốt mái tóc bạc của ông . - Cháu nội bố không thấy cảnh này đâu .

Có người dẫn con ngựa và chiếc xe đi , còn những người khác đến gần nàng. Temple quá đau đớn trước cảnh bạo hành bi thảm này , đến nỗi nàng không chú ý đến một số người đang đến quanh nàng. Nàng không khóc được nữa, không nghẹn ngào thổn thức nữa, nàng chỉ thấy buồn phiền , xúc động và lo sợ ghê gớm mà thôi .

Nàng nghe có tiếng ngựa phi rầm rập trên mặt đất. Một

con ngựa dừng lại gần nàng, hai chân trước cứng đờ hiện ra trong tầm mắt của nàng. Nàng không nhìn lên. Người ta đến giúp đỡ ông Shawano nhưng đã quá muộn .

- Bố! - có giọng người rên rỉ cất lên.

Giọng của Blade. Khi anh quì xuống bên cạnh tử thi, Temple ngẩn đầu lên. Nàng những tưởng sẽ không bao giờ thấy lại được anh . Nhưng anh đã về đây rồi . Nàng sung sướng nhìn anh . Nàng thốt nói thật khẽ:

- Anh còn sống . Anh vẫn còn sống ! Em tưởng họ đã giết anh rồi .

Chưa bao giờ nàng thấy mặt anh lộ vẻ tức giận đến thế .

- Ai ? - anh hỏi , giọng gay gắt - Ai làm chuyện này ?

- Họ rình ông ... trong rừng đợi giờ ông về ăn trưa. -

Nàng phải cố gắng hết sức mới nói được nên lời . Nàng khó giữ được tiếng nấc sau mỗi lời thốt ra. Nàng không muốn nói cho Blade nghe những chuyện đã xảy ra , nàng không muốn tả lại cảnh tượng ấy cho anh biết. Nàng không muốn kể lại những chi tiết đau thương ấy để làm anh thêm đau khổ.

- Bố chết rồi ! Ai đã gây ra như thế nào thì có gì cần thiết nữa không ?

- Mẹ kiếp, chúng nó ... - Hai vai anh chùng xuống, đầu gục trên nắm tay chống lên mặt, mấy đốt ngón tay trắng bệch

ra. - Mẹ kiếp, bọn chúng ...

Nàng thấy anh đau đớn và tức giận . Lòng nàng dần vất, nhất là nàng nhớ lại chuyện chút nữa thì nàng đã không có mặt ở nhà để chứng kiến cảnh này .

- Kipp đã dặn em , nhưng em ...

- Em biết ! -Blade nắm chặt cánh tay nàng như một chiếc kiềm . - Em biết, mà em đứng yên để cho chúng giết bố?

- Không, em ... , -anh thả cánh tay nàng ra một cách khó chịu , rồi vùng đứng lên . Khi nàng đứng lên theo anh , nàng thấy trên tay anh có máu, máu của ông Shawano. - Em không biết thật mà !

Thật thế. Nàng không biết tại sao Kipp mong muốn nàng đến thăm gia đình mình ... Nàng không ngờ đây là lí do cậu ta muốn như thế .

Nhưng nếu nàng biết, nàng sẽ làm gì ? Ông Shawano đã vi phạm luật. Cái chết của ông không thể tránh được. Nếu biết, nàng có giữ im lặng không ? Lạy Chúa Lòng Lành, thật nàng không biết làm sao nữa. Nàng nghĩ nàng sẽ không biết làm sao , nhưng biết đâu đây ?

Blade vụt bước đi , chụp lấy dây cương ngựa. Temple kinh ngạc nhìn anh để chân lên bàn đạp .

- Anh đi đâu ?

Mặt anh như hai miếng đá xanh .

– Anh tìm cách để bọn sát nhân khó tìm ra anh . Thế nào chúng cũng tìm anh .

Temple nghĩ, chắc anh không tin nàng đã phản bội anh .Nhưng anh lại tin thế. Cặp mắt anh long lên ánh tức tối đã nói rõ điều ấy trong lòng anh . Anh phóc lên ngựa và phi thẳng vào rừng .

Janet Dailey

Sự Lựa Chọn Cuối Cùng

Chương 34

- Anh mong sao nó đừng khóc nữa, - ông Will ghen ngào nói với Eliza khi Phoebe vừa khóc vừa bước ra khỏi phòng khách . Chị ta cứ khóc và hỉ mũi mãi từ khi hai vợ chồng ông đến nhà ông Stuart từ chiều hôm trước .

- Cô ấy lo cho Deu - Eliza đáp nhỏ nhỏ để Temple khỏi nghe . - Cậu ta đi theo Blade rồi .

- Anh biết , - ông Will thở dài . Ông không chống đối việc cô gái có thai khóc lo cho chồng mình , nhưng việc cô ta khóc mãi, lại nhắc Temple nhớ đến vụ bạo hành hôm qua . Vụ bạo hành không chỉ giới hạn ở việc giết ông bạn già Shawano của ông mà thôi . Rạng sáng, hôm qua, John Ridge đã bị lôi khỏi giường đem ra ngoài. Ra đấy, ông ta bị đâm nhiều nhát trước sự chứng kiến của gia đình mình. Ông Elias Boudinot bị dụ đi khỏi ngôi nhà mới ông ta đang

xây cất, do một số người đến mời ông đi chữa bệnh cho người nhà của họ . Rồi khi đi được nửa đường, ông ta bị đâm sau lưng và sợ bị một cái mã tấu đập vỡ nát. Thi thể của thiếu tá Ridge được tìm thấy với năm phát đạn bắn vào người nằm trên đường cái quan, sâu trong lãnh thổ Arkansas một dặm.

Blade, Stang Watie và những người khác ủng hộ hiệp ước đã tìm cách thoát khỏi tay những người rình rập bắt họ. Tất cả đều vào trong núi . Một số dọa sẽ trả thù cho các chiến hữu của họ, cho bà con bằng cách lấy sinh mạng của ông Ross. Bản thân của ông John Ross cũng khiếp đảm khi hay tin những vụ chết chóc và ông thì là không biết tí gì về những kẻ gây ra chuyện này .

Tin tức về những vụ giết chóc này lan nhanh như đám cháy rừng gặp gió mạnh . Người ta bàn tán xôn xao khắp xứ. Ông Will biết chuyện này chưa xong và ông tin con gái ông cũng biết thế.

Nàng đang đứng nơi cửa sổ phòng khách , đưa mắt nhìn ngôi mộ mới đắp của ông Shawano Stuart. Mặt nàng xanh xao tái mét, hoàn toàn vô cảm như nàng đang đợi ... đợi tin Blade chết. Ngay khi biết nàng đang ở trong trạng thái vô cảm, ông lại càng lo sợ thêm. Con gái ông trước đó rất kiên cường, dũng mãnh , nhưng bây giờ trong bơ phờ

xanh xao, vẻ duyên dáng của nàng bây giờ trở nên căng thẳng, đờ đẫn, cặp mắt đen long lanh bây giờ khô khốc, đau đớn .

Eliza bóp nhẹ tay ông , nói nhỏ bên tai ông:

- Anh nói cô ấy đến ở với mình . Ở đây không ổn cho cô ấy đâu .

Ông khẽ gật đầu , bước đến bên Temple. Nếu Temple biết ông đang đến bên nàng, nàng cũng không có dấu hiệu gì tỏ ra biết hết. Ông nói :

- Temple con , dì Eliza và cha muốn con và Lije đến ở với cha.

- Không, - nàng đáp, giọng vô cảm , chỉ cương quyết từ chối .

- Nếu cha thấy con không thích đến ở với cha thì chắc cha không đề nghị như thế đâu .

- Không, - Temple lặp lại lời từ chối, giọng vẫn bình thường. - Con sẽ không đi khỏi đây . Đây là nhà của con trai con . Đây là nhà con . Đây là ngôi nhà đã được xây cất, mùa màng đã được trồng trọt vun xới và có một nhà máy cưa để hoạt động rồi . Dù có chuyện gì xảy ra đi nữa, chúng con vẫn không rời khỏi đây .

Mặc dù ông Will nghi ngờ về bình tĩnh của nàng , nhưng ông tin ý định của nàng là cương quyết. Ông tin con gái

ông vẫn giữ bản tính tự hào của nó . Ông đã mất mát nhiều , nhưng khi nhìn Temple, ông thấy ông vẫn còn nhiều thứ.

- Nếu con muốn thế, Temple, cha sẽ làm đủ cách để giúp con . Nhưng cha không thích thấy con ở đây một mình . Kipp có thể...

- Không ! - ông kinh ngạc khi thấy nàng bỗng quắc mắt giận dữ. Ông Will chợt nhớ Kipp căm thù sâu sắc những người đã kí vào hiệp ước. Làm sao ông quên được ánh mắt hân hoan của con trai ông, khi nó cưỡi ngựa về nhà để báo cho họ biết tin về cái chết của ông Ridge, của Boudinot và của cả Shawano nhỉ ? Ông Will bỗng nhận thấy đề nghị con trai ông đến ở với Temple cho vui là một đề nghị sai lầm, ông bèn không nói tiếp chuyện này với nàng nữa.

Chiều tối hôm đó , khi đánh xe về nhà, đồi núi quanh ông nhuộm một màu đỏ của máu lúc mặt trời lặn. Màu đỏ lan khắp xứ... và ngấm vào nhiều người . Khi thấy Kipp cưỡi ngựa đến cùng đi với tốp người kéo xe, ông lặng lẽ nhìn cậu . Một tay cậu nắm khẩu súng, chiếc nòng dài tựa vào khuỷu tay trái .

Tuổi trẻ, tại sao chúng lại hành động một cách liều lĩnh không nghĩ đến hậu quả nhỉ? Không khí lo sợ, hận thù bao

trùm khắp nơi rồi . Thế nhưng ông vẫn thấy không chỉ trách đấm thanh niên thôi . Có tin đồn khắp nơi sau những vụ ám sát vừa qua, nói rằng người lớn , kể cả những người lớn tuổi khôn ngoan hơn, cũng dính dáng đến việc này .

Con trai ông có tham gia tích cực vào vụ này không ? Việc vắng mặt của Kipp ở nhà đáng ngại biết bao ! Liệu nó có phải là một thanh niên trong đội hành quyết hay là kẻ ủng hộ thôi ? Những câu hỏi cứ ám ảnh ông, nhưng ông không muốn nghe câu trả lời . Kipp là con ông mà.

Từ ngày ông hay tin bản hiệp ước ra đời , ông đã bất bình với những người đã kí nó , bất kể họ kí vì nguyên nhân gì . Họ đã vi phạm luật lệ. Thế nhưng, cũng như ông John Ross, ông nhận ra rằng, nếu chống lại thì có thể đưa đất nước đến chỗ chia rẽ, không khi họ cần có sự đoàn kết. Chuyện ấy hôm nay đã quá rõ ràng. Buổi họp Hội đồng cho thấy những người Cherokee miền Tây và những người ủng hộ hiệp ước đã liên minh với nhau . Thay vì đoàn kết lại với nhau như ông Ross mong mỏi, thì những vụ giết chóc này đã đào hố chia rẽ và có khả năng gây ra một cuộc nội chiến trong xứ. Và gia đình ông- con trai và con gái - đang bị lôi vào trong cuộc xung đột này . Khi họ về đến nhà, tất cả đều lặng lẽ. Ông Will cho tốp

ngựa dừng lại trước căn nhà tồi tàn , quán dây cương quanh cần thẳng rồi xuống xe. Khi ông đi vòng qua bên kia toa xe để đỡ Eliza xuống, ông thấy Kipp vẫn không xuống ngựa.

Ông đưa hai tay nắm quanh cô Eliza để đỡ cô xuống . Ông chợt nhận thấy bụng cô lớn ra. Ông đưa mắt nhìn cặp mắt màu lục nhạt của vợ. Ông bỗng tự hỏi không biết cặp mắt đưa con của hai người sẽ có đốm vàng như mắt cô không . Ông hơi ngạc nhiên nhận ra đây là lần đầu tiên ông nghĩ đến đứa bé trong bụng Eliza như một thực thể sống động, riêng biệt nhưng rõ ràng là một phần của hai người .

- Em chuẩn bị bữa ăn trong khi anh tháo ngựa. - Eliza bỏ đi .

Ông nhìn theo cô, muốn gọi cô lại để nói cho cô nghe những điều ông nghĩ. Đã lâu rồi , ông chưa nói chuyện với cô. Nhưng Kipp ở đấy. Ông quay qua nói với cậu ta:

- Giúp cha một tay tháo ngựa ra.

- Bố gọi Shadrach ra làm . Chắc nó ở đâu đấy . Nó giúp bố cũng được. - Con ngựa của Kipp nhúc nhích di động như thể đang chờ lệnh của chủ đang ngồi trên lưng nó . - Con sắp đi đây. Con sẽ vắng nhà vài hôm .

- Đi đâu ? - Ông nhận thấy Kipp không nhìn thẳng vào ông

.

- Đến nhà ông John Ross ở Đồi Park. Con nghe Watie đang tập hợp một đội quân nhỏ theo cậu . Cậu nghĩ là ông Ross đã gây ra cái chết của anh cậu, cậu tìm cách giết ông ta để trả thù.

- Vậy con đến đây để bảo vệ ông ấy à?

- Dạ. Đã có khoảng 20 người ở lại nhà ông ấy , nhưng chúng con không biết lực lượng của Watie. Tướng Arbuckle không chịu gởi quân đội ở đồn Gibson đến để bảo vệ ông Ross. Ông ta muốn ông Ross đến , nhưng đến chắc thế nào ông Ross cũng bị ông ấy bắt.

- Ông Ross không ra lệnh ám sát những người vừa rồi chứ ? - đây là câu hỏi đầu tiên ông Will hỏi con ông chuyện có liên quan đến các sự kiện vừa qua .

- Dạ đúng, ông ấy không ra lệnh .

Nghe trả lời , ông Will biết ngay con ông biết rất nhiều việc.

- Bố cũng nghĩ thế, - ông Will leo lên chỗ ngồi trên xe lại .

Kipp phóng ngựa đi trong ánh hoàng hôn màu tím hồng.

Giật dây cương, ông Will cho ngựa kéo xe vào chuồng .

Chị Cassie Đen múc hết trứng và hành hương trong cái

chảo sắt ra . Eliza xem lại phần ăn bữa tối đã đầy đủ chưa.

Một cái khăn vải đậy đĩa bánh mì bằng bột bắp. Máy thổi

mật mía và mật ong đã được dọn ra . Thức ăn và muống

nĩa chén bát đều đã sẵn sàng trên bàn .

Eliza hài lòng bước ra ngưỡng cửa gọi Will vào ăn . Khi định gọi , cô thấy ông ngồi trên chiếc ghế dài , nhìn sao hôm lấp lánh trên bầu trời tím sẫm .

Bỗng Eliza muốn khóc. Khi ông đi dự buổi họp Hội đồng trở về, cô có cảm giác ông đã thoát ra khỏi cái kén buồn phiền bọc lấy ông suốt mấy tháng trời nay . Cô đã tưởng ông trở lại như thế, lại nhìn vào khoảng không , cái chết của ông Shawano và của những người khác lại đẩy ông vào thế giới thất vọng u buồn .

- Anh Will, - cô nghe giọng mình đau đớn , nên cố lấy giọng bình thường , nói tiếp , - Cơm dọn xong rồi .

Khi ông đứng lên, cô định quay đi. Nhưng ông đã hỏi :

- Em nói thế thôi sao ? - cô đâm ra ngạc nhiên khi nghe ông hỏi , cô cau mày nhìn ông. - Thế em không tiếp tục cầu nhàu anh về tội nhác nhóm nữa à ?

Trong ánh sáng nhá nhem, cô không biết trên mắt ông có hiện ra nét cười cợt không . Cô bước ra ngoài , đến gần ông . Đúng là ánh mắt ông đang cười cợt.

- Will. - Bồi hồi , cô đưa tay sờ vào người ông , cứ sợ mình đang nằm mơ .

Nhưng ông đã nắm bàn tay cô , nhẹ kéo cô sát vào người mình .

- Anh quên mất là em xinh đẹp biết bao , - ông thì thào

bên tai cô rồi đưa môi hôn cô, nụ hôn dịu dàng , ngọt lịm và gợi tình . Đã mấy tháng rồi nay ông mới hôn lại cô như thế. Cô ngây ngất bên ông , bồi hồi sung sướng , tim nháy thành thịch , tâm thần mê mẩn .

- Em không hiểu nổi , - cô thì thào trên áo sơ mi ông .

- Anh cũng không hiểu như em . - Ông nâng đầu cô lên khỏi ngực ông và hai tay ôm lấy mặt cô, vuốt tóc cô . - Khi trên đường di cư, anh đã mất hết tin tưởng vào ngày mai . Anh lại tìm thấy lại niềm tin . Anh không biết do đâu và tại sao . Có lẽ do đứa con trong bụng em , hay có lẽ Temple quyết định xây dựng ngôi nhà cho con nó , hay có lẽ thấy vẻ hận thù tai hại của Kipp. Hay có lẽ do sự nôn nóng và tình yêu thương của em . Hay có lẽ do tất cả cũng nên . Anh không cho những chuyện này đã tác động đến anh . Anh chỉ biết trước đây anh cóc cần , nhưng bây giờ anh muốn ngày mai tươi sáng lại đến .

- Em cũng thế . - Eliza cười qua nước mắt, yêu ông hơn bao giờ hết .

Hai tay ông vuốt xuống vai cô. Ông quay người, quàng tay quanh người cô , kéo cô sát vào bên ông, ông nhìn khu đất sẽ làm ngôi nhà mới đang chìm trong bóng đêm. - Bây giờ quá trễ rồi , không trồng trọt gì trong năm nay được nữa. Nhưng chúng ta có nhiều cỏ. Chúng ta sẽ bán toa xe

đi để mua vài con bò, nuôi béo chúng trên đồng cỏ. Anh biết cách xây dựng nhà cửa, mặc dù căn lều mình đang ở anh đã làm không ra gì. Anh đã phác thảo kiểu và xây một nửa số nhà ở Gordon Glen đấy . Ta phải xây nhiều nhà , nhiều kho lẫm, nhà máy xay và trường học. Nếu Temple cho ta thuê bớt hai người da đen khéo tay để giúp anh , thì anh có thể làm bớt một số công việc khỏi thuê người ngoài . Ban đầu chắc cũng gặp nhiều khó khăn , nhưng chúng ta sẽ vượt qua hết.

- Chúng ta sẽ làm được hết, - nghe ông nói , Eliza hình dung ra công việc đang tiến hành trước mắt .

- Em nghĩ khu đồi thấp kia kìa, - ông Will chỉ một mô đất rộng nằm lơ mờ ở phía tây căn lều. - Khi nhà nước trả tiền bồi thường trang trại Gordon Glen, chúng ta sẽ xây ở đấy ngôi nhà mới .

- Ồ, vâng . - cô cười sung sướng .

- Cô Eliza, trứng nguội hết rồi , - Cassie kêu lên .

Eliza bật cười và ông Will cũng cười theo . Cassie Đen nhìn họ , lắc đầu .

Janet Dailey

Sự Lựa Chọn Cuối Cùng

Chương 35

Đối với Temple, những ngày đầu tiên sau khi ông Shawano chết là những ngày buồn thảm nhất. Cảnh khủng khiếp ấy cứ bám riết lấy nàng, thỉnh thoảng hình ảnh những lưỡi dao loang loáng lại hiện ra trước mắt nàng, thậm chí nàng ghét luôn cả con dao quắm khi nàng trong thấy. Rồi nàng lại căng thẳng vì không biết hiện Blade ở đâu. Có người nói người ta thấy anh gia nhập vào nhóm lính của ông Watie, nhưng Temple không biết chắc việc này có thật không. Có điều làm cho nàng an ủi là tin, tức xấu thường nhanh như chớp. Nếu anh có mệnh hệ gì, thì chắc nàng sẽ biết ngay trong vòng vài giờ. Cho nên, hễ mỗi lần có người cưỡi ngựa đến gần nhà là nàng lại căng thẳng và lo sợ đến chết được.

Nàng cũng khó làm cho Lije quên được hình ảnh khủng

khiếp vừa qua. Thằng bé cứ muốn biết khi nào thì cha nó về nhà và ông nội Stuart đi đâu . Trí óc non nớt của nó không nghĩ người chết là đi luôn .

Người ta xôn xao , tung nhiều tin khắp xứ. Người ta đồn rằng ông Watie và lính của ông lũng sục khắp xứ tìm những kẻ ám sát để trả thù . Người ta lại đồn có nhiều toán vũ trang đi khắp nơi để tìm những kẻ phản bội đang ẩn núp đâu đó để hành quyết. Thêm vào những cảnh lộn xộn này, lính kị binh trong đồn Gibson tuôn ra điều tra những lời đồn này và hỏi những vụ giết người để tìm kẻ sát nhân, bất chấp lời chống đối của ông Ross, cho rằng đây là chuyện nội bộ phải để cho người Cherokee giải quyết với nhau , chứ không cần đến quân đội . Temple tự hỏi không biết Kipp có sẽ bị bắt hay không .

Vào ngày một tháng Bảy , phiên họp đặc biệt của hội đồng Quốc gia nhóm họp như kế hoạch đã vạch , mục đích chính là đoàn kết các phần tử dị biệt lại để có một thỏa hiệp. Nhưng một trong những hành động đầu tiên của Hội đồng đưa ra là ân xá cho những tội phạm nào đã đến đây trong mùa đông năm ngoái . Kết quả là Kipp được tha bổng dù đã tham gia vụ giết ông Shawano Stuart, Hội đồng lại còn ra tuyên cáo rằng những người đã bị sát hại là những kẻ ngoài vòng pháp luật, cũng như những người

đã kí vào bản hiệp ước.

Thế là Temple đã lấy một người bị gán cho là kẻ ngoài vòng pháp luật. Hội đồng đưa ra đề nghị là sẽ rút lui lời buộc tội cho bất kì ai thú tội trước quần chúng, nhưng Temple biết là Blade sẽ không đời nào làm thế. Anh vẫn tin anh hành động vì lợi ích của nhân dân và nếu có sai trái thì chính ông Ross mới sai trái, vì ông ta đã dùng chiến thuật hòa hoãn.

Tình hình có vẻ không mấy hi vọng hơn trước. Để giữ mình khỏi suy nghĩ, Temple mê mải làm việc để không có thì giờ, không còn sức để suy nghĩ. Nàng phải để mắt giám sát khắp nơi, ngoài bốn phận của cô chủ coi sóc một đồn điền đang phát triển: xây dựng nhà mới, điều hành hoạt động ở nhà máy cưa và trông nom những người da đen làm việc ngoài đồng. Có gắng thực hiện trách nhiệm của hai người đàn ông để lại, nàng luôn luôn ở trong tình trạng bơ phờ mệt mỏi.

Đến tuần thứ hai tháng Tám, có chiếc xe chở một gia đình người da trắng và tất cả đồ đạc của họ dừng lại trước căn lều gỗ hai gian. Phía sau xe, sáu người da đen bị xích vào thành xe, 4 nam và 2 nữ, tất cả đều đã lớn. Temple nhìn lại. Tất cả sáu người đều trẻ, khỏe mạnh và không có vẻ bệnh hoạn gì. Nàng cần có người làm việc ngoài đồng,

nàng tự hỏi không biết người đàn ông này có muốn bán bớt số nô lệ da đen không .

- Tôi đoán chắc bà là bà Stuart, - người đàn ông nói .

- Phải - Không để cho nàng nói thêm lời nào , anh ta lấy bức thư trong túi ra đưa cho nàng .

- Tôi là Harve Jacobs và đây là vợ tôi , mandie và ba đứa con của tôi .

Đúng chữ viết của Blade. Temple đọc vội bức thư, cổ giữ cho hai tay khỏi run . Nhưng bức thư chỉ giới thiệu Harve Jacobs là người quản lí mới , anh thuê để coi sóc trang trại . Không có tin nhắn gì hết.

- Chồng tôi ... có khỏe không ? Anh có biết anh ấy ở đâu không ?

- Không , thưa bà, tôi không biết. Ông ấy thuê tôi ở bên Akansas và báo tôi đưa gia đình đến đây . Rồi ông giao tôi mấy người nô lệ này và giấy tờ mua chúng . Tôi chỉ biết có thế thôi .

- Ra thế, - nàng cố không để lộ vẻ thất vọng ra ngoài .

Nàng cứ nghĩ... nàng hi vọng anh có nhắc hỏi gì về nàng chứ . Mà nếu không hỏi han gì nàng , thì anh phải hỏi về Lije chứ .

Suốt gần hai tháng trời , nàng không có một lời hỏi han của anh . Xem ra nàng lại sống trong cảnh phân li như

trước đây . Nàng thấy mừng vì công việc nặng nhọc trên vai sắp được nhẹ đi , nhưng cuộc sống vẫn khó khăn. Rất khó khăn . Nàng gấp bức thư giới thiệu bỏ vào túi áo .

Tuần lễ tiếp theo , vào một hôm nóng nhất của tháng Tám, Phoebe chuyển bụng. Temple ngồi bên giường cô, nắm bàn tay cô và lau mồ hôi dầm dề trên mặt cô. Sau tám giờ chuyển bụng , Phoebe vẫn chưa sinh . Bà mẹ người da đen ngồi trên ghế xích đu trong một góc phòng , đan đôi tất, có vẻ không lo lắng gì về chuyện đẻ khó của Phoebe hết . Temple muốn hét lên bảo bà ta làm gì giúp Phoebe , nhưng nàng quá mệt và quá nóng . Nàng nhúng cái giẻ vào chậu nước, vắt bớt nước rồi lau mặt cho Phoebe.

Một cơn co thắt làm cho Phoebe la lên , cô bóp mạnh tay Temple đến nỗi nàng có cảm giác xương mấy ngón tay mình gãy làm hai . Nàng dỗ dành cô những lời mà nàng cũng không nhớ là nàng đã nói gì . Sau một hồi , cơn co thắt làm dịu xuống . Phoebe nằm mệt nhòai xuống nệm rơm , thở hồng hộc. Cô rên lên :

- Deu. Tôi muốn gặp Deu. Tại sao anh ấy không có ở đây ?
- Đàn ông không vào giường để làm gì . Phoebe , cô biết rõ rồi chứ ? - Temple mong sao cô ta đừng nhắc đến Deu. Nhắc đến chỉ làm nàng nhớ đến Blade da diết mà thôi .

- Tôi muốn có anh ấy , - Phoebe khóc nức nở . - Tôi muốn có Deu .

- Cậu ấy không về được đâu .

- Tại sao ? Trước đây khi cô và ông Blade xa nhau , anh ấy về được mà .

- Nhưng bây giờ khác rồi . Deu không về được . Nếu cậu ấy về sẽ có người theo dõi ngay . Cậu ấy không về được , Phoebe à . Cô biết rõ rồi mà .

- Nhưng vợ chồng tôi sắp có con mà .

- Cô sắp có con . - Temple đáp nhanh , rồi nàng nói lầm bầm như nói với mình . - Tôi mong chị đẻ gấp cho .

Nhưng phải mất một giờ nữa bà mẹ mới dẹp đồ ăn , đến bên giường . Bà ta khám sản phụ đang đau đớn , rồi cười nói :

- Không còn lâu nữa đâu , cô nương ơi .

Chưa đầy hai mươi phút sau , Temple ẵm trong tay một thằng bé da đen trơn láng, miệng la bai bai .

- Con trai , Phoebe ơi , - nàng cười , quên hết nhọc nhằn vừa qua . - Thằng con trai thật sự .

Phoebe thở dài khoan khoái , cô mỉm cười và nhắm mắt lại :

- Chắc Deu sẽ tự hào về nó .

Temple tắm cho đứa bé, học nó trong tấm khăn mềm rộng

, rồi đưa cho Phoebe cho bú . Nàng nhìn hai mẹ con một hồi , cười khi thấy thằng bé ham bú .

– Thằng bé bự quá . Ta đặt tên cho nó là Ike, theo tên bố chị . Thằng bé lại làm tôi nhớ chú ấy. - Temple nói , lấy tư cách cô chủ có quyền đặt tên cho con của một người hầu .

– Tôi cũng thích thế , cô Temple à . - Phoebe nhìn đứa bé, đưa tay vuốt nhẹ mái tóc ướt trên đầu nó . - Tôi thích tên này lắm .

Nóng tháng Tám hầm hập kéo dài khiến người ta khó mà ngủ cho được . Sau bốn đêm khó ngủ, Temple bảo đem giường ra ngoài chái nhà cho nàng và Lije ngủ. Nhưng ra đây cũng không khác gì ngủ trong nhà , trời không có một ngọn gió nhẹ, người nàng ướt đẫm mồ hôi . Nàng uể oải đưa tay đuổi con muỗi vo ve bên tai . Nàng mệt phờ, nhưng vẫn không ngủ được . Thỉnh thoảng, nàng thấy trên bầu trời có cái gì sáng như chớp, nàng tưởng trời sắp mưa, nhưng nàng đã mừng hụt . Nàng thở dài nhắm mắt, nghe hơi thở đều đặn của con trai đang ngủ say , nàng lại ghen với con .

Bỗng nàng nghe có tiếng động nho nhỏ , tiếng chân trần của người nào bước nhẹ trên nền cát. Nàng giật mình chống khuỷu tay nhòm người lên nhìn . Một bóng đen đi trong bóng tối đến phía nàng .

- Ai đấy ?

- Tôi , Dulcie đây , thưa cô Temple , - tiếng chị đầu bếp trả lời nho nhỏ . - Chị Phoebe biểu tôi đến tìm cô chủ . Chị ấy mời cô chủ đến ngay cho .

- Đứa bé có chuyện rồi ! - Temple vùng dậy khỏi giường , lấy cái áo khoác, khoác vào người . - Có phải bé Ike bệnh không ?

- Tôi không biết. Chị ấy chỉ nói tìm cô chủ thôi .

- Chị ở đây với Lije đợi đến lúc tôi trở về .

- Vâng , thưa cô .

Temple bước nhanh vào trong lều , lấy giỏ đựng thuốc trong cái tủ có khóa, rồi đi đến khu người da đen , đi nhanh như chạy . Khi nàng đến lều của Phoebe, cửa lều vẫn đóng , mặc dù nóng như thiêu như đốt.

Nàng nôn nóng đẩy cửa bước vào .

- Có gì không ổn à ? Có phải Ike ... - bỗng nàng đứng lại khựng cả người khi trông thấy có đàn ông đang đứng bên giường Phoebe , ấm đứa bé trong tay . Nàng định đưa tay nắm lấy anh ta nhưng không cất tay lên nổi . Nàng thì thào nói . - Blade chết rồi phải không ?

- Không , thưa cô Temple . - Deu cười dịu dàng . - Ông chủ còn sống . Tôi cam đoan với cô chủ như thế .

Temple rùng mình mừng rỡ, bỗng nàng thấy cửa phòng

đang mở. Nàng quay lại đóng lại .

- Deu, đáng ra anh không nên về đây. Chắc bọn họ đang rình rập quanh đây.

- Không có ai ở ngoài hết, cô Temple à . Chúng tôi đã xem kĩ trước khi tôi lên vào .

- " Chúng tôi ", - nàng quay lại . - Có Blade ở đây à ?

- Ông chủ đang đứng canh ở một chỗ an toàn . Ông nói cô đừng tìm ông .

- Tại sao anh ấy không ... - nhưng nàng liền ngừng lại nửa chừng không nói hết. -Thôi mặc . - Anh không vào vì anh không muốn thăm nàng . Anh vẫn tin nàng biết rõ kế hoạch ám sát mà không báo cho bố anh hay .

- Ông chủ muốn biết người quản lí có làm việc đàng hoàng không .

- Ông ta đàng hoàng . - Temple không muốn nói đến đồn điền , đến mùa màng hay đến ngôi nhà mới . - Ông ta có vẻ có nhiều kinh nghiệm về mùa màng , chăn nuôi và các thứ . Ông ta nghiêm khắc , nhưng tôi không nghe ai nói ông ta quá khắc nghiệt với người làm . Ngôi nhà sẽ xong vào tháng Chín.

- Ông chủ bảo tôi hỏi cô và Lije có cần gì không ?

Có chứ . Cần anh ấy . Nàng định nói như thế , nhưng nàng không thể nói với Deu được.

- Không . Hai mẹ con tôi bình thường rồi . Nói với anh ấy - nàng dừng lại , cố giữ để khỏi khóc . - Nói với anh ấy con anh ấy nhớ anh ấy lắm , Và ... tôi cũng nhớ anh ấy nữa . Deu này , nhớ chăm sóc anh ấy giúp tôi nhé .

- Dạ .

Nước mắt chảy đầm đìa trên mặt nàng . Nàng quay người bước nhanh ra khỏi căn lều , rồi cố đi từ tốn đề phòng có ai ngoài Blade ra nhìn thấy nàng .

Blade có thấy nàng không ? Nàng tự hỏi . Chắc có lẽ anh thấy . Dù núp ở đâu, chắc anh phải tìm một chỗ để có thể nhìn thấy lều của Deu và quan sát được khu nhà ở của người da đen . Chắc là ở trên dốc cây cối um tùm ở bên phải nàng ; từ chỗ quan sát ấy , anh có thể nhìn rõ không những khu da đen mà còn thấy rõ sân nhà nữa . Temple nhìn ra phía sườn đồi, nhưng cây cối ở đây um tùm làm thành một khối đen trước mặt nàng .

Bỗng nàng nhìn thẳng vào anh . Tự nhiên anh co người lại và đưa tay bịt miệng con ngựa . Phải mất một giây đồng hồ anh mới nhận ra nàng không thấy được anh . Trờì quá tối mà anh lại chọn chỗ núp quá tốt. Nhưng làm sao nàng biết anh ở đây đã chứ? Mẹ kiếp , anh đã dặn Deu đừng nói cho nàng biết rồi mà . Anh đã có được một chỗ núp tối tăm kín đáo như thế mà .

Thế rồi cơn giận trong lòng anh tan biến khi anh nhìn Temple , nhìn bóng người như ma đi dưới ánh trăng, chiếc áo ngủ màu trắng trôi bồng bềnh trên mặt đất, mái tóc đen dài bóng mượt phủ xuống tận eo , trông như chiếc khăn trùm . Trông nàng sao mà cô đơn đau khổ thế . Anh gần như bước ra khỏi lùm cây đứng núp . Nhưng anh kiềm được mình , kiềm được sự thôi thúc trong lòng muốn bước ra với nàng .

Không yên ổn được . Không có nơi nào anh được yên ổn hết . Và cho dù anh không thích đi nữa, anh vẫn thấy không thể nào tin tưởng nàng được . Anh biết nàng sẽ không chỉ chỗ anh ẩn núp hay là không báo cho em nàng biết tin tức về anh , nhưng nếu anh gặp phải chuyện gì nguy hiểm , thử hỏi nàng sẽ làm gì ? Anh là kẻ ngoài vòng pháp luật; bất cứ ai cũng có thể giết anh mà không bị trừng phạt . Temple sẽ che chở anh bao lâu , nếu nàng tin anh có tội và đáng tội chết ?

Có phải nàng để cho cha anh rơi vào ổ phục kích không ? " Kipp đã dặn em " . Nàng đã nói thế, rồi nàng lại nói nàng không biết gì hết về âm mưu ám sát . Sự thật như thế nào đây ? Kipp là kẻ sát nhân . Anh quá biết điều này . Nhưng Temple biết trước . Mỗi lần anh gần như tin nàng không biết, thì anh lại thấy hình ảnh thi thể cha anh hiện ra trước

mắt , máu me đầm đìa, rồi tai lại nghe giọng nàng nói "
Kipp đã dặn em " . Và thế là sự nghi ngờ lại bùng lên trong
lòng anh .

- Tại sao thế , Temple ? - Anh tức tối làm bầm trong
miệng . - tại sao ?

Janet Dailey

Sự Lựa Chọn Cuối Cùng

Chương 36

ĐỒN GIPSON, LÃNH THỔ DA ĐỎ

20 THÁNG GIÊNG, 1840

Jed Parmelee bước đến toa xe, nhìn vợ cười, cốt làm cho nàng an tâm. Cecilia hơi nhếch mép lên cười đáp lại, đôi môi cô đã mỏng lại càng mỏng thêm, làm tăng vẻ lo sợ trên mặt cô. cô đội chiếc mũ nhung, có màu xanh lá rừng như màu chiếc áo khoác viền nhung, chiếc mũ che kín mái tóc màu vàng, chỉ để thò ra những cuộn tóc dài hai bên mang tai, Jed nói với vợ:

– Đại úy Collins, chỉ huy trưởng đơn vị kỵ binh mới của anh, mời chúng ta đến dùng trà với vợ chồng ông trong lúc chờ đợi người ta dọn dẹp khu nhà ở của chúng ta. Ông ấy

sẽ đến ngay bây giờ để dẫn chúng ta đến khu nhà ở của ông ấy.

- Ngay bây giờ à. Em đi đường lấm đầy bụi bặm như thế này, áo nhàu nát nữa. - Cecilia phản đối. - Nếu ông ta muốn mời mình đến uống trà, tại sao ta không về chỗ mới trước đã, để em rửa ráy thay áo quần?

- Vì chúng ta phải đợi ông thiếu úy dọn đi, mới có phòng cho chúng ta, phòng này hiện ông ấy đang ở mà.

- Thế là chúng ta lấy phòng của người khác à?

- Thì ông ấy lại lấy phòng của người khác. Trong quân đội, chuyện này là thường. Người ta gọi là lấy cấp bậc đè nhau. - Jed giải thích cho vợ rõ, vì anh thấy mặc dù họ lấy nhau đã chín tháng rồi, nhưng vợ anh vẫn chưa quen với đời sống quân ngũ. - Hy vọng họ sẽ thu xếp xong mau thôi.

- Cecilia đưa mắt nhìn hàng cột gỗ đẽo thô thấp chống đỡ mái che trên một lối đi, rồi cô bước đến dãy nhà nằm trong đồi, nhà xây bằng gỗ cây ghép lại hơi lổ chổ.

- Em không ngờ cơ sự lại như thế này. - Cecilia nói, cô cố giữ giọng nói tự nhiên, nhưng vẫn để lộ ra vẻ ghê tởm và thất vọng khi nhìn ba người lính đang bị phạt phải mang cùm. Cô rùng mình khi nhìn cảnh tượng thật kinh khủng trước mắt, đầu và tay mấy người lính đưa vào những lỗ

hồng.

- Cecila, đây là vùng biên giới. Anh đã nói trước cho em biết là ở đây còn hoang dại mà, - nhưng Jed nhớ những điều anh miêu tả chưa đầy đủ, vừa khi ấy có tiếng trống vang lên to dần, báo hiệu viên hạ sĩ bộ binh đang đến gần. Sau lưng viên hạ sĩ có thêm anh một anh lính nữa. Anh này mang một thùng rượu và trên lưng có dấu hiệu cho biết anh là kẻ chạy áp phe rượu whisky.

Trong quân đội, người ta gọi đồn Gibson là nhà mồ, nơi chôn tử thi. Nhưng đây là vùng biên giới, ít ra thì ở đây người ta có cơ hội may mắn để thăng quan tiến chức ở miền Đông. Hầu hết những người tốt nghiệp một lần với Jed ở West Point đến nay vẫn mang lon thiếu úy. Anh ta tìm cách để lên trung úy đầu tiên, nhưng anh không muốn phải đợi 10 năm sau mới được mang quân hàm đại úy. Và trong quân đội, một trung úy chỉ được lên đại úy khi người đại úy trên anh ta được thăng thiếu tá hay là bản thân anh ta phải lập nhiều thành tích ngoài mặt trận đáng được đề bạt thăng cấp. Jed có nhiều tham vọng thăng quan tiến chức.

Vì thế mà anh có mặt ở đây. Anh đã trải qua tám tháng trời làm sĩ quan quân nhu, một công việc hoàn toàn nhàm chán, chỉ làm việc giấy tờ sau bàn giấy. Sau khi đã tham

gia cuộc chiến chống người Seminole và tham gia vào chuyến di dời của người Cherokee, Jed thì không chịu đựng được cánh ngòi một chỗ, làm một công việc nhàm chán là tính toán từng cái đinh, từng cái móng ngựa cho các đồn bót. Vì Cecilia mà anh phải cố ngòi 8 tháng, rồi anh gửi đơn xin chuyển ra một nhiệm sở ở biên giới miền Tây.

Jed thấy hoặc là làm thế hoặc là xin rời quân ngũ để nhận làm một công việc ở các công ty tư nhân. Các công ty hoá xa đang xây dựng nhiều tuyến đường xe lửa khắp miền Đông, những người tốt nghiệp ở West Point rất cần cho các công ty này. Jed có thể chọn chức vụ cho mình và ấn định lương cho mình. Cecilia muốn anh làm thế: Người đàn bà nào lại không muốn có chồng lãnh lương cao hơn số lương một trung úy do quân đội trả là 25 đô la mỗi tháng, đó là chưa kể ưu tiên này nọ kèm theo lương bổng cao do các công ty trả. Nhưng Jed lại say mê nghiệp binh. Cecilia đã biết trước khi cô lấy anh vào tháng tư năm ngoái. Thế nhưng, khi thấy cô ta ở đây với môi trường hoang dại bán khai như thế này, lại sắp sinh nở trong hai tháng rưỡi nữa, anh cảm thấy có tội.

- Em có khỏe không? Trong đồn có một bác sĩ. Anh...

- Em khỏe rồi, - cô hát nhẹ đầu lên khi đáp, có vẻ coi

thường sự lo âu của chồng, nhưng qua mắt cô, Jed thấy có dấu hiệu của sự lo sợ.

Jed thờ dài.

- Ah ước chi em ở lại Boston với bố mẹ để sinh nở cho xong đã, chúng ta đã có ý định như thế từ đầu rồi.

- Bây giờ em là vợ anh, - Cecilia đáp, - Em phải ở bên cạnh anh.

Cecilia biết cả Jed và bố mẹ cô đều kịch liệt chống đối việc cô đi đến đây với cái thai sắp sinh, nhưng cô nhất quyết không nghe lời họ, hay cho lời họ là đúng. Ngay khi biết Jed sẽ đến làm việc ở vùng lãnh thổ người da đỏ, là cô quyết định đi theo chồng.

Người đàn bà ấy ở đây. Cứ mỗi lần nhớ đến trận sốt rét nặng của Jed trong mùa hè vừa qua, là Cecilia giật run lên. Trong khi anh lên cơn sốt, cô ngồi suốt đêm với anh, bác sĩ cho biết anh bị sốt là vì đã nhiễm bệnh trong thời gian chiến đấu ở đầm lầy Florida ba năm về trước. Cô nắm tay anh, lau mồ hôi ướt ảm mặt anh... và nổi điên lên vì ghen, khi nghe anh lẩm bẩm luôn mồm về mối tình của anh với người đàn bà này: Temple.

Cecilia khinh bỉ cái tên này, khinh bỉ người đàn bà đã ăn cắp tình yêu của mình. Nếu có chết ở chốn hoang dã chết tiệt này vì sinh con, thì cô cũng đành. Nhưng không ai và

không có cái gì làm cho cô chùn bước để không đến đây, dù chỉ nán lại vài tháng thôi. Cecilia không chịu để mất chồng, mà nhất là không để mất vào tay một mụn đàn bà da đỏ. Chỉ nghĩ đến chuyện mất Jed là cô thấy quá nhục nhã không làm sao chịu được. Cô cầu nguyện sao cho Temple Stuart trở thành một mụn da đỏ béo phệ xấu xí. Cô nghe người ta nói rằng đàn bà da đỏ càng lớn tuổi càng xấu xí. Cecilia hy vọng đây là chuyện có thực.

- Em có đủ ấm không?

Thoạt tiên Cecilia không hiểu tại sao Jed lại hỏi thế. Trời đẹp và mặt trời ấm áp. Nhưng rồi cô thấy anh đang nhìn tay cô, cô nhận ra anh làm, cô run tay vì giận mà anh lại tưởng cô run vì lạnh.

- Em ấm áp dễ chịu rồi. - cô đáp, rồi chuỗi bàn tay vào dưới tà áo viền lông.

Cecilia tìm cách tránh để Jed hỏi thêm, cô bèn quay mặt nhìn đi chỗ khác, giả vờ như đang chăm chú nhìn một cỗ xe độc mã đang đến gần. Hai bàn tay đeo găng nhỏ của người lái xe ghì dây cương lại cho ngựa dừng gần toa xe. Người lái xe chồm người tới trước, hiện ra khỏi mái che của chiếc độc mã, Cecilia thấy đấy là một phụ nữ... "người đàn bà ấy".

Vì thiếu kinh nghiệm trong việc đánh ghen, Cecilia đứng

sững người, ngạc nhiên vì thấy mình nhớ cô ta quá rõ ràng sau bao năm tháng dài. Chính đôi môi đầy đặn nóng bỏng ấy, chính mái tóc và đôi mắt đen ma quái ấy, chính những nét đẹp phảng phất vẻ cổ điển kỳ lạ ấy. Làm sao cô ta biết Jed có mặt ở đây nhỉ? Có phải anh ấy đã viết thư cho cô ta đến không?

- Xin lỗi quý vị. Không biết quý vị giúp tôi chút việc được không. Tôi là...

- Temple! - Jed thốt lên, giọng ngạc nhiên. Có phải đây là một màn trình diễn không?

- Jed? Ông đấy ư? - Không cần ai giúp, người phụ nữ leo xuống xe, vẻ mặt rất ngạc nhiên, còn anh ta thì đi vòng qua toa xe để chào nàng. - Ông làm gì ở đây?

Jed dừng lại trước mặt nàng, nắm 2 tay nàng, nhìn nàng, không cần che giấu ánh mắt ngưỡng mộ.

- Tôi được bổ nhiệm đến công tác ở đội kỵ binh tại đồn Gibson này . Ngày mai tôi phải trình diện nhận nhiệm vụ - thế rồi anh quay mắt nhìn vợ với vẻ có lỗi . Thấy thế, Cecilia liền hiểu ra cuộc gặp gỡ này chỉ tình cờ thôi . Nhưng dù sao, xem ra cũng đáng giận lắm . Tôi muốn cô gặp vợ tôi ...

- Jed, bà Stuart và tôi đã quen nhau rồi - Cecilia nói xen vào, cô đau đớn khi thấy chồng cô vẫn chưa buông tay

Temple - chúng tôi đã gặp nhau trong một cuộc hội họp ở Boston cách đây nhiều năm, trước khi anh & em lấy nhau. Người phụ nữ hơi nhú mào, rồi mỉm cười .

- Đúng thế . Tôi nhớ ra rồi . Từ ngày ấy đến nay đã xảy ra lắm chuyện - mặt nàng trầm ngâm một lát rồi lại tươi tỉnh ngay. Giả tạo, Cecilia nghĩ - Nhưng, xin bà vui lòng cho phép tôi được chúc bà gặp được nhiều điều như ý, thưa bà Parmelee . Và ông cũng thế - nàng nói, quay qua Jed.

- Còn cô có khoẻ không?

- Rất khoẻ .

Cecilia nhận thấy người đàn bà không ăn mặc đẹp như hồi cô ta đến Boston . Điều này làm cho Cecilia có phần thích thú mãn nguyện . Cái áo khoác của cô ta may bằng vải len thô và vải may vá xem ra như hàng tự làm ở nhà .

- Vào giờ nay cách đây một năm, chúng ta vượt qua sông Mississippi và băng qua bang Missouri, - Jed nói, bỗng mặt anh có vẻ như ngưng ngừng ân hận - Tôi không có cơ hội để chia tay với cô trước khi ra đi .

- Tôi biết - Temple lúng túng rút hai bàn tay ra khỏi tay Jed.

- Cô chưa cho biết cô đến đồn để làm gì .

- Tôi nghe nói chồng tôi đang lánh nạn ở đây. Chúng tôi đã gặp nhiều chuyện ... khó khăn. có lẽ ông đã nghe nói

rồi .

– Nghe về những vụ ám sát ông Ridge và Boudinot phải không ? Vâng, tôi đã nghe nói rồi - Jed gật đầu .

– Chúng tôi hy vọng chuyện lộn xộn này sẽ chóng chấm dứt . Liệu có chấm dứt được không ? Trong thâm tâm, Temple nghi ngại lắm . Sự xung khắc và lòng mong muốn trả thù ở cả 2 phe rất sâu sắc, khó mà quên được. Chắc sẽ không bao giờ có hoà bình . Temple biết chắc điều này . Nhưng nàng hy vọng họ sẽ lập được một cuộc ngừng chiến, mặc dù có thể rất khó khăn . Chúng tôi đã xây xong ngôi nhà mới ở Đài Cảnh . Xin mời 2 ông bà khi nào tiện ghé chơi.

– Tôi ...chúng tôi rất muốn đến thăm. Nhưng chắc chúng tôi phải đợi cho đến đầu hè mới đến được . Cô biết đấy, Cecilia đang ...chờ ngày làm mẹ .

– Xin chúc ông bà gặp nhiều điều tuyệt diệu - Temple quay qua nhìn Cecilia .

Nhưng Cecilia không mấy chú ý đến nàng nữa . Cô ta quá chán nản và quá tức giận . Cô cố hết sức để giữ lời ăn tiếng nói và khỏi hét vào mặt Jed. Khi Jed giúp Temple lên xe lại, Cecilia cảm thấy không thể nào đợi chờ nàng đi khỏi được .

Ngay khi chiếc xe vừa đi khuất, cô giận dữ rít lên tai Jed:

- Anh nói đùa về việc đến thăm nhà cô ta vào mùa hè sắp đến chứ, phải không? Đây mặc dù là nơi biên giới, nhưng em sẽ không bao giờ giao thiệp với bọn da đỏ đâu, Jed Parmelee à . Anh nghe rõ chưa?

Đôi vai của anh chàng tốt nghiệp West Point cứng đờ ra, Jed mở miệng như định cãi lại, nhưng rồi anh gật đầu và đáp:

- Rất rõ .

Temple đến cửa hàng quân tiếp vụ, nơi thường tụ tập của khách đến thăm đồn . Nàng tìm gặp Deu ở ngoài cửa hàng, nàng bảo anh ta đi tìm Blade cho nàng . Sáu người đàn ông ngồi dưới mái hiên rộng của cửa hàng . Nàng cố gắng tỏ vẻ không để ý đến sự hồi hộp trong lòng mình .

Một lát sau, Blade từ trong cửa hàng bước ra mái hiên rộng . Anh nheo mắt nhìn nàng nhưng vẫn cảnh giác trước mọi động tác của những người xung quanh, trông anh cao và rắn rỏi như con mèo núi mùa đông . Ba tháng trước đây, Temple nghe nói anh bị đâm trong một cuộc cãi cọ với một người tay chân của ông Ross tại một trạm buôn bán ở thác Webber . Anh đã tìm cách thoát ra được cửa sau. Nàng không biết vết thương có trầm trọng hay không. Anh đưa mắt nhìn chiếc xe độc mã - xe của cha anh - và cơn giận của anh bỗng tan biến ngay. Anh nói:

- Deu cho biết em muốn gặp anh.
- Em muốn ta nói chuyện với nhau. Chuyện riêng - nàng nói thêm, nhắc cho anh nhớ hiện có mặt mấy người đàn ông trong cửa hàng.

Anh ngần ngừ một thoáng rồi đáp:

- Chúng ta xuống sông đi.

Nhưng anh không giúp nàng xuống xe. Anh vẫn đứng yên khi nàng tụt xuống chiếc xe độc mã. Việc anh tránh đụng chạm đến nàng, khiến nàng thấy giữa hai người đang có sự rạn nứt. Lần trước, 2 người đều cố tìm cách để đụng chạm vào nhau. Nhưng bây giờ thì họ lúng túng, người nào cũng giữ gìn ý tứ một cách lạ kỳ, khiến cả 2 đều cảm thấy giữa họ đang có một cái gì ngăn cách. Liệu lời nói suông có thể phá bỏ được rào cản này không?

Nàng đi ra phía sông, anh bước theo sau nàng. Nàng sẽ bắt đầu sao đây? Nàng đã nghĩ đến chuyện này nhiều lần rồi, thế mà bây giờ nàng lại không biết mình phải bắt đầu từ đâu.

Bỗng anh cất tiếng hỏi, phá tan bầu không khí yên lặng giữa 2 người.

- Lije khoẻ không?

Nàng nhìn anh, ánh mắt mừng rỡ.

- Khoẻ. Mẹ con em đã dọn vào nhà mới trong tháng 10

rồi.

- Anh có nghe.

- Chúng ta cần có nhiều đồ đạc để trang bị các phòng còn trống trong nhà - và cần anh, nàng nghĩ, để giường ngủ khỏi trống trải . - Em đã ký hợp đồng với bố em để xây thêm 2 nhà kho chứa hàng . Năm nay chúng ta được mùa và em đã bán sản vật được giá cao, ngoài cả sức tưởng tượng của ông Jacob nữa.

- Anh có nghe.

- Em có kế hoạch sẽ mở rộng hoạt động của nhà máy cưa. Với việc xây dựng nhà cửa đang phát triển, chúng ta có nhiều đơn đặt hàng mua gỗ xẻ nhiều hơn mức chúng ta đang sản xuất . Anh chỉ cần xem sổ kế toán là thấy mức lợi tức lớn chúng ta đã có và sẽ thấy mức phát triển trong vùng như thế nào - Nàng nói đến những điều nàng thấy cần nói, nhưng nàng cảm thấy không muốn dừng lại - và em vừa có một đứa em gái cùng cha khác mẹ. Dì Eliza đã sinh một bé gái vào tháng 12. Bố và dì đặt tên cho nó là Susannah.

- Anh có nghe.

- Em không đến đây để nói với anh về các chuyện này - Temple nhìn cánh đồng mùa đông thê lương ử dột trước mắt ...cảnh vật quá buồn bã ...như cuộc hôn nhân của họ .

Không, cảnh vật chỉ tạm ngủ thôi . Nàng phải tin tưởng vào việc này - Em muốn nói với anh về cái chết của bố anh. Em ...em ...thật sự không biết trước chuyện sẽ xảy ra. Em chỉ biết em đã nói về Kipp thôi. Trước ngày đó, nó đến gặp em, năn nỉ em sáng mai về thăm cha. Lúc ấy em thấy rất lạ, là nó cứ khẳng khẳng muốn em đến thăm gia đình em vào cái ngày đáng nhớ ấy, nó không nói lý do tại sao chuyện em đến thăm là quan trọng . Nhưng nó rất lo lắng cho em. Kipp biết chuyện gì sắp xảy ra và nó không muốn em có ở đó để chứng kiến cảnh ấy. - Temple dừng lại, nàng lại thấy đau đớn vì hiểu ra sự việc quá chậm - Em đã có kế hoạch đi rồi . Chiếc xe ngựa đã đợi trước căn lều để chở 2 mẹ con em đi. Thế rồi một cô gái da đen phụ bếp bị phỏng nước sôi và trong lúc em chữa các vết bỏng cho cô ta, thì Lije lại chơi để lăm bùn vào người, thế là em không đi được . Khi bọn họ tấn công xe của cha, em mới hiểu ra ...có sự.

- Em chỉ đứng ỳ ra đấy ?

- Không! - Nàng quay qua nhìn anh, thấy trong ánh mắt anh vừa hậm hực vừa đau đớn, nàng cố trấn tĩnh để nói tiê"p cho anh biết. - Không phải, Lije đang có mắt ở đấy.

Em chỉ còn nghĩ đến ...em không thể để cho con thấy cảnh ông nội nó chết như thế. Em không thể để thế được. Chắc

bố cũng đau đớn lắm khi biết thế.

- Em không có ý định báo cho ông biết có phục kích ?
- Em không biết gì hết cho đến khi em thấy bọn họ - nàng lại cương quyết nói - Em la lên cho bố hay, nhưng quá muộn rồi. Bọn họ đã tấn công ông cụ rồi.

Nàng không hỏi anh có tin lời nàng hay không. Nhưng khi nhìn cái đầu nghênh nghênh của nàng với vẻ tự hào và cương nghị, thì Blade nhận thấy sẽ không bao giờ nàng hỏi . Nàng đã kể hết cho anh nghe chuyện này, còn anh tin hay không là tùy anh.

Trông nàng có vẻ xanh xao, căng thẳng, đợi anh trả lời . Anh khốn khổ suốt mấy tháng nay rồi, cứ suy nghĩ về nàng, không biết nàng có trung thành với anh, có yêu anh không. Khi biết ra nàng cũng đau khổ, anh mới cảm thấy nhẹ nhõm . Anh yêu nàng, thế mà anh cứ lu^ng sống trong cảnh dày vò, vì vô vàn cơn thịnh nộ cứ xâm chiếm lòng anh.

- Nếu em biết trước, nếu Kipp có nói cho em biết, em sẽ làm gì, Temple? Liệu em có báo cho bố anh biết không? Hai vai nàng chùng xuống dưới cái áo khoác dài .
- Em không biết - nàng nói thật lòng, vừa lắc đầu với vẻ luống cuống. - Em thường nghĩ đến điều này, nếu Kipp nói cho em biết, chắc thế nào em cũng hỏi cho ra lẽ. Em

không thích chuyện bí mật ... chuyện kết án trong đêm tối. Bố có quyền biết lý do tại sao bố phải chết. Bố xứng đáng có quyền ấy.

- Đúng! - lần đầu tiên, anh cảm thấy lòng thư thái trở lại. Giống anh, Temple chống đối việc cha anh chịu chết một cách nhục nhã như thế. Cả 2 người đều đồng ý họ sẽ chịu chết vì hành động họ gây ra. Nhưng Blade không bao giờ tha thứ cho những kẻ sát nhân đã giết hại cha anh bằng cách như thế.

- Mới cách đây mấy hôm, đã có một phiên họp hội đồng ở thủ phủ mới của chúng ta tại Tahlequah, - Temple lên tiếng, mắt nhìn thẳng vào mặt anh, không cầu khẩn van xin, mà rất hăng hái. - Họ huỷ bỏ đạo luật lên án những người ký hiệp ước là ngoài vòng pháp luật. Anh về nhà đi ... khi nào anh thấy về được.

Nàng cúi đầu và định quay đi. Anh không thể giữ thái độ lặng yên như khi mới gặp nhau được nữa. Mấy tháng xa cách nhaulàm cho anh chịu bao đau khổ, bây giờ đứng bên nhau, nhìn chính miệng nàng nói ra sự thực, anh không còn chịu đựng lâu hơn được.

- Temple em, - Anh nắm cánh tay nàng . Lòng anh rao rục khi nắm trong tay mình bàn tay rắn chắc của nàng. Anh kéo nàng đến gần mình, rồi nắm thêm cánh tay kia, anh

nhìn vào khuôn mặt đang ngẩng lên, nước mắt ràn rụa trong cặp mắt đen long lanh - Nếu anh có cố đến mấy, anh cũng không thể nào xa em được nữa - Giọng anh khản đặc, run run. - Anh sẽ về nhà.

Ánh nắng lấp lánh chiếu trên dòng sông Lớn trong khi hai người ôm nhau hôn, nụ hôn đốt cháy mọi nỗi nghi ngờ và nối lại nhịp cầu thông cảm lâu nay giữa họ. Vợ chồng đã đoàn tụ . Không ai tính đến chuyện đặt ra câu hỏi họ sẽ đoàn tụ bao lâu.

hết